#1 New York Times Çoksatanı

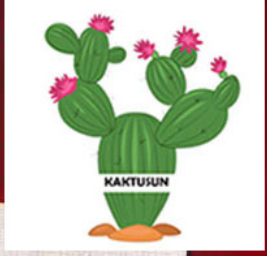
BİRİMİZ YALAN SÖYLÜYOR SERİSİ 2. KİTAP

BİRİMİZ ÖLMEK ÜZERE

KAREN M. McMANUS

YABANCI

BAYVIEW LİSESİ'NDE
YENİ BİR DÖNEM BAŞLIYOR
ARTIK KİMSENİN SIRRI GÜVENDE DEĞİL

"Kimse Karen McManus gibi gençlik gizem romanı yazamaz." —*Entertainment Weekly*

"Okurların bayılacağı ters köşelerle dolu bir gizem." —*Booklist*

"Her sayfada yeni bir sürpriz sizi bekliyor." —*Paste*

"McManus hayranları, intikam ve dostlukla örülü bu hikâyeyi soluksuz okuyacak."
—*Publishers Weekly*, starred review

"Sıradan bir polisiye romandan çok daha fazlası. Hem gerçekçi hem de şaşırtıcı." —*USA Today*

"Bir oturuşta bitireceğiniz, bağımlılık yapacak bir gerilim." —KARA THOMAS

Çeviren: Aslı Dağlı
www.yabanciyayinlari.com
YABANCI
9 786257 550659
/yabanciyayinlari

YENİ BİR OYUNA HAZIR MISIN, BAYVIEW?

Simon'ın ölümünden sonra bir sürü taklitçi türese de, Bayview Lisesi'nin dedikodu açlığı bitecek gibi değildi çünkü kimse gerçek sırlara ulaşamıyordu.

Ta ki gizli numaradan okuldaki herkese bir mesaj gelene kadar:

DOĞRULUK MU CESARET Mİ?

PHOEBE ilk hedefti. Eğer oyuna katılmayı reddederse bir sırrı açıklanacaktı ve onunki asla gün yüzüne çıkmamalıydı.

Sonraki mesaj MAEVE içindi ve yaşananlardan ders çıkardıysa mutlaka cesareti seçmeliydi.

Sıra KNOX'a geldiğinde, işler çoktan tehlikeli hâle gelmişti. Önceki yıl zor yoldan öğrendikleri gibi, yardım asla polisten gelmeyecekti.

İntikam almaya yeminli biri vardı ve bu oyunun kurallarını o koyduğu sürece zaman herkes için azalıyordu:

TİK TAK TİK TAK...

BİRİMİZ
ÖLMEK
ÜZERE

Birimiz Ölmek Üzere
Özgün Adı | *One of Us Is Next*
Karen M. McManus

Yabancı Yayınları | 389

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayıma Hazırlayan | Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-65-9

Türkçe Çeviri © Aslı Dağlı, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Karen M. McManus, 2020

Sertifika No: 46603

Bu eserin tüm hakları Intercontinental Literary Agency aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

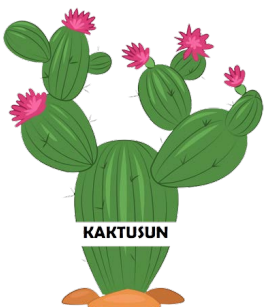
Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BİRİMİZ ÖLMEK ÜZERE

KAREN M. McMANUS

Çeviren
Aslı Dağlı

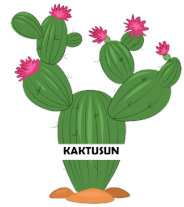
Annem ve Babam için

Favoriler

Düzenle

MR	**Maeve Rojas** Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Bronwyn'in kız kardeşi	I
KM	**Knox Myers** Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Kanıtlanana Kadar	I
PL	**Phoebe Lawton** Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Café Contigo	I
BR	**Bronwyn Rojas** Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri, Maeve'in ablası	I
NM	**Nate Macauley** Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri	I
AP	**Addy Prentiss** Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri, Café Contigo	I
CC	**Cooper Clay** Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri	I
LS	**Luis Santos** Cooper'ın en yakın arkadaşı, Café Contigo	I
EL	**Emma Lawton** Bayview Lisesi son sınıf, Phoebe'nin ablası	I
OL	**Owen Lawton** Phoebe'nin erkek kardeşi	I
AP	**Ashton Prentiss** Addy'nin ablası	I
KM	**Kiersten Myers** Knox'un ablası	I
EK	**Eli Kleinfelter** Avukat, Kanıtlanana Kadar	I
JC	**Jules Crandall** Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Phoebe'nin en yakın arkadaşı	I
BW	**Brandon Weber** Bayview Lisesi üçüncü sınıf, oyun kurucu	I
SM	**Sean Murdock** Bayview Lisesi üçüncü sınıf, beyzbol oyuncusu	I

KISIM BİR

6 Mart, Cuma

MUHABİR (*arkasında dış cephesi alçıyla sıvanmış büyük, beyaz bir binayla rüzgârlı bir sokağın kenarında dikiliyor*): Günaydın. Ben Channel Seven Ana Haber Bülteni'nden Liz Rosen. Bayview Lisesi'nden canlı yayındayız. Öğrenciler dün bir sınıf arkadaşlarının kaybıyla sarsıldılar. Bu son on sekiz ayda küçük kasabada yaşanan ikinci trajik genç ölümü ve okulun etrafına şaşkınlık yüklü bir *déjà vu* hissi hâkim.

(Kamera iki kıza dönüyor; biri gözünün yaşını silerken diğerinin suratında kaskatı bir ifade var.)

AĞLAYAN KIZ: Bu çok… çok üzücü. Bazen Bayview'ın lanetli olduğunu düşünüyorum, anlıyorsunuz değil mi? Önce Simon ve şimdi de bu.

METANETLİ KIZ: Bunun Simon'ın başına gelenlerle alakası yok.

MUHABİR (*mikrofonunu ağlayan kıza uzatıyor*): Merhum öğrenciyle yakın mıydınız?

AĞLAYAN KIZ: Pek sayılmaz, pek öyle yakın sayılmazdık. Daha doğrusu hiç yakın değildik. Şey, ben daha birinci sınıftayım da.

MUHABİR (*diğer kıza dönüyor*): Peki ya sen?

METANETLİ KIZ: Bence sizinle konuşmamamız gerekiyor.

On Hafta Önce

Reddit, İntikam Benim alt forumu
Başlık Bayview2020 tarafından açıldı

Selam.
Burası Simon Kelleher'in bir şeyler paylaştığı grup mu?
—Bayview2020

Selamlar.
Ta kendisi. —Karanlıkzihin

Neden başka bir yere taşındınız? Ve neden kimse doğru düzgün bir şey paylaşmamış? —Bayview2020

Eski siteyi meraklılarla haberciler bastı.
Ayrıca artık yeni güvenlik önlemlerimiz var. Dostumuz Simon'ın başına gelenlerden bazı dersler çıkardık.

Kullanıcı adına bakılırsa onu tanıyor olmalısın?
—Karanlıkzihin

Simon'ı herkes tanır. Yani ben de tanıyordum.
Gerçi arkadaş sayılmazdık. —Bayview2020

Peki. Seni buraya getiren nedir? —Karanlıkzihin

Bilmiyorum. Tesadüfen rastladım. —Bayview2020

Saçmalık. Bu forum intikama adanmıştır ve öyle kolay da bulunmaz.
Burada olmanın bir sebebi var.
Nedir? Ya da kimdir diye mi sormalıyım? —Karanlıkzihin

Biri.
Biri korkunç bir şey yaptı.
Benim hayatımı ve daha pek çoklarınınkini mahvetti.
Bu arada onun başına HİÇBİR ŞEY gelmedi.
Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. —Bayview 2020

Bizde de durumlar aynı.
Çok ortak noktamız var.
Hayatını mahveden kişinin hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallaya sallaya etrafta dolaşmaya devam etmesi berbat bir durum.
Sanki yaptıklarının hiç önemi yokmuş gibi.
Ama eğer mahzuru yoksa son cümlene karşı çıkacağım.
Yapabileceğin bir şeyler daima vardır. —Karanlıkzihin

BÖLÜM BİR

Maeve
17 Şubat, Pazartesi

Ablam dalgacının teki olduğumu sanıyordu. Bunu suratıma söylemiyordu –daha doğrusu yazmıyordu– ama sık sık ima ediyordu:

Sana gönderdiğim üniversite listesine baktın mı?

Üçüncü sınıfın kış dönemi üniversite bakmaya başlamak için hiç de erken değil. Hatta biraz geç bile sayılır.

Eğer istersen Ashton'ın bekârlığa veda partisi için eve döndüğümde beğendiklerini gezebiliriz.

Konfor alanının tamamen dışında bir yerlere de başvurmalısın.

Hawaii Üniversitesi'ne ne dersin?

Telefonuma birbiri ardına gelen mesajlardan kafamı kaldırıp Knox Myers'ın soru soran bakışlarına karşılık verdim. "Bronwyn, Hawaii Üniversitesi'ne gitmem gerektiğini düşünüyor," dedim. Az kalsın ağzını tıka basa doldurduğu *empanada*lar genzine kaçacaktı.

"O okulun bir adada olduğunun farkında, değil mi?" diye sordu. Bir bardak soğuk suya uzandı ve yarısını tek dikişte içti. Bayview'da Café Contigo'nun *empanada*larının üstüne yoktu ama

eğer acılı yiyeceklere alışkın değilseniz kaldıramayabilirdiniz. Ortaokuldayken Kansas'tan buraya taşınan ve mantar çorbası ilavesiyle yapılan güveçleri en sevdiği yemeklerden sayan Knox kesinlikle alışkın değildi. "Dişli bir sahil şeridi karşıtı olduğunu unutmuş mu?"

"Sahil şeridi karşıtı filan değilim," diyerek karşı çıktım. "Yalnızca pek kum taraftarı değilim. Ya da güneş. Ya da dip akıntısı. Ya da deniz canlıları." Her cümlede Knox'un kaşları biraz daha havalandı. "Bak, beni *Monsters of the Deep*'i izlemeye zorlayan sendin," diye hatırlattım. "Okyanus fobim senin eserin." Geçen yaz Knox'la çıkmıştık ama ikimiz de birbirimizi o gözle görmediğimizi fark edemeyecek kadar deneyimsizdik. Hâliyle ilişkimizin çoğunu Science Channel'ı izleyerek geçirmiştik ki sırf bu bile arkadaş kalmamızın daha iyi olacağına dair yeterli bir ipucu olmalıydı.

"Beni ikna ettin," dedi Knox kuru kuru. "Tam senlik bir okul. Zamanı geldiğinde hiç şüphesiz içtenlikle yazacağın başvuru mektubunu okumak için sabırsızlanıyorum." Öne doğru eğildi ve söyleyeceklerinin altını çizmek için sesini yükseltti. "Önümüzdeki sene."

Parmaklarımla parlak çinili masada tempo tutarak iç geçirdim. Café Contigo bir Arjantin kafesiydi. Lacivert duvarları ve kalay kaplı bir tavanı vardı. Üstelik içeriye tatlı ve iştah açıcı kokuların birbirine karıştığı bir hava hâkimdi. Evimden en fazla bir buçuk kilometre uzaklıktaydı ve Bronwyn'in Yale'e gidişiyle odamın aniden fazlasıyla sessizleşmesinin ardından ödev yapmayı en çok sevdiğim yer hâline gelmişti. Kafedeki dostane telaş ve orada üç saat oturmamı ya da yalnızca kahve sipariş etmemi kimsenin umursamaması çok hoşuma gidiyordu. "Bronwyn programın gerisinde kaldığımı düşünüyor," dedim Knox'a.

"Yani, evet ama Bronwyn Yale'e başvuru mektubunu daha kreşteyken hazırlamamış mıydı?" dedi. "Bence bolca zamanımız var." Knox benim gibiydi – Bayview Lisesi'nin on yedi yaşındaki üçüncü sınıf öğrencilerinden biriydi, yani sınıf arkadaşlarımızın

çoğundan daha büyüktü. Kreşteyken yaşıtlarından daha ufak tefek olduğundan annesiyle babası onu okula zamanında vermemişlerdi. Bense çocukluğumun yarısını lösemi yüzünden hastanelerde geçirmiştim.

"Sanırım öyle." Knox'un boş tabağını alıp benimkinin üstüne koymak için uzandım ama onun yerine tuzluğu devirip masanın üstünün beyaz kristallerle kaplanmasına neden oldum. Neredeyse hiç düşünmeden masadaki tuzdan bir çimdik aldım ve omzumun üstünden arkama attım. Ita'nın öğrettiği gibi uğursuzluğu defetmek için. Babaannemin düzinelerce batıl inancı vardı: Bunlardan bazıları Kolombiya'ya hastı fakat diğerlerini otuz yıldır yaşadığı Amerika'da edinmişti. Küçükken, özellikle de hastayken onlara körü körüne inanırdım. *Eğer Ita'nın verdiği boncuklu bilekliği takarsam bu test sırasında canım yanmayacak. Eğer yerdeki çatlakların hiçbirine basmazsam akyuvar sayım normale dönecek. Eğer yılbaşı gecesi saat tam on ikiyi vurduğunda on iki üzüm yersem bir yıl daha ölmeyeceğim.*

"Neyse, liseden mezun olur olmaz üniversiteye gitmemen dünyanın sonu değil," dedi Knox. Bir tutam kahverengi saçı alnından geriye iterken sandalyesinde kaykıldı. Knox o kadar zayıf ve o kadar kemikliydi ki tabağındaki *empanada*ları silip süpürmesi yetmiyormuş gibi benimkinin de yarısını mideye indirmesine rağmen hâlâ aç görünüyordu. Ne zaman bizim eve gelse annemle babamdan biri ya da ikisi birden onun karnını doyurmaya çalışırdı. "Pek çok insan hemen gitmiyor." Bakışları restoranda gezindikten sonra, tek eliyle dengede tuttuğu bir tepsiyle çift kanatlı mutfak kapısından çıkan Addy Prentiss'e odaklandı.

Addy'nin Café Contigo'daki masaların arasında dolanarak yemek tabaklarını alışkanlıktan gelen bir ustalıkla dağıtmasını izledim. Şükran Günü'nden sonra, gerçek suç öykülerine odaklanan *Mikhail Powers Araştırıyor*'un "Bayview Dörtlüsü: Şimdi Neredeler?" isimli özel bölümü yayınlandığında Addy ilk defa röportaj talebini geri çevirmemişti. Bunun nedeni muhtemelen yapımcıların onun şimdiki hâlini grubun çapsızı olarak göstermeye çalış-

malarıydı – ablam Yale'e kapağı atmıştı, Cooper şaibeli bir bursla da olsa Cal State Fullerton'a kabul edilmişti, hatta Nate bile devlet üniversitesinden birkaç ders almıştı ama Addy tek bir zafer bile kazanamamıştı. Adelaide Prentiss için "Bayview'ın Eski Güzellik Kraliçesi Lisede Zirvede" şeklinde manşetler atılmıyordu.

"Mezun olduğunuzda ne yapmak istediğinizi biliyorsanız ne âlâ," demişti Café Contigo'daki taburelerden birine tünerken. Arkasındaki kara tahtaya parlak renkli tebeşirlerle o günün menüsü yazılmıştı. "Eğer bilmiyorsanız, hiçbir işinize yaramayacak bir diploma için neden servet harcayasınız ki? Bütün hayatınızı ille de on sekiz yaşındayken planlayacaksınız diye bir kural yok."

Ya da on yedi yaşında. Bronwyn'in mesajlarından oluşan bir başka duvarla karşılaşmayı bekleyerek telefonuma temkinli bir bakış attım. Ablamı seviyordum ama mükemmeliyetçiliğiyle baş etmekte zorlanıyordum.

Akşam kalabalığı yavaş yavaş geliyordu. Son masalar da dolarken biri, duvara monte edilmiş geniş ekran televizyonların hepsinde Cal State Fullerton'ın beyzbol sezonu açılışını açtı. Addy neredeyse boşalmış tepsisiyle durdu, etrafına bakındı ve göz göze geldiğimizde gülümsedi. Köşedeki masamıza geldi ve Knox'la aramıza *alfajor*larla dolu küçük bir tabak koydu. Süt reçelli, küçük sandviç şeklindeki kurabiyeler Café Contigo'nun spesiyalleri arasındaydı ve Addy'nin burada geçirdiği dokuz ayda yapmayı öğrendiği yegâne tarifti.

Knox'la aynı anda tabağa uzandık. "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu Addy gümüşi pembe saçlarını kulağının arkasına kıstırırken. Geçtiğimiz yıl birkaç farklı renk denemişti fakat pembe ya da mor dışında hiçbiri uzun ömürlü olmamıştı. "Eğer sipariş verecekseniz elinizi çabuk tutsanız iyi olur. Cooper atış yapmaya başladığında servis yavaşlayacak" –duvardaki saate baktı– "beş dakikaya filan."

Knox en sevdiği gri svetşörtünün önündeki kırıntıları silkelemek için ayağa kalkarken başımı iki yana salladım. "Ben tamamım ama lavaboya gitmem gerek," dedi. "Yerimi tutar mısın, Maeve?"

"Oldu bil," dedim çantamı sandalyesine koyarken.

Addy döndü, ardından elindeki tepsiyi düşürecek gibi oldu. "Aman Tanrım! İşte orada!"

Restorandaki tüm ekranları aynı görüntü doldurmuştu: Cooper Clay ilk üniversite beyzbol maçı için ısınmak üzere sahaya çıkıyordu. Cooper'ı en fazla iki ay önce Noel'de görmüştüm ama hatırladığımdan daha iri görünüyordu. Keskin hatlı çenesiyle yine yakışıklıydı ama gözlerinde daha önce hiç rastlamadığım çelik gibi bir ışıltı vardı. Gerçi şimdiye dek Cooper'ın atışlarını hep uzaktan izlemiştim.

Kafedeki konuşma seslerinden ötürü spikerleri duyamasam da ne dediklerini kestirebiliyordum: Cooper'ın yükselişi şu anda üniversite beyzbol liginin en çok konuşulan konusuydu. Öyle ki kablolu yerel spor kanalı bütün maçı baştan sona verecekti. Bu coşkunun birazını Bayview Dörtlüsü'nün süregelen ününe ve beyzbol liginde gey olduğunu gizlemeyen az sayıdaki oyuncudan biri olmasına borçluydu ama aynı zamanda canını dişine takıp çalıştığından bahar antrenmanlarının en gözde oyuncusu olmuştu. Spor analistleri üniversite liginin daha ilk sezonu bile tamamlanmadan ulusal lige transfer olup olmayacağına dair bahse tutuşuyorlardı.

Cooper ekranda kasketini düzeltirken, "Süperstarımız en sonunda kaderiyle yüzleşecek," dedi Addy gururla. "Masalarımı son kez kontrol etmem gerek, ardından size katılacağım." Tepsisini bir kolunun altına kıstırıp diğeriyle de defterini tutarak restoranda dolaşmaya başladı ama içeridekilerin dikkati yemekten beyzbola kaymıştı bile.

Her ne kadar kamera Cooper'dan uzaklaşıp diğer takımın koçuyla yapılan röportaja odaklansa da gözlerim ekrana takılı kaldı. *Eğer Cooper kazanırsa bu yıl güzel geçecek.* Bu düşünceyi derhal kafamdan atmaya çalıştım çünkü eğer bunu da kaderle tutuştuğum bir iddiaya dönüştürürsem maçtan keyif alamayacaktım.

Yanımda bir sandalye gürültülü bir şekilde gıcırdadı ve tanıdık bir siyah deri ceket koluma süründü. "N'aber, Maeve?" diye sordu Nate Macauley sandalyesine kurulurken. Bakışları sod-

yum manyağı olmuş masada gezindi. "A-ha. Tuz katliamı. Lanetlendik, değil mi?"

"Ha, ha," dedim ama dudaklarım seğirdi. Nate neredeyse bir yıl evvel Bronwyn'le çıkmaya başladıklarından beri abim gibiydi. Sanırım tüm bu alaylar da beraberinde geliyordu. Şimdi bile, yani Bronwyn üniversiteye gitmek için şehirden ayrıldığından beri üçüncü kez "ara vermiş" olmalarına rağmen bana karşı tavırları hiç değişmemişti. Geçtiğimiz yazı beş bin kilometrelik bir uzak mesafe ilişkisini yürütebilir miyiz diye tasalanarak geçirdikten sonra ablam ve erkek arkadaşı sürekli dip dibe olma, kavga etme, ayrılma, barışma döngüsüne girmişti ki tuhaf bir şekilde ikisi de bu durumdan memnundu.

Nate sırıtmakla yetindi ve huzurlu bir sessizliğe gömüldük. Onunla, Addy'yle ve Bronwyn'in arkadaşlarının geri kalanıyla takılmak kolaydı. *Bizim arkadaşlarımız*, derdi hep ama bu pek doğru değildi. Onlar önce onun arkadaşlarıydı ve eğer o olmasaydı benimle arkadaşlık etmezlerdi.

Tam o anda telefonum öttü. Gözlerimi Bronwyn'den gelen yeni mesaja diktim. *Maç başladı mı?*

Az kaldı, yazdım. *Cooper ısınıyor.*

Keşke ESPN'de olsaydı da ben de izleyebilseydim!!! Pasifik Kıyısı Spor Kanalları ne yazık ki New Haven, Connecticut'ta yayın yapmıyordu. Daha doğrusu San Diego'ya üç saatten daha uzak olan herhangi bir yerde. Ayrıca internet yayını da yoktu.

Senin için kaydediyorum, diye hatırlattım ona.

Biliyorum ama aynı şey değil.

Üzgünüm :(

Telefonumun ekranındaki gri noktaların dansını izlerken kurabiyelerimin sonuncusunu da ağzıma attım. O kadar uzun sürdü ki neyle karşılaşacağımı bildiğimden emindim. Bronwyn ışık hızında mesaj yazardı. Söylememesi gerektiğini düşündüğü bir şey söyleyecek olmadığı sürece asla tereddüt etmezdi ve şu anda kendi kendine dayattığı Açılmaması Gereken Mevzular listesinde tek bir konu vardı.

Başka ne olabilirdi ki: *Nate orada mı?*

Ablam artık yan odamda yaşamıyor olabilirdi ama bu ona kök söktüremeyeceğim anlamına gelmiyordu. *Kim?* yazdım mesajına cevap olarak, ardından Nate'e baktım. "Bronwyn selam söylüyor," dedim.

Koyu mavi gözleri ışıldasa da istifini bozmadı. "Sen de selam söyle."

Sanırım anlıyordum. Birini ne denli önemseseniz de, sürekli yanınızdayken aniden ortadan kaybolduğunda bazı şeyler değişiyordu. Farklı bir açıdan ben de öyle hissediyordum. Ama hislerimizden konuşmak Nate'le aramızdaki ilişkinin dinamiklerinden biri değildi – doğrusunu söylemek gerekirse ikimizin de Bronwyn'den başka pek kimsesi yoktu. Dolayısıyla ona dil çıkarmakla yetindim. "Senin de bildiğin gibi insanın duygularını bastırması hiç de sağlıklı bir tutum değil."

Nate cevap veremeden etrafımız aniden hareketlendi: Knox geri döndü, Addy masamıza bir sandalye çekti ve üstüne ince kesilmiş biftek, erimiş peynir ve et sosu serpiştirilmiş koca bir tabak dolusu tortilla aniden önümde belirdi. Bu, Café Contigo'nun *nacho*yu yorumlama şekliydi.

Tabağın geldiği tarafa baktığımda koyu kahverengi bir çift gözle karşılaştım. "Maç için atıştırmalık," dedi Luis Santos tabağı tutmakta kullandığı havluyu omzuna atarken. Luis, Bayview Lisesi'nde okurlarken Cooper'ın en yakın arkadaşıydı ve ikisi de geçen sene mezun olmuştu. Café Contigo annesiyle babasına aitti. Luis de devlet üniversitesinde okurken yarı zamanlı olarak burada çalışıyordu. Bu köşe masayı ikinci evim hâline getirdiğimden beri Luis'i aynı okulda okuduğumuz dönemkinden bile daha sık görüyordum.

Knox sanki beş dakika evvel iki porsiyon empanayı ve koca bir tabak dolusu kurabiyeyi silip süpürmemiş gibi *nacho*ların üstüne atladı. "Dikkatli ol, çok sıcak," diye uyardı Luis karşımdaki sandalyeye çökerken. *Sen de aynen öylesin*, diye düşündüm çünkü içimdeki on iki yaşındaki ergeni dışarı çıkaran yakışıklı spor-

culara karşı utanç verici bir zaafım vardı. Birinci sınıfta, Simon Kelleher'in Dedikodu Kazanı isimli blogundaki küçük düşürücü bir yazıda adımın geçmesine sebep olan basketbol oyuncusuna karşı beslediğim platonik aşktan ders çıkardığımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

Aslında pek aç değildim ama yine de tabaktaki yığının altından bir cips aldım. "Teşekkürler, Luis," dedim köşesinden tuzunu emerken.

Nate pişmiş kelle gibi sırıttı. "İnsanların duygularını bastırması hakkında ne diyordun, Maeve?"

Yüzümü ateş bastı ve aklıma, koca cipsi ağzıma tıkıştırıp Nate'e bakarak çiğnemekten daha iyi bir yanıt gelmedi. Bazen ablamın onda ne bulduğunu merak ediyordum.

Lanet olsun. Ablam. Bronwyn'den birbiri ardına gelen üzgün suratları görünce vicdan azabıyla telefonumu elime aldım. *Şaka yapıyordum. Nate perişan görünüyor*, diyerek onu yatıştırdım. Aslında öyle görünmüyordu çünkü kimse *umurumda bile değil* maskesini Nate Macauley'den daha zahmetsizce taşıyamazdı ama umursadığından bal gibi de emindim.

Café Contigo'nun garsonu ve sınıf arkadaşım olan Phoebe Lawton su dolu bardakları dağıttıktan sonra karşı takımın ilk vurucusu ana kaleye doğru ağır ağır ilerlerken masanın diğer ucundaki sandalyeye tünedi. Kamera eldivenli elini havaya kaldırıp gözlerini kısan Cooper'ın suratına odaklandı. "Hadi, Coop," diye mırıldandı Luis. Sol eli sanki tutucunun eldiveninin içindeymiş gibi içgüdüsel olarak büküldü. "Yap şunu."

İki saat sonra, Cooper'ın kusursuz sayılabilecek performansının ardından kafeye coşkulu bir uğultu hâkimdi: sekiz *strikeout**, birinci kaleye tek bir yürüyüş, bir sayı turu vuruşu ve yedi atışta sıfır koşu. Cal State Fullerton Titanları üç farkla kazanıyordu

* Beyzbol'da topa sopayla vuran oyuncunun üç defa isabet ettirememesi. *–yhn*

ama Cooper'ın yerini daha isabetli bir atıcı aldığından beri Bayview'daki kimsenin bunu pek taktığı yoktu.

"Onun adına çok mutluyum," dedi Addy ışıl ışıl gülümseyerek. "Bunu hak etti. Özellikle de başından geçen..." Gülümsemesi tekledi. "Başımızdan geçen onca şeyden sonra."

Onca şey. Bu, Simon Kelleher neredeyse on sekiz ay önce kendi ölümünü sahnelemeye ve ablamı, Cooper'ı, Addy'yi ve Nate'i sözde cinayetiyle suçlamaya karar verdiğinde yaşananları tarif etmeye yetmeyecek kadar küçük bir kelimeydi. *Mikhail Powers Araştırıyor* Şükran Günü özel bölümü o dönem yaşananları işkenceden farksız ayrıntılarıyla zihnimizde tazelemişti. Simon'ın türlü dalaverelerle herkesin cezaya kalmasını sağlamasından tutun da diğer dört kişinin dördünün de onu öldürmek için gerekçesi varmış gibi görünmesi için Dedikodu Kazanı'ndan sızdırdığı sırlara kadar her şeyi.

Özel bölümü, tatil için eve geldiğinde Bronwyn'le birlikte izlemiştim. Seyrettiklerim beni geçtiğimiz yıla, yani hikâyenin ulusal bir takıntıya dönüştüğü ve garaj yolumuzun haber minibüslerinden geçilmediği günlere döndürmüştü. Bütün ülke Bronwyn'in kimyadan A almak için sınav sorularını çaldığını, Nate'in uyuşturucu satıcılığından *şartlı tahliye* edilmişken uyuşturucu sattığını ve Addy'nin erkek arkadaşı Jake'i aldattığını öğrenmişti. Gerçi sonradan, Jake denen herifin Simon'ın suç ortağı olmayı kabul eden, ciğeri beş para etmez, kontrol manyağının teki olduğu ortaya çıkmıştı. Cooper ise doping yapmakla haksız yere suçlanmış ama sonra ailesine ve arkadaşlarına açılma fırsatını yakalayamadan cinsel kimliği ifşa olmuştu.

Tüm bunlar kâbustan farksızdı ama hiçbiri katil zanlısı olduğunuzun düşünülmesi kadar kötü değildi.

Soruşturma tam da Simon'ın planladığı gibi gitmişti – Bronwyn'in, Cooper'ın, Addy'nin ve Nate'in birbirlerine sırt çevirmek yerine tek yürek olmaları dışında. Öyle yapmasalardı bu gecenin neye benzeyeceğini hayal etmekte bile zorlanıyordum. Cooper ilk üniversite ligi maçında atış yapamaz ya da Bronwyn,

Yale'e gidemezdi. Nate muhtemelen hapiste olurdu. Ve Addy... Onun nerede olacağını düşünmek bile istemiyordum çünkü muhtemelen hayatta bile olmazdı.

Ürperdim. Luis'le göz göze geldik. Bardağını en yakın arkadaşının zaferinin boşa gitmesine izin vermeyecek bir adamın kararlı ifadesiyle havaya kaldırdı. "Evet, ne diyordum, karmaya içelim. Ve Coop'a, daha ilk maçında herkese gününü gösterdiği için."

"Cooper'a," diye tekrarladı diğer herkes.

"Bir yolunu bulup onu görmeye gitmeliyiz!" diye bağırdı Addy. Masanın üstünden uzanıp, restoranda etrafına bakınarak oradan ayrılma hesapları yapar gibi görünen Nate'in kolunu dürtükledi. "Sen de geliyorsun. Sakın kaytarmaya kalkma."

"Bütün beyzbol takımı bizimle gelmek isteyecektir," dedi Luis. Nate kaderine boyun eğmişçesine suratını ekşitti çünkü Addy onu sosyalleştirmeyi kafasına koyduğunda tam bir doğal afete dönüşüyordu.

Maç sona yaklaşırken ve diğer insanlar restorandan ayrılırken Knox'la bana yanaşan Phoebe uzanıp kendine bir bardak su doldurdu. "Simon'sız Bayview bir başka ama aynı zamanda da... *değil*. Anlıyor musunuz?" diye mırıldandı yalnızca Knox'la ikimizin duyabileceği bir ses tonuyla. "İnsanlar şoku atlattıktan sonra kendilerine çekidüzen vermiş değiller. Artık yalnızca rezillik çıkaranların haftadan haftaya kaydını tutan bir Dedikodu Kazanı'mız yok."

"Gerçi oldurmaya çalışanlar oldu," diye mırıldandı Knox.

Simon öldükten sonra ortalık Dedikodu Kazanı taklitlerinden geçilmez olmuştu. Çoğu birkaç gün içinde unutulup gitmiş ama Simon Diyor Ki adındaki bir tanesi geçtiğimiz güz döneminde okul devreye girip siteyi kapattırana dek neredeyse bir ay açık kalmıştı. Gerçi siteyi ciddiye alan çıkmamıştı çünkü adını sanını kimsenin duymadığı şu sessiz çocuklardan biri olan sitenin yaratıcısı şimdiye dek zaten herkesin bilmediği tek bir dedikodu bile yayınlamamıştı.

Simon Kelleher'in olayı da buydu: Çoğu insanın aklına bile

gelmeyecek sırları bilirdi. Sabırlıydı, var olan bir durumun suyunu iyice sıkıp ondan maksimum dram ve ıstırap elde etmek için beklemeye razıydı. Ayrıca Bayview Lisesi'ndeki herkesten ne denli nefret ettiğini gizlemekte de iyiydi; asıl yüzünü gösterdiği tek yer, ölümüne dair ipuçları ararken bulduğum intikam forumuydu. O zamanlar Simon'ın paylaşımlarını okumak midemi bulandırmıştı. Simon'ınki gibi bir zihne zıt gitmenin ne anlama geldiğini hiçbirimizin anlamadığını düşünmek zaman zaman hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu.

Her şey çok farklı sonuçlanabilirdi.

"Hey." Knox beni dürtükleyerek şimdiye döndürdü. Suratı netleşene dek gözlerimi kırpıştırdım. Üçümüz hâlâ kendi aramızda muhabbet ediyorduk; geçtiğimiz senenin son sınıf öğrencilerinin Simon meselesini uzun süre kafaya taktıklarını hiç sanmıyordum. "Kurtul suratındaki şu ciddi ifadeden. Geçmiş geçmiştir, öyle değil mi?"

"Öyle," dedim, ardından Café Contigo'daki kalabalıktan uzun bir inilti yükselmesiyle sandalyemi o yana döndürdüm. Neler olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı ama anladığımda yüreğim burkuldu: Cooper'ın yerine oyuna giren oyuncu dokuzuncu atışından evvel bütün kaleleri doldurmuştu, oyundan alınmıştı ve yeni vurucu az evvel muhteşem bir *grand slam** yapmıştı. Göz açıp kapayıncaya dek Cal State'in üç sayılık üstünlüğü maçın kaderini belirleyecek son oyunda mağlubiyete dönüşmüştü. Diğer takım ana kaledeki vurucuya hücum etti ve neşe içinde cümbür cemaat yere devrilene dek birbirlerinin sırtlarına atladılar. Cooper rüya gibi atışlar yapmasına rağmen galip gelememişti.

"Hayıııır," diye inledi Luis kafasını ellerinin arasına gömerek. Sesi gerçekten acı çekiyormuş gibi çıkmıştı. "Bu bir *saçmalık*."

Phoebe yüzünü buruşturdu. "Ah, kör talih. Ama Cooper'ın hatası değildi."

Gözlerim daima sansürsüz tepkiler vereceğine güvendiğim,

* Beyzbolda her üç kalede de oyuncu varken erişilen sayı turu. *–çn*

masadaki yegâne insanı buldu: Nate. Bakışları gergin suratımdan masaya saçılmış tuzlara kaydı ve kendimle tutuştuğum batıl iddiadan haberdarmış gibi başını iki yana salladı. Suratındaki ifadeyi sanki konuşuyormuş gibi okuyabiliyordum: *Bu hiçbir şey ifade etmiyor, Maeve. Yalnızca bir maç.*

Haklı olduğundan emindim. Ama yine de... Keşke Cooper şu maçı kazanmış olsaydı.

BÖLÜM İKİ

Phoebe
18 Şubat, Salı

Beynimin mantıklı tarafı, annemin oyuncak bebeklerle oynayacak yaşı çoktan geçtiğini biliyordu. Ama saat çok erkendi, yorgundum ve lenslerimi henüz takmamıştım. Ben de gözlerimi daha da kısmak yerine mutfak tezgâhına yaslandım ve "Bebekler ne iş?" diye sordum.

"Onlar düğün pastası süsü," dedi annem on iki yaşındaki kardeşim Owen'ın elindekini kapıp benimkine tutuşturarak. Avucumdakine baktığımda bacaklarını damadın beline dolamış, beyazlar içinde bir gelinle karşılaştım. Değeri bilinmeyen bir sanatçı, plastikten yapılma minicik suratlarına tutku ifadesini iyi vermişti.

"Pek şık," dedim. Bunun da düğünlerle ilgili olduğunu tahmin etmeliydim. Geçen hafta mutfak masamızın üstü davetiye numuneleriyle, ondan önceki haftaysa düğünlerde sofranın ortasına koyulan çiçeklerin evde yapılmış örnekleriyle doluydu.

"Diğerleri onun gibi değil," dedi bir parça savunmaya geçerek. "Bana kalırsa insan her türden zevki hesaba katmalı. Onu şuradaki kutuya koyabilir misin?" Tezgâhın üstünde duran, dolgu köpükleriyle yarı yarıya dolu mukavva kutuya çenesiyle işaret etti.

Mutlu çifti kutunun içine koydum, ardından evyemizin yanındaki dolaptan bir bardak alarak musluk suyuyla doldurdum ve suyu kana kana, iki yudumda içtim. "Pasta süsleri, ha?" dedim. "Hâlâ onları kullanan var mı ki?"

"Bunlar yalnızca Altın Yüzükler'den gelen numuneler," dedi annem. Yerel düğün organizatörleri grubuna katıldığından beri her birkaç haftada bir evimize bu tür ıvır zıvırla dolu kutular geliyordu. Annem fotoğraf çekiyor, hoşuna gidenleri not ediyor ve ardından hepsini tekrar kutusuna koyarak grupta ondan sonra gelen düğün organizatörüne gönderiyordu. "Bazıları gayet sevimli." Onca gelinle damadın arasından vals yapan bir tanesini bulup çıkardı. "Ne düşünüyorsun?"

Tezgâhta açık bir waffle kutusu duruyordu. Son kalan ikisini aldım ve tost makinesine attım. "Bana kalırsa pastanın üstüne kondurulmuş plastik insanlar Ashton'la Eli'ın tarzına pek uymuyor. Sade bir düğün istemiyorlar mıydı?"

"Bazen seçenekleri görene dek ne istediğini bilmezsin," dedi annem neşeyle. "İşimin bir parçası da müstakbel gelinle damadın o seçenekleri görmesini sağlamak."

Zavallı Ashton. Addy'nin ablası geçtiğimiz yaz karşılarındaki daireye taşındığımızdan beri mükemmel komşunun tanımı gibiydi. Nereden yemek siparişi vereceğimize dair önerilerde bulunur, bozukluk yutan çamaşır makinelerini gösterir ve Kaliforniya Sanat Merkezi'nde grafik tasarımcı olarak çalıştığından eline geçen beleş konser biletlerini bizimle paylaşırdı. Eli Kleinfelter'la yaklaşan düğünlerinin "birkaç ayrıntısını" anneme paslayarak ek iş olarak düğün organizatörlüğüne soyunmasına yardımcı olmayı kabul etmekle başına ne tür bir bela aldığından haberi bile yoktu.

Annem ölçüyü biraz kaçırmıştı. Bilhassa da Eli bizim buralarda ünlü olduğundan iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Nate Macauley, Simon Kelleher'i öldürmekle itham edildiğinde onu savunan avukat Eli'dı ve şimdi ne zaman büyük bir dava patlak verse muhabirler kapısında sıra oluyordu. Basın Bayview Dörtlüsü'nden birinin ablasıyla evlenecek olmasını sevmişti,

hâliyle yaklaşan düğüne sürekli atıflarda bulunuyorlardı. Bu da annem için bedava reklam demekti. Şimdiye dek yalnızca *San Diego Tribune*'da adı geçmiş ve geçtiğimiz aralık ayında *Bayview Blade*'de ayrıntılı bir biyografisi yayınlanmıştı. Ne var ki Simon'ın hikâyesinden sonra hepten bir dedikodu paçavrasına dönen *Bayview Blade* annemin hayatına en olmayacak, en dramatik pencereden bakmıştı: "Yürekleri Burkan Kaybın Ardından Dul Kadın İnsanları Eğlendirmeye Odaklı Bir İş Kuruyor."

Bu hatırlatma olmadan da yaşayabilirdik.

Yine de annem son birkaç yıldır ilk defa kendini bir şeye kaptırmıştı, yani Ashton'la Eli'ın sonsuz sabrına minnettar olmalıydım.

Owen kare kare kestiği, şerbeti damlayan bir çatal dolusu hamuru ağzına tıkıştırırken, "Waffleların yanıyor," dedi uysalca.

"Kahretsin!" Wafflelarımı kurtarırken parmaklarım sıcak metale sürtününce acıyla inledim. "Anne, şu yeni tost makinelerinden alabilir miyiz lütfen? Bu tamamen işe yaramaz hâle geldi. Buz gibiyken otuz saniyede kor gibi kızıyor."

Annem kaşlarını çatınca suratı, ne zaman para harcamaktan bahsetsek büründüğü endişeli ifadeye teslim oldu. "Farkındayım. Fakat makineyi değiştirmeden önce temizlemeyi denesek daha iyi olur. İçinde on yıllık birikmiş ekmek kırıntısı olmalı."

Owen gözlüğünü yukarı iterken, "Ben hallederim," diyerek gönüllü oldu. "Ama eğer işe yaramazsa parçalarına ayıracağım. Onu tamir edebileceğime bahse girerim."

Ona dalgın dalgın gülümsedim. "Yapabileceğinden kuşkum yok, zekâ küpü. Bunu ilk akıl eden ben olmalıydım."

"Elektrikli cihazlarla oynamanı istemiyorum, Owen," diyerek karşı çıktı annem.

Owen ona hakarete uğramış gibi baktı. "Zaten ben de *oynamıyorum*."

Derken bir kapıdan tık sesi geldi. Emma yatak odamızdan çıkmış, mutfağa geliyordu. Bu, apartman hayatının asla alışamayacağım yanlarından biriydi. Küçücük bir dairede yaşarken kimin nerede olduğunu istisnasız her daim bilirdiniz. Saklanacak hiçbir

yer yoktu. Bu yanıyla eski evimize hiç benzemiyordu. Orada hepimizin kendine ait bir yatak odası, hep birlikte zaman geçirdiğimiz bir oturma odamız, zaman içinde Owen'ın oyun odasına dönüştürülen bir ofisimiz ve babamın bodrum katındaki çalışma alanı vardı.

Asıl önemlisi, babam vardı.

Emma mutfak masamızın üstünde duran resmî giyimli plastik insan yığınına bön bön bakarken boğazım düğümlendi. "İnsanlar düğün pastalarının üstüne gelinle damat kondurmaktan hâlâ vazgeçmedi mi?"

"Kız kardeşin de aynı şeyi sordu," dedi annem. Hep böyle yapar, Emma'yla aramızdaki benzerlikleri gözümüze sokar dururdu. Sanki onların farkına varmak bizi bir şekilde tekrar birbirimize bağlayacaktı da çocukluğumuzdaki gibi yine sıkı fıkı bir takım olacaktık.

Emma, "Hımm," dedi. O adım adım yanıma yaklaşırken gözlerimi waffleımdan ayırmadım. "Biraz kayar mısın?" diye sordu nazikçe. "Miksere ihtiyacım var."

Ben kenara kayarken Owen pasta süsü yığınının arasından koyu kızıl saçlı bir gelin aldı. "Bu sana benziyor, Emma," dedi.

Lawton ailesinin çocukları öyle ya da böyle kızıl sayılırdı. Emma'nın saçları yanık kestane rengindeydi, benimkiler bakırımsıydı, Owen'ınkiler ise soğan kabuğuna bakıyordu ama kalabalığın içinde asıl göze çarpan babamdı. Saçları o kadar turuncuydu ki lisedeki lakabı Cheeto'ymuş. Bir keresinde Bayview Alışveriş Merkezi'nin yemek katında babam tuvalete gitmiş ve geri döndüğünde yaşlı bir çifti açık tenli ve kızıl kafalı üç çocuk anası, koyu renk saçlı, esmer tenli annemi gizliden gizliye süzerken yakalamıştı. Annemin yanına oturmuş, kolunu karısının omzuna atmış, sırıtarak yaşlı çifte bakıp, "*Şimdi* tam olduk, öyle değil mi?" demişti.

Ama şimdi, yani ölümünden üç yıl sonra... tam değil, eksiktik.

* * *

Emma'nın günün en sevmediği ânını tahmin etmem istense zorlanırdım çünkü son zamanlarda hiçbir şeyden keyif almıyor gibiydi. Ama okula giderken arkadaşım Jules'u evinden almak zorunda olması rahatlıkla ilk üçe girerdi.

On yaşındaki Corolla'mızın arka koltuğuna tırmanıp sırt çantasını kucağına alırken, "Aman Tanrım," dedi Jules soluk soluğa. Koltuğumda döndüm. Bir hışımla güneş gözlüğünü çıkararak bana öldürücü bakışlarından attı. "Phoebe. Sana *dayanamıyorum*."

"Ne? Neden?" diye sordum. Aklım karışmıştı. Koltuğumda kıpırdanarak, yukarı toplanmış eteğimi çekiştirip düzelttim. Yıllar süren deneme-yanılma döneminin ardından en nihayetinde vücut tipime uygun gardırobu bulmuştum: tercihen cüretkâr desenli, kısa, volanlı etekler; V ya da yuvarlak yaka, parlak renkli bluzlar ve bilek hizasında biten, kalın topuklu botlar.

"Emniyet kemerleri lütfen," dedi Emma.

Jules meydan okuyan bakışlarını benden ayırmadan emniyet kemerini taktı. "Nedenini biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum," diyerek karşı çıktım. Emma arabayı Julesların ara katlı ve mütevazı müstakil evinin önündeki kaldırımın kenarından uzaklaştırarak yola çıktı. Burası eski evimizden yalnızca bir sokak ötedeydi. Eski mahallemiz katiyetle Bayview'ın refah düzeyi en yüksek mahallesi sayılmazdı ama annemin evimizi sattığı genç çift ilk evlerini buradan almaktan son derece mutluydu.

Jules dramatik bir etki yaratmak için kahverengi teni ve koyu renk saçlarıyla tezat içindeki yeşil gözlerini iyice belertti. "Nate Macauley dün gece Café Contigo'daymış ama sen bana mesaj atmadın!"

"Ah, şey..." Ağzımda geveledeğim yanıt arada kaynasın diye Taylor Swift'in son şarkısının çaldığı radyonun sesini açtım. Jules kendini bildi bileli Nate'ten hoşlanırdı –daha doğrusu karanlık, yakışıklı, asi bir tip gördü mü ağzının suları akardı– ama Nate'in sevgili kumaşından olduğunu hiç düşünmemişti. Ta ki Bronwyn Rojas aksini kanıtlayana dek. Şimdi her ayrıldıklarında akba-

ba gibi Nate'in etrafında dolanıyordu. Bu da Café Contigo'da çalışmaya ve doğal olarak Bronwyn Takımı'nın bir üyesi olan Addy'yle arkadaşlık etmeye başladığımdan beri sadakatimin iki taraf arasında bölünmesine yol açıyordu.

"Ve *asla* dışarı çıkmıyor," diye inledi Jules. "Bu fırsatı nasıl kaçırdım! Çok büyük bir hata yaptın, Phoebe Jeebies. Arkadaşlık bu değil." Şarap rengi dudak parlatıcısını çıkardı ve dudağındakini tazelerken dikiz aynasından kendini görebilmek için öne uzandı. "Nasıl görünüyordu? Sence Bronwyn'i unuttu mu?"

"Ne desem ki! Anlaması güç," dedim. "Maeve ve Addy dışında kimseyle doğru düzgün konuşmadı. Daha çok Addy'yle sohbet ettiler."

Jules dudaklarını birbirine bastırırken suratına ılımlı bir panik ifadesi yerleşti. "Aman Tanrım. Şimdi de *onunla* mı çıkıyor?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Onlar arkadaş. Herkes onu karşı konulmaz bulmuyor, Jules."

Jules dudak parlatıcısını gerisin geriye çantasına attı ve iç geçirerek kafasını cama yasladı. "Diyorsun. Çocuk o kadar seksi ki ölebilirim."

Emma kırmızı ışıkta durdu, gözlerini ovuşturdu ve ardından radyonun ses düğmesine uzandı. "Şunu kısmam gerek," dedi. "Kafam zonkluyor."

"Hasta mı oluyorsun?" diye sordum.

"Yalnızca yorgunum. Sean Murdock'la dün geceki özel dersim fazla uzun sürdü."

"Hiç şaşırmadım," diye mırıldandım. Eğer Bayview Lisesi'nin üçüncü sınıf öğrencileri arasında zeki yaşam formlarından izler arıyorsanız Sean Murdock'la vakit kaybetmenize gerek yoktu. Ama annesiyle babasının parası vardı ve oğullarının Emma'nın iş ahlakından ya da notlarından feyz alması ihtimalini yabana atamadıklarından Emma'ya memnuniyetle para saçıyorlardı.

"Ben de senden ders almalıyım, Emma," dedi Jules. "Eğer yardım almazsam bu sömestr kimya başıma bela olacak. Ya da Bronwyn Rojas gibi sınav sorularını çalmazsam."

"Bronwyn o dersin telafisini verdi," diye hatırlattım. Jules koltuğumun arkasını tekmeledi.

"Onu savunma," dedi suratını asarak. "Aşk hayatımı mahvediyor."

"Eğer özel ders almak konusunda ciddiysen bu hafta sonu küçük bir boşluğum var," dedi Emma.

"*Hafta sonu* kimya çalışmak mı?" Jules kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Yok, kalsın."

"Sen bilirsin," dedi ablam. Sonra da Jules'tan bir hayır beklediğine şaşarcasına hafifçe iç geçirdi. "Sorun yok."

Emma, Jules'la benden yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen çoğunlukla bizimle değil de Ashton Prentiss'le yaşıt gibi durdu. Asla on yedi yaşında gibi davranmazdı; sanki yirmilerinin ortasındaydı ve fakültelerden ders almalarına olanak tanıyan son sınıf dersleriyle değil de stresli bir üniversite eğitimiyle boğuşuyordu. Üniversite başvurularını tamamlamasına ve şu anda beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen şimdi bile bir türlü gevşeyemiyordu.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti ama Emma otoparka girerken telefonum öttü. Mesaja baktım. *Tribünler?*

Gitmemeliydim. Ne var ki beynim bu ay içinde derse iki kere geç kaldığım için kınama aldığımı hatırlatmaya çalışırken parmaklarım çoktan *TMM* yazmıştı bile. Telefonumu cebime koydum ve Emma daha el frenini bile çekmeden kapıyı yarısına kadar açtım. Ben arabadan inerken Emma kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bir koşu futbol sahasına gitmem gerek," dedim tek elimi arabanın kapısına dayayıp sırt çantamı omzuma atarken.

"Neden? Yine geç kalmak istemezsin," dedi Emma ela gözlerini kısarak. Gözleri tıpkı babamınkilere benziyordu ve göz rengimiz kızıllığımızın yanı sıra paylaştığımız yegâne fiziksel özellikti. Emma uzun ve inceyken ben kısa ve etine dolgundum. Onun saçları dümdüz ve omuz hizasındayken benimkiler uzun ve kıvırcıktı. O güneşte çillenirken ben bronzlaşırdım. Gerçi şubat ayında olduğumuzdan şimdilerde ikimiz de bembeyazdık.

Bu nedenle gözlerimi yere dikerken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"Şey, ödev için," diye mırıldandım.

Jules arabadan inerken sırıttı. "Ona artık böyle mi diyoruz?"

Topuğumun üstünde döndüm ve çarçabuk geri çekildim ama Emma'nın tıpkı bir pelerin gibi omuzlarıma çöken hoşnutsuzluğunun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Küçüklüğümüzden beri en ağırbaşlımız Emma olmuştu ama o vakitler bunun hiçbir önemi yoktu. O kadar yakındık ki konuşmadan anlaşırdık. Annem telepat olduğumuz konusunda şakalar yapardı ama mesele o değildi. Birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki surat ifadelerimizi kitap gibi okuyabiliyorduk.

Aramızdaki yaş farkına rağmen Owen'la da aramızdan su sızmazdı. Babam bize Üç Kafadarlar derdi. Öyle ki bütün çocukluk fotoğraflarımızda aynı pozu vermiştik: Owen'ı ortamıza alır, kollarımızı birbirine dolar ve suratlarımızda geniş birer gülümsemeyle kameraya bakardık. Ayrılmaz görünürdük. Hatta ben bile öyle sanmıştım. Bizi bir arada tutan tutkalın babam olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Birbirimizden o kadar ustaca uzaklaştık ki başlangıçta neler olup bittiğini ben bile anlamadım. Kendini derslerine vererek kabuğuna ilk çekilen Emma oldu. "Onun yas tutma şekli de bu," dedi annem. Mecburen onu rahat bıraktım, oysa *benim* istediğim gibi yas tutsak hep beraber olurduk. Hâl böyle olunca hayatımdaki boşluğu doldurmak için karşıma çıkan her sosyal faaliyete katılır oldum – özellikle de oğlanlar benimle ilgilenmeye başladığında. Owen ise video oyunlarının rahatlatıcı, hayali dünyasında inzivaya çekildi. Ben daha fark edemeden kabuklarımız yolumuz oldu ve hiçbirimiz yolumuzdan sapmadık. Geçtiğimiz Noel'de çektirdiğimiz fotoğrafta boy sırasına göre bir yılbaşı ağacının yanına dizilmiş ve ellerimizi önümüzde kenetleyerek suratlarımızda zoraki gülümsemelerle kameraya bakmıştık. Babam o hâlimizi görse büyük hayal kırıklığına uğrardı.

Bir de o fotoğrafı çektirmemizden kısa süre sonra Jules'un yıl-

başı partisinde yaptıklarımı bilse. İnsanın ablasına nazik bir yabancıymış gibi davranması hoş görülebilecek bir şeyken benim yaptığımı yapması... kabul edilemezdi. Emma'yı düşündüğümde eskiden özlem yüklü bir yalnızlık hissederdim ama artık tek hissettiğim vicdan azabıydı. Ve neler hissettiğimi artık yüzümden okuyamadığı için duyduğum rahatlama...

"Hey!" Kendi düşüncelerime o denli dalmıştım ki bir el uzanıp beni durdurmasaydı tribünün altındaki direğe toslardım. Derken el beni kendine doğru çekince cep telefonum cebimden düşüp çimenlerin üstünde hafifçe sekti.

"Hay aksi," dedim ama sonrasında tek bir kelime daha etmeme fırsat vermeden Brandon Weber'in dudakları benimkilere yapıştı. Sırt çantam yerdeki telefonuma katılana dek omuzlarımı silkeledim. Brandon bluzumun eteğini çekiştirdi. Buraya yüzde yüz bunun için geldiğimden bluzumu çekip çıkarmasına yardım ettim.

Elleri çıplak tenimde gezinerek sutyenimin dantelini kenara iterken Brandon ağzımın içine doğru inledi. "Tanrım, aşırı seksisin."

O da öyleydi. Brandon futbol takımının oyun kurucusuydu. Hatta *Bayview Blade* ona "yeni Cooper Clay" diyordu çünkü şimdiden yıldız arayışındaki üniversitelerin radarına girecek kadar iyiydi. Şahsen ben bunun doğru bir kıyaslama olmadığını düşünüyordum. Öncelikle Cooper acayip yetenekliydi, ayrıca sevilen biriydi. Brandon ise pisliğin tekiydi.

Gerçi öpüşmeyi iyi biliyordu. Beni arkamızdaki direğe mıhladığında bütün gerginliğim akıp gitti ve içimde beklenti yüklü aceleci kıvılcımlar çaktı. Bir kolumu boynuna dolayıp boylarımızı eşitlemeye çalışırken diğer elimi kot pantolonunun bel kısmında gezdirdim. Derken ayağım yerde bir şeye çarptı ve mesaj sesim dikkatimi dağıttı.

"Telefonum," dedim Brandon'ın elinden kurtulmaya çalışarak. "Eğer onu yerden almazsam ezeceğiz."

"Ben sana yenisini alırım," dedi Brandon dilini kulağıma sokarken. Bundan hiç hoşlanmıyordum. Erkekler *neden* bunun seksi

olduğunu düşünürlerdi ki? Beni bırakana kadar onu iteledim. O esnada pantolonunun ön cebinde bir şey öttü. Telefonumu yerden alırken orasındaki kabarıklığı görünce sırıtmadan edemedim.

"Mesaj mı geldi yoksa seninki beni gördüğüne mutlu olduğunu mu söylüyor?" dedim elimle telefonumun ekranını silerken. Ne var ki ekrana bakmamla nefesimi tutmam bir oldu. "Of, ciddi olamazsın! Yine mi aynı şey?"

"Ne?" diye sordu Brandon kendi telefonunu çıkarırken.

"Gizli numara. Tahmin et bakalım ne diyor?" Sesimi değiştirdim. "*Dedikodu Kazanı'nı hâlâ özlüyor musunuz? Ben özlüyorum. Hadi, yeni bir oyun oynayalım.* Müdür Gupta'nın uyarısından sonra birilerinin aynı saçmalığı devam ettirdiğine inanamıyorum."

Brandon telefonunun ekranına şöyle bir göz gezdirdi. "Bana da aynısı gelmiş. Bağlantıyı gördün mü?"

"Evet. Sakın tıklama! Muhtemelen virüs ya da..."

Brandon, "Çok geç," diyerek güldü. O gözlerini kısıp telefonunun ekranına bakarken ben de onu tepeden tırnağa iyice süzdüm: Bir seksen beş boylarında, küllü sarı saçlı, mavimsi yeşil gözlü bir oğlandı. Bir kızın hiç düşünmeden uğruna cinayet işleyeceği türden dolgun dudakları vardı. O kadar yakışıklıydı ki elinde bir arpla uçup gitmesi an meselesiymiş gibi görünüyordu. Ve kimse o işi ondan iyi bilemezdi. "Yüce İsa, mesaj diye kitap yazmışlar," diye söylendi.

"Bakayım." Telefonunu elinden aldım çünkü kendiminkiyle o bağlantıya tıklamam söz konusu bile olamazdı. Güneş yüzünden parlayan ekranı net görebilene dek telefonu elimde evirip çevirdim. Dedikodu Kazanı logosunun kötü bir taklidinin tepesine kondurulmuş olduğu bir web sitesine bakıyordum. Logonun altındaysa uzunca bir yazı vardı. "*Beni iyi dinleyin, Bayview Lisesi. Kuralları bir kereye mahsus açıklayacağım. Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunumuzu şöyle oynayacağız. Aranızdan yalnızca birine bir istek göndereceğim – eğer gönderdiğim kişi sizseniz bunu KİMSEYE söyleyemezsiniz. Sakın sürprizi berbat etmeyin. Eğer bildiğinizi okursanız keyfim kaçar ve keyfim kaçtığında şimdiki kadar iyi davranmam. Seçiminizi*

mesaj yoluyla bildirmek için 24 saatiniz olacak. Doğruluğu seçerseniz sırlarınızdan birini ifşa edeceğim. Cesareti seçerseniz size meydan okuyacağım. Her halükârda biraz eğlenecek ve zavallı var oluşumuzun monotonluğundan kurtulacağız."

Brandon elini kalın telli, gür saçlarından geçirdi. "Kendi adına konuş, seni ezik."

"Hadi, Bayview. Bunu özlediğinizi biliyorsunuz." Okumayı bitirdiğimde kaşlarımı çattım. "Sence bu, okuldaki herkese gitmiş midir? Öğrenciler telefonlarını kaptırmak istemiyorlarsa çenelerini tutsalar iyi olur." Müdür Gupta geçtiğimiz sonbaharda Simon'ın taklitçisini hallettikten sonra sıfır-tolerans politikasına geçeceğini söylemişti: Dedikodu Kazanı'na benzer yeni bir uygulamanın lafının bile edilmesi hâlinde okulda cep telefonunu tamamen yasaklayacak ve içeri gizlice telefon sokmaya çalışanları da okuldan atacaktı.

O günden beri örnek vatandaşlar olmuştuk. En azından internet dedikoduları söz konusu olduğunda. Kimse, *seneler* şöyle dursun, tek bir okul gününü bile telefonsuz geçirmeyi hayal edemiyordu.

"Kimsenin bir tarafına taktığı yok. O haber artık eskidi," dedi Brandon ilgisizce. Telefonunu cebine attı, kollarından tekini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Nerede kalmıştık?"

Telefonum hâlâ elimde olduğundan onu göğsüme bastırmak zorunda kaldım. Gerçi ben daha ağzımı bile açamadan telefonum elimde öttü. Ekrana bakmak için başımı geriye çektiğimde gizli numaradan yeni bir mesaj geldiğini gördüm. Ne var ki bu defa Brandon'ın cebindeki telefon benimkiyle aynı anda ötmemişti.

Phoebe Lawton, ilk sensin! Seçimini mesajla bildir: Doğruluk mu, Cesaret mi? Bir sırrını mı ifşa edeyim yoksa meydan okumama karşılık mı vereceksin?

BÖLÜM ÜÇ

Knox
19 Şubat, Çarşamba

Varoluşsal bir yılgınlıkla yanımdaki indirimli kıyafet reyonuna göz gezdirdim. Çok katlı mağazalardan nefret ediyordum. Çok parlaktı, çok gürültülüydü ve kimsenin ihtiyaç duymadığı ıvır zıvırla doluydu. Ne zaman o mağazalardan birinde vakit geçirmek zorunda kalsam tüketim kültürünün çoğumuzu er ya da geç öleceğimiz gerçeğini irdelemekten alıkoyan, yorucu, pahalı ve gezegen katili bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey olmadığını düşünmeye başlardım.

Ardından altı dolarlık buzlu kahvemin dibini höpürdeterek içerdim çünkü eğer kendi isteğimle bu maskaralığın bir parçası olmazsam hiçbir şey olamazdım.

"Kırk iki altmış tuttu, tatlım," dedi tezgâhın ardındaki kadın sıram geldiğinde. Anneme yeni bir cüzdan alıyordum. Doğrusunu aldığımı umdum. Ayrıntılı yazılı talimatlarına rağmen diğer siyah cüzdanlarla arasında hiçbir fark göremiyordum. Hangisini alacağıma karar vermeye çalışırken epey oyalanmıştım ve şimdi de işe geç kalıyordum.

Gecikmemin muhtemelen hiçbir önemi yoktu çünkü Eli Klein-

felter bana beş kuruş ödemiyordu, ayrıca çoğu zaman orada olduğumu bile fark etmezdi. Yine de Bayview Alışveriş Merkezi'nden çıktıktan sonra tempomu artırdım. Binanın arkasındaki kaldırımı takip ederek, darala darala yerini asfalta bıraktığı yere kadar geldim. Kimsenin görmeyeceğinden emin olmak için omzumun üstünden arkama çabucak bir bakış attıktan sonra, boş bir şantiyeyi çevreleyen incecik tel örgülere yaklaştım.

Güya alışveriş merkezinin arkasındaki tepenin eteklerine yeni bir otopark inşa edilecekti ama müteahhit firma işe başladıktan kısa süre sonra iflas etmişti. Babamınki de dahil olmak üzere çok sayıda firma inşaatı devralmak için teklif veriyordu. O zamana dek yayalar alışveriş merkeziyle Bayview Center arasındaki kestirme yoldan mahrum kalacaklardı. Her daim gittiğiniz yere gitmek için artık koca binanın etrafından dolanıp anacaddeden aşağı gitmek zorunda kalıyordunuz. Bu da on katı fazla zaman alıyordu.

Tabii eğer yapmak üzere olduğum şeyi yapmazsanız.

Başımı eğerek tel örgüdeki koca delikten geçtim ve yarım düzine turunculu beyazlı varilin etrafından dolandıktan sonra, kısmen inşa edilmiş garajı ve çatısı olması gereken şeyi tüm heybetiyle görebileceğim bir noktaya geldim. Tepenin henüz kazılmamış tarafına çıkan metal basamaklarla ahşap iskele hariç diğer her şey kalın bir muşambayla kaplanmıştı.

Bir buçuk metre yukarıdan iskeleye atlamak gibi parlak bir fikrin Bayview Lisesi öğrencilerinden hangisinin aklına geldiğini bilmiyordum ama zamanla alışveriş merkezinden şehir merkezine inmek isteyenlerin sıklıkla kullandığı bir kestirmeye dönüşmüştü. Doğrusunu söylemek gerekirse babam buradan geçtiğimi bilse beni *öldürürdü*. Neyse ki burada değildi. Gerçi burada olsa dahi bana Eli'dan bile daha az aldırış ediyordu. Şantiye varillerinden birine sıkıca tutunup aşağı baktım.

Tek bir sorun vardı.

Yüksekten korkuyor değildim. Daha ziyade, ayağımı sağlam zemine basmayı yeğliyordum. Geçtiğimiz yaz tiyatro kampında

Peter Pan'i canlandırırken, kasnağa bağlı vaziyette oradan oraya uçmak ödümü o denli kopartmıştı ki beni sahnenin iki metre yukarısına kadar alçaltmak zorunda kalmışlardı. Prodüktör savrularak yanından her geçtiğimde, "Uçtuğun falan yok, Knox," diye homurdanmıştı. "Yaptığına olsa olsa yeri sıyırmak denir."

Pekâlâ. Yüksekten korkuyordum. Ama korkumu yenmeye çalışıyordum. Altımdaki kalaslara baktım. Altı metre uzakta gibi görünüyorlardı. Yoksa biri çatıyı mı alçaltmıştı?

"Ölmek için güzel bir gün. Ama ölen ben olmayacağım," diye mırıldandım sanki *Bounty Wars*'un en acımasız ödül avcısı Dax Reaper'mışım gibi. Çünkü havada asılı kaldığım gerginlik yüklü bu ânı daha acınası hâle getirmemin tek yolu bir video oyunu karakterinden alıntı yapmaktı.

Bunu yapamayacaktım. Oysa gerçek bir atlayış bile değildi. Kenara oturdum, gözlerimi sımsıkı yumdum ve son birkaç metreyi ödlek bir yılan gibi kayarak inmek için kendimi aşağı bırakıverdim. Hantalca yere çarptım ve aldığım darbeden ötürü yüzümü buruşturdum. Sonra da dengesiz kalasların üstünde topallayarak yürümeye başladım. Pek atletik biri sayılmazdım.

Dengemi yeniden kazanıp merdivenlere doğru aksayarak yürümeyi başardım. Aşağı inerken attığım her adımda hafif metal yüksek sesle tangırdıyordu. Ayağımı sağlam zemine basar basmaz derin bir oh çektim ve bayır aşağı inen patikadan geriye kalanı takip ederek alt taraftaki tel örgülerin oraya vardım. Biri kilidi kırana dek insanlar telin üstünden tırmanırlardı. Kapıdan süzüldüm ve Bayview Center'ın yanındaki koruluğa çıktım. San Diego şehir merkezine giden 11 numaralı otobüsün Belediye Binası'nın önündeki durakta rölantide beklediğini görünce koşarak sokağın karşısına geçip otobüsün hâlâ açık olan kapısından bindim.

Bir dakika geç kalsam otobüsü kaçıracaktım. Her şeye rağmen, Kanıtlanana Kadar'a zamanında yetişebilirdim. Biletimin ücretini ödedim, son boş koltuklardan birine çöktüm ve telefonumu cebimden çıkardım.

Yanımda biri yüksek sesle burnunu çekti. "Bu şeyler son za-

manlarda insanların eli kolu gibi oldu, öyle değil mi? Torunum kendininkini elinden düşürmüyor. Geçenlerde onu yemeğe çıkardığımda telefonunu evde bırakmasını önerdim. Bana o anki bakışını görsen onu dövmekle tehdit ettiğimi sanırdın."

Başımı kaldırdığımda bana iki odaklı gözlük camlarının ardından bakan bir çift su mavisi gözle karşılaştım. Hiç sekmezdi: Ne zaman halkın arasına karışsam ve yakınlarda ihtiyar bir kadın olsa benimle sohbete girişirdi. Maeve buna Temiz Yüzlü Delikanlı Faktörü diyordu. "Şu malum suratlardan birine sahipsin," derdi. "Onları terslemeyeceğini şıp diye anlayıveriyorlar."

Bense buna Knox Myers Laneti diyordum: seksenliklerin nazarında karşı konulmaz, akranım olan kızların nazarındaysa görünmez. Öyle ki Cal State Fullerton sezon açılışını izlediğimiz Café Contigo'daki o gece Phoebe Lawton mekânın kapanmasına yakın çıkagelen Brandon Weber'in yanına gitmeye çalışırken kelimenin tam anlamıyla bana takılıp tökezlemişti.

İnternette gezinmeye devam edip tıpkı Brandon'ın yapacağı gibi kadını duymazdan gelmeliydim. *Brandon Olsa Ne Yapardı* korkunç bir hayat düsturuydu çünkü güzel saçları, simetrik yüz hatları ve kusursuz top atma becerisi sayesinde gününü gün eden, oksijen israfı ruh emicinin tekiydi fakat yine de her istediğini elde ederdi. Ayrıca muhtemelen otobüslerde yaşlılarla sohbet etmek zorunda da kalmamıştı.

Yani, evet. Önümüzdeki on beş dakika boyunca seçici duyma kaybına uğramak en doğrusu olacaktı. Ne var ki kendimi, "Bu durumu tarif eden bir kelime var. Nomofobi. Telefonsuz kalma korkusu," derken buldum.

"Öyle mi?" diye sordu kadın. İşte yine yapmıştım. Baraj kapakları açılmıştı. Şehir merkezine varana dek altı torunu ve kalça protezi ameliyatıyla ilgili ne var ne yoksa öğrenmiştim. Ancak Eli'ın ofisinden bir blok önce otobüsten indiğimde telefonumu cebimden niye çıkardığımı hatırladım – önceki gün Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun kurallarını gönderen kişiden yeni bir mesaj var mı diye bakacaktım.

Dünkü mesajı hiç görmemiş gibi yapmalıydım. Bayview Lisesi'ndeki herkes öyle yapmalıydı. Ama yapamadık. Simon'la olanlardan sonra, hastalık seviyesinde bu tarz saçmalıkların cazibesine kapılmak DNA'mıza kazınmıştı. Önceki gece bahar oyunu için ezber yapmamız gerekirken dikkatimiz dağılınca oturmuş, kimliği meçhul göndericinin kim olduğunu tahmin etmeye çalışmıştık.

Gerçi tüm bunlar muhtemelen bir şakadan ibaretti. Kanıtlanana Kadar'ın bulunduğu binanın kapısından girdiğimde saat dördü gösteriyordu, yani oyunu oynayan kişinin yanıt vermesi gereken yirmi dört saatlik süre çoktan dolmuştu ama son Simon özentimiz hâlâ suskundu.

Lobideki kahvecinin önünden geçtim ve asansörle üçüncü kata çıktım. Kanıtlanana Kadar dar bir koridorun sonunda, koca binayı keskin bir kimyasal kokusuna boğan şu saç ekim kliniklerinden birinin bitişiğindeydi. Tam o anda kliniğin kapısından kelleşmekte olan alnı, gelişigüzel ekilmiş, püskülü andıran saç öbeklerinden ötürü benek benek görünen bir adam çıktı. Beni görünce bakışlarını yere indirdi ve sanki onu porno satın alırken yakalamışım gibi oradan çabucak sıvışıverdi.

Kanıtlanana Kadar'ın kapısını araladığımda küçücük bir alana doluşmuş, aynı anda konuşan çok sayıda insanın uğultusu suratıma bir tokat gibi çarptı.

"Kaç mahkûmiyet?"

"Bildiğimiz kadarıyla on iki ama daha fazla olmalı."

"Channel Seven'ın aramasına geri dönen oldu mu?"

"On sekiz ay yattı, sonra salıverildi, ardından kendini tekrar içeride buldu."

"Knox!" Geçtiğimiz sonbaharda Eli için çalışmaya başlayan Harvard Hukuk mezunu Sandeep Ghai burnuna kadar yükselen bir kucak dolusu kırmızı klasörle bana doğru koşturdu. "Tam da aradığım adam. Bugün kırk adet işveren dosyasının hazırlanıp gönderilmesi gerek. Örnek dosya ve adresler en üstteki klasörde. Bunları saat beşteki posta teslimatına yetiştirebilir misin?"

"Kırk tane mi?" Klasör yığınını adamın kucağından alırken kaşlarımı kaldırdım. Kanıtlanana Kadar, Eli'la diğer avukatların haksız yere itham edildiklerine inandıkları kimseleri savunmakla kalmaz, hapisten çıktıklarında iş bulmalarına da yardım ederdi. Yani arada sırada, Eli'ın tabiriyle *aklanmışları* istihdam etmenin işletmeye faydalarına dair yazılmış teyit mektuplarıyla ve özgeçmişlerle dolu klasörleri oraya buraya gönderirdim. Fakat bir haftalık müddette civardaki şirketlerden biri bile ilgilense şanslı sayılırdık. "Neden o kadar çok?"

"D'Agostino davasının şöhretinden faydalanacağız," dedi Sandeep sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Alık alık bakmaya devam ettiğimi görünce, "Reklamını ücretsiz yapma fırsatı buldu mu bütün şirketler iyilik timsali tüzel kişilere dönüşür," diye ekledi.

Tahmin etmeliydim. Eli uyuşturucuyla ilgili suçlardan hüküm giymiş bir grup insanın aslında San Diego polis teşkilatına mensup Çavuş Carl D'Agostino ve emri altındaki iki kişi tarafından şantaja maruz kaldığını ve haksız yere itham edildiğini kanıtladığından beri sabah akşam haberlerdeydi. Şimdi hepsi hapiste, duruşma tarihini bekliyordu. Kanıtlanan Kadar ise yasaya aykırı mahkûmiyet kararlarının düşürülmesi üzerinde çalışıyordu.

Eli en son Simon Kelleher davasında basından böylesine rağbet görmüştü. O dönem Nate Macauley'yi hapisten çıkarmasının ardından neredeyse bütün haber programlarında boy göstermişti. Birkaç hafta sonra babamın şirketi Nate'i işe almıştı. Nate hâlâ orada çalışıyordu. Üstelik üniversite eğitimini de karşılıyorlardı.

Bronwyn Rojas, Yale'e gittikten ve Kanıtlanana Kadar lisede okuyan başka bir stajyer aramaya başladıktan sonra işi Maeve'in kapacağını düşünmüştüm. Eli'la gayet sıkı fıkıydılar. Ayrıca Simon'ın planının ayyuka çıkmasında büyük rol oynamıştı. Şayet Maeve internet ortamında büründüğü gizli kişiliği ortaya çıkarmasaydı kimse Simon'a kurban dışında bir gözle bakmazdı.

Ne var ki Maeve işi istememişti. Bir mevzuyu kapatmak istediğinde takındığı şu ses tonuyla, "O Bronwyn'in olayıydı. Benim değil," demişti.

Böylece işe ben başvurmuştum. Bunu kısmen burada yapılan işi ilgi çekici bulduğumdan yapmıştım ama asıl gerekçem diğer iş olanakları için kimseyle yarışmak istememedi. Söylediklerine kulak veren herkese Nate Macauley'nin "zehir gibi bir çocuk" olduğunu anlatıp duran babam, Myers İnşaat'ta çalışmayı isteyip istemediğimi bana hiç sormamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse alet edevat kullanılan işlerde berbattım. Bir keresinde çerçeve asacağım diye çekici başparmağıma indirdikten sonra acili boylamıştım. Ama yine de... En azından sorabilirdi.

"Beşte," diye tekrarladı Sandeep masasına dönerken tabanca gibi yaptığı parmaklarıyla bana ateş ederek. "Sana güvenebilirim, değil mi?"

"O iş bende," dedim boş bir masa bulmak için etrafa bakınırken. Bakışlarım Kanıtlanana Kadar'da kendine ait bir masası olan yegâne kişiye, yani Eli'a kaydı. Masasındaki klasör yığını o kadar büyüktü ki telefonda konuşurken öne doğru eğildiğinde tek görebildiğimiz çılgın biliminsanlarınınkine benzeyen saçları olurdu. Mucize eseri, arkasındaki masa boştu.

Belki onunla konuşma şansını yakalarım diye o tarafa yöneldim. Eli'a hayrandım. Hayranlığımın sebebiyse sırf işinde aşırı iyi olması değil, sokakta yanından geçenlerin muhtemelen dönüp tekrar bakmayacakları bir tip olmasıydı. Yine de çok özgüvenli ve... ne bileyim, *manyetik* gibi bir şeydi. Birkaç aydır onunla çalıştığım için, güzeller güzeli bir nişanlısının olmasına ya da adli davalara karışmış insanları aslında söylememeleri gereken şeyleri bir çırpıda dökülmeye ikna edebilmesine artık hiç şaşırmıyordum. Bunu nasıl başardığını bana öğretmesini istiyordum.

Ayrıca adımı öğrenmesi de hiç fena olmazdı.

Ne var ki ben daha yolu yarılayamadan Sandeep, "Eli! Sana Winterfell'de ihtiyacımız var!" diye bağırdı.

Eli sandalyesini geriye itti ve klasörlerin arasından ona baktı. "Nerede?"

"Winterfell'de," dedi Sandeep beklenti dolu bir sesle.

Boğazımı temizlediğimde Eli hâlâ boş boş bakıyordu. "Küçük toplantı odasını kastediyor," dedim. "Hatırladınız mı? Sandeep toplantı odalarını ayırt edebilelim diye onlara isimler verdi. Diğerinin adıysa, şey, King's Landing." Sandeep tıpkı benim gibi koyu bir *Taht Oyunları* hayranıydı. Hâliyle toplantı odalarına o hikâyede adı geçen yerlerin isimlerini vermişti. Fakat Eli ne kitapları okumuş ne de dizinin tek bir bölümünü izlemişti. Dolayısıyla kafası acayip karışmış hâldeydi.

"Ah. Doğru. Teşekkürler." Eli dalgın dalgın başını yukarı aşağı salladı, ardından Sandeep'e döndü. "Yalnızca 'küçük toplantı odası' demenin nesi yanlış?"

"Sana Winterfell'de ihtiyacımız var," diye tekrarladı Sandeep. Sabırsızlanmaya başladığı sesinden belli oluyordu. Eli iç geçirerek ayağa kalktı. Yanımdan geçerken ondan buruk bir gülümseme kapmayı başardım. Bu da bir ilerlemeydi.

Klasörlerimi boş toplantı masasına serdim, telefonumu yanlarına koydum ve işveren dosyalarını düzenlemeye koyuldum. Gerçi dosyaları açar açmaz telefonum mesaj bombardımanına tutuldu. Mesajlar ablalarımdandı tabii. Adı *K* harfiyle başlayan dört ablam vardı: Kiersten, Katie, Kelsey ve Kara. Kardashianlardan tek farkımız çulsuz olmamızdı.

Ablalarım aklınıza gelebilecek her konuda sohbet grubu açma becerisine sahipti. Doğum günleri, diziler, mevcut sevgililer ve eski aşklar. Sıklıkla da ben. Hepsinin aynı anda aşk hayatıma ya da geleceğime ilgi göstermeye başlaması kâbustan farksızdı. *Knox, Maeve'le aranızda ne oldu? Çok tatlı bir kızdı. Knox, baloya kimi götürüyorsun? Knox, hangi üniversiteye gitmek istediğine karar verdin mi? Bir yıl göz açıp kapayıncaya dek geçer!*

Ancak bu defa Katie'nin Sevgililer Günü'ndeki sürpriz nişanından bahsediyorlardı. Katie, evlenen ilk Myers olacaktı. Yani konuşulacak *çok şey* vardı.

Bir müddet sonra sessizleştiler. Dosyaları henüz yarılamıştım ki bir mesaj daha geldi. Ablalarımdan birinin adını görmeyi bekleyerek telefonumun ekranına baktım –muhtemelen Kiersten'di

çünkü her konuda son sözü söylemeye bayılırdı– ama gizli bir numaradandı.

Cık cık. İlk oyuncumuzdan yanıt gelmedi. Yani hakkını kaybetti.

Senden daha iyisi beklerdim, Phoebe Lawton. Hiç eğlenceli değilmişsin.

Artık gerçek Dedikodu Kazanı ruhuyla sırlarından birini ifşa edebilirim.

Lanet olsun. Görünüşe bakılırsa dananın kuyruğu kopmuştu. Gerçi ne kadar kötü olabilirdi ki? Simon, Phoebe'ye Dedikodu Kazanı'nda yer vermeye zahmet bile etmemişti çünkü kız açık bir kitap gibiydi. Bir sürü çocukla takılırdı ama kimseyi aldatmaz ya da kimsenin kalbini kırmazdı. Ayrıca Bayview Lisesi'nin arkadaş grupları arasında kolaylıkla gidip gelebilen şu kızlardandı. Öyle ki çoğumuzu birbirimizden uzak tutan görünmez sınırlar ona işlemiyordu. Kimsenin çıkıp da Phoebe hakkında çoktan bilmediğimiz bir şey söyleyemeyeceğinden gayet emindim.

Gri noktalar bir süre daha dans ettiler. Kimliği meçhul gönderici gerilim yaratmaya çalışıyordu ve yemi yutmamam gerektiğini bilmeme rağmen nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum. Tepkimden ötürü bir anda kendimden tiksindim. Telefonumu ekranı aşağı bakacak şekilde masaya bırakmak üzereydim ki beklenen mesaj en sonunda geldi.

Phoebe, ablası Emma'nın erkek arkadaşıyla yattı.

Bir dakika. Ne?

Toplu bir tepkiyle karşılaşmayı beklercesine kafamı kaldırıp Kanıtlanana Kadar'ın ofisinde etrafıma bakındım. Bazen buradaki tek lise öğrencisi olduğumu unutuyordum. Herkes gerçekte önem arz eden türlü türlü işle uğraştığından beni görmezden gelirlerdi. Tekrar telefonuma baktım. Kararmıştı. Ekranı açmak için başlangıç tuşuna bastım.

Phoebe, ablası Emma'nın erkek arkadaşıyla yattı.

Bu gerçek olamazdı. Hem Emma Lawton'ın erkek arkadaşı mı vardı ki? Son sınıflardaki en sessiz, en asosyal kızlardan biriydi. Bana kalırsa yakın ilişki içinde olduğu tek şey ödevleriydi ve hep-

si bu kadardı. Ayrıca Phoebe bunu ablasına yapmazdı. Değil mi? Yani, onu pek yakından tanıdığım söylenemezdi ama bazı kurallar vardı. Bizde böyle bir şey yaşansa ablalarım kan çıkarırdı.

Birbiri ardına birkaç mesaj daha geldi.

Ne oldu, Bayview? Yoksa bilmiyor muydunuz?

Ne yazık. Dedikodudan sınıfta kaldınız.

Bir sonraki oyunumuz için size bir tavsiyem var:

Daima cesareti seçin.

BÖLÜM DÖRT

Maeve
20 Şubat, Perşembe

En derin, en karanlık sırrı kısa süre önce bütün okula sızdırılmış birinin hâlini hatırını sormak için izlenmesi gereken protokolü biliyordum. Gerçi biraz paslanmıştım. Üstünden epey zaman geçmişti.

Phoebe'yle ilgili mesajlar geldiğinde önceki gün Café Contigo'da ödev yapıyordum. Masalara servis yapmaya ara verip telefonuna baktığı anda dedikodunun doğru olduğunu anlamıştım. Suratındaki ifade on sekiz ay önce, Simon'ın ölümünün ardından Jake Riordan'ın devam ettirdiği Dedikodu Kazanı çakması sitede kimya dersinde kopya çektiği ifşa edildiğinde Bronwyn'in takındığı ifadenin aynısıydı. Yalnızca korku değil, aynı zamanlarda suçluluktu.

Kısa süre sonra Emma kafenin kapısından hışımla içeri daldı. Suratı kıpkırmızı olmuştu ve tir tir titriyordu. Az kalsın onu tanıyamayacaktım. Telefonunu kaldırarak, "Bu doğru mu? Abuk sabuk davranmanın nedeni bu muydu?" dedi soluk soluğa. Phoebe kasanın başında, Luis'in babasının yanında önlüğünü çıkarmakla meşguldü. Asıl niyetinin hastalık bahanesiyle oradan kaçmak ol-

duğundan emindim. Gelgelelim ablasının sesini duyunca donakaldı, arkasına döndü ama tek kelime etmedi. Emma, Phoebe'nin suratıyla kendisininki arasında birkaç santim kalana dek üzerine yürüdü. Bir an için ona tokat atacağından korktum. "Bu biz *çıkarken* mi oldu?"

"Sonrasında," dedi Phoebe. Bunu öyle kendinden emin ve öyle şıp diye söylemişti ki doğru söylediğini düşündüm. Derken Bay Santos harekete geçti, kolunun tekini Phoebe'nin, diğerini de Emma'nın omzuna attı ve koyunlarını güden bir çoban edasıyla ikisini birden mutfağa soktu. O akşam ikisini de bir daha görmedim.

Bay Santos çabuk davrandığından Lawton kardeşlerin kavgasını kimsenin görmediğini düşünüyordum ki Bayview Lisesi'nin beyzbol takımından bir çift ikinci sınıf öğrencisinin tezgâha yaklaştığını gördüm. "Reynolds adına hazırlanan paketi alacağım," dedi öğrencilerden biri, aniden hem bütün masalara hem de kasaya bakmak zorunda kalan diğer garsona. Diğer oğlan ise kafasını telefonundan hiç kaldırmadı. Ben eve gidip de Knox'u arayana kadar olanlar çoktan duyulmuştu.

"Sanırım Bayview'ın son dedikoducusu insanların pisliklerini biliyor," dedi.

Dün gece, Phoebe'ye mesaj atsam mı atmasam mı diye düşünüp durmuştum: *İyi misin?* Durum şu ki iyi anlaşmamıza rağmen arkadaş değildik. Birbirimize *arkadaşça* davranmamızın asıl sebebiyse çalıştığı yerde çok fazla zaman geçirmem ve onun herkesle çene çalan şu dışadönük insanlardan biri olmasıydı. Bir keresinde bana "sırf bir kenarda dursun diye" numarasını vermişti ama şimdiye dek onu ne aramış ne de sormuştum. Şimdi ise buna başlamak için münasebetsiz bir zamandı çünkü endişelendiğimden değil de merakımdan aramış gibi olacaktım. Sabah kahvaltıya inerken doğru yapıp yapmadığımı hâlâ bilmiyordum.

Mutfağa girdiğimde annemi masanın başında otururken buldum. Kaşlarını çatmış, dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Bronwyn buradayken kahvaltıyı hep mutfak adasında ederdik ama şimdi

onun boş taburesinin yanına oturmak iştahımın kaçmasına neden oluyordu. Annem bundan hiç bahsetmezdi çünkü yıllardır Bronwyn'in Yale'e gitmesinin hayallerini kuruyorlardı ama sanırım o da benimle aynı şeyleri hissediyordu.

Başını kaldırıp gülümseyerek bana baktı. "Bil bakalım burada ne var?" Fakat evyenin yanındaki dolaptan bir kutu Froot Loops çıkardığımı görünce gözleri kısıldı. "Bunu aldığımı hatırlamıyorum."

"Zaten sen almadın," dedim. Kâsemi ağzına kadar gökkuşağı rengindeki halkalarla doldurdum, ardından dolaptan bir kutu süt aldım ve annemin yanındaki sandalyeye kuruldum. Tam o esnada babam kravatını düzelterek mutfağa girince annem ona ters ters baktı.

"Gerçekten mi, Javier? Sağlıklı kahvaltılıklarda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

Babam yalnızca bir anlığına kabahatli göründü. "Ama temel vitaminlerle ve minerallerle zenginleştirilmişler. Kutunun üstünde öyle yazıyor." Ben daha sütü boca edemeden kâsemdeki halkalardan birkaçını avuçladığı gibi ağzına attı.

Annem gözlerini devirdi. "Sen de en az kızın kadar kötüsün. Dişleriniz çürüdüğünde sakın bana gelmeyin."

Babam kahvaltılık gevreğini yuttu ve önce annemin yanağına, sonra da kafamın tepesine birer öpücük kondurdu. "Bütün çürüklere metanetli bir şekilde göğüs gereceğime söz veriyorum," dedi. Ailece Kolombiya'dan Amerika'ya taşındıklarında babam on yaşındaydı, hâliyle belirgin bir aksanı yoktu ama kulağa biraz gayriresmî, biraz da melodik gelen ahenkli bir konuşma tarzı vardı. Bu onun en sevdiğim yanlarından biriydi. Daha doğrusu hem bu hem de rafine şeker sevgimiz. Sonuncusu konusunda annemle Bronwyn bizimle aynı fikirde değildi. "Beni akşam yemeğine beklemeyin, tamam mı? Bugün yönetim kurulu toplantımız var. Geç saatlere kadar süreceğinden eminim."

"Pekâlâ, yardakçı," dedi annem şefkatle. Babam duvardaki askıdan anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi.

Sütü iyice çekmiş koca bir ağız dolusu halkayı yuttum ve başımla annemin bilgisayarına işaret ettim. "Eee? Ne aldın?"

Konunun aniden değişmesi karşısında önce gözlerini kırpıştırdı, sonra da yüzü sevinçle parladı. "Ah! Bayılacaksın! Haftaya Bronwyn geldiğinde gidebilmemiz için *Sihirli Orman*'a bilet aldım. Civic'te sahnelenecek. Böylelikle Bayview Lisesi'nin performansını profesyonellerinkiyle kıyaslayabilirsin. Tiyatro kulübünün bahar döneminde sahneleyeceği oyun da o değil miydi?"

Yanıt vermeden evvel bir kaşık dolusu kahvaltılık gevreği ağzıma tıktım. Yeterince hevesli görünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. "Öyle. Harika! Çok eğlenceli olacak."

Tüh. Aşırıya kaçmıştım. Annem kaşlarını çattı. "Gitmek istemiyor musun?"

"Hayır, elbette istiyorum," diye yalan söyledim.

İkna olmamıştı. "Sorun nedir? Müzikalleri sevdiğini sanıyordum!"

Annem işte. Geçici heveslerimi bıkmadan usanmadan desteklemekteki azminden ötürü annem kesinlikle övgüyü hak ediyordu. *Maeve bir oyunda rol aldı. Demek ki bütün oyunları sever!* Geçtiğimiz yaz, okulun tiyatro kulübünde yer almıştım ve... fena değildi. Fakat bu sene seçmelere bile girmemiştim. Benim gözümde, vaktiyle tattığım ve tekrarlamaya gerek görmediğim deneyimler rafına gönül rahatlığıyla kaldırılabilecek şeylerden biriydi. *Evet, denedim, idare ederdi ama bana göre değildi.* Çoğu şeyimi o rafa tıkıştırıyordum.

"Seviyorum," dedim. "Ama Bronwyn *Sihirli Orman*'ı zaten izlemedi mi?"

Annemin alnı kırıştı. "İzledi mi? Ne zaman?"

Kaşığımla son birkaç halkanın peşine düştüm ve onları yutmakta hiç acele etmedim. "Noel zamanı filandı sanırım. Galiba... Nate'le gittiler."

Öf. Kötü yalan. Nate öleceğini bilse müzikale gitmezdi.

Annemin alnındaki kırışıklıklar derinleşti. Nate'ten hoşlanmasına hoşlanırdı ama Bronwyn'le Nate'in kendi deyimiyle "farklı

dünyalara" ait olduklarını düşündüğü de bir sır değildi. Ayrıca Bronwyn'in ciddi bir ilişkiye giremeyecek kadar genç olduğunda ısrarcıydı. Babamla üniversitede tanıştıklarını ona hatırlattığımda, "Ama biz *üçüncü sınıftaydık*," derdi sanki iki yılda on yıl olgunlaşması mümkünmüş gibi. "O hâlde arayıp sorayım," dedi annem telefonuna uzanarak. "Biletleri iade etmek için otuz dakikam var."

Elimle alnıma vurdum. "Bak ne hatırladım? Hiç uğraşma. Çünkü *Sihirli Orman*'a gitmediler. Sanırım *Hızlı ve Öfkeli*'nin on ikincisini filan izlemişlerdi. Bilirsin. Aşağı yukarı aynı şey sayılırlar." Annemin aklı karışmıştı fakat kâseyi ağzıma dayayıp pembe sütleri lıkır lıkır içtiğimi görünce tepesi iyice attı.

"Maeve, kes şunu. Artık altı yaşında değilsin." Kaşları çatık vaziyette tekrar bilgisayarına döndü. "Ah, Tanrı aşkına, e-posta adresimi daha şimdi kontrol ettim. Bir anda nasıl yine onlarcası gelebilir?"

Kâsemi bıraktığım gibi masadan bir peçete kaptım çünkü aniden burnum akmaya başlamıştı. Alerjimin tutması için henüz erken olduğu aklımdan geçse de hiç düşünmeden burnumu sildim ama elimi indirdiğimde… Ah.

Aman Tanrım.

Peçeteyi tutan elimi yumruk yaparak tek kelime etmeden masadan kalktım ve alt kattaki banyoya doğru seğirttim. Islaklığın burnumun altında toplanmaya devam ettiğini hissedebiliyordum. Bu nedenle daha aynaya bakmadan neyle karşılaşacağımı biliyordum. Solgun bir surat, gergin bir ağız, şaşkın gözler ve iki burun deliğimden de damlayan parlak kırmızı kan damlalarının oluşturduğu küçük derecik.

Korku o denli sert ve ani geldi ki biri beni şok tabancasıyla vurmuş gibi oldum: Önce kaskatı kesildim ama sonra tir tir titreyen, orası burası seğiren bir harabeye dönüştüm. O kadar fena titriyordum ki peçeteyi burnuma bastırmakta bile zorlanıyordum. Kalbim göğüs kafesimin içinde güm güm atarken ve panik yüklü kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken kiraz desenli peçete

yavaş yavaş kırmızıya teslim oldu. Aynadaki yansımam sürekli gözlerini kırpıştırıyor, kafamın içinde tepinip duran o iki kelimelik cümleye tempo tutuyordu.

Geri döndü. Geri döndü. Geri döndü.

Lösemim ne zaman nüksedecek olsa önce burnum kanardı.

Yürüyerek mutfağa döndüğümü ve kanlı peçeteyi anneme gösterdiğimi hayal etmeye kalkıştım ama soluğum kesildi. Yüzünün hızlandırılmış filmlerdeki gibi yirmi saniyede yirmi yaş yaşlandığını tekrar görmeye dayanamazdım. Babamı arardı ve babam eve döndüğünde sabahki neşesinden eser olmazdı. İçinden ettiği duaları bildiğimden, her şeyden çok nefret ettiğim o ifadeyi takınmış olurdu. Sekiz yaşındayken ölümün kıyısından döndüğümde hastanedeki yatağımın başucunda oturan babamın kafasını önüne eğip İspanyolca fısıldadığını duymuştum. "*Por favor, Dios, llévame a mi en su lugar. Yo por ella. Por favor.*" O esnada bilincim tam açılmamış olmasına rağmen, *Hayır, Tanrım, sakın onu dinleme*, diye düşünmüştüm çünkü babamın benim yerimi almak için yakardığı tüm duaları reddediyordum.

Eğer peçeteyi anneme gösterseydim kendimizi yine bir test döngüsünün içinde bulacaktık. En az müdahale gerektiren ve en acısız olanlarla başlayacaklardı ama er ya da geç hepsinden geçmek zorunda kalacaktım. Sonra Dr. Gutierrez eşit ölçüde korkunç tedavi seçeneklerinin avantajlarını ve dezavantajlarını sıralayıp *her nüksettiğinde hastalığı tedavi etmenin daha zor olduğunu ve ona göre hareket etmemiz gerektiğini* hatırlatırken adamın muayenehanesinde oturup ince ve endişeli suratına bacaktık. En nihayetinde de zehrimizi seçecektik. Bunu aylar sürecek kilo kaybı, saç dökülmesi, halsizlik ve zaman kaybı takip edecekti. Son kaybettiğimse ümidim olacaktı.

On üç yaşında hastalığım son kez nüksettiğinde aynı yollardan bir kez daha geçmeyeceğime kendi kendime söz vermiştim.

Burnumun kanaması durmuştu. Elimden geldiğince tarafsız davranmaya çalışarak peçeteyi inceledim. Pek fazla kan yoktu. Belki de yalnızca kuru havadandı. Ne de olsa şubat ayındaydık.

Bazen burun kanaması yalnızca burun kanamasıydı ve insanları paniğe sürüklemeye hiç gerek yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırıp derin nefesler alırken nabzım yavaşladı. Soluk sesimden başka çıt çıkmıyordu. En nihayetinde elimdeki peçeteyi klozete attım ve kanımın incecik iplikler hâlinde suya karışmasını izlemek zorunda kalmamak için çabucak sifonu çektim. Ardından sifonun üstünde duran kutudan bir mendil aldım, ıslattım ve kanımdan geriye kalan son kırmızılıkları sildim.

Lavabonun iki kenarına sıkıca tutunarak, "Sorun yok," dedim aynadaki yansımama. "Her şey yolunda."

Bu sabah Bayview Lisesi'nin yeni dedikodu oyunundan iki yeni mesaj gelmişti. Bunlardan ilki yeni oyuncuyla yakında irtibat kurulacağına dair bir uyarıyken ikincisi, tıklayanı oyunun kurallarının açıklandığı mesaja götüren bir bağlantıdan ibaretti. Artık herkes öğle yemeğinde yeni Dedikodu Kazanı web sitesini okuyor, gözlerini telefonlarından ayırmadan lokmalarını kayıtsızca ağızlarına tıkıştırıyorlardı. Simon şu hâllerini görse kesin zevkten dört köşe olurdu.

İlle de dürüst davranmam gerekiyorsa şu sıralar dikkatimi dağıtacak her şeye vardım.

"Ben hâlâ Emma'nın bir erkek arkadaşı olduğuna şaşıyorum," dedi Knox, Phoebe'nin en yakın arkadaşı Jules Crandall ve üçüncü sınıftan birkaç kızla oturduğu masaya doğru bakarak. Emma görünürde yoktu, gerçi hiçbir zaman görünür olmamıştı. Öğle yemeğini yanında gördüğüm yegâne arkadaşıyla, yani Gillian isimli sessiz kızla dışarıda yediğinden adım gibi emindim. "Sizce oğlan bizim okuldan mı?"

Paylaştığımız patates kızartmalarından birini aldım, güzelce ketçaba bandırdım ve ardından ağzıma attım. "Bir kere bile onu karşı cinsten biriyle görmedim."

Masamızda başka bir muhabbete dalmış olan Lucy Chen sandalyesinde döndü. "Yoksa Phoebe'yle Emma'dan mı bahsediyor-

sunuz?" diye sordu yargılayıcı bakışlarını bize dikerek. Çünkü Lucy Chen *şu* kızlardandı: Hani sırf canı lafa karışmak istedi diye her dediğinize bir kulp takan kızlardan. Ayrıca kelimenin tam anlamıyla bu yılın drama kraliçesiydi çünkü *Sihirli Orman*'da Knox'la karşılıklı başrol oynuyorlardı. "Kimse şu oyuna kulak asmamalı."

Erkek arkadaşı Chase Russo ona göz kırptı. "Luce, son on dakikadır *o oyundan* bahsediyorsun."

"Ve ne kadar *tehlikeli* olduğundan," dedi Lucy bilgiç bilgiç. "Bu tür olaylar söz konusu olduğunda Bayview Lisesi yüksek riskli bir topluluğa dönüşüyor."

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Arkadaş edinmekte kötüyseniz işte böyle olurdu: Döner dolaşır, kendinizi yine pek de hoşlanmadığınız tiplerin arasında bulurdunuz. Çoğu zaman tiyatro kulübündekilerin samimiyetine minnet duyardım çünkü Knox yanımda olmasa da bana eşlik ederlerdi. Kimi zamansa daha çok çaba sarf etseydim okul hayatımın ve yaşamımın neye benzeyeceğini merak ederdim. Kendimi öylece bırakıp gelişigüzel bir yörüngeye çekilmektense, hayatıma sokmak istediğim insanları şahsen seçmenin neye benzediğini.

Bakışlarım ağzındaki lokmayı dümdüz karşıya bakarak çiğnemekte olan Phoebe'ye kaydı. Bugün onun için zor olmalıydı ama yine de buradaydı ve yüzleşmekten kaçmıyordu. Bu huyu bana Bronwyn'i hatırlatıyordu. Phoebe her zamanki parlak renkli elbiselerinden birini giymişti. Kızıl bukleleri omuzlarına düşüyordu. Makyajıysa kusursuzdu. Göze çarpmaması imkânsızdı.

Keşke önceki gece ona mesaj atsaydım.

"Neyse, tüm bunların kimin başının altından çıktığını hepimizin bildiğinden eminim," diye ekledi Lucy kafasıyla Matthias Schroeder'in öğle yemeğini tek başına yediği köşe masaya işaret ederek. Elindeki kalın kitabın ardında kalan suratı doğru düzgün görünmüyordu. "Simon Diyor Ki'den sonra Matthias okuldan atılmalıydı. Müdür Gupta sıfır tolerans politikasını uygulamakta biraz geç kaldı."

"Gerçekten mi? Sence Matthias mı yaptı? Ama Simon Diyor Ki çok daha zararsızdı," dedim. Geçtiğimiz sonbahar Matthias'ın kısa ömürlü çakma dedikodu sitesinin her yerinde adımın geçmesine rağmen bir türlü ondan nefret edemiyordum. Birinci sınıfta buraya taşınmıştı. Bu tam da okula daha fazla gelmeye başladığım zamana denk geliyordu. Ne var ki hiçbir yere uyum sağlayamamıştı. O zamanlar, onu alaya alan ya da görmezden gelen grupların yanından kaçarcasına uzaklaşmasını izlerdim. Üstelik Bronwyn olmasaydı onun yerinde ben de olabilirdim.

Chase sırıttı. "En kötü dedikodular o heriften çıkmıştı." Sesini değiştirdi. "*Maeve Rojas ve Knox Myers ayrıldı!* Eee? Herkesin haberi var ve kimsenin umurunda değil. Dünyanın en gamsız ayrılığı. Tekrar dene."

"Ne olmuş yani?" dedi Lucy dudak bükerek. "Ona güvenmiyorum. Simon'daki huysuz münzevi havasının aynısı var."

"Simon öyle biri..." diye lafa girdim ama gürül gürül bir sesin arkamızdan, "N'aber, Phoebe?" diye seslenmesiyle cümlem yarıda kaldı. Hepimiz sesin geldiği tarafa döndük. Sean Murdock'ın sandalyesinde arkasına yaslanıp iri gövdesini Phoebe'nin masasından yana döndürdüğünü görünce Knox'un dudaklarının arasından boğuk bir inilti yükseldi. Sean, Brandon Weber'in en beş para etmez arkadaşıydı ki bu bile durumun vahametini anlatmaya yetiyordu. Okuldaki ilk yılımda bana Yürüyen Ceset derdi, üstelik gerçek adımı hâlâ bilmediğinden de emindim.

Phoebe yanıt vermeyince Sean korkunç bir gıcırtıyla sandalyesini geriye doğru itti. "Emma'yla o kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum," dedi yemekhanedeki insan uğultusunu bastırmak için sesini yükselterek. "Eğer paylaşabileceğiniz yeni birini arıyorsanız hizmetinizdeyim." Arkadaşları kıkırdamaya başlayınca Sean sesini bir tık daha yükseltti. "Beni sırayla kullanabilirsiniz. Araya alınmaya da varım. İki şekilde de işinize yararım."

Sean'la Brandon'ın etrafında dört dönen bir üçüncü sınıf öğrencisi olan Monica Hill yüksek sesle nefesini tuttu ve Sean'ın koluna bir şaplak attı ama onu durdurmaya çalışmaktan ziyade

kışkırtıyor gibiydi. Brandon'a gelince… masasındaki herkesten daha çok gülüyordu. "Ancak rüyanda görürsün, dostum," dedi Phoebe'ye göz ucuyla bakmaya bile tenezzül etmeden.

"Birini beceriyorsun diye açgözlülük yapayım deme," dedi Sean. "Etrafta herkese yetecek kadar Lawton var. Öyle değil mi, Phoebe? Bir elin nesi var, iki elin sesi var. Paylaşmak önemsemektir." Artık o da kıkırdıyordu. "Söylediklerimi duyuyor musun, Bran? Meğer şairmişim de haberim yokmuş!"

Yemekhane aniden derin bir sessizliğe gömüldü. Odadaki herkes aynı şeye odaklandığında çöken türden bir sessizliğe. Phoebe gözlerini yere dikmişti. Yanakları solgunlaşmış, birbirine bastırdığı dudaklarıysa dümdüz bir çizgi hâlini almıştı. Buna daha fazla seyirci kalamazdım. Ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim olmasa da *iki çift laf* etmek için tam ayağa kalkıyordum ki Phoebe başını kaldırıp doğrudan Sean'a baktı.

"Teşekkürler ama almayayım," dedi gayet anlaşılır, yüksek bir sesle. "Eğer sıkılmak ve hüsrana uğramak isteseydim seni beyzbol oynarken izlemeye gelirdim." Ardından parlak yeşil bir elmadan iyi düşünülmüş, koca bir ısırık aldı.

Yemekhanedeki uğultu tezahüratlara ve ıslıklara dönüşürken Chase, "*Lanet olsun*, kızım," dedi. Sean'ın suratı pancar gibi kızardı ama o daha ağzını açamadan yemekhane görevlilerinden biri mutfaktan çıktı. Bu Robert'tı. Bir defans oyuncusunun cüssesine sahipti ve Bayview Lisesi'nde olup da sesi Sean'dan daha gür çıkan tek kişiydi. Ellerini tıpkı bir megafon gibi ağzına götürdüğünü görünce kalktığım gibi geri oturdum.

"Herkes sakinleşsin. Yoksa öğretmenlerden birini mi çağırmamı istersiniz?" diye bağırdı.

İçerideki gürültü derhal kesildi ama bu, Sean'ın masasına doğru dönerken söylediği son sözlerin duyulmasını kolaylaştırmaktan başka işe yaramadı. "Nasıl bir sürtük olduğun konuşmandan belli, Lawton."

Robert hiç tereddüt etmedi. "Müdürün odasına, Murdock."

"Ne?" Sean ellerini iki yana açarak ona karşı çıktı. "O başlattı!

Üstüme geldi, sonra da bana hakaret etti. Bu okulun zorbalık politikasının ihlalidir."

Öfke damarlarımı istila etti. Zaten neden susuyordum ki? Şu dünyada kaybedecek neyim vardı? "Yalancı," diye bağırmamla Knox öyle bir irkildi ki resmen yerinden sıçradı. "Onu sen kışkırttın ve herkes bunu biliyor."

Sean'ın homurtusu benimle aynı fikirde olanların mırıltısını bastırdı. "Sana soran olmadı, Kanserli Kız."

Bu sözcükler midemin kasılmasına neden oldu ama sanki midemi doldurmuş bir hakaretmiş gibi gözlerimi devirdim. "Off, canın cehenneme," diye çıkıştım.

Robert dövmeli kollarını kavuşturdu ve bize doğru birkaç adım attı. Söylentilere göre eskiden bir hapishanenin yemekhanesinde çalışmıştı ki bu da şimdiki işine girmeden evvel gayet sağlam bir staj dönemi geçirdiği anlamına geliyordu. Hatta muhtemelen işe alınmasının asıl nedeni buydu. Müdür Gupta geçtiğimiz yıldan en azından birkaç ders çıkarmıştı. "Müdürün odasına, Murdock," diye kükredi Robert. "Ya kendin gidersin ya da ben götürürüm ama bundan hoşlanmayacağına kalıbımı basarım."

Bu defa Sean'ın ayağa kalkarken ağzında neler geveledığini duymadım. Phoebe'nin masasının yanından geçerken kıza öldürecekmiş gibi baktı. Phoebe ise Sean'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Gerçi Sean yemekhaneden çıktıktan sonra Phoebe'nin suratı âdeta... çöktü.

"Birileri cezaya kalacak," dedi Chase tekdüze bir sesle. "Ölmemeye çalış, Murdock." Ben nefesimi tutunca özür dilercesine suratını ekşitti. "Çok mu erken oldu?"

Zil çaldı ve hepimiz öteberimizi toplamaya koyulduk. Birkaç masa ötede Jules, Phoebe'nin tepsisini aldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Phoebe başıyla onayladıktan sonra sırt çantasını omzuna astı. Kapıya doğru seğirtirken ikinci sınıflardan bir grup kızın sandalyelerin arasındaki daracık boşluktan geçmesine izin vermek için masamızın yanında duraksadı. Kızlar ona omuzlarının üstünden bakıp boğuk kahkahalara gömüldüler.

Phoebe'nin koluna dokundum. "İyi misin?" diye sordum. Başını kaldırıp bana baktı ama Phoebe yanıt vermeye fırsat bulamadan Lucy'nin diğer taraftan yaklaşmakta olduğunu fark ettim.

"Buna katlanmak zorunda değildin, Phoebe," dedi Lucy. Bir an için ona haksızlık ettiğimi düşündüm ama sonra yine şu insana tepeden bakan ifadesini takındı. "Belki de Müdür Gupta'yı bilgilendirsek iyi olur. Öğrencilerin telefonları ellerinden alınırsa okulun daha iyi durumda olacağını düşünmeye başlıyorum..."

Phoebe hışımla ona döndü. Gözleri alev saçıyordu. Lucy nefesini tutup geriye doğru sendeledi çünkü her şeyi abartmaya bayılırdı. Her ne kadar Phoebe saldırıya *geçecekmiş* gibi görünse de konuştuğunda sesi buzdan farksızdı.

"Sakın. *Cesaret.* Edeyim. Deme."

BÖLÜM BEŞ

Phoebe
20 Şubat, Perşembe

"*Esrarengiz,*" dedim Owen'a.

Mutfak adasının yanında duran taburesinden öne uzandı. Odaklanmaya çalıştığından suratını buruşturmuştu. "Cümle içinde kullanabilir misin?"

"Şey..." Bocaladım ve hafifçe iç geçirdim.

"Kartın arkasında örnek cümle var."

"Ah. Doğru söylüyorsun." Elimdeki kartın arkasını çevirdim ve okudum. *"Film o kadar esrarengizdi ki sinema salonundan çıktığımızda şaşkınlıktan ağzımızı bıçak açmadı."*

"*Esrarengiz,*" dedi Owen. "*E-S-R-A-R-E-N-K-İ-Z.*" Ardından, hatasız hecelediği bir düzine kelimede yaptığım gibi yine başparmağımı kaldırmamı bekleyerek hevesle sırıttı.

Bir ona, bir de elimdeki karta baktım. Kafamı geçtiğimiz yirmi dört saatten uzaklaştırabilecek şeylerin listesi epey kısaydı ama ortaokul seviyesindeki heceleme yarışmasına hazırlanırken tökezleyen Owen kesinlikle onlardan biriydi. Bu tür şeylerde genellikle liselilere bile taş çıkarırdı. "Hayır," dedim. "Yanlış heceledin."

"Ne?" Gözlüğünü düzeltirken gözlerini kırpıştırdı. "Bana verdiğin sözcüğü heceledim."

"Sen *E-S-R-A-R-E-N-K-İ-Z* dedin. *K* değil, *G* olacaktı."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Owen elini karta uzatarak. Genellikle okulla ilgili hiçbir şeyine yardım etmezdim ama Emma'ya attığım kardeş kazığı yüzünden öyle çok vicdan azabı çekiyordum ki eve döndüğümde Owen'a yardım teklif etmek zorunda kaldım. Buna öyle şaşırmış, öyle mutlu olmuştu ki şimdi kendimi daha da beter hissediyordum. Owen'ın, Emma'yla benden daha fazla ilgi görmek istediğini biliyordum. Bu, etrafımızda dört dönmesinden belliydi. Erkek kardeşim mizacı gereği meraklı bir tipti ama arkadaşlarımız geldiğinde hepten meraklı teyzelere dönüşüyordu. Jules bizdeyken sık sık odama gelir, zaman zaman da Emma'nın peşine takılıp kütüphanede özel ders verirken kıza rahat bir nefes aldırmazdı. Yalnızca hayatımızın bir parçası olmak istediğini bilmeme ve Emma'nın da bildiğinden emin olmama rağmen ikimiz de ona kızardık.

Onu kolaylıkla aramıza alabilirdik ama yapmazdık. Herkes kendi yolundan giderdi.

"Elbette!" Daha dumanı üstünde olan vicdan azabım sesimi fazla tatlı bir kıvama sokunca Owen kartı alırken bana şaşkın bir bakış attı.

Evde yalnızdık. Annem ofis yöneticiliği işine gitmişti, Emma ise... evde yoktu. Bay Santos bizi Café Contigo'nun mutfağına sokup evde konuşmamızı öğütlediğinden beri onu doğru düzgün görmemiştim. Emma önce konuşmayı kabul etmişti ama restorandan çıkar çıkmaz arkadaşı Gillian'ın evine gitmiş, geceyi de orada geçirmişti. Mesajlarıma yanıt vermiyor, okulda benimle karşılaşmamak için dokuz takla atıyordu.

Bu tavrı kaçınılmazı ertelemekten başka işe yaramasa da şimdilik bir tür rahatlamaydı.

"Hah. Hep diğer türlü zannederdim." Owen kartı tezgâha bırakıp yanaklarını şişirerek derin bir of çekti. "Bu utanç verici."

Saçlarını karıştırmamak için kendimi zor tuttum. Artık küçük

bir çocuk değildi. Gerçi hâlâ öyle davranıyordu. Bazen babamın ölümünün ardından Owen'ın zamanının durduğunu ve boyu ne denli uzasa da hep dokuz yaşında kalacağını düşünürdüm. Owen, Emma'dan da benden de daha zekiydi. Hatta test sonuçları neredeyse dâhi seviyesindeydi ve geri kalanımızın aklının almadığı yöntemlerle eski dizüstü bilgisayarımızı çalışır durumda tutmayı ve cep telefonlarımızla eşleştirmeyi başarıyordu. Fakat duygusal olarak o denli kırılgandı ki derslerin hakkından kolaylıkla gelebilecek olmasına rağmen annem sınıf atlamasına izin vermeye hiç yanaşmadı.

Ben daha Owen'a yanıt veremeden sokak kapımızın kilidinin içinde bir anahtar döndü ve kalbim güm güm çarpmaya başladı. Annemin eve dönmesi için daha çok erkendi. Bu da Emma'nın en nihayetinde arz-ı endam etmeye karar verdiği anlamına geliyordu.

Ablam bir omzuna sırt çantasını, diğerine de silindir şeklindeki spor çantasını takmış vaziyette kapıdan girdi. Üzerinde uçuk mavi bir gömlek ve kot pantolon vardı. Saçlarını ise lacivert bir saç bandıyla arkaya atmıştı. Dudakları ince ve çatlaktı. Beni görünce aniden durdu ve iki çantasının birden pat diye yere düşmesine izin verdi.

"Selam," dedim. Sesim ciyaklama gibi çıktı, sonra da kesildi.

"Selam Emma!" dedi Owen neşeyle. "Hecelemem gereken kelimeyi nasıl batırdığıma inanamazsın." Beklenti içinde ona baktı ama Emma'dan zoraki bir gülümsemeden daha fazlasını koparamayınca, "*Esrarengiz* kelimesini biliyor musun? Çok garip bir şey olduğunda kullanılıyor?" diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Emma gözlerini benden ayırmadan.

"*E-S-R-A-R-E-N-K-İ-Z* diye heceledim. Meğer *K* değil, *G* olacakmış."

"Öyle mi? Bu gayet anlaşılabilir bir hata," dedi Emma. Normal konuşmak için muazzam çaba harcıyor gibi görünüyordu. "Tekrar deneyecek misin?"

"Hayır, öğrendim artık," dedi Owen taburesinden kayarken. "Gidip biraz *Bounty Wars* oynayacağım." Owen koridorda ayak-

larını yere sürüye sürüye yatak odasına giderken ikimiz de tek kelime etmedik. Ne var ki kapı yumuşak bir klik sesiyle kapanır kapanmaz Emma kollarını kavuşturarak bana döndü.

"Neden?" diye sordu alçak sesle.

Ağzım çöller kadar kuruydu. Owen'ın tezgâhın üzerinde bıraktığı yarım Fanta'yı kaptığım gibi kafama diktim ve ancak bardağın dibini gördükten sonra, "Üzgünüm," diyebildim.

Emma'nın suratı gerildi. Yutkunduğunda gırtlağının hareket ettiğini görebiliyordum. "Bu bir neden değil."

"Biliyorum. Ama üzgünüm. Yani, çok üzgünüm. Asla böyle bir şey... yalnızca... yılbaşından önceki gece Jules'un evinde bir parti vardı ve Derek..." Adını söylediğimde gözü seğirdi ama konuşmayı sürdürdüm. "Şey, meğer Jules'un kuzenini tanıyormuş. Müzik kulübünün kampına birlikte gitmişler. İkisi de saksafon çalıyor." Bu yaptığıma boş konuşmak denirdi. Emma ise suratını gittikçe daha fazla ekşiterek bana bakıyordu. "Partiye sırf Jules'la takılmak için gittim ama o da... oradaydı."

"O da oradaydı," diye tekrarladı Emma tekdüze bir sesle. "Yani nedenin bu mu? Rastlaşmış olmanız mı?"

Ağzımı açtım ama sonra kapattım. İyi bir yanıtım yoktu. Ne onun için ne de kendim için. Buna neredeyse iki aydır kafa patlatıyordum.

Çünkü sarhoştum. Evet, sarhoştum ama bu yalnızca bir bahaneydi. Alkol bana ayıkken yapmayacağım hiçbir şeyi yaptırmazdı. Yalnızca öyle ya da böyle yapacağım şeyleri geciktirmemem için arkamdan hafifçe ittirirdi.

Çünkü perişan hâldeydin. Hem de üç koca hafta boyunca. Derek'le geçtiğimiz yaz düzenlenen Model BM etkinliğinde tanışmış ve tamı tamına beş ay çıkmışlardı. İlişkiyi bitiren Derek olmuştu. Nedenini bilmiyordum. Emma hiç anlatmamıştı. Tıpkı randevularının nasıl geçtiğini hiç anlatmadığı gibi... Fakat aynı odada kaldığımızdan, onunla buluşmaya gideceği zaman nasıl özenle hazırlandığına ilk elden tanık olmuştum. Derek'le ben o ihtimali tuzla buz etmemiş olsaydık er ya da geç barışabilirlerdi.

Çünkü ondan hoşlanıyordum. Öf. Bu kötü fikir kokteylimin üstündeki kirazdı. Üstelik ondan pek hoşlanmıyordum bile.

Çünkü canını yakmak istedim. Kasten olmasa da... Zaman zaman bu seçeneğin beni rahatsız edici bir gerçeğe yaklaştırıp yaklaştırmadığını merak ederdim. Babamız öldüğünden beri Emma'nın dikkatini çekmeye çalışıyordum ama çoğu zaman beni görmüyordu bile. Belki de beynimin çarpık bir köşesi beni fark etmesi için onu *zorlamak* istemişti. Bu durumda: Görev tamamlanmıştı.

Gözlerini benimkilere dikti. "O benim ilkimdi, biliyorsun," dedi. "Bir *tek* o vardı."

Bilmiyordum çünkü bana anlatmamıştı. Gerçi o kadarını tahmin etmiştim ve Derek'in Emma'nın hayatında tuttuğu yer durumu daha da kötüleştiriyordu. Pişmanlıktan yüreğime keskin bir sızı saplandı. "Özür dilerim, Emma. Gerçekten özür dilerim. Hatamı telafi etmek için ne istersen yaparım. Tanrı'ya yemin ederim ki kimseye, hatta Jules'a bile söylemedim. Derek dilini tuta–"

"*Adını anmayı kes!*" Emma'nın çığlığı o denli tizdi ki aniden nutkumun tutulmasına neden oldu. "Duymak istemiyorum. Ondan nefret ediyorum, senden nefret ediyorum ve yaşadığım sürece ikinizle de bir daha konuşmak istemiyorum!"

Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Bir an için nefesim kesildi. Emma neredeyse hiç ağlamazdı; en son babamızın cenazesinde ağladığına tanık olmuştum. "Emma, lütfen biraz..."

"Ciddiyim, Phoebe! Beni yalnız bırak!" Hışımla yanımdan geçip odamıza girdi ve kapıyı öyle sert çarptı ki kapı resmen menteşelerinden oynadı. Owen'ın kapısı yavaşça ardına kadar açıldı ama kafasını dışarı uzatıp beni soru yağmuruna tutmasına fırsat vermeden anahtarlarımı kaptığım gibi evden ayrıldım.

Gözlerim yaşarmaya başlamıştı. İster istemez koridorun aşağısından el sallayan kişiyi görebilmek için gözlerimi birkaç kere kırpmak zorunda kaldım. "Selam," diye seslendi Addy Prentiss. "Annen evde mi diye bakacaktım ama..." Bana yaklaşınca durdu. Peri kızlarınınkini andıran yüz hatları endişeyle büzüşmüştü. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Alerjim tuttu," dedim gözlerimi silerek. Addy ikna olmamış gibi bakınca çabuk çabuk konuşmaya başladım. "Annem hâlâ işte ama bir saate filan evde olur. O gelene kadar yapılması gereken bir şey mi vardı? İstersen onu arayabilirim."

"Ah, acelesi yok," dedi Addy. "Ashton'ın bekârlığa veda partisini planlıyorum da ondan birkaç restoran önerisi almak istemiştim. Mesaj da atabilirim."

O gülümseyince boğazımdaki düğüm biraz olsun gevşedi. Addy bana umut veriyordu çünkü hayatının en büyük hatası Simon'ın sitesinde yayınlandığında kırılan parçaları birleştirmeyi başarmıştı. Hem de eskisinden daha iyi olmuştu. Artık daha güçlü, daha mutlu ve ablasına daha yakındı. Addy ikinci şanslar kraliçesiydi ve şu anda öyle bir şeyin var olduğunu hatırlamaya çok ihtiyacım vardı.

"Ne tür bir yer düşünüyorsun?" diye sordum.

"Gösterişten uzak bir yer." Addy dudak büktü. "*Bekârlığa veda partisi* ifadesini kullanmam gerektiğinden bile emin değilim. Bu laf insanın aklına malum şeyleri getiriyor, öyle değil mi? Aslına bakarsan yalnızca bir kızlar gecesi olacak. Ayarlayacağım bir yerde."

Ansızın içimden Addy'den benimle birlikte gelmesini istemek geçti. Ne var ki nereye gideceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Bir imdat çıkışı arıyordum. Fakat ben birlikte takılmamız için bir bahane uyduramadan dairesinin kapısından yana baktı ve "Artık gitsem iyi olur. Ashton'ın nikâh şekerleri için bir şeyler sipariş etmem gerek. Başnedimelerin sorumlulukları hiç bitmiyor," dedi.

"Ne tür bir şey düşünüyorsun?"

"Küçük keselerde badem şekerleri. Süper orijinal, değil mi? Ama Ash ve Eli onlara bayılıyor."

"Hazırlıklara yardım etmemi ister misin?" diye sordum. "Anneme sürekli numune geldiğinden nikâh şekerleri konusunda bir tür uzmana dönüştüm."

Addy'nin gözleri parladı. "Harika olur! Malzemeler geldiğinde haber veririm." Bana şöyle bir el salladıktan sonra dairesine girdi. "Her nereye gidiyorsan iyi eğlenceler. Dışarısı çok güzel."

"Teşekkür ederim." Addy'yle konuşurken düzelen moralim aynı hızla bozulurken anahtarlarımı cebime attım. Asansörle lobiye inerken Emma'nın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu: *Ondan nefret ediyorum, senden nefret ediyorum ve yaşadığım sürece ikinizle de bir daha konuşmak istemiyorum!* Addy'yle Ashton geçen seneye kadar geçinemeseler de birbirlerine *bu* tür laflar etmediklerine bahse girerdim.

Asansörün kapıları açıldığında suni mermerlerle kaplı lobiyi boylu boyunca arşınladım ve ağır cam kapıyı iterek parlak gün ışığına adımımı attım. Evden çıkarken güneş gözlüğümü yanıma almamıştım. Bu yüzden sokağın karşısındaki parka doğru yürürken elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Burası küçük bir parktı ve en fazla birkaç apartman genişliğindeydi. Üstelik yürümeye yeni başlayan çocuklara uygun oyun alanı ve yakınlardaki Whole Foods'tan ötürü Bayview'ın modern ve genç ebeveynleri arasında epey popülerdi. Girişteki kemerin altından geçtim, yakalamaca oynayan iki küçük oğlanın etrafından dolandım ve parkın nispeten sessiz, gölgelik bir köşesindeki boş banka yöneldim.

Telefonumu cebimden çıkarırken göğsüm sıkıştı. Bugün düzinelerce mesaj almıştım ama Emma'dan gelip gelmediklerine bakmak dışında hiçbirini görmeye dayanamıyordum. Bugün belki de yüzüncü kez, şu Simon özentisinin söylediklerinde ciddi olduğunu zamanında fark edebilmiş olmayı diledim.

Yakından tanımadığım insanların mesajlarını görmezden geldim ve Jules'unkilere odaklandım.

Bana söyleyebilirdin hani.

Seni yargılamıyorum.

Yani kötü olmasına kötü oldu ama herkes hata yapar.

Midem sancıdı. Jules bugün harikaydı. Bana okulun geri kalanına karşı kalkan olmuştu. Fakat Derek meselesini Bayview Lisesi'nin geri kalanıyla aynı anda öğrendiği için kırgın olduğunu biliyordum. Genellikle birbirimize her şeyimizi anlatırdık ama ne yaparsam yapayım bu konuyu açmaya bir türlü cesaret edememiştim.

Jules son mesajında şöyle demişti: *Monica beni arabayla eve bırakıyor. Seni de bırakalım mı?* Keşke bunu okuldan eve üç buçuk kilometre yürümeden önce okusaydım. Bir dakika... Monica mı? Ne zamandan beri Jules'la takılıyorlardı? Öğle yemeği sırasında Monica'nın Sean'a şakacıktan vurduğu an gözümün önüne gelince, kirli çamaşırlarımı ortaya dökme fırsatını görür görmez Jules'un paçasına yapıştığına kanaat getirdim.

Bir sonraki mesaj tanımadığım ve rehberimde çıkmayan bir numaradandı. *Selam, ben Maeve. Nasıl olduğuna bakmak istedim. İyi misin?* Maeve bana daha önce hiç mesaj atmamıştı. Bu zahmete girmesi ve bugün öğle yemeği esnasında Sean'a kafa tutması sanırım iyiye işaretti ama mesajına nasıl yanıt vereceğimi bilemiyordum. İyi değildim ve mükemmel ebeveynleri, mükemmel bir ablası ve terk ettiği insanlar bile ona kızamadığından en yakın arkadaşlık rütbesine terfi etmiş mükemmel bir eski sevgilisi olan Maeve'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Brandon: *Uğrasana? Annemler evde yok ;)*

Suratıma ateş basarken cinlerim tepeme çıktı. "Sana *inanamıyorum,*" diye kükredim ekranıma. Oysa inanabiliyordum çünkü Brandon'ın bana bir çift yeni futbol ayakkabısı kadar bile değer vermediğini biliyordum. Öğle yemeği esnasında hâlime gülmesi tam onluk bir davranıştı. Aslına bakarsanız daha en başından onunla hiç takılmamam gerekirdi.

Emma'nın aksine benim çok sayıda erkek arkadaşım olmuştu. Hepsiyle yatmasam da doğru olduğunu hissettiğim anlarda yapacağımı yapmıştım. Seksi hep hayatımın olumlu yanlarından biri olarak görmüştüm, ta ki geçtiğimiz aralık ayında Derek'le birlikte Julesların çamaşır odasına girene kadar. Sonrasındaysa beni uyarıp kaçırması gereken devasa kırmızı flamalara rağmen Brandon'ın kollarına koşmuştum. Belki de Derek mevzusunu sıçıp batırdığımdan daha iyisini hak etmediğimi düşünmüştüm.

Ama hak ediyordum. Tek bir hata kimseyi Brandon Weber'le bir geleceğe mahkûm etmemeliydi. Brandon'ın önce mesajını,

sonra da numarasını telefonumdan sildim. Bu da bana bir sonraki mesajı görene dek anlık bir tatmin duygusu yaşattı.

Gizli Numara: *Ne dersiniz, eğlenceliydi, değil mi? Yeni bir…*

Önizleme kısmından mesajın devamını göremiyordum. Bunu da okumadan silmeyi düşündüm ama hiçbir faydası olmazdı. Eğer şu sapkın oyunda yine benden bahsediliyorsa istesem de istemesem de öğrenecektim. Böylece tıkladım.

Ne dersiniz, eğlenceliydi, değil mi? Yeni bir raunda hazır mısınız? Bunu daha fazlası için yalvaran Bayview Lisesi öğrencilerinden gelen elli kadar mesaj izliyordu. Pislikler. Sayfayı aşağı kaydırarak Gizli Numara'nın son gönderdiği mesajı buldum:

Sıradaki oyuncuyla yakında irtibat kurulacak. Tik tak.

İşte o anda, Dedikodu Kazanı'nın popülerliğini neden uzun süre koruduğunu hatırladım. Gizli Numara'dan nefret ediyordum, asla ortaya çıkmayacağını sandığım bir sırrımı ifşa ettiği için balataları sıyırmak üzereydim ve ikinci bir Simon Kelleher'in Bayview Lisesi'nde cirit attığını düşünmek bile midemi bulandırıyordu ama yine de merakımı dizginleyemiyordum.

Peki şimdi ne olacaktı?

BÖLÜM ALTI

Knox
22 Şubat, Cumartesi

Ablamı öldürmek üzereydim.

"Kusura bakma, Kiersten ama yine yoluma çıktın." Başparmağımın oyun kolunun üstündeki küçük bir hareketiyle Kiersten'in *Bounty Wars* avatarı boğazından kanlar fışkırarak yere yığıldı. Ablam gözlerini kırpıştırdı, yok yere birkaç tuşa bastı ve ardından yaptığıma inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana döndü.

"Sen az önce benim *gırtlağımı mı kestin*?" Dax Reaper cansız vücudunun üstünden atlarken öfkeyle televizyon ekranına baktı. "Birlikte çalıştığımızı sanıyordum!" Kiersten'in ayaklarının dibinde uyuklamakta olan yaşlı golden retrieverimiz Fritz kafasını kaldırdı ve ablamla dalga geçercesine burnundan hırıltılı bir soluk verdi.

"Öyleydi," dedim Fritz'in kulaklarının arkasını kaşımak için bir elimi oyun kolundan çekerken. "Ama artık miadını doldurdun."

Dax ekrandan bana arka çıktı. "Ölmek için güzel bir gün," diye gürledi bıçağını kınına koyup kaslarını esnetirken. "Ama ölen ben olmayacağım."

Kiersten suratını şekilden şekle soktu. "Bu oyun beş para etmez. Ayrıca karnım zil çalıyor." Bodrum katındaki kanepemizde yanımda oturuyordu ve iyice yanaşıp diziyle benimkini dürttü. Kiersten arabayla bir saatlik mesafede yaşıyordu ve genellikle cumartesilerini bizimle geçirmezdi ama kız arkadaşı altı haftadır Japonya'da öğretmenlik yaptığından fena hâlde boşluktaydı. "Hadi, şu kas yığını öteki benliğini biraz kendi hâline bırak da benimle iki lokma bir şey ye."

"Kötü ikizimi mi kastediyorsun?" dedim. "Aramızdaki benzerlik insanın tüylerini ürpertiyor." Oyun kolunu bıraktım, kolumu esnettim ve daha dakikasında bunu yapmamış olmayı diledim. *Kas yığınının* zıddı neydi? Çırpı gibi mi? Kardeşler arasında en çok Kiersten'le ben birbirimize benzerdik. Kısacık kesilmiş dimdik saçlarımız bile birbirinin aynıydı fakat hafta sonları kürek takımıyla çalıştığından o benden daha kaslıydı. Genellikle bu gerçeği pek kimsenin gözüne sokmazdım.

Kiersten iğnelememi şaka sanıp duymazdan geldi. "Canın ne yemek istiyor?" Ben daha ağzımı açamadan elini kaldırarak lafı ağzıma tıktı. "Lütfen fast food deme. Hatırlarsan ben ihtiyarım. Bir kadeh şaraba ve sebzeye ihtiyacım var." Kiersten otuz yaşındaydı ve dört ablamın en büyüğüydü. Birbiri ardına dünyaya gelmişlerdi. Bense annemle babamın artık tamam gözüyle baktıkları on yılın ardından doğmuştum. Ablalarım uzun yıllar boyunca bana canlı oyuncak bebek gibi davrandılar. Beni kucaklarından o denli indirmezlermiş ki neredeyse iki yaşıma kadar yürümeyi öğrenmeye zahmet etmemişim.

"Wing Zone," deyiverdim. Burası ekstra acılı tavuk kanatlarıyla ve çatısındaki devasa şişme tavukla nam salmış bir Bayview işletmesiydi. Bayview gittikçe popülerlik kazandığından kasabaya yeni taşınan insanlar tavuğun bir boka benzemediğinden ve "kasabanın estetiğine uymadığından" yakınmaya başlamışlardı. Öyle ki geçen haftanın *Bayview Blade*'inde yayınlanan editöre mektuplar köşesinde aynen böyle denmişti. Wing Zone'un sahiplerinin inadıysa inattı; Sevgililer Günü'nde tavuğun boynuna

yanıp sönen kırmızı neon kalplerden yaptıkları çelengi takmış, hâlâ da çıkarmamışlardı. Bu profesyonel seviyede bir ucuzluktu ve şahsen böyle ucuz numaralara bayılırdım.

"Wing Zone mu?" Peşimizde Fritz'le birlikte merdivenlere yönelirken Kiersten kaşlarını çattı. "Az önce bilhassa sebze istediğimi söylemedim mi?"

"Menüde kereviz sapı da var."

"Onlar sayılmaz. Yüzde doksan dokuz sudan oluşuyorlar."

"Peki ya lahana salatası?"

"Yüzde yüz mayonez."

"Limon biberli kanatlardaki... narenciye sayılmaz mı?"

"Sana bir hayat dersi vereyim, Knox. Yapay meyve aromaları asla ve asla sebzeden sayılmaz." Kiersten bodrumun kapısını açarken omzunun üstünden bana bakınca ona ablalarım dışında hiç kimseye işlemeyen şu şirin gülümsememle karşılık verdim. "Öf, tamam," diye inledi. "Ama bana borçlusun."

"Elbette," dedim. Fakat borcumu asla tahsil etmeyecekti. Kendilerini anneniz sanan ablalarınızın olmasının iyi yanı da buydu.

Bodrumumuz mutfağa açılıyordu. Üst kata çıktığımızda babamı mutfak masasının başına geçmiş, bazı evrakları gözden geçirirken bulduk. Dax Reaper'a benden daha çok benziyordu. Artık şirket sahibi olduğundan elini inşaat işlerine sürmek zorunda *değildi* ama yine de işin bir ucundan tutardı. Bu da onu tanıdığım en zinde ellilik yapıyordu. Başını kaldırıp bize baktı. Ne var ki bakışları beni, yani hâlâ baba evinde yaşayan sıkıcı oğlunu pas geçti ve Kiersten'e gelince parıldadı.

"Hâlâ burada olduğundan haberim yoktu," dedi. Tipik bir alfa erkeği olan babamı herkesten çok seven Fritz ona taparcasına sandalyesine yaslandı.

Kiersten iç geçirdi. "Knox beni video oyunu cehennemine kapattı."

Babam kaşlarını çattı çünkü video oyunlarının zaman kaybı olduğu kanısındaydı. Oynamamı çok istediği gerçek spor müsabakaları hakkındaysa tam aksini düşünürdü. Derken elindeki

dosyayı benden yana sallayıp, "Bunu pazartesi işe götürmen için sana bırakıyorum," dedi.

"O nedir?" diye sordum.

"Niyet mektubu. D'Agostino davasında aklananlardan birkaçını işe alacağız," dedi. "Önceki gün posta kutumda Kanıtlanana Kadar'dan gelen bir paket buldum."

Harika. Ne var ki paketi posta kutusunda falan bulmamıştı. Onu şahsen eve getirmiş ve masasına koymuştum. Hem de bir *notla.* Tahminimce ona yazdığım notu fark etmemişti bile.

Kiersten'in suratı aydınlandı. "Harika bir hareket, baba! Yerel işletmelere çok güzel örnek oluyorsun."

Gariptir ama babamla Kiersten iyi anlaşan bir ikiliydi. Babam muhafazakâr, maço, eski kafalı bir adam olmasına rağmen yufka yürekli, lezbiyen ablamla hiç kimseyle olmadığı kadar iyi anlaşırdı. Belki de bunun nedeni ikisinin de atletik, sorumluluk sahibi, kendi yağıyla kavrulan tipler olmalarıydı. "Aslına bakarsan şimdiye dek gayet güzel sonuçlar aldık," dedi babam klasörü masanın köşesine doğru iterken. "Nate iyi bir eleman. Üstelik geçen sömestr masraflarını karşıladığımız derslerin ikisinden de A aldığını biliyorsun. Çocuk, aldığından çok daha fazla övgüyü hak ediyor."

Gelgelelim bizim evde yere göğe sığdırılamıyordu. Ama ne diyebilirdim ki?

"Onun için yaptıkların çok güzel," dedi Kiersten. Sesindeki samimi sıcaklık kendimi pisliğin teki gibi hissetmeme sebep oldu. Nate'e hiçbir garezim yoktu ama babamın sahip olmayı *dilediği* oğula en nihayetinde kavuştuğu hissini bir türlü üstümden atamıyordum. Svetşörtümü birkaç saat evvel bıraktığım sandalyeden aldım ve Kiersten, "Bizimle öğle yemeğine gelmek ister misin, baba? Kanat yiyeceğiz," diye eklerken kafamdan geçiriverdim. Kiersten *kanat* derken yüzünü ekşitmekten geri duramamıştı.

"Hayır, teşekkürler. İşe geri dönmem ve alışveriş merkezinin otoparkı için hazırladığım teklifi tamamlamam gerek. Çok uzun zamandır orada öylece duruyor ve doğrusunu söylemek gerekir-

se göze hoş görünmediği gibi tehlike de arz ediyor." Kaşlarını çatıp bana döndü. "Adamlarımdan biri çocukların şantiyeyi kestirme niyetine kullandıklarına dair dedikodular duyduğunu söyledi. Bu tür bir şeye şahit oldun mu, Knox?"

"Ne? Hayır. Kesinlikle hayır!" Resmen bağırmıştım. Sesim fazla yüksek ve vurgulu çıkmıştı. Tanrım, babam asabımı bozuyordu. Alnındaki kırışıklıkların derinleştiğini gören Kiersten kolumdan çekiştirdi.

"O hâlde biz çıkıyoruz. Sonra görüşürüz!" Ancak sokak kapısından çıkıp garaj yolunu yarıladıktan sonra tekrar konuştu. "Poker suratının üzerinde çalış, Knox," diye mırıldandı çantasından bir avuç anahtar çıkarıp gümüş rengi Civic'ine doğru tutarken. "Ve kestirmeden gideceğim diye terk edilmiş şantiyelere girmeyi de kes."

Güneşli fakat serin bir pazar günüydü. Yolcu koltuğuna otururken svetşörtümün kapüşonunu kafama geçirdim. "Yalnızca birkaç kez girdim."

"Ne fark eder?" dedi Kiersten diğer kapıdan binerken. "En büyük ablan olarak bunun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda seni uyarmak benim vazifem. Kendini uyarılmış say." Motoru çalıştırdı ve arabanın içinde son ses müzik çalmaya başlayınca ikimiz birden irkildik. Tek başına araba kullanırken Kiersten'in ne kadar yüksek sesli müzik dinlediğini hep unuturdum. "Pardon," dedi radyonun sesini kısarken. Dikiz aynasına baktı ve garaj yolundan geri geri çıkmaya koyulduk. "Şu tüyler ürpertici ödül avcısı oyunun esnasında doğru düzgün konuşma fırsatı bulamadık. Hazır lafı açılmışken... beni öldürmen tam bir saçmalıktı. Bunu bir kenara yazdım. Neyse. Ne habersin? İşler nasıl gidiyor? Oyun nasıl gidiyor? Okul nasıl gidiyor?"

"Her şey iyi. Aslında gayet iyi."

Sinyal verdi ve anayola dönmeye hazırlandı.

"Neden yalnızca iyi?"

Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Gerçi lafa girmeme gerek de kalmadı çünkü Kiersten'in telefonu çaldı. "Bekle,"

dedi ve ayağını fren pedalından çekmeden çantasını altüst etti. "Katie'ymiş," dedi telefonu elime tutuştururken. "Lütfen hoparlöre alır mısın?" Dediğini yapmamla Kiersten'in, "Selam Katie. Knox'la birlikte arabadayız. N'aber?" diye bağırması bir oldu.

Kiersten'in bir küçüğü olan Katie'nin hoparlörden incecik gelen sesi şeftali rengi olması gerekirken pembe çıkan bir şey hakkında saydırmaya başladı. Ya da tam tersiydi. "Katie, dur," dedi Kiersten bizi Bayview Center'a götürecek olan anacaddeye santim santim çıkarken. "Anlayamıyorum. Çiçeklerden mi bahsediyoruz? Pekâlâ, Gelinzilla, şimdi sesimizi birkaç tık alçaltalım."

Bir parçacık heyecanla telefonumun ekran kilidini açarak onları duymaz oldum. Bu hafta sonu Bayview Lisesi'ndeki diğer herkes gibi Gizli Numara'dan bir mesaj bekliyordum. Ama gelen giden yoktu. Bu seferki hedefin cesareti seçtiğini tahmin ettim. Bu nedenle neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Bu bir ilkti. Simon asla zahmet edip de bu tür oyunlar oynamazdı.

Az biraz... *meraklanmış* olmam yanlış mıydı? Aslında Phoebe'nin başına gelenlerden sonra umurumda olmamalıydı. Geçtiğimiz yılın aylar süren rezaletini saymıyordum bile. Fakat tüm bunlarda beni kendine bağlayan bir video oyunu havası vardı. Gizli Numara'dan gelen mesajları engelleyip bu defteri kapatabilirdim ama yapmıyordum. Görebildiğim kadarıyla Bayview Lisesi'ndeki hiç kimse yapmıyordu. Önceki gün öğle yemeğinde Lucy Chen hepimize ne demişti? *Yüksek riskli bir topluluk.* Fazla uyarılmış laboratuvar fareleri gibi doğru uyarana tepki vermeye koşullanmıştık.

Ya da sıçanları gibi. Simon'ın tercih ettiği kelime buydu.

Ben ekranı aşağı kaydırırken Maeve'den bir mesaj geldi. *Selam, Bronwyn hazır kasabadayken cuma günü birkaç kişi buluşalım diyoruz. Var mısın?*

Olabilir, diye yanıtladım. *Bahar tatili zamanı mı?*

Hayır, hafta sonu tatiline geldi. Ashton'ın bekârlığa veda partisi de var. Bir de Shirli Orman'ı seyretmeye gideceğiz. Mesajının sonuna çarpık suratlı emojilerden ekledi. Ben de ona üç tane birden gön-

derdim. Bu oyundan çoktan bıkmıştım ve sahnelememize daha haftalar vardı. Ses aralığım dardı ama tiyatro kulübündeki az sayıda erkekten biri olduğumdan yine de başrolü kapmıştım. Oysa şimdi boğazım sürekli zorlanmaktan ağrıyordu ve provalar Kanıtlanana Kadar'daki çalışma programımla çakışıyordu.

İnsanın, bütün hayatı olan bir şeyden zamanla soğuduğunu fark etmesi hem tuhaf hem de biraz rahatsız ediciydi. Özellikle de kendisiyle başka ne yapacağını bilmediğinde. Okulda ya da işte kendimi yırtıyor değildim. Şimdiye dek Kanıtlanana Kadar'daki en büyük katkım Sandeep'in toplantı odalarına önerdiği isimlere destek vermekti. Ama orayı seviyordum. Eğer zamanım olsaydı çalışma saatlerimi artırırdım.

Katie en nihayetinde telefonu kapattığında çoktan kasabanın merkezine inmiştik. Kiersten, Wing Zone'un karşısındaki sokakta boş bulduğu yere park ederken özür dilercesine bana baktı. "Bir *çiçek acil durumu* yüzünden konuşmamız bölündüğü için üzgünüm. Oysa öyle bir şey yok bile. Peki ben seni ilgiden mahrum bırakırken kiminle mesajlaşıyordun?"

"Maeve'le," dedim. Telefonumun şarjı neredeyse bitecekti. Ben de onu kapattım ve gerisin geriye cebime koydum.

"Ah, Maeve." Kiersten efkârlı efkârlı iç çekti. "Şu kaçan." Arabayı park yerine soktu ve motoru kapattı. "Yani benden. Siz ikinizi acayip yakıştırıyordum. Çift adınızı bile seçmiştim. Sana onu hiç söylemiş miydim? Seçtiğim ad Knaeve'ydi." Kapımı açarken inledim. "Ama iyi gibiydiniz. Peki, sen iyi misin? O konuda konuşmak ister misin?"

Bunu sormaktan hiç vazgeçmezdi. Bense asla kabullenmezdim. "Tabii ki iyiyim. Uzun zaman önce ayrıldık."

Arabadan indik ve otoparkın girişindeki açıklığa yöneldik. "Biliyorum, biliyorum," dedi Kiersten. "Sadece *nedenini* anlamıyorum. Resmen birbiriniz için yaratılmıştınız!"

Böyle zamanlarda, ablalarım her ne kadar harika insanlar olsa da bir abimin olmasını dilerdim. Ya da kızlardan hoşlanan yakın bir erkek arkadaşım olmasını. Maeve ve ben kusursuz değildik

ve bu, Kiersten'e nasıl açacağımı bilmediğim bir konuydu. Daha doğrusu bu konu herhangi biriyle nasıl konuşulur bilmiyordum. "Arkadaşken daha iyiyiz," dedim.

"Aslına bakarsan bence… Hah." Kiersten pat diye durunca az kalsın ona toslayacaktım. "Bu kalabalık da neyin nesi? Cumartesi günleri hep böyle midir?"

Restoran görüş alanımıza girmişti ve evet, ablam haklıydı. Kaldırımda ayak basacak yer yoktu. "Hayır, hiç de değildir," dedim. Önümdeki adam sesime döndü. Bir an için onu tanımadım çünkü daha önce okul dışında hiç karşılaşmamıştık. Fakat ortam değişse bile Matthias Schroeder'i tanımamaya imkân yoktu. İnce uzun vücudu, bol kıyafetleri, ince telli sarı saçları ve garip bir şekilde koyu renkli gözleriyle tıpkı bir korkuluğa benziyordu. Kendimi gözleri gerçek mi yoksa lens mi diye ona merakla pürdikkat bakarken yakaladım. "Selam Knox," dedi ahenkten yoksun bir sesle. "Tavuk yüzünden."

"Ha?" dedim. Şifreli mi konuşuyordu? Onu, "Kargalar gece yarısı uçar," falan diye mi yanıtlamam gerekiyordu? Kiersten onu takdim etmemi bekliyor gibiydi. Oysa ben ne diyeceğimi bile bilmiyordum. *Bu Matthias. Geçen güz döneminde Simon Kelleher'i taklit ettiği için okuldan uzaklaştırıldı. Daha önce hiç konuşmadık. Sence de garip değil mi?*

Matthias soluk tenli, uzun parmağıyla yukarıya işaret etti. Bakışlarını Wing Zone'un çatısına kadar takip ettim ve manzarayı görünce şimdiye dek fark etmediğime inanamadım. Şişme tavuğun kırmızı kalpli kolyesi sonunda gitmişti. Hem de kafasıyla birlikte. Yani, muhtemelen hâlâ oradaydı ama aşağıdan bakıldığında Bayview Wildcats'in maskot kostümünün kafası gibi görünen şeyi tavuğun boynuna takmıştı. Şimdi koca şey tüyler ürpertici, devasa bir kedi kafalı tavuğa dönüşmüştü. Öyle ki bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Kıkırdadım ama Kiersten'in suratındaki kızgın ifadeyi görünce kahkahamı zor bastırdım.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "İnsan neden böyle bir şey yapar ki?"

"Beyaz yakalı intikamı?" dedim ama der demez bu fikrin üstünü çizdim. Şişme tavuğun gayrimenkul fiyatlarını düşürdüğünden hayıflanan insanlar bunu gördüklerine hiç de memnun olmayacaklardı.

"Anlamadın mı?" diye sordu Matthias. Bana sertçe baktı. Tanrım, bu çocuk gerçekten de ucubenin tekiydi. Maeve'in, *Tek sorunu yapayalnız olması*, dediğini resmen duyabiliyordum ki bu doğru da olabilirdi ama ucubenin teki olduğu da su götürmez bir gerçekti. Bana kalırsa bazı şeyler birbiriyle alakalıydı.

Midem guruldadı. Kanatlara yakın olduğumuzu biliyordu ve gecikmeden hiç de hoşnut değildi. "Neyi?" diye sordum sabırsızca.

"En iyisi cesareti seçmektir, değil mi?" dedi Matthias. Derken başını hafifçe eğdi, tek topuğunun üstünde döndü ve kalabalığa karıştı.

Kiersten şaşırmış görünüyordu. "Bu çocuğun olayı ne?"

"Açıkçası ben de bilmiyorum," dedim ilgisizce. Telefonumu cebimden çıkarıp açtım. Gizli Numara'dan gelen iki mesaj vardı:

CESARET: Bayview Wildcat maskotunun kafasını Wing Zone tavuğuna tak.

DURUM: Sean Murdock tarafından yerine getirildi. Tebrikler, Sean. İyi iş.

İkinci mesaja vaşakla tavuk karışımı yaratığın bir de fotoğrafı iliştirilmişti. Doğrudan yanında dikilen biri tarafından çekilmişe benziyordu. Etraftaki diğer her şey karanlıktı. Bu da bana kafa değişiminin dün gece yapıldığını düşündürdü ama onu fark edenlerin sayısı, millet öğle yemeği için Wing Zone'a gelene kadar kritik eşiğe ulaşmamıştı.

Derken Gizli Numara'ya cevap veren Bayview Lisesi öğrencilerinden birbiri ardına mesajlar gelmeye başladı.

Tam on ikiden!!!

Hahahaha gülmekten karnıma ağrılar girdi

Sean Destanı

Ahaha yarılıyorum

Hayal kırıklığı midemi âdeta pençesine aldı. Yedinci sınıfta Bayview'a taşındığımızdan beri Sean –elbette Brandon Weber'le birlikte– *Bir Tuvalete Knox'un Kitaplarından Kaçı Sığar?* gibi oyunlarla hayatımı cehenneme çevirmişti. Şimdi bile "ablacı ablamın" nasıl olduğunu sorar dururdu çünkü Sean boktan hakaretlerinin ne anlama geldiğini bilmeyen bir neandertaldi. Bayview'dan birinin bu oyun tarafından küçük düşürüldüğünü görmek isteseydim o kişi kesinlikle Sean olurdu. Ne var ki tüm bunlar mankafa Sean'ın egosunu daha da şişirmekten başka işe yaramayacaktı.

O ve Brandon gibi tipler yaptıklarının bedelini asla ödemezdi.

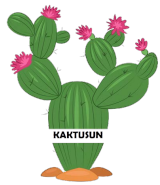
"Telefonun çılgına döndü," dedi Kiersten. "Arkadaşların neyden bahsediyor?"

Telefonumu kapatıp cebime sokuşturdum. Keşke işe yaramaz öfkemi de bu denli kolay susturabilseydim. "Şu aptal mesaj gruplarından biri kontrolden çıktı. Hepsi bu," dedim. "Arkadaşım değiller."

Gizli Numara da arkadaşım değildi. Açıkçası bunu en başından anlamalıydım ama şimdi, öyle olmadığından *adım gibi* emindim.

BÖLÜM YEDİ

Maeve
27 Şubat, Perşembe

Kendimi Bronwyn'e sırıtmaktan alamıyordum. "Seni burada görmek çok acayip."

"Daha iki ay önce buradaydım," diye hatırlattı.

Öyle olmasa da, "Farklı görünüyorsun," dedim. Saçlarını yandan ördüğünü ilk kez görüyordum. Sevimli de olmuştu ama onun dışında biraz bile değişmemişti. Öyle ki giyilmekten yıpranmış manşetlerini gizlemek için kollarını yukarı sıyırmak zorunda kaldığı en gözde antika kaşmir hırkası bile sırtındaydı. Sanırım mesele, o yanımdayken dünyanın geri kalanının gözüme daha parlak görünmesiydi. Café Contigo'nun kara tahtasına tebeşirle yazılmış menü bile capcanlı görünüyordu. "Yüksek lisans için buraya geri dönmen gerek, tamam mı? Senden uzakta olmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Benim de öyle," dedi Bronwyn iç geçirerek. "Meğer özünde tam bir Kaliforniya kızıymışım da haberim yokmuş." Köpüğü ince bir katman hâlinde dağıtmak için kaşığını sütlü kahvesine daldırdı. "Ama Hawaii'deki okula gidersen buralarda olmayabilirsin."

"Bronwyn, hadi ama. İkimiz de Hawaii Üniversitesi'ne gitmeyeceğimi biliyoruz," dedim *alfajor*umun son lokmasını ağzıma atıp ardından suyumdan bir yudum alırken. Ses tonum normaldi. *Oraya gitmeyeceğim çünkü burnum bu sabah yine kanadı,* değil de, *Oraya gitmeyeceğim çünkü ada insanı değilim,* diyenlerden. Gerçi küçük bir kanamaydı. Birkaç dakika içinde kesilmişti. Ne eklem ağrım, ne ateşim ne de şekilsiz morluklarım vardı. Yani sorun edilecek bir şey yoktu.

Her şey yolundaydı.

Bronwyn kaşığını bıraktı, ellerini üst üste koydu ve bana şu ciddi bakışlarından birini attı. "Önümüzdeki beş yıl içinde canının istediği yere gidip canının istediği şeyi yapabilecek olsan neyi seçerdin?"

Hayır. Bu konu kesinlikle açılmayacaktı. Eğer beş yıl sonrasına dair hayallerimi ablamla konuşmaya başlarsam özenle inşa ettiğim duvarlarım yerle bir olacak ve tıpkı bir yumurta gibi çatlayıverecektim. Tatilini, sömestrini ve milyonlarca diğer başka şeyi mahvedecektim. "Şu anda geleceğimi mercek altına alamazsın," dedim bir kurabiye daha alırken. "Kötü şans getirir."

"Ne?" Bronwyn'in kaşları çatıldı. "Neden?"

Bir hafta önce pili bittiğinden beri onu gösteren duvardaki saate işaret ettim. "Çünkü saat bozuldu ve o günden beri zaman kelimenin tam anlamıyla durdu."

"Aman Tanrım, Maeve." Gözlerini devirdi. "Bu gerçek bir batıl inanç bile değil. Ita'yla kafa kafaya verip uydurduğunuz bir şey. Bu arada sana selamı var." Bronwyn artık Connecticut'ta yaşadığından babaannemizle büyükbabamızı sık sık ziyarete gidiyordu. Büyükbabamız Ito hâlâ Yale'de misafir öğretim görevlisiydi. "Ayrıca kusursuz olduğunu ve en çok seni sevdiğini söylememi istedi."

"Hayatta öyle söylemez."

"İma etti diyelim. Zaten *hep* ima eder. Pazar akşamları Ito ve Ita'yla akşam yemeği mi yiyorum yoksa Maeve Övme Gecesi'ne mi katılıyorum, belli değil." Bronwyn aniden düşüncelere dalarak kahvesinden bir yudum aldı. "Peki... bugünü çoktan uğur-

suz ilan ettiysek, Nate'le bu defa temelli ayrılmış olabileceğimizden konuşabilir miyiz?"

"Bronwyn. Sizin *derdiniz* ne?" Ağzım bir karış açılırken başımı iki yana salladım. "Aranızdaki meseleyi neden çözemiyorsunuz? Tanrı aşkına, bu ilişkiye telefonda konuşarak başladınız! Üç ay boyunca aynısını yapın. Sonra göreceksin bak, aranızda sorun morun kalmayacak."

"Bilmiyorum," dedi mutsuz mutsuz. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. Onu havalimanından aldığım gibi buraya getirmiştim. Fakat belli ki ülkenin bir ucundan diğerine uçtuğundan biraz yol yorgunuydu. Buraya gelmek için birkaç dersini asmıştı. Babam bu durumdan pek memnun olmasa da annem Bronwyn'i buraya bir gün önceden getirme fikrine direnememişti. "Artık aynı ritimde değil gibiyiz," dedi. "Ben kendimi iyi hissettiğimde o *bana engel olduğunu* hissediyor." Bunu söylerken suratını buruşturarak elleriyle tırnak işareti yaptı. "Bahar tatilinde neler yapacağımızdan bahsetmeye başladığında, ilgimi çeken şu okul gezisine başvurmamakla hata yapıp yapmadığımı düşünüyorum. Sonra onun ev arkadaşlarıyla yaşadığı eve bir sürü kızın girip çıktığını hayal ediyorum ve gözümü öyle bir kıskançlık bürüyor ki mantıksız davranmaya başlıyorum. Ve bu hiç de benlik bir davranış *değil*."

"Hayır, değil," dedim. "Ayrıca sen de yurtta kalıyorsun. Aynı şey."

"Biliyorum," dedi iç geçirerek. "Sandığımdan çok daha zor oluyor. Yaptığım ya da söylediğim her şey onu gücendiriyormuş gibi hissediyorum."

Nate'i hâlâ sevip sevmediğini sormaya lüzum görmedim. Sevdiğini biliyordum. "Fazla düşünüyorsun," dedim ama kendini tutamayıp alaycı alaycı güldü.

"Ah, öyle mi *diyorsun*? Bu bir ilk olur." Masanın üzerinde duran telefonu titreşince somurttu. "Saat ne zaman dört oldu? Evan dışarıda."

"Ne? Evan *Neiman* mı?" Soyadını söylerken sesim tizleşti. "Onun burada ne işi var?"

"Beni Yumikolara bırakacak," dedi Bronwyn sütlü kahvesinin son yudumunu içerken. "Eski Matematik Olimpiyatları ekibimizden bazı arkadaşlar Avengers'la ilgili bir şeyler izlemek için onda toplanacakmış. Sakın ne izleyeceğimizi sorma. Böyle şeyleri pek umursamadığımı bilirsin." Telefonunu çantasına attı ama sonra gözlerini kısarak çantasının içine baktı. "Öf, yoksa numaralı güneş gözlüğümü yurtta mı bıraktım? Onları nereye koyduğumu sürekli unutup duruyorum. Connecticut'ta güneş gözlüğüne pek ihtiyacım olmuyor da."

"Evan neden seni almaya geldi? O Caltech'te değil miydi?"

Bronwyn hâlâ çantasını karıştırıyordu. "Evet, arada sırada Yumiko'yla takılıyorlar. Ayrıca geçtiğimiz ay bir Münazara Turnuvası için Yale'e geldi, yani anlayacağın... aha! İşte burada!" Boğazımı yüksek sesle temizledim ve elinde parlak mavi gözlük kabıyla en nihayetinde başını kaldırıp bana baktı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"*Evan*?"

Sandalyesinde kımıldandı. "Büyütülecek bir şey yok."

"Eski sevgilinle işleri yürütemediğin için tasalanmayı bırakır bırakmaz *diğer* eski sevgilinin arabasına binmende mi büyütülecek bir şey yok?" Kollarımı kavuşturdum. Böylesine zeki birine nazaran ablam komik kaçacak kadar naif olabiliyordu. "Hadi ama. Hayatımın yarısını onkoloji servisinde geçirdim ve ben bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum."

"Evan ve ben yalnızca arkadaşız. Uzun süre evvel çıkmış olmamız yalnızca bir tesadüf. Tıpkı sen ve Knox gibi."

"Hayır, Knox ve ben gibi değil. Bizimki karşılıklıydı. Fakat sen Evan'ı Nate için terk ettin ve Evan okuldaki son yılını senin yüzünden ağlanıp sızlanarak geçirdi. *Şiir* bile yazdı. Yoksa 'Çaresizlik Yangınları'nı unuttun mu? Ben unutmadım. Ve şimdi bir perşembe akşamı seninle *Iron Man* izlemek için iki buçuk saat direksiyon mu sallayacak?"

"*Iron Man* izleyeceğimizi sanmıyorum," dedi Bronwyn tereddütle.

"Odaklan, Bronwyn. Mesele o değil. Evan sana yanık ve bunu senden başka herkes biliyor." Tuzluğu sanki alevler tarafından sarılmış gibi ona doğru salladım ama ortalık yine tuz içinde kalınca omuz üstünden arkaya serpiştirme ritüelini en baştan yapmak zorunda kaldım. Bronwyn dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek ayaklandı ve tek koluyla bana sarıldı. İçine kurt düşürdüğüm belliydi ama iş işten geçmişti ve Evan dışarıda bekliyordu. Sözünden şu anda dönmenin tuhaflık katsayısını hesaplarken kafasındaki çarkların döndüğünü neredeyse görür gibi oldum. Ne var ki katsayı yüksekti.

"Gitmem gerek. Evde görüşürüz," dedi. "Akşam yemeğinden önce dönerim." Postacı çantasını omzuna takıp kapıya yöneldi.

"İyi tercihler yap," diye seslendim arkasından.

Kapı Bronwyn'in arkasından kapanırken kafede etrafıma bakındım. Phoebe bugün çalışıyordu. Bereli iki hippiden aldığı siparişleri not ederken konsantrasyondan kaşları çatılmıştı. Sean Murdock'ın sinir bozucu Wing Zone zaferinden beri insanlar Bayview Lisesi Doğruluk Mu Cesaret Mi sanki yeni ve eğlenceli bir oyunmuş gibi davranıyorlardı. Önceki gün Gizli Numara'dan yeni bir mesaj gelmişti –*Sıradaki oyuncuyla irtibat kuruldu. Tik tak*– ve şimdi de herkes yeni oyuncunun kim olduğuna ve neyi seçeceğine dair bahse tutuşuyordu. Son iki raundun gidişatına bakılırsa oranlar cesaretin lehineydi.

Sanki Bayview Lisesi'ndeki herkes, dedikoduyu silah niyetine kullanmanın ceremesini herkesten çok çeken Simon'ın gerçek bir kişi olduğunu unutmuş gibiydi. Oysa bunun komik hiçbir yanı olmadığını hatırlamak için tek yapmaları gereken Phoebe'nin hüzünlü gözlerine ve çökmüş yanaklarına bakmaktı.

Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım ve Sean'ın Wing Zone tavuğu fotoğrafının en önden sergilendiği yeni Dedikodu Kazanı web sitesini açtım. Altında bir yorum bölümü vardı ve insanlar Sean'ı kutlamadıkları zamanlarda Gizli Numara'nın kimliği hakkında tahminlerde bulunuyorlardı.

Bence Janae Vargas, çocuklar. Simon'ın başladığı işi bitiriyor. Kim-

se beni buna inandıramazdı. Eskiden Simon'ın yakın arkadaşı olan Janae mezun olur olmaz Bayview'dan ayrılmıştı. Şimdi Seattle'da üniversite okuyordu ve gittiği günden beri Bayview'a bir kere bile geldiğini sanmıyordum.

Deli Matthias Schroeder. Başka kim olacak ki?

Simon'ın kendisi. Aslında ölmedi ama öldüğünü düşünmemizi istedi.

Bir başka tarayıcı sayfası daha açtım ve arama çubuğuna Simon'ın eski kullanıcı adını, yani AnarchiSK yazdım. Eskiden, daha doğrusu kimlerin Simon'a karşı garezi olduğunu çözmeye çalıştığım günlerde bu adı Google'da sık sık arardım. Binlerce sonuç çıktı. Çoğu eski gazete makalelerindendi. Hâl böyle olunca aramamı son yirmi dört saatle sınırlandırdım. Geriye, URL'sinde *İntikam Benim* sözcüklerinin yazılı olduğu bir Reddit alt forumuna giden tek bir bağlantı kaldı.

Ensem karıncalanmaya başladı. Simon, İntikam Benim isimli bir forumda sürekli yüksek perdeden atıp tutardı ama o 4chan'deydi. Bunu gayet iyi biliyordum çünkü bağlantıyı *Mikhail Powers Araştırıyor* programına göndermeden evvel Simon'ın yazdıklarını okumaya saatler harcamıştım. Mikhail, Simon'ın ölümü konusunda bir dizi program yayınlamıştı ve intikam forumunu ele aldığı bölümün ardından site sahte paylaşımlarla ve meraklılarla dolmuştu. En nihayetinde de kapanmıştı.

En azından ben öyle olduğunu sanıyordum. Bağlantıyı tıklamadan önceki yarım saniye boyunca *Aslında ölmedi ama öldüğünü düşünmemizi istedi* sözcükleri gözüme olmaları gerektiği kadar ihtimal dışı görünmedi.

Ama sayfa bir avuç paylaşım dışında neredeyse boştu.

Öğretmenim öyle bir rezil olsun ki insan içine
çıkamayacak hâle gelsin, yoksa elimden bir kaza çıkacak.
—Denizanası

Bugün az kalsın suratına bir yumruk indirecektim. Hahaha.
—Denizanası

Artık onu öldüremezsin. AnarchiSK bize hep ne derdi?
"Kendini belli etme." —Karanlıkzihin.

O herifi siktir et. Yakalandı. —Denizanası

Kafenin kapısı açıldı ve Luis içeri girdi. Üzerine rengi atmış bir San Diego Devlet Üniversitesi tişörtü giymiş, koyu renk saçlarını ise ters taktığı beyzbol şapkasının altına kıstırmıştı. Beni gördü ve Cooper'la huy edindikleri şu çene hareketlerinden birini yaptı. Bu sporcu dilinde, *Evet, seni gördüm ama el sallayamayacak kadar havalıyım,* demekti. Neden sonra yolunu değiştirdi ve yanıma gelip Bronwyn'in az önce boşalan sandalyesine kuruldu. "Ne var ne yok, Maeve?"

Ne yok bilmem ama muhtemelen gittikçe artan bir akyuvar sayım var. Tanrım, aşırı espritüel bir insandım.

"Pek bir şey yok," dedim dizüstü bilgisayarımı kenara iterken. "Dersten mi geliyorsun?"

"Aynen. Muhasebe." Luis suratını ekşitti. "Pek sevdiğim söylenemez ama ne yazık ki arada sırada mutfaktan çıkmak zorundayız." Luis günün birinde kendi restoranını açmak istediğinden turizm işletmeciliği okuyordu ki Bayview Lisesi'nin en popüler delikanlısından bu tür bir şey beklemezdim.

"Bronwyn'i kıl payı kaçırdın," dedim çünkü masama o yüzden uğradığını varsaymıştım. Aslında pek yakın sayılmazlardı ama Cooper yüzünden arada sırada hep birlikte takıldıkları da olurdu. "Yumikolara gitti, eğer onlara..." Cümlem yarıda kaldı çünkü Luis'le Bronwyn'in sosyal hayatlarının kesişim kümesi Cooper'la başlar ve yine onunla biterdi. Luis'in Bayview Matematik Olimpiyatları Takımı'nın film gecesine katılmayı planlamadığından bir hayli emindim.

"Güzel." Luis gülümseyerek masanın altından bacaklarını uzattı. Knox'la oturmaya o kadar alışkındım ki Luis'in varlığı bir parça huzursuz ediciydi. Hem fiziksel hem de... özgüven açısından daha fazla yer kaplıyordu. Knox hep diken üstündeymiş gibi görünürdü. Luis ise sanki mekânın sahibiymiş gibi yayılırdı. Gerçi şu durumda annesiyle babasının mekânındaydı. Hâliyle özgüveninin birazı oradan geliyor olabilirdi. Yine de... Hayatı boyunca atletik ve popüler olmasından ileri geldiğini düşündüğüm bir rahatlığı vardı. Yıllarca o ya da bu takımın merkezinde olmuştu. Daima ait olduğu bir yer vardı. "Aslında sana bir sorum vardı."

Suratımın kızarıp bozardığını hissedebiliyordum. Bunu saklamak amacıyla dirseklerimi masaya dayayıp yanaklarımı avuçladım. Keşke sürekli beni görmezden gelen ya da küçük kız kardeşleriymişim gibi davranan çocuklara tutulmasaydım ama artık olan olmuştu. Yakışıklı sporculara karşı koyamıyordum. "Öyle mi?"

"Artık burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa hazırlıksız mı yakalandım bilemiyordum. Muhtemelen ikisi birdendi. "Ne?"

"Bu restoranda benden çok zaman geçiriyorsun. Üstelik ben bunun için para alıyorum."

Koyu renk gözlerinin ışıldadığını görünce midem kasıldı. Ah, Tanrım. Buraya *onun* için geldiğimi mi sanıyordu? Yani, evet, Luis'i şu hep giydiği, vücuduna oturan tişörtlerin içinde görmek genellikle günümü güzelleştiriyordu ama durumu çaktırmış olabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve mesafeli bir ses tonu takınmaya gayret ettim. "Müşterilerin kıymetini daha iyi bilmelisin."

Luis sırıttı. "Öyle demek istemedim. Yalnızca *dışarısı* kavramına aşina olup olmadığını merak ettim? Hani güneş, temiz hava falan. En azından öyle diyorlar."

"Tamamen dedikodu ve spekülasyon," dedim. "Öyle bir şey yok. Kaldı ki Bayview ekonomisini canlandırmak için üzerime

düşeni yapıyorum. Yerel işletmeleri destekliyorum." Ardından suyumun geri kalanını kafama dikerek kendimi çenemi tutmaya zorladım. Bu şimdiye dek Luis'le yaptığımız en uzun baş başa sohbetti ve havalı görünmek için kendimi o kadar kasıyordum ki ne dediğimi bile doğru düzgün bilmiyordum.

"Eğer kahveden başka bir şey sipariş etseydin bu dediğine hak verirdim," dedi Luis. Kendimi tutamayıp güldüm.

"Görünüşe bakılırsa muhasebe dersleri ödediğin paraya değiyor," dedim. O da güldü. Böylelikle yüzüm normal sıcaklığına dönebilecek kadar rahatladım. "Sence günün birinde burayı annenle babandan devralır mısın? Yani Café Contigo'yu işletmeyi düşünür müsün?"

"Muhtemelen hayır," dedi Luis. "Burası onların mekânı, anlatabiliyor muyum? Ben kendime ait bir yerim olsun istiyorum. Ayrıca lüks restoran yemekleri daha çok ilgimi çekiyor. Gerçi babam boyumu aştığımı düşünüyor." Babasının davudi ses tonunu takındı. "*Tienes el ego por las nubes, Luis.*"

Gülümsedim. Luis'in egosu *hakikaten* göklerdeydi ama en azından bunun farkındaydı. "Diğer yandan aile mesleğine ilgi duymana seviniyor olmalı."

"Sanırım seviniyordur," dedi Luis. "Özellikle de Manny'nin yakmadan bir tost bile yapamadığı düşünüldüğünde." Luis'in babalarının adını taşıyan abisi mutfaktan ziyade arabalara ilgi duyan bir tipti. Ne var ki tamirhaneden kovulduğundan beri restoranda çalışıyordu. "Yarın akşam yemeğe gelecek ve babam şimdiden, *Sakın hiçbir şeye elini sürme, sen sadece bulaşıkları yıka,* demeye başladı bile." Luis kepini çıkarıp elini saçlarından geçirdi ama sonra geri taktı. "Buradasın değil mi? Her şeye rağmen Cooper da gelecek gibi."

"Öyle mi?" diye sordum. Bunu duyduğuma gerçekten mutlu olmuştum. Bronwyn'le Addy'nin bütün arkadaşları Ashton'ın yarın geceki bekârlığa veda gecesinden önce Café Contigo'da toplanacaktı ama aldığım son duyumlara göre Cooper'ın gelip gelemeyeceği hâlâ belli değildi.

"Evet. O kadar kalabalık bir grup olduk ki babam arka odayı bize veriyor." Luis restoranın arka tarafındaki kapı kasasına asılı boncuklu bir perdenin özel yemek yeme alanını kafenin geri kalanından ayırdığı yere baktı. "Cooper'ın da geleceği duyulduğunda umarım içerisi ana baba gününe dönmez. Masa on kişilik falan." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Sen, ben, Coop, Kris, Addy, Bronwyn, Nate, Keely... başka? Erkek arkadaşın da gelir mi?"

"Neyim? Knox'u mu diyorsun?" Luis başıyla onaylayınca gözlerimi kırpıştırdım. "O benim erkek arkadaşım değil ki. Asırlar önce ayrıldık."

"Cidden mi?" Luis'in kaşları havalanıverdi. Tanrım, görünüşe bakılırsa mezun olduğunuzda dedikodu çevrelerinden de uzak kalıyordunuz. "Ama yanından hiç ayrılmıyor."

"Evet, hâlâ arkadaşız. Ne var ki artık çıkmıyoruz."

"Hah," dedi Luis. Bakışları üzerimde gezindi ve yanaklarımı yine ateş bastı. "İlginç."

"Luis!" Bay Santos kafasını mutfaktan uzattı. Oğullarından, hatta daha ergenliğe adım atmamış olanlardan bile daha kısa ve topluydu. Oğlanlar boylarını annelerinden almıştı. "Bugün buraya çalışmaya mı geldin yoksa flört etmeye mi?"

Oğlunun karşısında erimiş gibi değil de meşgul görünmek umuduyla başımı eğip dizüstü bilgisayarımı önüme çektim. Luis'le sohbet ederken öyle iyi vakit geçiriyordum ki neredeyse unutmuştum: Bu onun standart çalışma biçimiydi. Cazibesini kullanmakta çok iyiydi. Café Contigo'nun müşteri yelpazesinin yarısının on dört ila yirmi yaş aralığındaki genç kızlardan oluşmasının nedeni de buydu.

Luis ayağa kalkarken omuzlarını silkti. "Aynı anda birden fazla iş yapabilirim, baba."

Kaşlarını abartılı bir endişeyle çatan Bay Santos'un bakışları bana kaydı. "Oğlum seni rahatsız mı ediyor, *mija**? Onu dışarı atmam için tek kelimen yeter."

Zoraki gülümsedim. "Yalnızca işini yapıyor."

---

* (İsp.) Kızım –*çn*

Luis masamın kenarında duraksadı ve bana ne anlama geldiğini çözemediğim bir bakış attı. "Bir şey ister misin? Kahve ya da... kahve?"

"Şimdilik istemiyorum, teşekkürler," dedim. Suratımdaki ifade artık gülümsemeden başka her şeye benziyordu. Ben de koyuverdim gitti.

Mutfağa doğru yürürken, "Birazdan sana kurabiye getireceğim," dedi omzunun üstünden.

Tam o sırada Phoebe yanımdan geçiyordu. Luis'in dediğini duyunca duraksadı ve elindeki boş tepsiyi indirerek arkasından baktı. "Kulağa neden bu kadar muzırca geldi?" diye sordu merakla. Ayağıyla benimkine vurup sesini alçalttı. "O çok hoş biri. Bence bir deneyin."

"Ancak rüyamda görürüm," diye mırıldandım bakışlarımı bilgisayar ekranına döndürürken. Derken şaşkınlık ve acıyla ciyakladım. Phoebe bana tekrar vurmuştu. Hem de daha sert. "Ay! Bu ne içindi?"

"Kalın kafalı olduğun için," dedi karşımdaki sandalyeye çökerken. "Senden hoşlanıyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Orada olmamasına rağmen sanki oradaymış gibi başımla mutfağın kapısına işaret ettim. "Ona bir baksana."

"Asıl sen *kendine* bak," dedi Phoebe. "Lütfen güzel olmadığında ısrar eden şu güzel kızlardan biri olmadığını söyle. Bayatladı artık. Sen çok çekicisin. Lütfen bunu yabana atma. Ayrıca sen de ondan hoşlanmıyor musun? Seninle flört ettiğinde abuk sabuk davranıp kaşlarını çatmak yerine bunu ona söylemelisin."

"Abuk sabuk davranıp kaşlarımı çatmıyorum!" diyerek karşı çıktım. Phoebe başını yana yatırıp bakırımsı buklelerinden birini yavaşça parmağına dolarken, "En azından çoğunlukla. Ayrıca Luis önüne çıkan herkesle flört ediyor. Benimle de etmesinin hiçbir anlamı yok," diye ekledim.

Phoebe omuzlarını silkti. "Ben o izlenimde değilim. Ve oğlanları okumakta epey iyiyimdir." Bu basit bir gerçekti fakat o böyle

der demez, Emma'nın erkek arkadaşıyla ilgili tüm o rezillik aklıma geldi ve gözlerimin istemsizce belermesine mani olamadım. Phoebe dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdı. "Gerçi şu sıralar erkekler konusunda güvenilmezin teki olduğumun farkındayım. Neyse, seni bırakayım da... işine dön," dedi sandalyesini geriye doğru iterken.

Ne yaptığımı bile fark etmeden bileğine sarılıverdim. "Hayır, bekle. Gitme. Özür dilerim," dedim çarçabuk. "Seni yargılamak istememiştim ama... belli ki pek çok durumda kaşlarımı çatıp abuk sabuk davranıyorum." Gülümser gibi olduğunu görünce cesaretimi toplayıp, "Bak, şu anda neler hissettiğini biliyorum. Geçtiğimiz yıl Bronwyn'le aynı yollardan geçtik... Eğer konuşmak istersen iyi bir dinleyiciyimdir. Hatta dışarı çıkıp telefonlarımızı ateşe vermeye bile varım," diye ekledim.

Phoebe gülünce rahatladım. Başları sıkıştığında ilk bana gelmeyen insanlara yardım eli uzatmakta pek deneyim sahibi değildim. Doğrusunu söylemek gerekirse, yanımdan uzaklaşıp benimle bir daha konuşmamasını bile beklemiştim. "Bu teklifini değerlendirebilirim," dedi. Sonra suratı asıldı. Eli önlüğünden sarkan bir ipe gitti. "Emma bana çok kızgın. Özür dilemeye çalışıyorum ama beni dinlemiyor."

"Üzgünüm," dedim. "Belki de ona biraz daha zaman tanımalısın." Phoebe kederle başını yukarı aşağı salladı. "Umarım kızgın olduğu *tek* sen değilsindir. Yani bu işi tek başına yapmadın ki! Eski erkek arkadaşı da oradaydı."

Phoebe suratını buruşturdu. "Gerçeği öğrendikten sonra onunla konuşup konuşmadığını bilmiyorum. Sormaya cesaret edemedim." Elini çenesine götürdü ve yanımızdaki duvara takılmış parlak renkli mozaiklere düşünceli düşünceli baktı. "Keşke bu olayın ilk nasıl duyulduğunu bilebilseydim. Yani Derek birilerine söylemiş olmalı çünkü ben asla söylemedim. Ama herif Laguna'da yaşıyor. Buralardan kimseyi tanıdığı yok."

"O zaman nasıl oldu da ona rastladın? Yani o ve Emma ayrıldıktan sonra."

"Jules'un evindeki yılbaşı partisinde," dedi Phoebe. Kaşlarımı

kaldırdığımı görünce, "Ama Jules onu tanımıyor. Derek, Jules'un kuzeniyle gelmişti. O geceye dek tanıştıklarını bile sanmıyorum," diye ekledi.

"Pekâlâ," dedim bu bilgi kırıntısını daha sona kullanılmak üzere kafamın içindeki raflardan birine kaldırarak. Eğer geçtiğimiz yıldan öğrendiğim bir şey varsa o da tesadüflere temkinli yaklaşmak gerektiğiydi. "Şey, ilgini çekebilecek bir şey var. Bekle biraz." Dizüstü bilgisayarımın ekranı karardığından Reddit forumunu geri döndürmek için bir tuşa bastım. "Google'da Simon'la ve geçtiğimiz yılla ilgili bir şeyler arıyordum ve..." Yeni paylaşımları da göstermesi için sayfayı yeniledim ama sonra şaşkınlıktan sesim yitip gitti. Az önce göz gezdirdiğim kısa başlık yok olmuştu ve ekranım forumun başlığı dışında bomboştu. "Bir dakika. Ne oldu şimdi?"

"Ne?" diye sordu Phoebe bilgisayarımın ekranına bakmak için sandalyesini yanıma çekerken. "İntikam Benim mi? Bunu nereden hatırlıyorum?"

"Geçtiğimiz yıl Simon Kelleher'in kullandığı intikam forumunun adından. Tek farkı bunun farklı bir yerde olması." Kaşlarımı çattım. Bir yandan da parmağımın ucuyla çeneme hafifçe vuruyordum. "Çok garip. Sana Simon'dan bahsedilen bir başlığı gösterecektim ama gitmiş."

"Sayfayı yenilemeyi denedin mi?" Phoebe kolunu uzatıp arama çubuğunun yanındaki ok düğmesine bastı.

"Evet, zaten ilk etapta yok olmasının nedeni de buydu. Oysa..."

Ekranda üç yeni paylaşım belirince, "Bunlar mı?" diyerek araya girdi Phoebe.

"Hayır," dedim kısa cümlelere göz gezdirirken. "Bunlar yeni."

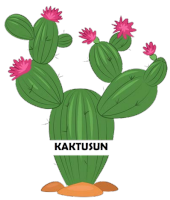
Haklısın, Denizanası. Yakalandı.

Fakat mirası Bayview'da yaşıyor.

Şu anda oynadığım oyunu görse kesin bayılırdı.

—Karanlıkzihin

BÖLÜM SEKİZ

Phoebe
28 Şubat, Cuma

Cuma akşamüstü Jules'u birbiri ardına mesaj yağmuruna tuttum.

Bakıyorum da meşgulsün?

Bu akşam bir şey yapmak ister misin?

Sadece akşam sekize kadar çalışacağım.

Benimle orada buluşmaya ne dersin?

Ardından yatağımın kenarına oturup Emma'yla paylaştığım odada etrafıma bakındım. Eski evimizde sırf bana ait olan odadan bile daha küçüktü ve iki kat doluydu. Babam öldüğü zaman annem onun şirketinden iş kazası tazminatı almıştı. Aldığı paranın ne kadar olduğunu hiç söylemese de hep *yeterli* olduğunu düşünmüştüm. İstemediği sürece işe geri dönmesini gerektirmeyecek ve evimizde kalmamıza yetecek kadar.

Şimdi annem nefret ettiği bir ofis işinde çalışıyordu ve burada yaşıyorduk. Geçen yaz buraya taşındığımızda para sıkıntımız olduğundan değil de daha elverişli olduğu için bir apartman dairesine geçtiğimizi söylemişti. Fakat Owen dışında kimse ona inanmamıştı.

Ayağa kalktım ve odanın Emma'ya ait olan tarafına yürüdüm.

Benimkine kıyasla tertemizdi. Yatağı özenle toplanmış, fistolu beyaz yatak örtüsündeki bütün kırışıklıklar düzeltilmişti. Paylaştığımız dizüstü bilgisayar, içinde renkli kalemlerin durduğu kahve kupası ve üzerinde Monet baskısı olan bir defter dışında masasının üstü bomboştu. Aniden içimden defteri açıp bulabileceğim en mahcup renkle ona bir mesaj yazmak geçti. Belki tozpembesi iş görürdü. *Emma, seni özlüyorum. Seni yıllardır özlüyorum. Lütfen hatamı telafi etmeme izin ver.*

Emma kütüphanedeydi ve nadiren konuşsak da odamızın boşluğu yüzünden az kalsın Owen'ın kapısını çalıp ona *Bounty Wars* oynamayı teklif edecektim. Neyse ki telefonum çaldı. Ekrana baktım ve Jules'un mesajıma cevap verdiğini görünce şaşırdım. Derek ifşasından beri bana soğuk davranıyordu. Hâliyle çabucak yanıt vermesini beklemiyordum.

O şey bu gece mi? Cooper Clay'in filan geleceği?

Evet, altı civarı. Gerçi içerisi tıklım tıkış olacak. Muhtemelen o hengameye girmek istemezsin. O yüzden sekizde gel ki çıktığım gibi kaçabilelim.

Ashton'ın bekârlığa veda partisi öncesi Café Contigo'da gerçekleştirilecek buluşma Cooper'ın da gelebileceğinin duyulmasıyla zıvanadan çıkmıştı. Onu tanımayan Bayview öğrencileri bile oraya gideceklerini söylüyordu. Santosların bu tür bir kalabalığa hazır olduğundan hiç emin değildim.

Nate de orada olacak mı?

Cevap olarak, *Muhtemelen,* yazarken iç geçirdim. Sanırım Jules'u sekizden çok daha erken görecektim.

Telefonumun elimde çalmasıyla yerimden sıçradım. *Jules FaceTime görüşmesi yapmak istiyor.* Kabul Et düğmesine basmamla beklenti dolu bir şekilde sırıtan suratının ekranı doldurması bir oldu. "Heyyy," dedi her zamanki ses tonuyla. "Gardırop danışmanlığı için zamanın var mı?"

"Elbette."

"Bunlardan hangisi, *Eski sevgilinden çok daha eğlenceliyim* ve *burada yaşıyorum,* diyor? Bu mu..." Jules göğüs dekolteli, pullu,

ince askılı bir bluzu birkaç saniyeliğine havada salladıktan sonra bıraktı ve onun yerine eline siyah, fırfırlı, halter yakalı bir bluz aldı, "yoksa bu mu?"

Öf. Jules'un Nate Macauley takıntısına körükle gitmek istemiyordum. Bronwyn resimden çıkmış olsa bile Nate'le Jules'un korkunç bir çift olacağı kanısındaydım. Jules çıktığı herkesle kıç kıça olmak isterdi ve Nate'in tarzının bu olduğundan şüpheliydim. "İkisi de çok güzel," dedim. Jules suratını astı. Demek ki yanlış cevap vermiştim. "Ama ikisi arasında seçim yapmak zorundaysam siyah olanı seçerdim." En azından diğeri kadar açık değildi.

"Pekâlâ, o zaman siyah olsun," dedi neşeyle. "Birkaç makyaj videosu izleyip dumanlı göz makyajını çözmeye çalışacağım. Akşama görüşürüz!" El salladı ve bağlantı kesildi.

Telefonumu darmadağın vaziyetteki yorganıma fırlattım –yatağın ortasında top olmuştu çünkü uykumda çok döner dururdum, bilhassa da son zamanlarda– ve komodinimden bir saç lastiği aldım. Ayağa kalkıp kapıya gelene kadar saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım. Ne var ki kapıyı açtığımda Owen az kalsın içeri yuvarlanacaktı.

"Owen!" Atkuyruğumu biraz daha sıktım ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Yoksa gizlice beni mi dinliyordun?" Bunu sırf sormuş olmak için sormuştum; elbette dinliyordu. Emma'yla aramızdaki soğuk savaş uzadıkça Owen tam bir meraklı tazeye dönüşüyordu. Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyormuş ve ne olduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi.

"Hayır," dedi Owen hiç de ikna edici olmayan bir tavırla. "Ben sadece..." Biri sokak kapısını gürültüyle çalınca Owen'ın suratına tam bir *paçayı kurtarma* ifadesi yerleşti. "Kapıda biri olduğunu söyleyecektim."

"*Kesin* öyledir," dedim ve ardından kapının tekrar çalınmasıyla kaşlarımı çattım. "Garip. İnterkomu duymadım." Kargocunun filan geldiğini varsaydım ama biz otomata basıp apartmanın kapısını açmadan kimse yukarı çıkamazdı. "Ya sen?"

"Hayır," dedi Owen. "Kapıyı açmayacak mısın?"

"Önce kim olduğuna bakalım." Oturma odasını boylu boyunca arşınlayıp tek gözümü kapıdaki deliğe dayadım. Diğer taraftaki surat çarpık çurpuk görünüyordu ama yine de rahatsız edici derecede tanıdıktı. "Öf. Şaka yapıyor olmalısın."

Owen dibimde bitti. "Kimmiş?"

"Odana git, tamam mı?" Kılını bile kıpırdatmadı. Ben de onu nazikçe itekledim. "Yalnızca birkaç dakikalığına. Sonra birlikte *Bounty Wars* oynarız."

Owen sırıttı. "Tamamdır!" Derhal ortadan kayboldu ama odasının kapısının tık ettiğini duymadan sürgüyü açmadım.

Kapı savrularak açıldı ve koridorda yılışık yılışık sırıtan Brandon Weber'i gözler önüne serdi. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu, içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

Okuldan gelir gelmez sutyenimi çıkardığımı anımsayarak çarçabuk kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Burada ne yapıyorsun? Seni binaya kim aldı?"

"Buraya geldiğimde ihtiyar bir kadın dışarı çıkıyordu." Başka ne olacaktı ki? Brandon Weber olduğunuzda düzen böyle işlerdi; ne zaman isteseniz önünüzde kapılar açılırdı. Üstüme bir kâbus gibi çöktü. Fazla yakındı. Ben geriye çekilirken, "Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?" diye sordu.

"Sen ciddi misin?" Güzel, asık suratında bir idrak kırıntısı aradım ama hiçbir şey yoktu. "Bana *güldün*, Brandon. Sean tam bir pislik gibi davranıyordu ve sen de ona katıldın."

"Ah, hadi ama. Bir şakaydı. Yoksa şaka kaldıramıyor musun?" Biraz daha yaklaşıp bir elini belime koydu. Parmakları ince tişörtümü kavrarken dudaklarına kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşti. "Eğlenmeyi sevdiğini sanıyordum."

Onu iteledim. Öfke damarlarımı istila etmişti. Haftanın başından beri hikâyedeki kötü karakter ben olmuştum: Ablasına ihanet eden de, her türlü bedeli ödemeyi hak eden de bendim. Bir değişiklik olarak kendimden başkasına öfkelenmek güzel bir hisli. "Sakın bana dokunma," diye çıkıştım. "Seninle işimiz bitti."

"Böyle demek istemiş olamazsın." Dangalağın teki olduğun-

dan hâlâ gülümsüyordu. Bunun, kurallarını kendisinin koyduğu bir oyun olduğunu sanıyordu. Ona kalırsa oynama şansına nail olduğum için şanslıydım. "Seni özledim. Ne kadar olduğunu görmek ister misin?" Elimi kasığına götürmeyi denedi ama derhal geri çektim.

"Kes şunu. İlgilenmiyorum."

Beni her zamankinden daha sert bir şekilde kendine doğru çekerken suratındaki ifade karardı. "Nazlanmayı kes."

Buraya adım attığından beri ilk kez bir kaygı kıvılcımı hissettim. Brandon'ın güçlü olması hep hoşuma gitmişti ama şu anda... bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. Gerçi hâlâ öfkeliydim ve adrenalinin etkisiyle elinden kurtuldum. "Öyle mi? Dur bakalım doğru anlamış mıyım? Eğer istediğini yaparsam sürtük oluyorum. İstediğini yapmazsam nazlı oluyorum. *Benim* ne istediğimin hiçbir önemi yok ama sen, yani Bayview'ın en popüler çocuğu canının istediğini yapabilir, öyle mi? Güzel özetleyebildim mi?"

Brandon alaycı alaycı güldü. "Nesin sen? Bir tür feminazi mi?"

Öfkeyle sert bir cevap daha vermemek için kendimi zor tuttum. Hiçbir anlamı yoktu. "Git buradan, Brandon."

Ne var ki Brandon gitmek yerine üzerime atıldı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. O anda bütün vücudum sanki elektriğe kapılmış gibi dehşet yüklü bir şaşkınlıkla titredi. Kaşla göz arasında ellerimi kaldırdım ve onu var gücümle göğsünden ittirdim ama kolları tıpkı bir yılan gibi belime dolanarak beni yerime mıhladı. Kafamı çevirdim. Ağzımdaki tadından kurtulmak için az kalsın tükürecektim. "Kes şunu! Hayır dedim!" Sesim alçak bir tıslama şeklinde çıktı çünkü kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmasına rağmen Owen'ı korkutmak istemiyordum.

Brandon beni dinlemedi. Elleriyle dudakları her yerimdeydi ve onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar aciz hissetmemiştim. Hem de her bakımdan.

Beni zorla bir kez daha öptü. Fırsattan istifade tek kolumu kurtardım. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırarak ağzıma gir-

meye çalışan diline karşı koyarken boştaki elimle uzanıp saçlarını kavradım. Kafasını geriye doğru çektim, ardından bıraktım ve suratına var gücümle bir tokat indirdim. Acının etkisiyle şaşkın şaşkın homurdandı ve kollarını gevşetti. Kıvranarak ellerinden kurtuldum ve onu geriye doğru sendelemesine yetecek bir güçle itekledim. "*Defol!*" Bu defa çığlık attım. Hem de öyle bir çığlık attım ki sözcükler kupkuru boğazımı âdeta törpüledi.

Brandon şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmış vaziyette bana baktı. Solgun yanağına elimin kıpkırmızı izi çıkmıştı. Ağzı çarpıldı. Geriye doğru bir adım attım ve nereye olduğunu bilmesem de kaçma pozisyonu aldım. İşte tam o anda Owen'ın kapısı ardına kadar açıldı. "Phoebe?" Fal taşı misali açılmış gözlerle başını kapıdan uzattı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim sesimin titrememesine gayret ederek. "Brandon da şimdi gidiyordu."

Brandon bakışlarını benden Owen'a çevirirken zalimce güldü. "N'aber, küçük adam?" dedi dudak bükerek. "Burada görecek hiçbir şey yok. Sadece ablan her zamanki gibi sürtüklük ediyor. Ama sanırım ailen durumdan haberdardır, değil mi? Özellikle de Emma." Sığ bir nefes aldım ve elimi yumruk yaptım. Acıyan avucum ona tekrar vurmak için neredeyse ezici bir arzuyla karıncalanıyordu. Brandon'ın gözleri parıldadı. Son kurşunu hedefi tam on ikiden vurmuştu. Kapıyı açtı ve kaygısızca el salladı. "Görüşürüz, Phoebe." Ardından ellerini ceplerine daldırdı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan geri geri koridorun aşağısına doğru yürüdü.

Kapıyı çarparak kapatıp sürgüyü çektim. Derken elim kilidin üstünde donakalmış vaziyette öylece kalakaldım. "Phoebe?" dedi Owen incecik bir sesle.

Alnımı kapalı kapıya dayadım. Yapamazdım. Küçük kardeşimle bu konuşmayı *yapamazdım*. "Odana git."

"Sen..."

"Odana git, Owen. *Lütfen*." Önce ayak sesleri, sonra da hafif bir tık sesi duydum. Bir an daha bekledikten sonra gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Eğer babam burada olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Eğer ölmemiş olsaydı daha iyi, daha zeki, daha güçlü bir insan olacağımı içten içe biliyordum. O günü dün gibi hatırlıyordum: Emma da, ben de nezle olmuş, evde yatak döşek yatıyorduk. Eski evimizde aynı kanepenin iki ucuna kıvrılmıştık. Telefonu çaldığında annem bize Popsicle getirmek için mutfağa gitmişti. Önce yılgınlıkla, *Merhaba,* dediğini duymuştum –onu canından bezdirmiştik– ve ardından sessizliğe gömülmüştü. Sonra da, "Durumu ciddi mi?" diye sormuştu daha önce hiç duymadığım bir sesle.

Birkaç dakika sonra bir elinde sımsıkı tuttuğu telefonu ve diğer elinde yarısı erimiş Popsicle'la kapıda belirmişti. "Sizi biraz yalnız bırakmam gerekecek," demişti yine aynı robotik ses tonuyla. Popsicle'ı tutan elinden mor sular damlıyordu. "Bir kaza olmuş."

Korkunç, imkânsız, kâbusvari, garabet bir kaza. Babam Eastland'deki bir granit üretim tesisinde amir olarak çalışıyor, kesilerek mutfak tezgâhı hâline getirilecek devasa taş yığınları oradan oraya taşınırken işçileri yönlendiriyordu. Onlardan birini taşıyan forklift en yanlış anda sıkışmıştı ve öğrenmeye lüzum gördüğüm tek ayrıntı buydu. Zaten öldüğü gerçeği dışında başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"Seni özledim," dedim kapıya doğru. Gözlerim sımsıkı kapalı, yanaklarım ıslak, soluklarım kesik kesikti. "Seni özledim, seni özledim, seni özledim." Bu sözcükler aradan geçen üç yıla rağmen hâlâ kafamın içinde güm güm ediyordu. Bu sesin kesileceğini de hiç sanmıyordum. "Seni özledim."

O gece çalışmak iyi geldi. Her taraf insan doluydu. Dolu derken ciddiydim: Café Contigo'yu hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Tüm masaların dolu olması yetmiyormuş gibi Bay Santos'un bodrum katından getirdiği yedek sandalyeler de dolmuştu ve hâlâ ayakta kalan insanlar vardı. Gruplar hâlinde duvarın iki yanında dikiliyor, ben Addy ve arkadaşları için hazırlanmış içeceklerle dolu tepsiyle aralarından geçerken öne arkaya kayıyorlardı.

Arka odayı restorandan ayıran boncuklu perdenin içinden geçtim. Burada yalnızca tek bir büyük masa vardı ve yarısından fazlası tanıdık suratlarla doluydu: Addy, Maeve, Bronwyn, Luis ve Cooper. Ben masaya yaklaşırken Cooper'ın yanındaki yakışıklı, koyu renk saçlı oğlan kalktı ve soru soran bakışlarla elini tepsime doğru uzattı. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Bardakları almaya başlarsam ortalığı mahveder miyim?"

Gülümsedim. Cooper'ın erkek arkadaşı Kris'le daha önce tanışmamıştım ama onu basındaki fotoğraflarından tanıdım. Ona şıp diye kanım kaynadı. Dengeli bir tepsinin önemini bildiğine göre bir ara o da garsonluk yapmış olmalıydı. "Ortasından alırsan harika olur," dedim.

Güya özel bir davet olacaktı ama Kris ve ben içecekleri dağıtırken insanlar içeri doluşup Cooper'ı göz hapsine aldılar. Çoğu onu görür görmez gerisin geri çıkıyordu ama isterik kıkırtılara boğulana dek elleriyle ağızlarını kapatıp kendi aralarında fısıldaşan bir grup kız girişin yanında oyalanıyordu.

Ben kola bardağını uzatırken, "Bu kargaşa için özür dilerim," diye mırıldandı Cooper. Geçen sene mezun olduğundan beri onu görmemiştim ve ona hayran hayran baktıkları için girişin oradaki kızları suçlayamıyordum. Saçları uzamış, etkileyici bir şekilde karıştırılmıştı. Bronzlaşmıştı ve beyaz renkli Cal Fullerton tişörtünün içini akıl almayacak kadar iyi dolduruyordu. Ona bakmanın güneşe bakmaktan pek farkı yoktu.

"Eh, sen artık Bayview'ın en gözde delikanlısısın," dedi Kris gerisin geriye Cooper'ın yanına kurulurken. Cooper onun elini tuttu ama suratı kaygılı ve biraz da gergin bir ifadeye büründü.

"*Şimdilik*," dedi. "Ne kadar süreceğini göreceğiz."

Bu hayranlık gösterilerine güvenmediği için onu suçlayamazdım. Gey olduğunu öğrendiklerinde bazı insanların ona nasıl davrandığı hâlâ dün gibi aklımdaydı. Hem bunlar yalnızca Bayview Lisesi öğrencileri de değildi. Aralarında neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmesi gereken yetişkinler de vardı. Cooper neredeyse kusursuz atışlar yaptığından, bahar antrenmanından beri aşağı-

lık yorumların çoğunu geçiştirmeyi başarıyordu. Ne var ki inanılmaz bir baskı altında olmalıydı. Er ya da geç kaybedecekti çünkü kimse sonsuza dek kazanamazdı. Peki o zaman ne olacaktı?

Kikirdek grubun en cesur kızı Cooper'a yanaştı. "İmzanı alabilir miyim?" Cooper'ın eline bir Sharpie tutuşturdu, tek ayağını Cooper'ın oturduğu sandalyenin en altındaki dayanağa koydu ve kısacık bir eteğin altındaki çıplak uyluğu oğlanın tam önünde kalacak şekilde döndü. "Buraya."

"Şey..." Addy kahkahasını bastırmaya çalışırken Cooper şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez hâldeydi. "Bir peçete filan imzalasam olmaz mı?" diye sordu.

İçerisi dolup dolup boşalırken oradan oraya koşturdum. Getirdiğim içeceklerle atıştırmalıklar masaya koyulur koyulmaz ortadan kayboluyor gibiydi. "Arkada keyifler nasıl?" diye sordu Addy mutfaktan beşinci turumu yaptığım sırada.

"Harika. Tabii Manny'nin şimdiye kadar üç porsiyon *empanada*yı elinden düşürmesi hariç," dedim onunla Bronwyn'in arasına bir tabak koyarken. "İşte bu da hayatta kalmayı beceren yegâne tabak. Afiyet olsun."

Maeve üzerinde her zamankinden daha dar, derin yuvarlak yakalı, siyah renkli bir tişörtle Bronwyn'in diğer yanında oturuyordu ve gerçekten çok hoş görünüyordu. Tişörtünün ilk bakışta çiçek buketi gibi görünen ama yakından bakıldığında çizgi filmlerdeki küçük yaratıklar olduğu anlaşılan sevimli bir tasarımı vardı. Gözümü ondan alamıyordum. Luis de aynı durumdaydı. Tabii farklı gerekçelerimiz olduğundan adım gibi emindim.

Fakat Maeve ikimizin de farkında değildi çünkü gözü hep girişteydi. Bakışlarını takip edince, boncukların birbirinden ayrıldığını ve Nate Macauley'nin içeri adım attığını gördüm. Geride kalan tek boş sandalye masanın öteki ucundaydı. Ta ki Maeve ayağa fırlayana dek. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, Phoebe," dedi çarçabuk yanıma gelirken. Yoktu ama yine de masadaki gümüş rengi çatal bıçaklardan birkaçını toplamasına müsaade ettim.

Nate, Maeve'den boşalan sandalyeye oturup parmak eklem-

leriyle Bronwyn'in koluna dokundu. Ondan yana döndüğünde Bronwyn'in yüzü aydınlandı. Nate, "Merhaba," derken o da, "Selam," dedi. Sonra biri, "Çok güzel–"derken diğeri, "Ben de umuyordum ki–" dedi. Durdular ve birbirlerine gülümsediler. Benimse tek düşünebildiğim, Jules'un en ufak bir şansının bile olmadığıydı. Nate eğilerek Bronwyn'in kulağına bir şey söyledi. Bronwyn ise yanıt vermek yerine gülerek tüm vücuduyla ona döndü. Sanki bir şey dökülmüş gibi Nate'in ceketini eliyle hafifçe fırçaladı. Bu en eski numaraydı. Gerçi işe yaradı ve Nate kızın elini tuttu. Vay canına. Hiç vakit kaybetmemişlerdi. Tam arkamı dönüp onları baş başa bırakacaktım ki kulağımın dibinde başka bir ses çınladı.

"Of, bu ne *kalabalık*!" Buz mavisi polo tişört giymiş, entel, hippi kılıklı bir çocuk boncukların yanında dikilmiş, etrafına bakınırken eliyle yelleniyordu. Bu, Bronwyn'in eski erkek arkadaşı Evan Neiman'dı ve bildiğim kadarıyla bu küçük buluşmaya davetli değildi. Evan gözüne kestirdiği son boş sandalyeyi Bronwyn'e olabildiğince yaklaştırdı. "Hey, sen," dedi âşık âşık sırıtarak masanın üzerinden eğilirken. "Nihayet gelebildim."

Bronwyn far görmüş geyik gibi kalakaldı. Gözlüğünün ardındaki gözleri fal taşı misali açılmıştı. "Evan? Senin burada ne işin var?" diye sordu. Bronwyn'in elini bırakıp sandalyesini arkaya doğru yatırırken Nate'in suratındaki bütün canlılık yitip gitmişti. Bronwyn dudaklarını yaladı. "Neden Pasadena'da değilsin?"

"Gitmeden evvel seni bir kere daha görme fırsatını kaçırmak istemedim," dedi Evan.

Nate sandalyesini pat diye yere bıraktı. "Bir kere daha mı?" diye sordu Bronwyn'e dik dik bakarak. Aslında öfkelenmişe benzemiyordu ama incindiği her hâlinden belliydi. Bronwyn'in gözleri Nate'le odada sanki hiçbir gerginlik yokmuşçasına sırıtmaya devam eden Evan arasında gidip geldi. Oğlanın aymazın teki mi yoksa şeytanın teki mi olduğunu kestiremiyordum. "Ayrıca güneş gözlüğünü arabamda unutmuşsun," diye ekledi Evan dikdörtgen şeklindeki parlak mavi kutuyu ödül gibi kaldırarak.

Maeve arkamda dikiliyor, çılgına dönmüş bir hâlde elindeki

peçeteyle temiz bir bıçağı ovalıyordu. "Ah hayır, ah hayır, ah hayır," diye mırıldandı.

Bıçağı elinden aldım. "Biliyorsun ki bu işi mutfakta yapıyorlar."

"Lütfen beni de oraya götür," diye fısıldadı. "Bunu izlemeye dayanamayacağım."

Tepsimi eline tutuşturdum ve birlikte kapıya doğru seğirttik. Ne var ki bir elin boncukları kenara itmesiyle duraksamak zorunda kaldık. İçeri bir kız girdi. İlk bakışta Jules'u tanımadım ama artık hangi dumanlı göz makyajı videosunu izlediyse harika görünüyordu. Koyu renkli saçları düzleştirilmişti. Daracık kot pantolonunun üstüne şu pullu payetli bluzu, altınaysa yüksek topuklu sandaletler giymişti. Doğrusu memeleri o bluzun içinde muhteşem görünüyordu. "Selam Ju–" diyecek oldum ama parmağını dudaklarına götürdü.

Masaya doğru birkaç adım attı. Bu esnada Nate sanki kalkmak üzereymiş gibi sandalyesini geriye itmişti ama Jules elini oğlanın omzuna koyarak onu durdurdu. Oğlan daha kılını bile kıpırdatamadan Jules ata biner gibi yaparak kucağına oturdu, göğsünü onunkine bastırdı, yüzünü iki elinin arasına aldı ve onu öptü. Uzun, derin bir öpücüktü ve âdeta asırlar sürdü. Gerçi birkaç saniyeden daha uzun olamazdı. Yani öyle umuyordum. Derken odanın diğer ucunda bir flaş patladı ve Monica'nın elinde bir telefonla boncuklu perdeden içeri uzandığını gördüm.

Jules oturduğu kadar hızlı bir şekilde kalktı ve saçını düzeltip çıkışa yönelene dek kimse tepki vermedi. Ardından Nate suratında şaşkın bir ifadeyle Jules'un dudak parlatıcısını ağzından yavaşça sildi. Cooper endişeli görünüyordu. Addy öfkeden yerinde duramıyordu. Bronwyn dokunsalar ağlayacak hâldeydi. Evan Neiman ise az evvel piyangoyu tutturmuş gibi sırıtıyordu.

Maeve'in elindeki servis tepsisini ayağıma düşürmesiyle acı içinde ciyakladım. O anda Jules'la göz göze geldik. Boncukların arasından süzülmeden evvel bana abartılı, zafer kazanmış bir tavırla göz kırptı.

Daima cesareti seç, dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

6 Mart, Cuma

MUHABİR: İyi akşamlar, ben Channel Seven News'tan Liz Rosen. Yeni hikâyemizle ilgili son gelişmeleri sizinle paylaşacağım: Bayview Lisesi bir başka öğrencisinin daha vakitsiz ölümüyle çalkalanıyor. Bayview Lisesi müdürü Sona Gupta şu anda yanımda. Kendisinden idarenin yaklaşımını öğreneceğiz.

MÜDÜR GUPTA: Bir konuyu netleştirmek isterim. Bu trajedi Bayview Lisesi *arazisinde* yaşanmadı.

MUHABİR: Öyle dediğimi sanmıyorum?

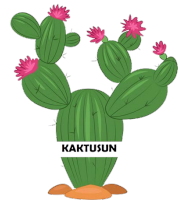
MÜDÜR GUPTA: İma ettiniz. Elbette birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğumuzun en sevilen üyelerinden birini kaybetmenin üzüntüsü içindeyiz ve ihtiyaç ânında öğrencilerimize destek vermeye hazırız. Şoklarını ve yaslarını hazmetmelerine yardımcı olmak için bütün kaynaklarımızı seferber ettik.

MUHABİR: Bayview Lisesi ülke çapında ne yazık ki yıpratıcı dedikodu kültürüyle nam salmış, kötü şöhretli bir okul. Acaba okulunuzda daha fazla…

MÜDÜR GUPTA: Affedersiniz. Son derece lüzumsuz ve alakasız iddialarla konuyu saptırıyorsunuz. Bayview Lisesi on sekiz ay öncesinden farklı bir okul. Dedikoduya ve zorbalığa karşı yürüttüğümüz sıfır tolerans politikamız gayet iyi sonuç verdi. Hatta geçtiğimiz yaz *Education Today Magazine*'e bile çıktık.

MUHABİR: Adını hiç duymadım.

MÜDÜR GUPTA: Son derece saygıdeğer bir yayındır.

BÖLÜM DOKUZ

Knox
2 Mart, Pazartesi

İşteyken bile telefonuma bakmak bir reflekse dönüşmüştü. Fakat pazartesi günü Gizli Numara'nın sesi soluğu çıkmadı. Son mesajlar cuma gecesindendi:

CESARET: Bayview Dörtlüsü'nden birini öp.

DURUM: Jules Crandall tarafından yerine getirildi. Tebrikler, Jules. İyi iş çıkardın. Buna Jules'un Nate'in kucağında otururken çekilmiş bir fotoğrafı eşlik ediyordu. Kız sanki hayatı Nate'in suratına tutunmasına bağlıymış gibi oğlanın dudaklarına yapışmıştı.

Sıradaki oyuncuyla yakında irtibat kurulacak. Tik tak.

Cuma günü provam olduğuna ve Café Contigo'ya gidemediğime memnun sayılırdım. Maeve, Jules'un akşam yemeğine sekte vurmasının ardından gecenin yokuş aşağı gittiğini söylemişti. Ayrıca restoranda öyle bir izdiham çıkmıştı ki tüm yiyecekler tükenmiş ve Cooper da arka kapıdan çıkmak zorunda kalmıştı.

"Bu davadaki en önemli unsur, suçun yanlış kişi tarafından üstlenilmesi," dedi yanı başımdaki Sandeep. Bugün Kanıtlanana Kadar'da aynı masayı paylaşıyorduk ve geldiğinden beri telefondaydı. Konuşurken elindeki kalemi ritmik bir şekilde ma-

saya vuruyordu. "Yani dediğinin işe yarayacağını sanmıyorum. Ne? Hayır. Cinayetle ilgili." Birkaç saniye bekledi. Bir yandan da kalemiyle masaya vurmaya devam ediyordu. "Bunu henüz teyit edemem. Seni fırsatını bulduğumda ararım. Pekâlâ." Telefonu kapattı. Kanıtlanana Kadar'da hâlâ masa telefonları kullanılıyordu. Bunlar duvara takılan kabloları olan büyük, hantal şeylerdi. "Knox, pizza siparişi verebilir misin?" diye sordu Sandeep omuzlarını döndürürken. "Açlıktan midem kazınıyor."

"Elbette." Cebimden iPhone'umu çıkardım çünkü masa telefonlarının nasıl kullanıldığını bile bilmiyordum ama Eli'ın aniden önümüzde belirmesiyle telefonumu gerisin geriye cebime attım. Farklı görünüyordu ama Sandeep lafa girene dek bunun nedenini çözemedim.

"Saçını kestirmişsin," dedi Sandeep. Eli omuz silkerken Sandeep sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını çenesinin altında kenetleyerek yüz seksen derece döndü. "Neler oluyor? Sen saçını *hiç* kestirmezsin."

"Kestirdiğime seni temin ederim," dedi Eli gözlüğünü burnundan yukarı ittirirken. Artık Einstein'a daha az benziyordu. "Henson dosyası sende mi?"

"Düğün için mi kestirdin?" diye sordu Sandeep. "Seni buna Ashton mı zorladı?"

Eli sabır çeker gibi şakağını ovuşturdu. "Ashton ve ben birbirimizi hiçbir şeye *zorlamıyoruz*. Henson dosyası sende mi, değil mi?"

"Şey." Sandeep masasındaki dosya yığınını karıştırmaya koyuldu. "Muhtemelen öyledir. Buralarda bir yerde olmalı. Neye ihtiyacın var?"

"Savcının adına."

"Ben biliyorum," dememle ikisinin birden bana dönmesi bir oldu. "Dosyanın yerini değil, savcının adını. Elektronik bir tablo hazırladım. Bir dakika." Google Docs'u açtım ve dizüstü bilgisayarımın ekranını Eli'a döndürdüm. "D'Agostino davasındaki mahkûmiyetlerle ilgili en temel bilgileri içeriyor. İsimler, tarihler,

adresler, avukatlar, o tür şeyler. Aynı şeyleri sorup durduğunuzu fark ettim ve…" Eli'ın alnında bir kırışıklık belirince sesim canlılığını yitirdi. Bunu yapmamam mı gerekiyordu? Tüm bunlar halka açık bilgilerdi, yani hepsini tek bir dosyada toplamakla hata yaptığımı sanmıyordum.

Eli'ın bakışları ekranımda dolandı. "Bu harika. Bu dosyayı lütfen benimle de paylaşabilir misin?"

"Şey, tabii. Elbette," dedim.

Gözleri benimkileri buldu. "Adım ne demiştin?"

"Knox. Knox Myers." Suratıma gereğinden daha geniş bir gülümseme yayıldı. Sonunda fark edildiğim için mutluydum.

"Teşekkürler, Knox," dedi Eli içtenlikle. "Bana çokça zaman kazandırdın."

"Eli!" Biri odanın diğer tarafından bağırdı. "Yargıç Balewa birinci hatta, seni arıyor!" Eli tek kelime daha etmeden yanımızdan ayrılırken Sandeep kolumu hafifçe yumrukladı.

"Patrondan övgüyü alana da bakın! İyi iş, evlat," dedi. "Ama aklını başından almasına izin verme. O pizzayı hâlâ istiyorum. Ayrıca postaları da düzenler misin?"

Ofis için jumbo boy birkaç pizza söyledim, ardından ofisin kapısının yanındaki tepside duran zarf yığınını kaptım ve onlarla birlikte sandalyeme döndüm. Bazıları iadeli taahhütlüydü ve o tür zarfları açmamam gerekiyordu. Dolayısıyla onları Sandeep için kenara ayırdım. Postaların çoğunu faturalar oluşturuyordu. Onları ayrıca gruplandırdım. Sonra da geriye kalanları elden geçirdim. Çoğu, davalarına Kanıtlanana Kadar'ın bakmasını arzu edenlerden gelen istek mektuplarıydı. Ne kadar çok insanın mektup yazmayı e-posta atmaya yeğlediğini görmek beni şaşırttı ama sanırım bunu sürüden ayrılmak için yapıyorlardı. Kanıtlanana Kadar personel sayısını üç katına çıkarsa bile başa çıkamayacağı kadar çok yardım isteği alıyordu.

Yığının arkasından Eli'ın adına gelmiş, mektup ebadında bir zarf seçtim. Yırtarak açtım. İçinde tek bir sayfa vardı. Kâğıdı çıkardım ve kısacık cümleleri okumaya koyuldum:

Yanlış insanlara bulaştın, bok kafalı.

Bizim hayatımızın içine sıçtığın gibi ben de seninkine sıçacağım.

Ve ölümünü zevkle izleyeceğim.

Yumruk yemiş gibi iki büklüm oldum. "Sandeep!" diye ciyakladım. Suratında sorgulayıcı bir bakışla kafasını dizüstü bilgisayarından kaldırdı. Kâğıdı resmen suratına fırlattım. "Şuna baksana!"

Mektubu alıp okudu. Hemen hemen hiç şaşırmamıştı. "Ah, evet. Bazen bunlardan aldığımız oluyor. En iyisi bunu da ölüm tehditleri dosyasına kaldırayım."

"*Neye*?" Sesimdeki dehşete engel olamamıştım. "Bunlarla dolu koca bir *dosya* mı var?"

"Büyük davalar sırasında ölüm tehditleri alırız," dedi sakince. "Huysuz pislikler genellikle öfkelerini kusacak yer ararlar ama yine de biz her şeyi belgelemek zorundayız." Mektuba bir kere daha göz gezdirdikten sonra kâğıdı katladı ve gerisin geriye zarfa koydu. "En azından bunda nefret söylemi yok. Eli'a Yahudi karşıtı ifadeler içeren tonla mektup gelir. Onlar ayrı bir dosyada tutuluyor."

"Yüce İsa," dedim cılız bir ses tonuyla. Kalbim rahatsız edici ölçüde hızlı atıyordu. Kanıtlanana Kadar'ın avukatlarının bir sürü saçmalığa göğüs germek zorunda olduğunu biliyordum ama böylesini hayal bile etmemiştim.

Sandeep şefkatle omzuma vurdu. "Üzgünüm, Knox. Duygusuzca yaklaşmak istememiştim. Bunların rahatsız edici olduğunun bilincindeyim. Bilhassa da onlardan birini ilk kez eline aldığında. Ne var ki bu iş kolunda olağan sayılıyorlar ve onlarla başa çıkmak için bazı prosedürlerimiz var." Terden yapış yapış olmuş, muhtemelen hayaletlerinkinden farksız suratımı şöyle bir süzünce kaşları endişeyle çatıldı. "Kendini güvende hissetmiyor musun? Eve gitmek ister misin?"

"Hayır. Kendim için endişelenmiyorum." Toplantı salonunun penceresinden Eli'ın elini kolunu sallayarak konuşmasını izlerken yutkundum. "Ama Eli..."

"Artık alıştı," dedi Sandeep nazikçe. "Bu iş kolunu kendisi seçti ve o tür insanlardan korkmuyor." Zarfı önümüzdeki masaya fırlatırken tiksintisi yüzünden okunuyordu. "Bu tehditleri savuranlar aslında birer ödlek. Durumlarını iyileştirmeye çalışmak yerine gözdağı vermek ve insanları sindirmek için bir ekranın arkasına saklanıyorlar."

Gizli Numara'nın kötü niyetli mesajlarıyla dolu olan telefonuma baktım. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

İşten çıktıktan sonra doğrudan eve gitmeyi planlamıştım ama saat beş olduğunda hâlâ kaygılı ve huzursuzdum. Kıllı erkekler kulübünün kekremsi kokusunu almamak için nefesimi tutarak asansöre doğru yürürken Maeve'e mesaj attım. *Neredesin?*

Hemen yanıt verdi. *Café Contigo.*

Arkadaş ister misin?

Her zaman.

Durağa, birkaç metre ötemde trafiğe sıkışan otobüsten önce varmak için koştum. Otobüse binerken telefonum hâlâ elimdeydi ve ben kırlaşmış kıvırcık saçlı ihtiyar bir kadının yanına otururken öttü. Kadın bana gülümserken kulaklığımı çıkarıp telefonuma taktım ve ona nazikçe gülümsedikten sonra uçlarını kulaklarıma sokuşturdum. *Bugün olmaz, Florence.*

Imagine Dragons gümbür gümbür çalarken, Kiersten'den gelen mesajı okudum. *İndir şunu. Aile sohbetleri için yeni mesajlaşma uygulaması.* Bağlantıyı ChatApp diye bir şeye kadar takip ettim. Logosu, kilit içindeki bir konuşma baloncuğundan ibaretti.

Hiç duymadım, yazdım yanıt olarak. *Halihazırda kullandığımız on uygulamanın nesi var?*

Kiersten omuz silkme emojisi gönderdi. *Bilmiyorum. Kelsey tutturdu. Dizüstü bilgisayarıyla senkronize etmesi daha mı kolaymış, neymiş.* Ortanca kardeşimiz telefon yerine bilgisayarla mesajlaşmayı tercih eden bir teknoloji dinozoruydu. *Gizliliği de daha iyiymiş.*

Ah, Tanrım. Hiçbirimiz Katie'nin düğününe dair en gizli ayrıntıların sızmasını istemeyiz.

Ha. Ha. Wing Zone tavuk sorununu çözdü mü?

Evet, bütün yönleriyle yine bir tavuk oldu. St. Patrick Günü yaklaşıyor diye kafasına bir de leprikon şapkası taktılar. Kiersten altı gülen emoji ve bir çift yoncayla yanıt verdi.

Yeni uygulamayı indirdim ve oturum açar açmaz karşıma Kiersten'den, Katie'den, Kelsey'den ve Kara'dan dört davetiye çıktı. Hepsi beni bekliyordu. Ne var ki ben abla akınına hazır değildim ve davetiyelerin hiçbirini kabul etmeden uygulamadan çıktım. Zaten ineceğim durak da gelmişti. Böylece ayağa kalktım, kapıya doğru yürüdüm ve otobüs kaldırıma yanaşırken düşmemek için bir direğe tutundum.

Café Contigo otobüs durağından yalnızca bir blok uzaklıktaydı. İçeri girdiğimde Maeve'i önünde bir fincan kahveyle her zamanki köşe masasında buldum. Bir elinde de telefonu vardı. Kulaklıklarımı çıkarıp karşısındaki sandalyeye oturdum. "N'aber?"

Masaya bıraktığı telefonu iki kez titredi. "N'olsun? İş nasıldı?"

Henüz ölüm tehditlerine girmek istemiyordum. Onları şu anda aklıma getirmesem daha iyiydi. Derken bir kez daha titreşen telefonuna işaret ettim. "Buna bakman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Bronwyn izlediği bir oyundan fotoğraflar atıp duruyor. Görünen o ki set müthişmiş."

"O bu tür şeylerle ilgilenir miydi?"

"Benim ilgilendiğimi sanıyor. Çünkü bir kere sahneye çıktım." Maeve keyifli bir yılgınlıkla kafasını iki yana salladı. "Hık demiş annemin burnundan düşmüş. Ne zaman bir şeye azıcık ilgi göstersem hayatımın yeni tutkusunu bulduğumu sanıyorlar."

Bir garson geldi. Bu Ahmed adında, uzun boylu, zayıf bir üniversite öğrencisiydi. Bir Sprite sipariş ettim. Garsonun uzaklaşmasını bekledikten sonra da, "Cuma günkü rezaletten sonra Bronwyn ne durumda? Nate'le yine mi ayrıldılar?" diye sordum.

"Resmen barışmamış insanların ayrılabileceklerinden emin değilim," dedi Maeve iç geçirerek çenesini eline dayarken. "O ko-

nuda Bronwyn'in ağzını bıçak açmıyor. Daha doğrusu, cumartesi günü *susmak bilmedi* ama Yale'e döndüğünden beri Nate hakkında tek kelime etmiş değil. O yerin bütün duygularına kısa devre yaptırdığına yemin edebilirim." Kahvesinden bir yudum alıp suratını ekşitti. "Nate'in dert etmediğini düşünüyor. Jules'un onu öpmesini yani. Benim olaydan çıkarımım bu değil ama Bronwyn asla dinlemiyor."

"Bunun oyunun bir parçası olduğunu ona anlattın mı?"

"Denedim." Maeve dudağını ısırdı. "Çok ayrıntıya girmek istemedim çünkü olayın Simon'la uzaktan yakından alakası olduğunu öğrenirse deliye dönecektir. Ayrıca Nate yüzünden yeterince üzgündü. Monica'nın çektiği şu aptal fotoğraf hafta sonu sosyal medyada yayıldı. Bu da bana... sana göstermek istediğim bir şey olduğunu hatırlatıyor." Maeve telefonun ekranını birkaç kez kaydırdıktan sonra bana çevirdi. "Bunu önceki gün buldum. Simon'ın gerçek yüzünü gösterdiği şu forumu hatırlıyor musun?" Başımla onayladım. "Bu da onun yeni versiyonu. Ne var ki bunda paylaşımlar birkaç saat sonra ortadan kayboluyor."

"Ne?" Telefonu Maeve'in elinden alırken kaşlarım havalandı. "Nereden biliyorsun?"

"Burayı geçtiğimiz hafta Simon'ın eski kullanıcı adını ararken buldum. Yakın zamana kadar burada Bayview'dan ve bir tür oyundan bahsedilen bir paylaşım vardı." Parmaklarını masada huzursuzca tıkırdattı. "Ne yazdığını kelimesi kelimesine hatırlamıyorum. Keşke ekran görüntüsü alsaydım ama o zaman paylaşımların kaybolacağını bilmiyordum."

Sayfadaki bir avuç paylaşıma göz gezdirdim. Denizanası diye biri öğretmenine epey kızgındı. "Tamam, peki... tam olarak ne düşünüyorsun? Sence Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununu kendine Denizanası diyen şu tip mi idare ediyor?"

"Onun olduğunu sanmıyorum," dedi Maeve. "Bana kalırsa sabit fikirli bir zihin yapısı var. Ama sayfada paylaşım yapan diğer tipin oyunla bir alakası olabilir. Çok garip, sence de öyle değil

mi? Mesajların Simon'dan bahisle başlaması ve ardından bu intikam forumunun karşıma çıkması? Gidişat aynı gibi."

"Haklı olabilirsin," dedim kararsızca. Biraz dayanaksız gibi görünüyordu ama Maeve kin güden dedikoduların izini sürmek konusunda benden çok daha bilgiliydi.

"Bir takip uygulaması kurmalıyım. PingMe gibi bir şey," dedi düşünceli düşünceli. Bön bön baktığımı görünce, "Site güncellendiğinde bildirim gönderen bir araç. Üstelik Google Alerts'ten daha hızlı. Böylelikle kaybolan sohbetleri takip edebilirim," diye ekledi.

Gözleri uzaklara daldı. İnternetteki rasgele bir paylaşımı fazla kafaya taktığını düşünsem de kulak asmayacağını bildiğimden tek kelime etmedim. Herhangi bir yorumda bulunmak yerine telefonunu ona geri uzattım. Telefonunu alırken bluzunun manşeti yukarı sıyrılınca gözüm kolundaki çirkin morluğa takıldı. "Of, o nasıl oldu?" diye sordum.

"Ne?" Maeve bakışlarımı takip etti. Nefesini tuttuğunu duydum. Beti benzi attı ve tıpkı bir heykel gibi kıpırtısız kaldı. Sonra morluğu kapatmak için manşetini indirebildiğince indirdi. "Bilmiyorum. Muhtemelen... bir yerlere vurmuşumdur."

"Muhtemelen mi?" Bakışlarını yere diktiğini görünce içim huzursuz oldu. "Ne zaman?"

"Hatırlamıyorum," dedi.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Maeve, bunu... bunu sana biri mi yaptı?"

Maeve ânında başını kaldırdı ve şaşkınlık yüklü, neşeden yoksun bir kahkaha koyuverdi. "*Ne?* Ah, Tanrım, Knox, hayır. O tür bir şey olmadığına yemin ederim." Dimdik gözlerimin içine baktı. Biraz rahatladım. Eğer Maeve'le ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da yalanların en beyazını söylerken bile göz teması kuramadığıydı. Mesela gerçeği kaldıramayacaksanız ona yeni saç kesiminizi beğenip beğenmediğini sormayı aklınızın ucundan bile geçirmemeliydiniz. Bunu geçen hafta saçlarımı biraz kısaltmaya karar verdiğimde zor yoldan öğrenmiştim.

"Pekâlâ, öyle olsun..." Duraksadım çünkü demin neyden konuştuğumuzu hatırlayamıyordum. Maeve'in bakışları omzumun üzerinden ileriye odaklandı. El salladı. Arkama döndüğümde, saçlarının rengi soğan kabuğununkini andıran, gözlüklü ve zayıf bir oğlanın birkaç adım ötemizde öylece dikildiğini sördüm.

"Selam Owen," diye seslendi Maeve. "Phoebe bugün çalışmıyor."

"Biliyorum. Paket servisi almaya geldim."

Owen tezgâha yaklaşırken Maeve sesini alçalttı. "Bu Phoebe'nin küçük kardeşi. Yemek almayacak olsa bile okuldan sonra sık sık buraya geliyor. Meşgul olmadıklarında Phoebe'yle ya da Bay Santos'la takılıp konuşabilmek için. Sanırım kendini çok yalnız hissediyor."

Her nasılsa bu oyun Maeve ile Phoebe'nin yakınlaşmasına vesile olmuştu ve şimdiye kadarki tek iyi yanı buydu. Bronwyn mezun olduğundan beri Maeve ne yerde ne de gökte gibiydi. Ayrıca Phoebe'nin de onun tarafını tutacak birine ihtiyacı vardı. Okulda sürtük damgası yemişti ve güya en yakın arkadaşı olan Jules öğle yemeklerini artık Monica Hill'in kafilesiyle yiyordu. Sanırım Jules'un yanına kâr kalan da bu olacaktı: Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunundaki başarısıyla sosyal çevrelerde tırmanışa geçmişti.

Bay Santos arka taraftan çıktı ve Owen'ın eline büyükçe bir kese kâğıdı tutuşturdu, ardından Owen'ın ona vermeye çalıştığı banknotu elinin tersiyle itti. "Hayır, mijo*, kaldır şunu," dedi. "Senin paran burada geçmez. Okul nasıl gidiyor? Phoebe büyük heceleme yarışmasının yaklaştığını söyledi."

Owen motor gibi konuşmaya başladı ama onları dinlediğim yoktu çünkü aklım hâlâ parasını cebine koyduğunda suratında beliren rahatlama ifadesindeydi. Annem Bay Lawton'ın ölümünden sonra ailesine ödenen iş kazası tazminatının belirlenmesinde arabuluculuk yapmıştı. Kulağımın onlarda olmadığını sandığı zamanlarda babama şirketin ödediği tazminatın olması gereken-

* (İsp.) Oğlum –*çn*

den çok daha düşük olduğunu söylediğini dün gibi hatırlıyordum. *Bence Melisa Lawton düzenli bir gelir olmadığında paranın suyunu ne çabuk çektiğinin farkında değil,* demişti hatta.

Owen en nihayetinde tezgâha arkasını döndüğünde suratında kocaman bir gülümseme vardı. *Buna ihtiyacı vardı,* diye düşündüm. Bir tür baba figürüne, belki de bir abiye. Onu anlıyordum çünkü muhteşem insanlar olsalar da yirmi birinci yüzyılda erkek olmakla ilgili hiçbir öğüt veremeyen ablalar arasında büyümenin neye benzediğini biliyordum. Owen masamızın yanından geçerken kendimi, "Hey, *Bounty Wars* sever misin?" diye sorarken buldum.

Owen duraksadı ve boştaki eliyle tişörtüne işaret etti. "Şey, *evet*."

"Ben de severim. Bu arada adım Knox. Phoebe'yle aynı okuldanız." Maeve başını aşağı yukarı salladı ve güvenilirliğimi teyit edercesine gülümsedi. "Avatarın kim?" diye sordum.

Owen biraz temkinli görünüyordu ama yine de şıp diye cevap verdi. "Dax Reaper."

"Benimki de. Kaçıncı seviyedesin?"

"On beş."

"Vay be, gerçekten mi? Ben on ikiyi bir türlü geçemiyorum."

Owen'ın yüzü aydınlandı. "Silah seçimin yüzündendir," dedi ciddiyetle ve baaam, kayışı kopardık. *Bounty Wars* stratejileri hakkında öyle derin bir sohbete daldık ki yemeği falan unuttuk. Kese kâğıdının yavaş yavaş yağ içinde kaldığını fark ettiğimde, "Artık şunu eve götürsen iyi olur, ne dersin?" dedim. "Sizinkiler akşam yemeği bekliyor olmalı."

"Galiba." Owen ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Sen ve Phoebe arkadaş mısınız?"

İyi soruydu. Tam olarak arkadaş sayılmazdık ama Phoebe'nin okulda Maeve'le daha fazla zaman geçirmeye başlaması, yapışık ikiz gibi olduğumuzdan aynısını benimle de yaptığı anlamına geliyordu. Bayview Lisesi'nin son zamanlarda dönüştüğü tımarhanede muhtemelen yeterince yakın sayılırdık. "Evet, elbette."

"Bir gün bize gelmelisin. Birlikte *Bounty Wars* oynarız. Phoebe'ye seni davet etmesini söyleyeceğim. Görüşürüz." Owen el sallayıp arkasını döndü. Konuşmaya başladığımızdan beri telefonuyla oyalanan Maeve diziyle benimkini dürttü.

"Bu gerçekten çok efendice bir davranıştı," dedi.

"Bana şöyle demeyi kes," diye homurdandım. Gülümsedi.

O esnada kabarık kahverengi saçlı, uzun boylu bir oğlan Owen'ın kolunun altından geçmesi için açık tuttuğu kapıdan içeri girdi. İçeriye göz gezdirdi. Bakışları ilgisizce üzerimizden geçtikten sonra arka tarafta çeşni sepetlerini düzenleyen bir garsona odaklandı. Benden bir ya da iki yaş büyük görünüyordu ama bakışlarında ayarsız bir şeyler vardı. Kasa başında fişleri saymakla meşgul olan Bay Santos başını kaldırıp ona baktı. O da aynı şeyi fark etmiş olacak ki, "İyi akşamlar," diye seslendi.

Delikanlı, gözlerini garsonun sırtından ayırmadan restoranın yarısını arşınladı. Derken garson döndü ve havalı atkuyruğuna pek de uymayan orta yaşlı suratını gözler önüne serdi. Ayarsız Herif dikkatini Bay Santos'a çevirdi. "Selam, Phoebe burada mı?" Sesi küçük kafe için fazla yüksekti.

Bay Santos kollarını kavuşturarak tezgâha dayandı. "Ne lazımsa sana ben yardımcı olayım, evlat," dedi. Bu çocuğa *mijo* demek yoktu.

"Phoebe'yi arıyorum. Burada çalışıyor, değil mi?" Bay Santos hemen cevap vermeyince herifin çenesi kasıldı. Elini yeşil avcı ceketinin ceplerine daldırdı. "Sen var İngilizce bilmek, *señor*?" diye sordu alaycı bir İspanyol aksanıyla.

Maeve dişlerinin arasından kesik bir nefes aldı ama Bay Santos'un suratındaki cana yakın ifade değişmedi. "Seni çok iyi anlıyorum."

"O hâlde soruma yanıt ver," dedi çocuk.

"Eğer yemek yemek istiyorsan siparişini memnuniyetle alırım," dedi Bay Santos aynı tekdüze sesle.

"Bana bak, ihtiyar..." Çocuk Bay Santos'a doğru atılsa da Luis'le Manny'nin birbiri ardına mutfaktan çıktığını görünce pat

diye duruverdi. Luis omzundaki havluyu alıp iki elinin arasında şaklattı. Bu kollarındaki bütün kasların belirginleşmesine neden oldu. Şimdi birilerine imrenmenin zamanı değildi ama kahretsin ki Luis aşırı iyiydi. Her nasılsa yağ lekeli bir tişört ve bandanayla bile Kaptan Amerika gibi görünmeyi başarıyordu.

Aynı şeyi Maeve de fark etti. Masanın diğer ucundan ona hayran hayran bakıyordu.

Manny kardeşi kadar atletik değildi ama öyle irikıyım bir tipti ki kollarını kavuşturup kaşlarını çattığında son derece göz korkutucu olabiliyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi. "Mutfakta sana ihtiyaçları var, baba," dedi gözlerini Ayarsız Herif'ten ayırmadan. "Burayı biz hallederiz."

Ayarsız Herif götün teki olabilirdi ama aptal değildi. Arkasını döndüğü gibi oradan ayrıldı.

Luis mutfağa girene dek Maeve'in bakışları tezgâhın oralarda dolandı. Ardından bana döndü. "Bu saçmalık da neydi?" dedi. Ne var ki telefonunun tekrar titremesiyle gırtlağından hoşnutsuz bir ses yükseldi. "Tanrım, Bronwyn, kes şunu artık. Set tasarımlarıyla sandığının binde biri kadar bile ilgilenmiyorum." Telefonunu aldı ve ekranı net görebileceği bir açıyla tuttu. Neden sonra beti benzi attı. "Ah, hayır."

"Ne var?" diye sordum.

Kehribar rengi gözleri fal taşı misali açılmış vaziyette telefonunu bana çevirdi. *Maeve Rojas, sıra sende! Seçimini mesajla bildir: Doğruluk mu, Cesaret mi?*

BÖLÜM ON

Maeve
3 Mart, Salı

Doğruluk Mu Cesaret Mi mesajını almanızın ardından seçim yapmak için 24 saatiniz olacak.

Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun kurallarının anlatıldığı Dedikodu Kazanı paylaşımını tekrar tekrar okuduğumdan buz gibi olmuş bir fincan dolusu kahveyle Café Contigo'da oturuyordum. Günlerden salıydı, saatse üçü çeyrek geçiyordu. Yani "sürenin" dolmasına üç saatten biraz daha az vardı. Gerçi umurumda değildi çünkü hiçbir şey yapmayacaktım. Simon ortalığı birbirine kattığında yaşananlara yakından tanık olmuştum ve olan biteni önemsizleştirmeyi amaçlayan eylemlere müdahil olmayı reddediyordum. Bu bir şaka değil, trajediydi ve birinin bunu eğlenceli bir oyuna döndürmeye çalışması da mide bulandırıcıydı. Gizli Numara'nın piyonu olmayacaktım. Buna karşılık elinden geleni ardına koymayabilirdi çünkü saklayacak hiçbir şeyim yoktu.

Ayrıca büyük resme bakıldığında... Gizli Numara'yı kim takardı ki?

Dedikodu Kazanı'nı kapatıp telefonumdaki numaraların arasından Favorilerimi açtım. Beş kişiydiler: annem, babam, Bronwyn,

Knox ve onkoloğum. Parmak uçlarımı dirseğimin aşağısındaki büyük morluğa bastırdım. Doktor Gutierrez'in sesini âdeta duyabiliyordum: *Erken teşhis hayati önem taşır. O sayede hâlâ buradasın.*

Fazla düşünmeden numarasını tuşladım. Daha bir kere çalmıştı ki kadının teki telefonu açtı. "Ramon Gutierrez'in muayenehanesi."

"Merhaba. Teşhis süreciyle ilgili bir sorum vardı."

"Doktor Gutierrez'in hastası mısınız?"

"Evet. Şeyi merak ediyordum..." Sandalyemde iki büklüm olup sesimi alçalttım. "Diyelim ki ne durumda olduğuma bakmak için... bazı testler yaptırmak istiyorum ve on sekiz yaşından küçüğüm. Bu işlemi annemle babamı karıştırmadan yaptırabilir miyim?"

Telefonun diğer ucunda anlık bir sessizlik oldu. "Bana adınızı ve doğrum tarihinizi söyleyebilir misiniz lütfen?"

Aniden terleyen avucumun içindeki telefonu sertçe sıktım. "Önce sorumu yanıtlayabilir misiniz?"

"On sekiz yaşından küçüklerin tedavisinde ebeveyn izni zorunludur ama eğer bana..."

Telefonu kadının suratına kapattım. Zaten ben de öyle düşünmüştüm. Morluğu görmeyeyim diye kolumu döndürdüm. Dün gece uyluğumun yukarısında da bir tane bulmuştum. Onlara bakmak bile içimi dehşetle dolduruyordu.

Masama bir gölge düştü. Başımı kaldırınca Luis'in tepemde dikildiğini gördüm. "Bu işe el atmanın zamanı geldi," dedi.

Afallamış bir hâlde gözlerimi kırpıştırdım. Şu anda Luis zihinsel boşluğumun tamamen dışında kalıyordu. Dolayısıyla ona odaklanmadan evvel onkoloji servisleriyle ve kimliği meçhul kişiler tarafından atılan mesajlarla ilgili tüm düşüncelerimi zorla bir rafa kaldırdım. Ondan sonra bile doğru duyduğumdan emin olamadım: "Ne?"

"Hani şu inanmadığın, dışarısı denen yer vardı ya? Sana yanıldığını kanıtlayacağım. Hadi gidelim." Başıyla kapıya işaret edip kollarını kavuşturdu. Önceki gün şu kaba çocuğun çıkardığı

olaydan beri gözlerimi kollarından alamıyordum. Belki de Luis şu havlu şaklatma olayını iki, üç ya da yirmi kere filan daha yapabilirdi.

Yanıtımı beklerken iç geçirdi. "Karşılıklı konuşmak için genellikle bir kişiden fazlası gerekir, Maeve."

Dilimin buzunu çözdürmeyi başardım. "Nereye gideceğiz?"

"Dışarı," dedi Luis sabırla. Sanki küçük fakat pek de zeki olmayan bir çocukla konuşur gibiydi.

"Çalışman gerekmiyor mu?"

"Beşe kadar boşum."

Telefonum masada öylece önümde duruyor, sessizliğiyle âdeta benimle dalga geçiyordu. Tekrar ararsam telefona bu defa başka biri çıkabilirdi ve ondan başka bir yanıt alabilirdim. "Bilmiyorum..."

"Hadi. Kaybedecek neyin var ki?"

Luis bana şu megavatlık gülümsemelerinden biriyle baktı. Kaşla göz arasında kendimi ayakta buldum. Dediğim gibi: Yakışıklı sporculara zaafım vardı. "Şu dışarıda ne yapacağız peki?"

"Bekle ve gör," dedi Luis kapıyı açarken. Kaldırıma çıktığımızda, ne tarafa doğru yürüyeceğimizi merak ederek sağa sola baktım ama Luis bir parkmetrenin önünde durdu ve ona yaslanmış bir bisikletin zincirini çözmeye koyuldu.

"Şey... Bu senin mi?" diye sordum.

"Hayır. Yoluma çıkan bisikletlerin kilitlerini açmaya bayılırım," dedi Luis zinciri çıkarıp selenin altına dolarken. İşi bittiğinde sırıttı. "Elbette benim. Seni götürmek istediğim yerden bir buçuk kilometre kadar uzaktayız."

"Tamam ama..." Başımla etrafımızdaki boşluğa işaret ettim. "Benim bisikletim yok ki! Buraya arabayla geldim."

"Benimle gelebilirsin." Bacağını bisikletin üstünden attı. O şekilde selenin önünde dikiliyor, gidonu iki yanından tutan elleriyle iskeletin dengesini koruyordu. "Atla."

"Nereye atlayayım?" Beklenti dolu gözlerle bana bakmakla yetindi. "Ne yani? *Gidona* mı?"

"Evet. Çocukken hiç yapmadın mı?" diye sordu. Hiç de çocukluğunun çoğunu hastanelerde geçirmiş biriyle konuşur gibi değildi. Bu bir bakıma rahatlatıcıydı, bilhassa da şu günlerde. Lakin bisiklete binmeyi bilmediğim gerçeği bakiydi.

"Artık çocuk değiliz," diyerek lafı dolandırdım. "Oraya sığmam."

"Sığacağından emindim. Bunu kardeşlerimle sürekli yapıyoruz ve onlar senden çok daha iri."

"Manny'yle de mi?" diye sordum zihnimde canlanan görüntü karşısında kendimi tutamayıp gülerek.

Luis de güldü. "Küçükleri kastetmiştim ama evet. Eğer zorunda kalırsam Manny'yi bile gidonda taşıyabilirim." Bunun nasıl olacağını gözümün önüne getiremediğimden bocalıyordum. Derken Luis'in yüzündeki özgüvenli gülümseme silinir gibi oldu. "Ya da yürüyerek bir yere gidebiliriz."

"Hayır, bence bu harika," dedim çünkü hayal kırıklığına uğradığında Luis'in suratı bir garip olurdu. Hayır kelimesini duymaya alışkın olmayan insanlar reddedildiklerinde ne yapacaklarını bilemezlerdi. Neyse, zaten ne kadar zor olabilirdi ki? *Bisiklete binmek kadar kolay*, diye bir deyimin var olmasının geçerli bir nedeni olmalıydı. "Ben sadece… atlayacağım, öyle mi?" Oturacak bir yerin sahip olması gereken bütün özelliklerden yoksun gibi görünen gidona huzursuzca baktım ve blöf yaparak bu işten paçayı sıyıramayacağıma karar verdim. "Bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

Luis hiç zaman kaybetmeden koçluk moduna girdi. "Bana arkanı dön ve tekerleği iki bacağının arasına al," diye buyurdu. Biraz garip olsa da dediğini yaptım. "Ellerini arkana götür ve gidonu iki ucundan tut. Şimdi şöyle sıkıca tutun." Sıcak ve pürüzlü ellerini kısacık bir anlığına benimkilerin üstüne koydu. "Şimdi gidondan güç alarak kendini yukarı çek ve – evet!" Tek hamlede gidona tünediğimi görünce şaşkınlıkla güldü. Ben bile nasıl yaptığımdan emin değildim. "Başardın. Çok yeteneklisin."

Hayatım boyunca yaptığım en rahat şey değildi, ayrıca gözüme hâlâ biraz tehlikeli görünüyordu. Özellikle de Luis pedalları

çevirmeye başladığında. Gözlerimi sımsıkı yumarak, "Aman Tanrım, öleceğiz," dedim istemsizce. Yüzüme çarpan serin esintinin tadını yeni yeni çıkarmaya başlamıştım ki Luis çenesini omzuma koydu. Doğrusunu söylemek gerekirse bundan çok daha kötü ölüm şekilleri vardı.

Kendinden emin, süratli bir bisikletçiydi. Hiç durmadan Bayview Center'ın arkasındaki bisiklet yoluna çıktı. Bisiklet yolu geniş ve neredeyse boştu. Arada bir ileride küçük bir benek beliriyordu fakat ben daha ne olduğunu bile anlamadan Luis onu da geçiyordu. En nihayetinde yavaşlayıp, "Sıkı tutun, durmak üzereyiz," dediğinde gözüme ilk çarpan demir bir bahçe kapısı ve üzerinde BAYVIEW BOTANİK BAHÇESİ yazan ahşap bir tabela oldu.

İnişim, binişim kadar zarif olmadı ama Luis bisikleti bir direğe zincirlerken bunu pek fark etmemiş gibiydi. "Beğendin mi?" diye sordu bisikletinin suluğunu çıkarırken. Birkaç yudumda şişeyi yarıladı. "Biraz yürüyebileceğimizi düşündüm."

"Mükemmel. Buraya pek sık gelmem."

Yeni yeni çiçek açmaya başlamış kiraz ağaçlarının iki yandan kuşattığı düz, çakıl taşlı bir patikadan yürümeye koyulduk. "Burayı seviyorum," dedi Luis akşamüstü güneşine karşı elini gözlerine siper ederken. "Çok huzurlu. Ne zaman düşünmeye ihtiyaç duysam buraya gelirim."

Bronz tenine, geniş omuzlarına ve zahmetsiz, içten gülümsemesine göz ucuyla şöyle bir baktım. Luis'in düşünmek için sessiz bir yere gitmeye ihtiyaç duyacak türden bir insan olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi. "Neler düşünürsün?"

"Ah, bilirsin işte," dedi ciddiyetle. "İnsanlık ve evren hakkında derin, engin meseleler. Hep böyle şeyler düşünürüm." Kaşlarımı *devam et* dercesine kaldırarak kafamı ondan yana yatırdım. Sırıtarak bakışlarıma karşılık verdi. "Gerçi şu an kafamın içi bomboş. Bana bir dakika ver."

Ben de ona gülümsedim çünkü aksini yapmam imkânsızdı. "Peki ya varoluşsal krizlere kafa yormadığın zamanlarda? Seni en çok ne kaygılandırır?"

"Her konuda en iyisi olmak," dedi çarçabuk. "Mesela bu sömestr tonla dersim olduğu yetmezmiş gibi, erkenden mezun olmaya çalıştığımdan ekstradan bir de staj yapıyorum. Annemle babamın ne kadar yardıma ihtiyaç duyduğuna bağlı olarak Contigo'da haftada yirmi ila otuz saat çalışıyorum. Bir de arada sırada da olsa hâlâ beyzbol oynuyorum. Bayview'da Cooper'la oynadığımız gibi planlı programlı değil de okuldan çocuklarla yaptığımız eğlencelik maçlar. Gerçi bir lig oluşturmaya çalışıyoruz. Ah! Bir de zaman zaman kardeşlerimin Küçükler Ligi'ndeki takımına yardımcı oluyorum. Hepsi çok keyifli ama aynı zamanda da yorucu. Bazen nerede olmam gerektiğini bile unutuyorum. Bilirsin işte..."

Bilmiyordum. Luis, Bayview'da okurken tek yaptığının beyzbol oynamak ve partilere gitmek olduğunu sanıyordum. "Bu kadar hareketli bir hayatın olduğundan hiç haberim yoktu," dedim.

Başını çevirip bana baktı. Bir gül bahçesine yaklaşıyorduk. Daha mevsimi değildi. Hâliyle goncalar yeni yeni açılıp saçılmaya başlamıştı ama birkaç gösteriş meraklısı hepten çiçek açmıştı. "Bu, spordan başka bir şey düşünmeyen aptalın teki olduğumu düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"Elbette hayır!" Onunla göz göze gelmemek için güllere baktım çünkü haklıydı. Onun Bayview'daki sporcu standartlarına göre gayet efendi bir çocuk olduğunu düşünürdüm –bilhassa da son sınıfta bütün arkadaşları Cooper'a sırt çevirirken onun tarafını tuttuğunda– ama daha fazlasına kafa yormamıştım.

Gerçi yakışıklılığını yabana atmamak gerekirdi. Onu bildim bileli böyleydi. Şimdiyse onca zamandır gizlediği derinliklerini açığa vurarak cazibesine cazibe katması hiç adilane değildi. Sanki hislerimin daha fazla teşvike ihtiyacı varmış gibi. "Hayatını şimdiden planladığını hiç fark etmemişim," dedim ona. "Etkilendim."

"Aslında planlamadım. Yalnızca sevdiğim şeyleri yapıyorum ve nereye gideceğini görmek istiyorum."

"Böyle söyleyince kulağa çok kolay geliyor." Hüznün sesimi istila etmesine engel olamadım.

"Peki ya sen?" diye sordu Luis. "Sen neler düşünürsün?"

Son zamanlarda mı? Seni. "Batı uygarlığının felsefi dayanaklarını. Başka ne düşünebilirim ki?"

"Tabii. Sormama bile gerek yoktu. Başka?"

Ölümü. Az kalsın ağzımdan kaçıracaktım. Neyse ki son anda dilimi tutmayı başardım. *Muhabbeti bu kadar ürkütücü konulara getirmesen mi, Maeve? Sanki yaklaşık iki buçuk saat içinde yüzlerce sınıf arkadaşıma korkunç bir mesaj gitmeyecekmiş gibi.* Tanrım. Aniden, Luis'in en başından beri bana karşı dürüst davranmaktan başka hiçbir şey yapmadığını fark ettim. Oysa ben ona dürüstçe tek bir laf bile edememiştim. Kendimi özgüvensizliğime ve sırlarıma gereğinden fazla kaptırmıştım.

"Şaşırtmacalı bir soru değildi," dedi Luis. Böylelikle gül bahçesini geçene dek ağzımı bıçak açmamış olduğunu fark ettim. İç içe geçmiş yeşilliklerle ve birbirinden parlak renklerde kır çiçekleriyle bezeli küçük bir çayırdaydık ve ona hâlâ vaktimi onu düşünerek geçirdiğimi söyleyememiştim. "İstediğin cevabı verebilirsin. Müzik, kedi videoları, Harry Potter, *empanada.*" Sırıttı. "Ben."

Midem aldırış etmemeye çalıştığım bir takla attı. "Beni yakaladın. Çimlere gül yapraklarıyla adını yazacak olsak kaç çiçeği heba etmemiz gerekirdi diye düşünüyordum."

"On beş," dedi Luis çarçabuk. Ben kendimi tutamayıp gülünce gözlerini belerterek masumane bir bakış attı. "Ne? Bu gayet sık rastlanan bir durum. Öyle ki en yoğun sezonda bahçıvanlar buraya girmeme bile izin vermez."

Dudaklarım seğirdi. "*Tienes el ego por las nubes, Luis,*" dedim. Gülümsedi.

Birden eli benimkine sürtündü ama öylesine anlıktı ki kasti mi yoksa kazara mı olduğunu kestiremedim. Derken, "Biliyor musun? Geçen yaz neredeyse sana çıkma teklif edecektim," dedi. Aniden bütün vücudumu ateş bastı. Hatta yanlış duyduğuma da emindim. Ta ki, "Ama Coop izin vermedi," dediğini duyana kadar.

Kalbim çılgınca atmaya başladı. "Cooper mı?" dedim pat diye. Neler oluyordu? Aşk hayatım, daha doğrusu aşktan yoksun hayatım Cooper'ın lanet meselesi değildi. "Neden ki?"

Hafifçe güldü. "Korumacı davranıyordu. Okuldayken kızlara yaklaşımımdan pek hoşlanmazdı. Bazı şeyleri değiştirmek konusunda ciddi olduğuma inanmadı." Kır çiçekleriyle bezeli çayırı yarılamıştık. Luis benden yana baktı. "Ama ciddiydim."

Soluklarım sığlaştı. Bu ne anlama geliyordu? Sanırım sorabilirdim. Konuyu açan o olduğundan gayet makul bir soru olurdu... ya da o esnada kafamdan geçenleri ona söyleyebilirdim. Yani, *Keşke devamını getirseydin. Tekrar denemek ister misin?* diyebilirdim. Ne var ki öyle yapmak yerine zoraki güldüm ve "Ah, Cooper'ı bilirsin. Herkese babalık eder, değil mi? Babalar hep en iyisini bilir," dedim.

Luis ellerini ceplerine soktu. "Evet," dedi kulağa neredeyse hüsran yüklü gibi gelen alçak bir sesle. "Sanırım bilirler."

Biz daha küçükken Bronwyn bana en güvenlisi bu olduğu için ulaşılmaz oğlanlardan hoşlandığımı söylemişti. "Sen gerçeğini değil, hayalini seviyorsun," demişti. "Böylelikle mesafeni koruyabiliyorsun." Bense gözlerimi devirmiştim çünkü o zamana dek tek bir erkek arkadaşı bile olmamıştı. Gerçi dediklerinde haklılık payı olabilirdi çünkü Luis'e tek söyleyebildiğim, "Şey, dışarı çıkma meselesine el attığın için teşekkürler. Haklıydın. Buna ihtiyacım vardı," oldu.

"Ne zaman istersen," dedi her zamanki kaygısız tavrıyla. O anda can sıkıcı bir kesinlikle fark ettim ki aramızda bir şeyler olmasına dair en ufak bir şans vardıysa bile onu elimden kaçırmıştım.

Akşam yemeğinden sonra huzursuz ve kaygılıydım. Artık Düşünmeye Tahammül Edemediğim Şeyler listemde üç madde vardı: burun kanamaları ve morluklar, on beş dakika içinde süresi dolacak olan Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu ve aşırı duygusal

bir ödlek olduğum gerçeği. Derhal bana bir işe yaradığımı *hissettirecek* bir şey yapmazsam üstümü başımı yırtacaktım. Hâl böyle olunca dizüstü bilgisayarımı aldım, penceremin kenarındaki divana tünedim, kulaklığımı telefonuma taktım ve Knox'u aradım.

"Ses teknolojisini kullanmanın özel bir nedeni var mı?" diye sordu selamlaşma babında. "Bu son derece huzursuz edici bir iletişim şekli. Emojiler ya da imla denetimi olmadan bir sohbeti sürdürmeye çalışmak sence de garip değil mi?"

"Ben de seninle konuştuğuma sevindim, Knox," dedim kuru kuru. "Kusura bakma, dizüstü bilgisayarımın başındayım ve ellerimin serbest olmasına ihtiyacım var. İstediğin zaman konuşmaya ara verebilirsin." Google'a birtakım arama terimleri yazdım ve "Malum kişinin mesajda numarasının görünmesini nasıl engellediğini hiç merak ettin mi?" diye ekledim.

"Bunu sırf sormak için mi sordun yoksa ne bulduğunu bana anlatacak mısın?"

"Araştırmaya şimdi başladım." Ekranım dolana kadar birkaç saniye bekledim. "Esasen wikiHow'a göre üç yolu var."

"Bu konuda wikiHow'ın yetkili mercii olduğundan emin misin?"

"Hiç yoktan iyidir." Boğazımı temizledim. Doğrusunu söylemek gerekirse on sekiz ay önce polisin gözden kaçırmış olabileceği kanıtlara ulaşmak için Simon'ın Dedikodu Kazanı'nın kontrol paneline zorla girmişken şimdi şu hâlde olmak utanç vericiydi. Resmen Google'da wikiHow girdilerini tarıyordum. Keşke cep telefonu teknolojisinden, bilgisayar ve ağ sistemlerini anladığımın yarısı kadar anlıyor olsaydım. "Burada yazana göre mesajlaşma sitelerini, çeşitli uygulamaları ya da e-posta adresini kullanarak bunu yapabiliyorsun."

"Tamam. Peki bunu bilmenin bize ne faydası olacak?"

"Bu bir temel bilgi. Asıl önemli soru şu: Kimin tarafından gönderildiği belli olmayan bir mesajdan numaranın izini nasıl sürereriz?" Kaşlarımı çatarak ekranıma baktım. "Öf, Google'ın verdiği en güncel sonuç üç yıl öncesinden. Bu iyiye işaret değil."

Ben okurken Knox sessiz kaldı. Neden sonra, "Maeve, eğer Gizli Numara seni endişelendiriyorsa belki de *Cesaret* yazıp göndermelisin. Zararsız şeyler istiyor," dedi.

"Jules'un Nate'i öpmesi *zararsız* değildi."

"Haklısın," diyerek kabullenmek zorunda kaldı. "Fakat farklı şartlar altında öyle olabilirdi. Eğer Nate'le araları iyi olsaydı Bronwyn, Jules'un erkek arkadaşının dudaklarına yapışmasına yine kızardı ama meseleyi uzatmazdı. Ya da Jules başka birini seçerdi ve o öpücük daha arkadaşça bir şeye dönüşürdü. Yanağından öpmek gibi." Sesi derin düşüncelere dalmış gibi çıkıyordu. "Belki de bu dediğim hileye girerdi."

Ekranımda bir pencerenin açılmasıyla duraksadım. Bu bir PingMe bildirimiydi: *İzlemekte olduğunuz web sitesi güncellendi.* Hem telefonuma hem de dizüstü bilgisayarıma İntikam Benim'den sürüsüyle bildirim geliyordu ve artık uygulamayı kurduğuma pişman olmaya başlamıştım. İnsanın tüylerini diken diken eden öfke boşalmaları haricinde işe yarar hiçbir şey yoktu. En azından son zamanlarda Denizanası biraz sakinleşmişti. Yine de yeni bir sekme açıp artık aşina olduğum URL'yi girdim.

Bu defa Karanlıkzihin adında birinin ardı ardına paylaştığı yazılarla karşılaştım. Adını görür görmez, daha en başta merakımı uyandıranın o olduğunu hatırladım. Simon'dan ve Bayview'dan bahseden oydu.

"Knox," dedim heyecanla. "Karanlıkzihin yine bir şeyler paylaşıyor."

"Ha? Kim ne yapıyor?"

"İntikam forumunda," dedim ve Knox'un hattın diğer ucunda iç geçirdiğini duydum.

"Orayı hâlâ takip ediyor musun?"

"Şşşt. Okuyorum." Kısa paylaşımlar silsilesine şöyle bir göz gezdirdim:

Bu hafta BİR BOKU HALLEDEBİLEN hepimize bravo.

Biz derken Bayview2020'yi ve kendimi kastediyorum.

Konunun yabancıları için tüyo: Sakın bize bulaşmayın.

"Yine Bayview'dan bahsediyor," diye bildirdim. "Daha açık konuşmak gerekirse, kullanıcı adında Bayview geçen birinden. Bunun okulda her gün gördüğümüz biri olduğuna bahse girerim."

"Bak, bu yalnızca bir düşünce ama yine de beni bir dinle: Belki de ucube bir Simon hayranı *olduğundan* bu ismi kullanan ucube bir Simon hayranıdır. Bunu nereden mi çıkarıyorum? Çünkü ucube Simon hayranlarının buluştuğu bir forumda takılıyor," dedi Knox.

Yenile tuşuna basmadan evvel paylaşımların ekran görüntüsünü aldım. "Kinaye mi yapıyorsun?" diye sordum sakince. Knox'un beni ciddiye almamasında şaşılacak bir şey yoktu; araştırmam *Mikhail Powers Araştırıyor*'a çıkıp da ulusal haberlerde yayınlanmaya başlayana kadar Bronwyn de ciddiye almamıştı.

"Üstüne bastın."

Sayfa yeniden yüklendiğinde öyle avazım çıktığı kadar ve muzafferane bağırdım ki Knox hattın diğer ucundan boğuk bir inilti koyuverdi. "AHA! Biliyordum!" dedim kalbim heyecandan güm güm atarken. "Karanlıkzihin'den yeni bir paylaşım var. Bak ne diyor: *Hep Simon'ı Simon'lıkta egale etmeyi istemiştim ve vay canına, sanırım başardım. Eylemlerim devam edecek. Tik tak.* Lanet olasıca tik tak diyor, Knox! Sıradaki Doğruluk Mu Cesaret Mi mesajını göndermeye hazır olduğunda Gizli Numara da aynen böyle söylüyor. İkisi aynı kişi!"

"Tamam. Bunun merak uyandırıcı olduğunu itiraf ediyorum," dedi Knox. "Gerçi yalnızca bir tesadüf de olabilir."

"İmkânı yok. Bu tür mevzularda tesadüf diye bir şey yoktur. Simon'dan da bahsettiğine göre dedikoduyu silah olarak kullanma yönteminde birleşiyorlar. Aradığımız herif bu!"

"Harika. Peki ya şimdi? Karanlıkzihin'in gerçekte kim olduğunu nasıl bulacaksın?"

Heyecanımın bir parçası söndü. "Şey. Bunu ikinci aşamada düşünürüz. Oraya... daha sonra geleceğim."

Knox'un sesi sanki telefonu kulağından uzaklaştırmış gibi

derinlerden geldi. "Tamam, evet, kusura bakma. Hemen geliyorum." Sesi normal seviyesine çıktı. "Gitmem gerek. İşteyim."

"İşte misin?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bu gece oyun provan yok muydu?"

"Vardı ama Kanıtlanana Kadar'da işimiz başımızdan aşkın ve yedeğimin de biraz pratiğe ihtiyacı var. Hâl böyle olunca ben de provayı ektim." Knox bunu sanki büyütülecek bir mesele değilmiş gibi söylemişti ama şimdiye dek tek bir provayı bile kaçırdığını hatırlamıyordum. "Beni dinle, Maeve, saat neredeyse altı oldu. Yani, anlayacağın… eğer *Cesaret* yazıp göndereceksen bunu hemen şimdi yapmalısın."

"Hayatta olmaz. Sana söyledim. Onların oyununu oynamayacağım." Gerçi bunu söylerken bile sertçe yutkundum ve dizüstü bilgisayarımın saatine baktım. Beş elli dokuzdu.

Knox'un iç çekişinin hüsran mı yoksa yılgınlık mı yüklü olduğunu kestiremedim. "Öyle olsun. Ama sonra sakın seni uyarmadığımı söyleme."

BÖLÜM ON BİR

Phoebe

3 Mart, Salı

Emma, yani nam-ı diğer dakiklik kraliçemiz gecikmişti.

Son zil çaldığından beri beş dakikadır dolabının başında dikiliyordum ve ortalarda yoktu. Annem küs olduğumuzdan bihaberdi. Bunun böyle kalması için güçlerimizi birleştirerek güya Owen'ın heceleme yarışmasına birlikte gidecektik ama yavaş yavaş ablamın beni ektiği hissine kapılmaya başlıyordum.

İki dakika daha beklemeye karar verdim. Sonra pes edip kendi yoluma gidecektim.

Beklerken koridordaki ilan panosuna göz gezdirmek için birkaç adım sağa kaydım. Gökkuşağı rengindeki harflerle yazılmış bir poster HERKESE KENDİNİ KIYMETLİ HİSSETTİREN BİRİ OLUN diyordu. Gerçi biri KIYMETLİ kelimesinin üstünü karalayıp altına BOKTAN yazmıştı.

Ah, Bayview Lisesi. Hiçbir şey değilsen bile en azından istikrar abidesiydin.

Bir omuz benimkine çarpınca o yana döndüm. "Pardon!" dedi Monica Hill lakaytça. Basketbol takımının ponpon kız kıyafetini giymiş, platin sarısı saçlarını beyazlı morlu bir kurdeleyle

sıkıca arkasından toplamıştı. "Kendi reklamına mı bakıyorsun? Emma'yla birlikte iş hayatına atılmanız çok güzel."

"İş hayatına filan atıldığımız yok," dedim ters ters. Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu, zaten mühim de değildi. Monica, Sean ve Brandon'la sıkı fıkıydı. Yani yapmacık sıcakkanlılığıyla beni kandıramazdı. Ayrıca haftalardır en yakın arkadaşımı çalmaya çalışıyordu. Üstelik Jules'un Cesaret mevzusunu bana değil de ona söylemesine bakılırsa başarılı da oluyordu.

Monica'nın dudakları kıvrılarak küçük bir gülümseme hâlini aldı. "İlanınızda öyle demiyor ama." Üzerimden uzandı ve tepesinde *Emma Lawton'dan Özel Ders* yazan soluk mavi bir kâğıda parmağının ucuyla hafifçe vurdu. Ablam cep telefonu numarasının ve ders verdiği alanların yazılı olduğu ilanları okulun her yerine asardı: matematik, kimya/biyoloji, İspanyolca. Gelgelelim bu ilan diğerlerinden farklıydı. Emma'nın özenli baskısının altına kargacık burgacık bir el yazısıyla başka şeyler de eklenmişti:

Üçlü (Phoebe Lawton'la özel teklif)

Bizimle Instagram'dan iletişime geçin!

Boğazımdaki düğümü çözmek için sertçe yutkunurken sayfanın en altına elle yazılmış Instagram adıma sessizce baktım. Bunu yapan muhtemelen Brandon'dı. Geçtiğimiz hafta onu evden atmamın intikamını alıyordu. Adi pislik.

Ne var ki abuk sabuk bir tepki vererek Monica'ya o tatmini yaşatmamın imkânı yoktu. Şu anda ne yaparsam ya da ne söylersem aynen Brandon'ın kulağına gidecekti. "Gitmen gereken bir maç yok mu?" diye sordum. Derken omzumun üzerinden bir el uzandı ve mavi kâğıdı köşesinden tuttuğu gibi ilan panosundan çekip aldı.

Arkama döndüğümde Emma'yı her zamanki saç bandı ve gömleğiyle dikilirken buldum. İlanı avucunda buruştururken suratı pürüzsüz bir maskeden farksızdı.

"Kusura bakma da," dedi pis pis sırıtan Monica'ya. "Çöpsün. Ay pardon, çöpün önünü kapatıyorsun." Emma kâğıt topunu Monica'nın üzerinden aşırtarak geri dönüşüm kutusuna attı ve

ardından son derece sakin bir ifadeyle kafasını benden yana yatırdı. "Geç kaldığım için kusura bakma. Tarih dersinden sonra Bay Bose'a birkaç sorum vardı. Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım."

Ona yetişmek için âdeta koşarak koridor boyunca uzun adımlarını takip ettim. Bir yandan da kafamın içi sorularla çalkalanıyordu. Bu, Emma'nın beni affettiği anlamına mı geliyordu? Ya da en azından artık benden nefret etmediğine? Otoparka çıkan kapıları iterek açarken, "Teşekkür ederim," dedim alçak sesle.

Emma göz ucuyla bana pek dost canlısı sayılamayacak ama öfkeli de olmayan bir bakış attı. "Bazı insanlar fazla ileri gidiyorlar," dedi. "Had diye bir şey var. İnsanlar hadlerini *bilmeli*."

Granger Ortaokulu'nun konferans salonu tam da hatırladığım gibiydi: Sıkış tepişti, fazlasıyla aydınlıktı ve küflü kumaşla kalemtıraş artığı karışımı bir kokusu vardı. Salonun ön yarısı katlanan koltuklarla doluydu. Emma'yla içeri girdiğimizi görür görmez üçüncü sıradan canhıraş el sallamaya başlayan annemi hemen fark ettim. Sahneye boylu boyunca ağır bir perde asılmıştı. Derken o perdenin arasından, üzerinde bol bir hırkayla diz hizasında bir etek olan orta yaşlı bir kadın çıktı. "Birkaç dakikaya başlıyoruz," diye duyurdu ama kimsenin onu umursadığı yoktu. Biz kelimenin tam anlamıyla dibine girene dek annem el sallamayı sürdürdü, ardından çantasıyla kabanını yanındaki iki koltuktan aldı ve önünden geçip yerlerimize oturabilmemiz için dizlerini yana çekti.

"Mükemmel zamanlama," dedi. Annem zeytuni tenini parlatan sonbahar tonlarındaki şalına dökülen koyu renkli saçlarıyla bugün çok hoş görünüyordu. Onu böyle görmek bile keyfimi yerine getirmeye yetti çünkü bana Granger Ortaokulu öğrencisi olduğum zamanki hâlini hatırlattı. Bütün okul etkinliklerinin en iyi giyimli velisi hep annem olurdu. Annemin kendine has, doğal bir tarzı vardı fakat babam öldüğünden beri pek çaba sarf etmiyor-

du. Ashton'la Eli'ın düğünü için çalışmak ruh hâline kesinlikle iyi gelmişti. Emma'nın kolunu hafifçe çekiştirerek, "Düğünle ilgili birkaç işte yardımına ihtiyacım var," dedi.

Emma'yla annem kafa kafaya verince kimselere çaktırmadan telefonumu çıkardım. Emma yolda benimle konuşmuştu ve Instagram'a bakarak kırılgan ateşkesimizi berbat etmek istemiyordum. Ama ne tür bir boka battığımı da bilmeliydim.

Hesabımı açar açmaz bildirimler ekranımı doldurdu. Demek ki başım büyük beladaydı.

Son paylaşımım işteyken çektiğim ve yirmi yorum almış bir selfieydi. Şimdi altında yüzden fazla yorum vardı. İlkini –*Evet, merhaba, beni de Üçlüye Giriş 101 dersine yazar mısın lütfen*– okur okumaz uygulamayı kapattım.

"Sevgili velilerimiz, Granger Ortaokulu'nun yıllık heceleme yarışmasına hoş geldiniz!" Mikrofondan gürleyen yüksek ses göğüs kafesimin içinde gümbürdemekte olan kalbimin sesini bir tık daha yükseltti. Konuşan yine az evvelki kadındı. Sahnenin bir köşesine yerleştirilmiş kürsünün arkasında duruyordu. Owen'ın da aralarında olduğu on çocuksa tek sıra hâlinde kadının yanına dizilmişti. "Şimdi sizleri hecelemedeki maharetleriyle az sonra aklınızı başınızdan alacak olan öğrencilerimizle tanıştırmak istiyorum. İlk sırada, yarışmamızdaki tek altıncı sınıf olan Owen Lawton var!"

Okul müdürü sıradaki çocuğa geçene kadar var gücümle alkışladım, ardından dikkatimi tekrar telefonuma verdim. Sanki bir yara bandını sökmüştüm de altındaki yarayı kanırtmadan duramıyordum. Instagram hesabımı kilitliye çevirdim. Belli ki bunu bir hafta önce yapmalıydım. Ardından mesaj isteklerine baktım. Mesaj kutum onlara "özel ders" vermem için yalvaran erkeklerden gelen mesajlarla doluydu. Hatta biri numarasını bile bırakmıştı. Bu gerçekten işe yarıyor muydu ki? Tarihte sırf herifin teki DM yoluyla numarasını gönderdi diye o herife mesaj atan bir kız var mıydı acaba? Tam Tümünü Reddet tuşuna basarak mesajların hepsini hesabımdan sonsuza dek silecektim ki gözüm ekranımın altındaki bir isme takıldı.

Derekculpepper01 Selam, ben Derek. Uygun

Mesajı açmadan okuyabildiğim kadarı buydu. Öf, Emma'nın eski sevgilisi şimdi benden ne istiyordu? Julesların çamaşır odasındaki o geceden beri tek kelime konuşmamıştık. Birbirimize numaralarımızı da vermemiştik. Zaten vermiş olsaydık şimdi bana Instagram'dan ulaşmaya çalışmazdı. Bizden birine bahsettiği için özür dileyecekse umurumda değildi. Artık çok geçti.

Tümünü Reddet tuşuna tekrar baktım ama merakım çoktan dizginleri ele geçirmişti. *Selam, ben Derek. Uygun bir ânında konuşabileceğimizi umuyordum. Bana mesaj atabilir misin?* Mesajın sonuna da numarasını iliştirmişti.

Bu durum aklıma cevaptan çok soru getiriyordu.

Emma görmesin diye elimi ekrana siper ederek Derek'in profilinde gezindim. *Tek* bir selfie bile yoktu. Instagram profili köpeğinin fotoğraflarıyla ya da yemek fotoğraflarıyla doluydu. Kim böyle bir şey yapardı ki? Öyle çirkin bir çocuk da değildi. Yalnızca pek akılda kalan bir tipi yoktu.

Emma hafifçe öksürdü. Ona kaçamak bir bakış attım. Derek Culpepper'la tekrar konuşmak yerine kendi kolumu koparıp kendimi onunla eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi yeğlerdim ve Emma'nın da aynı şekilde hissettiğinden emindim. Bu da Derek'i çarpık üçgenimizde iletişim kanallarını tekrar açmakla ilgilenen tek kişi yapıyordu ama kimsenin onu umursadığı yoktu.

"Şimdi Owen Lawton için günün ilk kelimesiyle başlayalım. Owen, bizim için *esrarengiz* sözcüğünü heceler misin lütfen?"

Başımı tam zamanında kaldırdım. Owen'la göz göze geldik. Kimseye çaktırmadığını sanarak başparmağını yukarı kaldırırken bana sırıttı. Telefonumu bir kenara koydum ve gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım.

Birkaç saat sonra annem Altın Yüzükler düğün organizasyonu toplantısındaydı. Emma'yla ikimizse odamızdaydık. Ben kucağımda bir ders kitabıyla yatağıma uzanmıştım. Emma ise masası-

nın başına geçmiş, kulaklıklarını takmış, dinlediği müziğe başıyla sessiz sedasız eşlik ediyordu. Pek sosyalleştiğimiz söylenemezdi ama her şey bir süredir olduğundan daha az gergin geliyordu.

O anda kapımız çalındı ve Owen kafasını içeri uzattı. "Selam," dedim doğrularak. "Tekrar tebrikler, zekâ küpü."

Emma kulaklıklarını çıkarırken, "Teşekkürler," dedi Owen. "Ama pek rekabet olmadı. O okuldakilerin çoğu adını bile heceleyemiyor."

"Alex Chen gayet iyi bir performans ortaya koydu," dedi Emma.

Owen ikna olmamışa benziyordu. "Gerçi insan bir sekizinci sınıf öğrencisinin *paralel* kelimesini hecelemeyi bilmesini bekliyor." Yatağımın kenarına tüneyip bana döndü. "Phoebe, sana söylemeyi unuttuğum bir şey var." Gözlüğünün camlarının lekeden geçilmediğini görünce gözlüğünü alıp camlarını tişörtümün eteğiyle silmeye koyuldum. Gözleri onlar olmadan noksan görünüyordu. "Arkadaşını evimize davet etmelisin. Knox bir şey?"

"Ne yapmalıyım... Ne?" Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırırken gözlüğünü ona geri verdim. Burnunun üstüne eğik bir şekilde oturttu. "Knox'u nereden tanıyorsun?"

"Onunla Café Contigo'da tanıştım. *Bounty Wars* oynuyor," dedi Owen sanki beklediğim açıklama buymuşçasına.

Emma kaşlarını çatarak bana baktı. "Knox Myers'la arkadaş mısınız?"

"Ortak bir yakın arkadaşımız var," dedim.

Emma onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı. "İyi birine benziyor."

"Öyle," dedim ve tekrar Owen'a döndüm. "Neden Knox'u eve çağırmamı istiyorsun?"

"Böylece birlikte *Bounty Wars* oynayabiliriz. Café Contigo'da konuştuk," diye açıkladı Owen. Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Kardeşim sosyal işaretleri *sıklıkla* yanlış okurdu. Owen yemeğimizin hazırlanmasını beklerken Knox muhtemelen incelik gösterip Owen'a en sevdiği oyunun hangisi olduğunu sormuştu.

Knox'u pek yakından tanımıyordum ama çocuklara ve yaşlılara cana yakın davrandığından tüm annelerle babaların sevdiği oğlanlardandı. Kibardı, efendiydi ve tamamen zararsızdı.

Bir süre önce Maeve'le çıktıklarını öğrendiğimde epey şaşırmıştım çünkü çok tuhaf bir çifttiler. Maeve'in pek çoklarının radarından kaçacak türden mütevazı bir güzelliği vardı ama onu bir kere fark ettiğinizde gözden nasıl kaçırdığınıza şaşardınız. Belki de olay gözleriydi; daha önce kimsede o denli koyu bal rengi göz görmemiştim. Gerçi onu çekici kılan, oradan geçiyormuş da Bayview Lisesi'ne uğramış gibi ortalıklarda dolanması ve geri kalanımızın dert ettiği türden şeyleri umursamıyormuş gibi görünmesi de olabilirdi. Luis Santos'un gözlerini ondan alamamasına şaşmamalıydı. İşte, *onları* birlikte düşünebiliyordum. Kesinlikle birbirleri için yaratılmışlardı.

Bunun sığ bir bakış açısı olduğunun bilincindeydim ama durumu daha az gerçek yapmıyordu.

Öte yandan Knox'ta potansiyel vardı. Birkaç kilo alsa, saç kesimini değiştirse ve özgüven kazansa... Bam! Knox Myers tam bir yere bakan yürek yakan olabilirdi. Ama günün birinde. Henüz değil.

Owen bana hâlâ beklenti dolu gözlerle bakıyordu. "Knox ve ben birbirlerinin evine gidip gelen türde arkadaşlar değiliz," dedim ona.

Altdudağını sarkıttı. "Ama neden? *Brandon*'ın gelmesine izin verdin."

Brandon'ın ağzımı işgal etmeye çalışan iğrenç dilini hatırlayınca göğsüm sıkıştı. "Bu doğru..."

"Brandon *Weber* mi?" Emma'nın sesinin bir oktav yükselmesiyle Owen ve ben yerimizden sıçradık. "O şerefsiz evimize mi geldi? Neden?" Yanıt vermedim. Suratındaki dehşetli ifade gitgide öfkeye dönüştü. "Aman Tanrım. Son zamanlarda takıldığın *o* muydu?"

"Bunu şu anda konuşmasak olmaz mı?" dedim bakışlarımı Owen'dan ayırmadan.

Fakat Emma'nın suratı pancar gibi kızarmıştı ki bu daima kötüye işaretti. Kulaklığını boynundan çekip aldı, ayağa kalktı ve hiddetli adımlarla üzerime yürüdü. Sanki beni itip duvara çarpmayı kafasına koymuş gibiydi. Tam darbeyi savuşturmak için geri çekilecektim ki bir adım ötede durup ellerini beline koydu. "İsa aşkına, Phoebe. Aptalın *tekisin.* Brandon Weber kendisinden başka kimseyi umursamayan bok parçasının tekidir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ağzım bir karış açık vaziyette ona baktım. İncinmiş ve afallamıştım. Ben en nihayetinde Derek meselesini aştığımızı sanırken şimdi de Brandon yüzünden mi bana kızıyordu? Yoksa... *Tanrım. Ah, lütfen öyle bir şey olmasın.* "Yoksa senin de mi Brandon'la ilişkin vardı?" deyiverdim hiç düşünmeden.

Emma'nın ağzı gayriihtiyari açıldı. "Sen ciddi misin? Asla öyle bir şey yapmam. Sen hiç düşünemiyor musun? Hayır, tabii ki düşünemiyorsun. Zaten sorunun da bu, öyle değil mi? Düşünmüyorsun. Yalnızca *yapıyorsun.* Hem de neyi istersen onu." Masasının başına geri döndü, defterini dizüstü bilgisayarımızın üstüne koydu ve ikisini birden göğsüne bastırdı. "Ben kütüphaneye gidiyorum. Bu bok yuvasında hiçbir işimi halledemiyorum."

Emma kapıyı peşi sıra çarparak çıkıp giderken Owen arkasından bakakaldı. "Birbirinize kızmaktan hiç vazgeçmeyecek misiniz?" diye sordu.

Neyden bahsettiğini anlamamış numarası yapamayacak kadar yorgun olduğumdan omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Vazgeçeceğiz. Er ya da geç. Muhtemelen."

Owen spor ayakkabılarını yere sürterek bacaklarını ileri geri sallamaya başladı. "Her şey mahvoldu, değil mi?" diye sordu. Sesi o kadar alçaktı ki ne dediğini güçlükle duyabiliyordum. "Bütün ailemiz. Babamın ölümü ailemizi mahvetti."

"Owen, hayır!" Bir kolumu cılız omuzlarına dolayıp onu kendime doğru çektim ama öyle kaskatı kesilmişti ki tek yapabildiğim onu yana devirmek oldu. Ancak o anda aniden yaşadığım farkındalıkla bütün vücudum sızladı. Kardeşime en son ne za-

man sarılmıştım? Peki ya ablama? "Tabii ki mahvolmadık. Gayet iyiyiz. Emma ve ben sadece zor bir dönemden geçiyoruz."

Daha bu sözcükler dudaklarımdan dökülürken çok yetersiz ve çok geç kalınmış olduklarını biliyordum. Owen'ı teselli etmeye üç dakika önce değil, üç yıl önce başlamalıydım.

Owen kolumdan kurtulup ayağa kalktı. "Ben artık küçük bir çocuk değilim, Phoebe. Yalan söylediğinde anlıyorum." Kapıyı açtı, dışarı süzüldü ve kapıyı Emma'dan çok daha usulca fakat aynı kesinlikle kapattı.

Kendimi yatağıma atıp duvardaki saate baktım. Nasıl oluyordu da saat hâlâ yediydi? Gün resmen bitmek bilmemişti.

Dertop olmuş yorganımın derinliklerinden bir yerden bir mesaj sesi geldi. Doğrulmaya gücüm yoktu. O yüzden telefonumu bulana dek yatağı tek elimle yokladım, ardından kendime doğru çekerek suratıma yaklaştırdım.

Gizli Numara: Cık cık. Son oyuncumuzdan yanıt gelmedi.

Yani hakkını kaybettin, Maeve Rojas.

Artık gerçek Dedikodu Kazanı ruhuyla sırlarından birini ifşa edebilirim.

Gözlerim fal taşı misali açıldı. Maeve son zamanlarda okulda birlikte takılmamıza rağmen bana seçildiğinden bahsetmemişti. O kız ya fena hâlde içine kapanıktı ya da sorunlarla yüzleşmekten kaçınıyordu. Belki de ikisi birdendi.

Yine de endişelenecek bir şey yoktu. Maeve benim gibi utanç verici sırlarla dolu değildi. Gizli Numara, muhtemelen henüz birinci sınıftayken bir basketbol oyuncusunun bodrum katında kustuğuyla ilgili şu eski hikâyeyi ısıtıp milletin önüne sürecekti. Belki de Luis'den hoşlandığını ifşa edecekti. Gerçi bunun sır kategorisine girmediği gayet ortadaydı. Her halükârda mesajın bir an önce gelmesini diledim. Böylelikle bu aptal oyuna kafa patlatmaktan kurtulabilirdim.

Derken beklenen mesaj geldi.

Gizli Numara'nın son dedikodusu ekranımı doldurdu. Beş, belki de altı kez gözlerimi kırpıştırdım ama yine de gördüklerime

inanmakta zorlanıyordum. Hayır. Olamaz. Ah, hayır. *Kahretsin*, hayır.

Aman tanrım, ne?!? mesajları yağmaya başladı. Her şey o kadar çabuk olup bitiyordu ki gelen mesajları okumaya yetişemiyordum. Pat diye doğruldum ve apar topar Maeve'in numarasını çevirdim ama açmadı. Şaşırmamıştım. Şu anda yapması gereken başka bir telefon görüşmesi vardı.

BÖLÜM ON İKİ

Knox
3 Mart, Salı

King's Landing'deki adam şakır şakır terliyordu. Kapalı toplantı odasında Sandeep'le konuşurken orası burası seğiriyor, sallanıyor, ellerinden biriyle sürekli çenesini ovuşturuyordu. "Bazen nasıl oluyor da masum insanlar böylesine suçlu görünebiliyorlar?" dedim Kanıtlanana Kadar'ın stajyer avukatlarından biri olan hukuk öğrencisi Bethany Okonjo'ya.

Toplantı odasının önündeki masaya kurulmuş, D'Agostino davası hakkında yapılmış haberleri derleyip düzenliyorduk. Bethany omuzlarını silkti ve zımba almak için çekmecelerden birine uzandı. "Tersi de olmuyor mu?" dedi. "Suçlu insanlar da son derece masum görünebilirler. Mesela şuradaki arkadaşımız." Çavuş Carl D'Agostino hakkında yazılmış uzunca bir köşe yazısını kaldırdı. Makaleye adamın geniş geniş gülümserken çekilmiş polis üniformalı bir fotoğrafı da eşlik ediyordu. Kolunu elinde bir plaket tutan, üniversite çağlarında bir çocuğun omzuna atmıştı. "Sabıka fotoğrafını değil de *bunu* kullanıyor olmaları sence de tuhaf değil mi?" diye ekledi örgülü saçını omzunun üstünden

atarken. "Bir komployа kurban ettiği insanların hiçbiri, tutuklandığında böyle nazik bir muamele görmedi."

Fotoğrafın altındaki açıklamaya baktım. *Çavuş Carl D'Agostino tutuklanmasından önceki hafta, toplumsal akran danışmanlığındaki başarılarından ötürü San Diego State Üniversitesi öğrencilerine plaket verdi.* "Hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedim makalenin ilk birkaç paragrafına göz gezdirirken. "Ama haklısın. Sürekli ne kadar harika bir adam olduğuna değiniyorlar. Sonra, *tüh*, aniden büyük bir skandal patlak veriyor. Sanki on yedi kişiye kazara komplo kurmuş gibi."

Makaleyi önümdeki yığına ekledim ve toplantı odasının yanındaki duvarda asılı saate baktım. Neredeyse akşamın yedisi olmuştu. Hiç bu kadar geç kaldığım olmamıştı ama Kanıtlanana Kadar'da vaktinde işten çıkan tek kişi olduğumu düşünmeye başlıyordum. Ofistekiler hâlâ arı gibi çalışıyordu; Bütün masalar doluydu ve üstleri boş pizza kutularıyla kola tenekelerinden geçilmiyordu. Bethany yarım bıraktığı pizza diliminin kıtırını koparıp kenarından kemirdi. "Senin sınıf arkadaşlarından birine de aynı muameleyi çektiler. Jake Riordan'a. Onu hatırladın mı?" Sanki unutabilirmişim gibi. "*Yıldız atletin adı Simon Kelleher davasına karıştı,*" dedi Bethany haber spikerlerininkini andıran bir sesle. "Ah, *adı karıştı* derken sakın kız arkadaşını öldürmeye kalkıştığını kastediyor olmayın? O tür bir *adı karışma* mı?"

"O saçmalığın daniskasıydı," dedim.

Bethany burnundan güldü. "Adalet sistemi beyaz, erkek, zengin ve yakışıklı olduğunda farklı işler." Son pizza dilimini önüme itti. "Günün birinde suç dünyasına girmeye karar verirsen aklında olsun."

Dilimi aldım ama o kadar soğumuş ve yağları o kadar donmuştu ki bir ısırık bile alamadım. "Bende saydığın şeylerden yalnızca ikisi var."

"Kendini hafife alma, evlat."

Eli kılıfı gözüme son derece tanıdık görünen bir telefonu elinde sallayarak yanımıza geldi. "Knox. Bu senindi, değil mi? Fo-

tokopi odasında unutmuşsun. Ayrıca Maeve arıyor." Ekranıma baktı. "Arıyordu. Onu kıl payı kaçırdın."

Ben de telefonumun neden garip bir şekilde sessiz olduğunu düşünüyordum. "Kusura bakmayın," dedim telefonu elinden alırken. Ne var ki Bayview Lisesi dedikodularına vakti olmayan, işi başından aşkın bir iş insanı edasıyla telefonumu masaya bırakmadan evvel gözüme çok sayıda mesaj çarptı. Eli sonunda adımı öğrenmişti ve bana yapılacak daha ilgi çekici işler vermeye başlamıştı. Önünde telefonla kafayı bozmuş bir ergen gibi davranarak durumu berbat etmek istemiyordum. Hem de öyle olmama rağmen. "İstediğiniz bir şey var mı?"

Eli elini yeni kesilmiş saçlarından geçirdi. "Eve gitmeni istiyorum. Çocuk işçilere dair kanunlar var ya da en azından Sandeep öyle söylüyor ve şu anda muhtemelen hepsini çiğniyoruz. Bilhassa da sana maaş vermediğimiz için. Neyse, Maeve'in aramasına dön ve çık git, tamam mı? Diğer her şey yarına kadar bekleyebilir." Hâlâ makaleleri zımbalamakla meşgul olan Bethany'ye baktı. "Bethany, oturup önümüzdeki haftanın duruşma programını gözden geçirebilir miyiz?"

"Evet, elbette." Bethany kalabalık ofiste etrafına bakındı. "Winterfell'e mi gitsek?"

Eli gözlerini devirdi. Bu isimleri asla kanıksayamayacaktı. "Olur."

Gittiler. Ben de bıkkınlıkla telefonuma baktım. Birilerini aramaktan gerçekten nefret ediyordum ama Maeve yine bilgisayar başında olduğundan mesaj yazamıyor olabilirdi. Adına dokundum ve telefonu resmen çalmadan açtı.

"Oh, Tanrı'ya şükürler olsun." Sesi alçaktı ve nefes nefese kalmış gibiydi. "Aramama geri dönmeyeceğinden korkuyordum."

Terli adam toplantı odasında Sandeep'in etrafında volta atarak dikkatimi dağıtıyordu. "Neden dönmeyecekmişim ki? Telefon görüşmelerine alerjim olduğunu söylerken yalnızca şaka yapıyordum. Yani genellikle." Hat o kadar sessizleşti ki bir an için bağlantının koptuğunu sandım. "Maeve? Orada mısın?"

"Ben... evet. Şey, ne yapıyorsun?"

"Hâlâ işteyim ama yakında çıkacağım."

"Tamam. Pekâlâ. Acaba..." Sesi alçalarak gücünü yitirdi. Yüksek sesle yutkunduğunu duydum. "Telefonuna hiç baktın mı?"

"Hayır. Bir saat kadar fotokopi odasında bırakmışım. Neler oluyor?" Duvardaki saate tekrar baktım ve o anda jetonum düştü. "Siktir. Doğruluk Mu Cesaret Mi mesajın geldi, değil mi? Ne demiş? İyi misin?"

"Ah, Tanrım." Maeve'in sesi kalınlaştı. "Çok özür dilerim, Knox. Çok ama çok üzgünüm."

"Ne? Maeve, beni korkutmaya başlıyorsun." Duraksadım. Soluğu hıçkırıklarla kesilirken içime kötü bir his doğdu. "Sen *ağlıyor musun*?"

"Şey..." Kesinlikle ağlıyordu. "Ben... sanırım... tamam. Gizli Numara'dan gelen mesajı sana aynen okuyacağım çünkü şey, ona ulaşmaya çalışırken o abuk sabuk yorumları okumak zorunda kalmanı istemiyorum. Çünkü her zamanki gibi aptalca ve anlamsızlar." Maeve titrek bir nefes aldı. "Fakat bunu yapmadan önce... Öyle bir şey demediğimi bilmeni istiyorum, tamam mı? *Tam olarak* öyle demedim. Asla demem. Beynimi didik didik ettim ve konuyla çok ama çok uzaktan da olsa alakası olan tek bir konuşma dışında aklıma hiçbir şey gelmiyor ama yemin ederim ki söylediğim şey bundan *çok daha* incelikliydi. Ayrıca konuştuğum kişi de ser verip sır vermeyen Bronwyn'di. Yani bunun nasıl olduğunu cidden bilmiyorum."

"Maeve, yeter artık. Neler oluyor? Kiminle dövüşmem gerekecek?"

"Yapma." Bu kelimeyi âdeta inleyerek söylemişti. "Ben, tamam. Mesajda şöyle diyor. *Maeve Rojas*, şey..." Derin bir nefes aldığını duydum. Sözcüklerin geri kalanı dudaklarından bir çırpıda döküldü. "*Maeve Rojas, Knox Myers'ın kıçına tekmeyi bastı çünkü kuşu kalkmıyormuş.*"

Has. Sik. Tir.

Bir an için Maeve'in kesik soluklarını dinledim. Belki de be-

nimdiler. Çekinerek, "Knox? Sen..." dediğini duyar duymaz telefonu suratına kapattım. Telefonum elimden kayıp düştü ve masanın üstünde hafifçe sekti. O orada ekranı aşağı gelecek şekilde öylece dururken yumruklarımı alnıma bastırdım.

Has. Sik. Tir. Kalbim göğsümden fırlayıverecekmiş gibiydi. Hayır. Bu imkânsızdı. Bütün okul hayatımın en küçük düşürücü ânı hakkında yazılmış bir mesajı okumamıştı. Bu benim *özelimdi.* Ve sonsuza dek de öyle kalması gerekiyordu.

Maeve ve ben – Tanrım. Bu çok aptalcaydı. Liseden mezun olabilmek için bitirmek zorunda olduğumuz bir dönem ödeviymiş gibi aylarca *bekâretlerimizi kaybetmekten* bahsedip durmuştuk. Bu konuya böylesine pratik yaklaşmamız aslında ikimizi de uyandırmalıydı ama bunu istediğimizi sanıyorduk. Derken annemle babam evlilik yıldönümleri için şehirdışına çıkmıştı. Böylelikle aradığımız fırsat elimize geçmiş oldu.

Fakat çok gergindim. Maeve gelmeden önce babamın votkasından birkaç tek atmıştım çünkü alkolün sinirlerimi yatıştıracağını sanıyordum ama tek yaptığı başımı döndürmek ve az da olsa midemi bulandırmak olmuştu. Derken kendimizi öpüşürken bulmuştuk ama... işe yaramıyordu. Hem de hiçbiri. Maeve'in de pek istekli olmadığını görebiliyordum ama ikimiz de *bu yola baş koymuş* gibiydik. Nasıl o kadar çabuk havlu attığımı bilmiyordum. Oysa erkeklerin analarının karnından çıktıklarından beri buna hazır olması gerekiyordu.

Maeve geri çekilip biraz ara vermemizi istediğinde derin bir oh çekmiştim. Ardından düğmelerini gerisin geriye ilikleyip, "Sence de olmadığımız bir şey olmak için gereğinden fazla çaba harcamıyor muyuz?" diye sormuştu.

O zaman ona minnet duymuştum. Beni anladığı için. Sorun etmediği için. Hem o zaman hem de sonrasında olabildiğince normal davrandığı için. Böylelikle o günü hiç yaşanmamış sayabilmiştim. Hatta kendimi o günün hiç yaşanmadığına ikna bile etmiştim. Şimdiye dek.

Çünkü birilerine *anlatmıştı.* Bronwyn'den başkalarına da an-

lattığından emindim çünkü Bronwyn dedikodu yayacak mizaçta biri değildi.

Gerçi artık kime söylediğinin bir önemi yoktu. Olan olmuştu.

Telefonumu çevirdim. Maeve'den gelen yeni mesajları görmezden gelerek Gizli Numara'nın sohbet grubunu açtım. *Ona ulaşmaya çalışırken o abuk sabuk yorumları okumak zorunda kalmanı istemiyorum,* demişti Maeve. *Çünkü her zamanki gibi aptalca ve anlamsızlar.*

Ve oldukça fazlaydılar. En az yüz tane olmalıydı.

Yumuşak muamele için üzgünüm, dostum.

Kanada'da koli koli Viagra siparişi verebileceğin harika bir eczane biliyorum.

Belki de erkek olmadığındandır.

İsa aşkına. Yarın okula nasıl gidecektim? Ya da herhangi bir zaman? Ya da önümüzdeki ay *Sihirli Orman* temsilinde nasıl sahneye çıkacaktım? Onca insanın gözü önünde nasıl şarkı söyleyecektim? Bayview Lisesi amansızdı. Tek bir olay, hayatınızın geri kalanı boyunca size bir kulp takmalarına yeterdi. Bense benimkini bulmuştum. Yirmi yıl sonraki mezunlar buluşmasında bile Brandon Weber ve Sean Murdock hâlâ buna gülüyor olacaklardı.

"Knox?" Eli'ın sesine sıçradım. O ve Bethany ellerinde dizüstü bilgisayarlarıyla masama yaklaşıyorlardı. "Eve gittiğini sanıyordum." Elimle yüzümü ovuşturdum. Bunun üzerine kaşlarını çatarak bana dikkatle baktı. "İyi misin? Hasta gibi görünüyorsun."

"Baş ağrısı," dedim kurbağalarınkini andıran bir sesle. "Büyütülecek bir şey değil. En iyisi... Evet. Eve gideyim." Eli kaşlarını gittikçe daha fazla çatarak beni izlerken telefonumu aldım ve titrekçe ayağa kalktım. Dizüstü bilgisayarını masanın köşesine koydu.

"Seni eve bırakayım. Gerçekten solgun görünüyorsun."

Tereddüt ettim. Telefonuma birbirinden rezil mesajlar yağarken en kötüsü hangisiydi? Patronumla aynı arabada olmak mı yoksa otobüsün tekinde suratını tekrar görmeyeceğim bir ihtiyarın yanında oturmak mı? Kıyaslanamazdı bile. "Hayır, iyiyim,"

demeye zorladım kendimi. "Gayet iyiyim. Yarın görüşürüz." Biri kolumdan çekiştirdiğinde neredeyse kapıya varmıştım. Yarım yamalak döndüm. Öfkem tutamayacağım kadar çabuk parlayıverdi. "*İyiyim* dedim!"

"Biliyorum," dedi Bethany. "Ama muhtemelen buna ihtiyacın vardır." Sırt çantamın kayışını elime tutuşturdu.

"Haklısın. Özür dilerim." Suçluluk duygusu benliğimi istila etti. Bu yüzden sırt çantamı omzuma takarken onunla göz göze gelmekten kaçındım. Hâlâ sinirlerim tepemdeydi ama bunların hiçbiri Bethany'nin suçu değildi. Daha iyi bir hedef bulmak için asansöre binip kapıların arkamdan sıkıca kapanmasını bekledim.

Maeve'den gelenler mesaj listemin en üstündeydi:

Çok özür dilerim.

Asla seni incitmek istemezdim.

Konuşabilir miyiz?

Söylemek istediğim çok şey vardı ama lafı kısa kesip doğrudan sadede gelmeye karar verdim.

Cehennemin dibine kadar yolun var, Maeve.

BÖLÜM ON ÜÇ

Maeve
4 Mart, Çarşamba

Çarşamba sabahı beni okulda ilk karşılayan Sean Murdock oldu ve bunu pantolonunun ön tarafını avuçlayarak yaptı. Brandon Weber arkasında durmuş kıkırdarken, "Gerçek bir erkek istediğinde üstüme binebilirsin," dedi suratında yılışık bir gülümsemeyle. "Tatmin garantili."

Simon Kelleher birinci sınıftayken yaptığım bir şeyle ilgili kırıcı bir blog yazısı yazdığından beri hissetmediğim türden utanç ve korku karışımı bir duyguyla suratım alev alev yandı. Ne var ki bu defa paçayı sıyırmak için gölgelere sığınamazdım çünkü ablam yanımda olmadığından benim için savaşamazdı. Ayrıca bu dedikodunun hedefindeki tek kişi ben değildim.

"Birincisi, iğrençsin," dedim yüksek sesle. "İkincisi, o aptal oyun yalan söylüyor. O tür bir şey hiç yaşanmadı." Kilidi döndürerek şifremi girdim ve dolabımın kapağını öyle bir hışımla açtım ki elimden kayıp yandaki dolaba çarptı. "Okuduğun her şeye inanıyorsan aptalın tekisin demektir. Gerçi her halükârda aptalın tekisin. Neyse, öyle ya da böyle, okuduklarınız doğru değil."

Hikâyem buydu ve ne pahasına olursa olsun bundan şaşmayacaktım.

"Kesin öyledir, Maeve," dedi Sean pis pis gülerek. Bu adımı bildiğini öğrenmek açısından berbat bir zamandı. Derken beni tepeden tırnağa süzdü. Öyle ki tüylerim diken diken oldu. "Teklifim hâlâ geçerli."

Brandon tekrar güldü. "Hatta dimdik ayakta," dedi. Ardından bir beşlik çakmak için elini kaldırdı ama Sean'ın jetonu hâlâ düşmemişti.

Derken koridor kahkahalarla çınladı ve o yana dönerken Sean'ın yüzü aydınlandı. Knox'un dolabının olduğu yere bir grup insan toplanmıştı. "Görünüşe bakılırsa erkek arkadaşın gelmiş," dedi Sean. "Pardon, *eski* erkek arkadaşın. Bunun için seni suçlayamam. Umarım hediyesini sevmiştir." Sean ve Brandon gittikçe büyümekte olan kalabalığa doğru ağır adımlarla yürürken midem sancılar girdi. Dolabımdan, gireceğim dersle muhtemelen uzaktan yakından alakası olmayan rasgele birkaç kitap aldım, sırt çantama tıkıştırdım ve dolabımın kapağını çarparak kapattım.

Knox'un dolabıyla aramdaki mesafeyi henüz yarılamıştım ki biri kolumu yakaladı. "Ben olsam yapmazdım," dedi Phoebe beni çekerek durdururken. Kıvırcık saçlarını öyle yukarıdan atkuyruğu yapmıştı ki arkamıza bakmak için kafasını çevirdiğinde savruldu. "Şu anda onun yakınlarında olman durumu kötüleştirmekten başka işe yaramaz." Sesinde kabalıktan eser yoktu, yalnızca gerçekleri gözüme sokuyordu fakat dudaklarından dökülen sözcükler yine de canımı yaktı.

"Neler oluyor?"

"Dolabının kapağına haşlanmış makarna yapıştırmışlar. Şey şeklinde... Muhtemelen tahmin edebiliyorsundur." Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti ama dudaklarının etrafındaki gergin çizgiler tavrıyla uyuşmuyordu.

"Daha kötü olabilirdi. En azından makarnalardan kurtulması kolay." Çenesi seğirdi. "Yani, temizlemesi."

Yanımdaki dolaba yaslandım. "Ah, Tanrım. Öyle adiler ki. Oysa bu doğru bile değil." Sesimi yükselttim. "*Asla* öyle bir şey söylemedim." Yalanımı Sean'dan çok daha fazla beyin hücresine sahip birinde denemek amacıyla Phoebe'ye kaçamak bir bakış attım.

"Önemi yok," dedi aynı umursamaz fakat acı sesle. "Ne dersen de, insanlar istediklerine inanacaktır."

Kızgınlıkla suratımı ekşittim. "En kötüsü de bunu yapan kişinin kimliğini tespit etmek açısından ilerleme kaydediyor olmamdı. Sanırım yeterince hızlı davranamadım."

Phoebe gözlerini kırpıştırdı. "Ne dedin sen?"

Onu Karanlıkzihin'in intikam forumundaki son paylaşımları hakkında bilgilendirdim. "Sonuncusunun benimle ilgili olduğuna kalıbımı basarım," dedim Phoebe'nin aldığım ekran görüntüsünü görebilmesi için telefonumu ona çevirirken. *Eylemlerim devam edecek. Tik tak.*

Altdudağını dişlerinin arasına kıstırdı. "Hımm. Olabilir. Yine de bunları yazanın kimliği hakkında sana fikir vermiyor."

"Henüz değil," dedim. "Ama görsen şaşardın. Kimliklerini açık etmediklerine inanan insanlar sürekli kendilerini ele verirler." Simon'ın yaptığı kesinlikle buydu.

"Bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye sordu Phoebe. Ben başımla onaylarken suratında ciddi bir ifadeyle yanımdaki dolaba yaslandı. "Dün gece bu aptal oyunu düşünüyordum. Herkesi ipin ucundaki kuklalar gibi oynatıyor. Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun arkasında her kim varsa şu anda inanılmaz bir güç sarhoşluğu yaşıyor olmalı. Ve mesele şu ki ona bu gücü *biz* veriyoruz. Umursayarak. Tepki vererek. Bütün zamanımızı sıranın kime geldiğini ve neyin doğru, neyin yanlış olduğunu düşünmekle harcayarak. Canavarı besliyoruz. Kendi adıma söyleyebilirim ki artık canıma yetti. Dün gece Gizli Numara'yı engelledim ve bence sen de öyle yapmalısın. İntikam forumundan uzak dur. İlgi görmek için yanıp tutuşan şu kimliği meçhul ucubelere istediklerini verme. Eğer kimse onlara kulak asmazsa er ya da geç pes ederler."

"Ama *herkesi* onlara kulak asmamaya ikna edemeyiz," diye karşı çıktım. "Bayview Lisesi'nden bahsediyoruz. Kuzey Amerika'nın dedikodu başkentinden."

Phoebe kafasını hafifçe iki yana salladı. "Bir yerden başlamalıyız, öyle değil mi? Şu andan itibaren resmî olarak bu kargaşanın dışında kalmayı tercih ediyorum."

"Teoride kulağa harika geliyor," dedim. "Seninle aynı fikirdeyim. Fakat bunun şu anda Knox'a hiçbir faydası dokunmayacak."

"Bu meseleyi fazla büyütüyorlar," dedi Phoebe. Bana biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bu gayet sık rastlanan bir durum. Bunu sen de biliyorsun. Özellikle de ilk seferinde. Acaba alkol de almış olabilir mi?"

Kafamı dolaba sertçe vurma isteğine güçlükle karşı koydum. "Lütfen yapma." Ardından sırf olan biteni anlamlandırmak için yanıp tutuştuğumdan ve Knox da benimle konuşmadığından, "Bunu kimin nasıl öğrendiğini bilmiyorum. O gün yaşananlardan yalnızca Bronwyn'e bahsettim ve o da asla başkasına anlatmaz," diye ekledim fısıltıyla.

"Emin misin?" Phoebe tek kaşını kuşkucu bir tavırla kaldırdı. Sanırım bunu sorduğu için onu suçlayamazdım. Ne de olsa Emma'yla aralarında kız kardeşliğin getirdiği sağlam bir güven bağı yoktu.

"Elbette. Mesela Knox birilerine anlatmış olabilir. Benden daha çok arkadaşı var."

Phoebe kafasını kendinden emin bir tavırla iki yana salladı. "İmkânı yok. Erkekler böyle şeyleri asla anlatmaz."

Boğazım ağrıyordu. "Artık benden nefret ediyor."

Zil çaldı ve Phoebe hafifçe koluma vurdu. "Bak, çok çirkin şeyler yaşıyorsunuz. Elbette sinirli olacak. Fakat sen abartıldığı kadar korkunç bir şey yapmadın. Gerçek şu ki kızlar böyle şeyleri konuşur. *İnsanlar* bu tür şeyleri konuşur. O da bunu biliyor. Ona biraz zaman tanı."

"Tamam," diye mırıldandım ama ardından Knox'un tanıdık gri svetşörtünün gözüme ilişmesiyle yüreğim ağzıma geldi. Sırt

çantasını tek omzuna asmış, başını da öne eğmişti. Suratını görebileceğim kadar yaklaştığında o kadar perişan görünüyordu ki çenemi tutamadım. "Selam Knox," dedim. Adını söylerken sesim titremişti.

Ağzı aşağı doğru seğirdi. Yani beni duymuştu. Fakat tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti.

Phoebe koluma bir daha vurdu. Bu sefer daha sertti. "Bundan biraz daha uzun zaman."

Günümün geri kalanı daha iyiye gitmedi. Her yerde yumuşak penis resimleri belirmeye başladı: dolapların üstünde, sınıf kapılarında, tuvaletlerin duvarlarında, hatta öğle yemeği sırasında mutfakta. Ben yemeye hiç de niyetimin olmadığı hamurlaşmış bir hindili sandviç alırken eski hapishane çalışanı Robert o resimlerden birini yırtıverdi. "Bu canavarlar acaba yine ne cehennemin peşinde?" diye mırıldandı yarı şaşkın yarı evhamlı bir ifadeyle.

Bu canımı sıkan tüm diğer düşünceleri bir kenara itmişti. Burun kanamaları ve morluklar bekleyebilirdi. Gizli Numara'nın kimliği artık umurumda bile değildi. Phoebe haklıydı: Bu kişi her kimse, ona ayırdığım zamana ya da gösterdiğim ilgiye layık değildi. Enerjimi, Knox'la aramızdaki sorunu çözmeye harcamalıydım. Sonuçta Favorilerim'deki beş kişiden biriydi. Dahası, o beş kişi arasında benimle kan bağı olmayan ya da ölmeyeyim diye para almayan tek insandı. Bu durumun arkadaşlığımızı mahvetmesine izin veremezdim.

Paydos zilinden sonra, onunla konuşmak için son bir fırsat yakalamak umuduyla *Sihirli Orman* provasına gittim. Kongre salonunun koridorundan aşağı yavaş adımlarla yürürken bir yandan küçük kalabalığa göz gezdiriyor, diğer yandan da sahnenin tepesinde kaç ışığın yandığını sayıyordum. *Eğer çift sayı çıkarsa Knox bugün beni affedecek. On, on bir, on iki... on üç.*

Lanet olsun. Bu çifte şanssızlık demekti.

Knox görünürde yoktu ve prova henüz başlamışa benzemi-

yordu. Sahnede yalnızca iki kişi vardı. Yaklaştıkça bunlardan birinin tiyatro öğretmeni Bayan Kaplan, diğerininse asık suratlı bir Eddie Blalock olduğunu gördüm.

"Ama rolü bilmiyorum," dedi Eddie. Saçlarını jöleyle kaskatı ve dimdik yapan, ufak tefek, zayıf bir ikinci sınıf öğrencisiydi.

"Sen *yedek* oyuncusun." Bayan Kaplan ellerini beline koydu. "Geçtiğimiz iki ay içinde Jack rolünü ezberlemiş olman gerekiyordu."

"Evet ama..." Eddie kafasının arkasını kaşıdı. "Ezberlemedim."

Bayan Kaplan insanın iliğini çürütecek türden bir iç geçirdi. "Yapman gereken tek bir iş vardı, Eddie."

Lucy Chen ön sırada bir sandalyenin kenarına tünemiş, hem kollarını hem de bacaklarını üst üste atarak öne doğru eğilmişti. Bu hâliyle öfkeli bir kıvrık krakere benziyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Dudaklarını öyle bir bastırdı ki neredeyse yok oldular. "Knox bıraktı," dedi gözlerini yırtıcı bir kuş edasıyla Eddie'den ayırmadan. "Görünen o ki Eddie de berbatmış." Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Lucy kiminle konuştuğunu ilk defa o anda fark etti. "Yani oyunu ve diğer her şeyi mahvettiğin için sana bir teşekkür borçluyuz."

Kan beynime sıçradı. Sabahtan beri kendimi suçluyordum ama Lucy de aynı şeyi yapmaya kalkışınca tüm bunlara bir dur demenin vaktinin geldiğine karar verdim. "Bu benim hatam değil. Şu korkunç oyun..."

"İki hafta önce şikâyet etmemiz gerektiğini *söylediğim* şu korkunç oyunu mu kastediyorsun?" Lucy çenesini kaldırdı. "Eğer o zaman dediklerime kulak verseydiniz büyük ihtimalle şimdiye dek çoktan kapatılmış olurdu. Üstelik bunların hiçbiri yaşanmazdı."

Tanrım, Lucy'nin haklı çıkmasından nefret ediyordum. "Belki artık birine söyleyebiliriz," dedim bakışlarım Bayan Kaplan'a kayarken.

"Ah, hayır, yapamazsın," diye çıkıştı Lucy. "Kadıncağızın derdi zaten başından aşkın. Kaldı ki herkes oyunu nasıl kazanacağını öğrendi. Cesareti seçen paçayı kurtarıyor. Öyle yapmadığına göre aklından zorun olmalı."

Phoebe'nin koridorda söyledikleri o anda kulağımda yankılandı. *Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun arkasında her kim varsa şu anda inanılmaz bir güç sarhoşluğu yaşıyor olmalı. Ve mesele şu ki ona bu gücü biz veriyoruz.* "Bir seçenek daha var. Bu ucubenin numarasını hep birlikte engelleriz ve oyunu oynamayı bırakırız," dedim. Ardından telefonumu çıkardım ve en nihayetinde tam da dediğimi yaptım.

"*Mija,* akşam yemeği vakti geçti ama sen ağzına tek lokma bile koymadın. İyi misin?"

Bay Santos'un sesini duyunca kafamı dizüstü bilgisayarımdan kaldırdım ama başına buyruk buklelerini güçlükle sığdırdığı beyzbol şapkasını görünce irkildim. Bunu yalnızca geceleri Café Contigo'dan ayrılırken takardı ve genellikle kafeden son çıkan da o olurdu. Ancak ondan sonra restoranın ne denli boş olduğunu fark ettim.

"İyiyim. Sadece aç değilim." Akşam yemeği vakti geldiğinde annem ve babamla sofraya oturamayacak kadar gergindim. Bu yüzden onlara burada Knox'la buluşacağımı söylemiştim. Ne yazık ki bu kuyruklu bir yalandı. Mesajlarıma yanıt vermesini bile sağlayamıyordum. Ayrıca yemek yiyemeyecek kadar stresliydim. Tarih dersi için yazmam gereken makaleye belli ki saatlerdir boş boş bakıyordum.

Bay Santos cıkcıkladı. "Buna inanmıyorum. Bence seni ayartacak doğru yemeği henüz bulamadık. Belki de eski usul bir Kolombiya yemeğine ihtiyacın vardır. En sevdiğin hangisi?" Biraz ürperdi. "Lütfen *salchipapa* deme."

Gülmeyi becerdim. Biz çocukken Bronwyn sosis yemeyi reddettiğinden, kesilip patates kızartmasıyla karıştırıldıkları şu gele-

neksel Kolombiya yemeğini hiç tatma fırsatı bulamamıştım. "Kesinlikle hayır. Biz daha ziyade bir *ajiaco** ailesiyiz."

"Mükemmel seçim. Hemen hazırlayayım."

"Bay Santos, hayır!" Adam mutfaktan yana dönerken atılarak kolundan yakaladım. "Yani, çok naziksiniz ama *ajiaco*nun hazırlanması saatler sürer. Üstelik kapatmak üzeresiniz."

"Fast food yorumunu yapacağım. Arjantin tarzı. Taş çatlasa on beş dakika sürer."

Ah, Tanrım. Artık etrafa nasıl hüzünlü köpek yavrusu bakışları atıyorsam bu son derece nazik adam karnımı doyurmak için mesaiye kalması gerektiğini düşünmüştü. Neyse ki uzun kollu giymiştim de tepeden tırnağa morluk içinde olduğumu göremiyordu. "Gerçekten iyiyim, Bay Santos. Bunu yapmanıza hiç..."

"Ben yaparım," dedi arkamızdan gelen bir ses. Luis omuzlarına yapışmış, yağ lekeli gri bir tişörtle yarı açık vaziyetteki mutfak kapısına yaslanmaktaydı. Leke içindeki bir tişörtün bir insan evladının üstünde bu kadar güzel durması imkânsızdı. "Sen eve git, *pa*"*. Ben kapatırım." Restoran tarafının ortasına kadar gelip sağ elini uzattı. Bay Santos'un elini cebine daldırıp bir avuç dolusu anahtarı Luis'e attığını görene kadar ne yaptığından emin olamadım.

"Benim için hava hoş," dedi Bay Santos ve suratında nazik bir gülümsemeyle bana döndü. "Öyle suçlu bakma, *mija*. Pratik yapmaya ihtiyacı var."

Derken tatlılıkla el salladı ve ayaklarını yere sürüye sürüye kapıdan çıktı. Köşeyi dönüp gözden kaybolmasını bekledikten sonra ayağa kalktım ve Luis'e özür dilercesine bakarak dizüstü bilgisayarımı çantama tıkıştırdım. "Dinle, ben en iyisi eve gideyim. Eğer baban sorarsa karnımı bir güzel doyurduğunu söylerim. Zaten aç da değilim." Boş midem yüksek sesle guruldamak

---

* Kolombiya'ya has, patates ve mısır koçanıyla yapılan kıvamlı bir tavuk çorbası –*çn*

** (İsp.) Baba –*çn*

için tam o ânı seçti. Ben kollarımı göğüs kafesimin üstünde kavuştururken Luis kaşlarını kaldırarak bana baktı ve midem tekrar guruldadı. "Hem de hiç."

"Hadi." Ağzının kenarlarında yarım yamalak bir gülümseme oynaştı. "Sonuçta sen de saksı gibi durmayacaksın." Arkasını döndü ve restoranın arka tarafında gözden kaybolarak bana onun peşinden gitmekten başka çare bırakmadı.

Şimdiye dek oturduğum yerden mutfağa ancak anlık bakışlar atabilmiştim. Parlak, kaotik ve gürültülü bir yerdi. Ne var ki şimdi öylesine hareketsiz ve sessizdi ki uzun, epeyce aşınmış bir metal tezgâhın arkasındaki mutfak aletlerine işaret ederken Luis'in sesi içeride yankılandı. "İşte, sihri burada yapıyoruz."

Ellerimi belime koydum ve profesyonel merak gibi göründüğünü umduğum bir tavırla mutfakta etrafıma bakındım. "Çok etkileyici."

"Bekle bir dakika. Şu tişörtten kurtulmam gerek. Berbat olmuş." Luis mutfağın geri kalanından ayrı ve yüksekçe bir metal raf ünitesinin arkasına geçti ve spor çantasından beyaz bir şey çıkardı. Ben ne yaptığını daha idrak edemeden tişörtünü kafasından çıkarıp yenisini giydi. Bir an için omuz kaslarını görür gibi oldum ama ardından üstünü başını düzeltti, eski tişörtünü çantasına tıkıştırdı ve çantayı gerisin geriye rafa koydu.

Böyle yapacağını bilseydim pürdikkat kesilirdim.

Luis sanayi tipi bir buzdolabının başına geçip kapağını açtı. "Şimdi, bakalım... Evet, güzel, her şey tamam. Yarın için hazırlanmış patateslerimiz ve tavuklarımız var. Patatesin cinsi doğru değil ama olsun. Mısırımız yok ama onu çabucak hazırlayabilirim." Malzemeleri birer birer çıkarıp tezgâha dizmeye koyuldu, ardından duvardaki bıçaklıktan bir bıçak seçip elime tutuşturdu. "Biraz taze soğan doğrayabilir misin?"

"Tabii ki." Bıçağı temkinli bir şekilde aldım. Bıçaklıktakilerin en küçüğüydü ama hayatım boyunca böylesine ölümcül görünen bir şeye el sürmemiştim.

"Tezgâhın altında bir kesme tahtası var."

Çok sayıda vardı. Plastiğin mi yoksa ahşabın mı daha iyi olduğunu merak ederek hepsini şöyle bir elden geçirdim ama Luis açıkça belirtmediğinden en üsttekini almaya karar verdim. Taze soğanları kesme tahtasına yığdım ama sonra en doğru kesim açısının hangisi olduğunu çözmeye çalışarak birkaç defa yönlerini değiştirdim. Ben demeti doğramayı yarıladığımda Luis saatlerdir mutfaktaymış gibi görünüyordu. Tencerelerden buharlar yükseliyor, sarımsaklar soteleniyor ve tavuklarla patatesler küçük, özenli parçalar hâlinde kesiliyordu. Luis bıçağı elinden bıraktı, elinin tersiyle alnını sildi ve benden yana bakarak sırıttı.

"Hiç acele etmesen de olur."

Sabahtan beri ilk defa güldüm. "Sahip olunabilecek en kötü aşçı çırağıyım."

"Daha Manny'yi mutfakta görmedin." Luis ocağın ayarını yaparken taze soğanlardan geriye kalanı çarçabuk doğramaya koyuldum. Böylelikle işimi bitirip onu izleyebilirdim. Mutfakta beyzbol sahasındaki gibi hareket ediyor, sanki on adım ötesini düşünüyormuş ve ne zaman nerede olması gerektiğini tamı tamına biliyormuş gibi özgüvenle süzülüyordu. Bu şimdiye dek gördüğüm en seksi şeydi.

Maşaya uzanırken yine benden yana baktı ve onu izlediğimi gördü. Yakalanmıştım. Benim yanaklarım alev alev yanarken onunkiler bir gülümsemeyle kırıştı. "Bugün senin neyin var?" diye sordu. "Saatlerdir kafanı bilgisayarından kaldırmadın."

"Ben..." Tereddüt ettim. Ona hikâyeyi en başından anlatmamın imkânı yoktu. "Kötü bir gün geçirdim. Knox'la kavga ettik. Ve şey, sanırım benim hatamdı. Yok, yok. Benim hatam olduğundan *eminim*."

Tepkisini dikktle izledim çünkü Luis'in Bayview Lisesi'nde hâlâ bir sürü arkadaşı vardı. Neyden bahsettiğimi biliyor olması mümkündü. Gerçi biliyorduysa bile hiç çaktırmadı. "Bunu ona söyledin mi?" diye sordu.

"Denedim. Şu anda benimle konuşmuyor."

Luis kıyılmış taze soğanlarla dolu kesme tahtamı önümden

aldı ve üstündekileri kaynamakta olan bir tencereye boca etti. Harika kokuyordu. On dakikada pişeceğini hiç sanmıyordum ama yöntemlerini sorgulayacak değildim. "Kötü olmuş. İnsanlara özür dilemeleri için bir şans tanımalısın."

"Onun hatası değil," dedim. "İncindi. Aramızda kalması gereken bir mesele dile düştü ve şimdi herkes dedikodusunu yapıyor. Her şey koskoca bir keşmekeşe dönüştü."

Luis suratını ekşitti. "Of, o okulu *hiç* özlemiyorum. Siktiğimin yeri resmen zehir saçıyor."

"Bana artık zehir saçan benmişim gibi geliyor." Sözcükler dudaklarımdan öylece dökülüverdi ve o anda gözlerim yanmaya başladı. Lanet olsun. Kesme tahtasını evyeye götürdüm ve onu yıkama bahanesiyle başımı kaldırmadım.

Luis tezgâha yaslandı. "Zehir falan saçtığın yok. Ne olduğunu bilmiyorum ama o kadarından eminim. Bak, herkes yapmaması gereken şeyler yapar. Bayview'daki zamanımın çoğunu millete götlük yaparak geçirdim. Derken Jake, Addy ve Cooper'la ilgili şu mesele içinden çıkılmaz bir hâl aldı ve bazı şeyler değişti." Şimdi yine el çabukluğuyla önündeki istasyonu temizliyordu. "Okulda olanları babama anlatırdım. Bir keresinde bana, 'Peki sen kim olmak istiyorsun? Sürüye uyan mı yoksa karşı duran mı? Şimdi karar vermenin tam zamanı,' demişti."

Kesme tahtasını yerine kaldırdım. "Cooper için herkese kafa tutman harikaydı."

"Cooper için herkese kafa tutan *Nate*'ti," diye düzeltti Luis. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Benim tek yaptığım yanlarında durmaktı. Kaldı ki Addy'ye uzun zaman önce arka çıkmalıydım. Ben senin gibi o çocuklara en başından yardım eden bir kahraman değildim. Ne var ki geçmişi değiştiremezsin. Tek yapabileceğin bir sonraki sefere işleri daha sıkı tutmaktır. O yüzden kendini böyle çabuk harcama."

O anda hiçbir şeyi, suratını iki elimin arasına alıp her santimini öpmeyi istediğim kadar istememiştim. Bugün Knox'la yaşadıklarımızdan sonra böyle hissettiğim için suçluluk duymalıy-

dım ama bu beni Luis'e biraz daha yaklaştırdı. Uzun yıllardır istediklerimi yapamamak ve hissettiklerimi söyleyememek o anda canıma tak etti.

Demek istediğim... altı aya ölmüş de olabilirdim. Kendimi tutmanın ne mânâsı vardı?

Luis ocağın başına geçip altını kıstı. Tezgâhın üstünden bir zamanlayıcı aldı ve hafifçe döndürdü. "Bunun beş dakika yavaştan kaynaması lazım." İstasyonuna dönerek ellerini bir havluya sildi. O anda kararımı verdim. Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana dek ona yanaştım ve elimi koluna koydum. Hiçbir şey olmasa bile koluna dokunmuş olurdum. Bunu asırlardır istiyordum. Kalbim gümbür gümbür atarken, "Peki beş dakika boyunca biz ne yapacağız?" diye sordum.

Luis öylece kalakaldı. Bir an için kahkahalara boğulacak diye ödüm koptu. Eğer böyle yapsaydı kanseri dert etmeme gerek kalmazdı çünkü oracıkta ölüverirdim. Ardından dudakları aheste bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kirpiklerinin altından bana baktı. O kadar uzun ve gürdüler ki neredeyse dolaşık görünüyorlardı. Elleri belime dolandı. "Bilmiyorum. Aklında bir fikir var mı?"

"Aslında birkaç tane var." Ellerimden birini ensesine götürdüm, ona doğru uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Beklediğimden daha yumuşaklardı. Teni ocağın ateşinden ve tepemizdeki parlak ışıklardan ısınmıştı. Soluklanmak için duraksadım çünkü bu çok fazlaydı. Daha hiçbir şey yapmamış olsak da vücudumdaki bütün sinirler heyecandan uğulduyordu.

Derken Luis beni öptü. Dudakları benimkilere hafifçe bastıran bir sıcaklıktan ibaretti. Yumuşak ve neredeyse tatlıydı. Ta ki ben kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekene kadar. Beni sertçe öperken tek bir harekette kaldırıp arkamızdaki tezgâha oturttu. Bacaklarımı koyabileceğim hiçbir yer olmadığından... beline doladım. Dudaklarını çenemden boynuma doğru kaydırırken gırtlağından o âna dek duyduğum en yumuşak inilti yükseldi. Ellerim tişörtünün eteğinin altından içeri girdi ve parmak uçlarımın altındaki kaslarının kasıldığını hissetmemle beynimde

dönüp duran bölük pörçük düşüncelerin sonuncusu da yok oldu. Ben zaman ve mekân mevhumumu kaybedene dek öpüştük. Tek istediğim *daha* fazlasıydı.

Bir gürültü beni aniden kendime getirdi. Biri detone bir ıslık çalıyor, diğer yandan da ağır ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Luis'in ellerinden sıyrıldım. Ne var ki tişörtünün ne kadar yukarı sıyrıldığını ve kumaşı nasıl büktüğümü görünce yüzümü yine ateş bastı. Tişörtünü kafasından çekip çıkarmama saniyeler kalmıştı.

Gürültüyü duyana dek bakışları sanki bir uyuşturucunun tesiri altındaymış gibiydi. Ardından kaşlarını çattı ve yanımdan ayrılıp kapıya doğru hareketlendi. "Neler oluyor?" diye mırıldandı. Hoplayarak tezgâhtan indim. Dizlerim tutmaz hâldeydi ama yine de saçlarımı düzeltmeyi başardım. Bir an sonra Manny ıslık çalarak mutfağa daldı.

"N'aber, L?" Yumruğunu uzattı ama Luis tepki vermeyince o yumruğu hafifçe omzuna indirdi. "Neden hâlâ yemek yapıyorsun?"

"Maeve için bir şey pişiriyorum," dedi Luis. Her zamanki tavrının aksine abisiyle konuşurken sesi hiç de cana yakın çıkmıyordu. "Burada ne işin var?"

"Ah, selam Maeve." Manny beni görünce el salladı. "Spor çantamı unutmuşum ve cüzdanım da içinde. Vay canına, harika kokuyor. Fazladan yaptın mı?"

Manny ocakta kaynamakta olan yemeğin başına geçip tencerenin içine bakarken Luis kollarını kavuşturarak ona dik dik baktı. "Dostum," dedi Luis. "Etrafına bir bak."

"Ne?" diye sordu Manny *ajiaco*yu karıştırırken. Tam o anda zamanlayıcı çaldı. Öyle gafil avlandım ki yerimden sıçradım. "Zaman doldu mu?"

"Gitsem iyi olur," dedim beceriksizce. Yanaklarım hâlâ yanıyor ve başım dönüyordu. Son yirmi dört saat içinde yaşanan onca şeyin ardından kendimi Luis'in kollarına attığıma inanamıyordum. Yani aslında, inanmasına inanıyordum da işte... Hem

ayaklı bir klişe hem de korkunç bir arkadaştım. "Her şey için teşekkürler, Luis ama hâlâ acıkmadım. Muhtemelen... gitsem iyi olur."

Manny'nin bakışları Luis'le ikimizin arasında gidip geldi. En nihayetinde mevzuyu çakmış gibiydi. "Ah, hayır. Sen kal. Zaten ben de cüzdanımı alıp çıkacağım," dedi ama çoktan mutfak kapısından çıkmıştım. Dizüstü bilgisayarımın çantasını az evvel bıraktığım sandalyeden kaptığım gibi hiç duraksamadan çıkışa yöneldim. Arkama bile bakmadan kaçtığım için muhtemelen hem pislik hem de ödleğin tekiydim ama tüm bunlar bir kerede hazmedemeyeceğim kadar fazlaydı: az öncesine dek hissedebileceğimden emin bile olmadığım yoğun bir fiziksel çekimin üstüne binen utanç ve vicdan azabı. En azından artık onca tantananın nedenini anlıyordum.

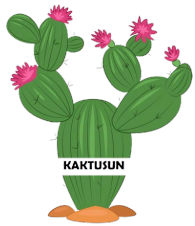
Onca tantanaya ne lüzum var? Aman Tanrım.

Tam kapıdan çıkarken hatırlayıverdim. Knox'la geçirdiğimiz rezalet geceden bahsederken Bronwyn'e aynen böyle söylemiştim. "Hayal kırıklığına filan uğradığım yok," demiştim ona. "Yalnızca rahatladım. O kadar öpüşmemize rağmen hiçbir şey hissetmedim. Tek düşünebildiğim, *Onca tantanaya ne lüzum var?* idi."

Bunu *burada* söylemiştim. Her zamanki masamda. İnsanların arasında. Herkesin kulak misafiri olabileceği bir yerde.

Aptalın tekiydim.

BÖLÜM ON DÖRT

Phoebe
5 Mart, Perşembe

Bugün normalden daha iyi bir gün olarak başladı.

İlk olarak Emma hastaydı. Banyoya kapanıp midesinde ne var ne yoksa kusması hoşuma gitmiyordu ama üzerime dikilmiş öfkeli bakışları olmadan kahvaltı çok daha sakin bir atmosferde gerçekleşmişti. Ayrıca araba bana kalmıştı. Böylelikle Jules'u arayıp okula giderken onu da almayı teklif edebilirdim. Son zamanlarda, Emma'yı sıkboğaz etmemek için okula yürüyerek gidip geliyordum. Bu da Jules'un ya otobüse bindiği ya da okula Monica'yla gittiği anlamına geliyordu. Hem onu özlemiştim.

Bugünün öncekilerden bir parçacık daha iyi olmasının ikinci nedeniyse haftalardır ilk defa Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun kafamı meşgul etmediğini fark etmemdi. Hâlâ orada olduğunu biliyordum ama onu kafaya takmamak, yeni bir mesaj gelecek mi diye gözümün sürekli telefona kaymaması büyük bir ferahlamaydı. Bir şeyi zihinden uzaklaştırmak için önce gözden uzaklaştırmak gerektiği yaklaşımının bu kadar güçlü olduğundan hiç haberim yoktu. Giyinirken, aynı zamanda en kısa eteğim de olduğundan uzun süredir giymediğim en gözde eteğimi seç-

tim ve bacaklarıma sürtünen kumaşının tanıdık dokusu bir süredir hiç olmadığı kadar kendim gibi hissetmemi sağladı.

"Çok güzel olmuşsun, tatlım," dedi annem mutfağa girdiğimde. O da çok güzel olmuştu – eski triko elbiselerinden birini giymiş, iri takılar takmış ve ayağına da botlarını geçirmişti. Arabanın anahtarlarını kapının yanındaki askıdan alırken gülümsedim. Annemle Emma daha yakın karakterlere sahipken, annem de ben de kendimizi ifade etmek için modayı ailemizdeki herkesten daha çok kullanırdık. Eğer annemin kıyafetini doğru yorumluyorsam o da kendini eskisi gibi hissediyordu. Bu da bugüne ılımlı yaklaşmama vesile olan üçüncü nedendi.

Jules'u aldığımda şoför koltuğundaki hâlime bakıp sırıttı. "Bayan Al Da Başına Çal'a ne oldu?"

Emma'ya karşı korumacılığım kabardı ama Jules'la bütün hafta doğru düzgün görüşmemişken şimdi onunla tartışmak istemiyordum. "Midesini üşütmüş."

Jules arka tarafa değil de öne kurulurken güldü. "Tüh tüh, vah vah. Gerçi buna alışabilirim." Bir Beyoncé şarkısına denk gelene kadar radyo kanallarında gezindi, sonra emniyet kemerini taktı ve böylelikle kaldırımın kenarından ayrılıp yola koyulduk. Şarkının birkaç yerine bağıra çağıra eşlik ettik. Tam onun yanımda olmasının tanıdık ritmine ayak uydurarak rahatlamaya başlıyordum ki, "Kulağıma bir şey geldi," dedi.

"Neymiş?"

"Koç Ruffalo, Cooper Clay'in Fullerton'la sahaya çıkacağı bir maç için bir sürü bilet almış. Bayview'da isteyene dağıtıyor. Yeni mezunlar da dahil." Ben yanıt vermeyince en sevdiği tatlıyı yalayıp yutmaya hazırlanır gibi ağzını şapırdattı. "Biz de gitmeliyiz. Nate'in orada olacağına kalıbımı basarım."

"Muhtemelen öyle olur ama..." Bu defa dilimi tutamadım. "Sence de vazgeçmenin zamanı gelmedi mi?"

Sesi buz gibi oldu. "*Neyden* vazgeçmenin?"

"Şey... Sonuçta Nate ondan hoşlandığını biliyor, değil mi? Onu öptün. Gördüğüm kadarıyla gayet dobra biri. Eğer devamını

getirmek isteseydi bence çoktan harekete geçerdi." Yanıt vermedi. Bunun dediklerimi düşündüğü anlamına geldiğini umdum ve bastırdım. "Mesele şu ki o gece sen gelmeden evvel Nate'le Bronwyn'i Café Contigo'da konuşurlarken gördüm. Bana kalırsa... onlar birbirlerine sırılsıklam âşık. Kızın beş bin kilometre uzakta olmasının da hiçbir önemi yok. Her şeye rağmen Nate'in istediği o. Muhtemelen *sonsuza dek* de öyle olacak."

"Harika," dedi Jules tekdüze bir sesle. "Destek için teşekkür ederim."

"Seni *destekliyorum*," diyerek karşı çıktım. "Muhteşemsin ve kıymetini bilen birini hak ediyorsun. Başka birine âşık bir adamı değil."

Jules güneşliği indirdi ve aynasına bakarak parmağının ucuyla gözlerinin altındaki mikroskobik maskara lekelerini sildi. "Her neyse. Belki de şansımı Brandon'la denerim. Nasıl olsa artık boşta."

Bayview Lisesi'nin otoparkına girerken midem kasıldı. "Jules. Hayır." Ona kendi evimde Brandon'ın saldırısına uğradığımdan bahsetmemiştim ama *malum* özel ders ilanını asanın o olduğunu biliyor olmalıydı. Kaldı ki Sean benimle dalga geçerken Brandon'ın kıkır kıkır güldüğünü de *görmüştü*. Bunca olaydan sonra onunla takılmanın şakasını bile yapabildiğine inanamıyordum. Daha da kötüsü bu bir şaka bile olmayabilirdi.

"Yavaşla, Phoebe Jeebies, yoksa şu çocuğa çarpacaksın." Jules gözlerini kısarak arabanın önünden geçen uzun boylu, zayıf oğlana baktı. "Ah, boş ver, Matthias Schroeder'miş. Bas gaza ve biç şu ucubeyi." Dümdüz bir saç tutamını kulağının arkasına kıstırdı; Nate'i öptüğü geceden beri saçlarını düzleştirmediği gün yoktu. "Ne ucube ama. Erotik *Yıldız Savaşları* hayran kurgularını izleyerek asılan tiplere benziyor, sence de öyle değil mi?"

Frene bastım. Şakağımdaki damar zonklamaya başlamıştı. Jules bugün kendinde değil gibiydi. Alaycılığı her zamankinin aksine kabalık sınırlarında dolanıyordu. Camımı indirip, "Pardon, Matthias!" diye bağırdım. İrkilerek hızlandı. "Onun hakkında

böyle şeyler düşünmemeyi yeğlerim, nokta," diye mırıldandım park yerine girerken.

Arabadan inip arka kapıya yöneldik. Ben anahtarlarımı çantama atarken Jules telefonuna baktı. "Şimdiye dek Gizli Numara'dan mesaj gelir diye düşünmüştüm," dedi.

Donakaldım. "Ne?"

"Haberin yok mu? *Sıradaki oyuncuyla irtibat kuruldu. Tik tak.*"

Sırıttı ve o anda sabrımın son kırıntısı da tükendi. "Haberim yok çünkü oynamıyorum," diye çıkıştım kapıyı savurarak açarken. "Emma'nın benden nefret etmesine sebep olduğu anda benim için *süper eğlenceli bir oyun* olmaktan çıktı. Zaten ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti. Tabii sen yine bildiğini oku."

Ben paldır küldür koridora girerken, "Sakinleşmen gerek," dedi Jules. Ona kendisini eve bırakacak başka birini bulmasını söylemeye zahmet etmedim. Bunu zaten planladığından emindim.

Gün boyunca Knox'la dalga geçmek için oraya buraya bırakılmış zımbırtılara rastlasam da Knox'un kendisine rastladığımda okul bitmek üzereydi. Yumuşak penis resimleri *her yerdeydi.* Dolabının üstündeki makarnalar kaybolmuştu ama sağlık dersine giderken –bu birlikte girdiğimiz tek dersti– onların yerine, önüne *VIAGRA* yazılmış devasa bir ilaç kutusunun yapıştırılmış olduğunu gördüm.

Oraya yaklaştıkça yavaşladım. Knox'un ilaç kutusunu söküp aldığını ve sonra da dolabına tıkıştırdığını görünce yüreğim sızladı. Sağlık dersi onun için *korkunç* geçecekti. Erkek üreme sistemini işliyorduk ki bu sıradan bir günde bile yeterince kötüyken böyle bir günde işkenceden farksızdı. Bu da yetmezmiş gibi Brandon ve Sean da aynı dersi alıyordu. Hiç düşünmeden Knox'un yanına gidip omzuna dokundum. İrkilerek döndü fakat beni görünce rahatladı.

"Selam," dedim. "Asmaya ne dersin?"

Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Son dersi asmaya ne dersin?" Elimi çantama daldırdım, anahtarlarımı çıkardım ve tek parmağımda döndürdüm. "Bugün araba bende."

Aklı acayip karışmıştı. "Yani biz... ne yapacağız ki?"

"Derse gitmek yerine okuldan çıkıp eğlenceli bir şeyler yapacağız," dedim sözcükleri ağır ağır telaffuz ederek. "Atla deve değil, Knox."

Sanki bir suç işlemişiz ve yetkililer tepemize binmek üzereymiş gibi koridorda etrafına bakındı. "Başımız belaya girmez mi?"

Omuzlarımı silktim. "Eğer alışkanlık hâline getirmezsen girmez. Annenle baban müdüriyetten aranır ve sen de onlara revire gittiğini, çok kalabalık olduğunu ve zamansızlıktan hemşirenin kaydını yapamadığını söylersin." Anahtarları daha hızlı döndürmeye başladım. "Eğer istemiyorsan tıpış tıpış sağlık dersine gidersin."

Bu noktada hayır demesini umuyordum çünkü yanımızdan geçen herkesin bize baktığını görünce bugün onunla görülmekle kendimi ateş hattına attığımı yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştım. Derken Knox dolabının kapağını çarparak kapattı ve "Canları cehenneme. Hadi gidelim," dedi.

Artık caymak yoktu.

Dümdüz ileri bakarak koridorun aşağısına doğru yürürken çıkışa koşma isteğimi güçlükle bastırdım. Kafamın içinde, eskiden babamla izlediğimiz yaban hayatı belgesellerindeki anlatıcınınkine epey benzeyen alçak, telaşlı bir ses vardı: *Hızlı hareketler aç sürünün dikkatini çekmekten başka işe yaramaz.* Arkamızda Brandon'ın bağırıp çağırdığını duydum ama yuhaladığı biz olamazdık çünkü arada epey mesafe vardı. En azından öyle umuyordum. Yine de arka taraftaki merdiven boşluğunun kapısından sağ salim çıktığımızda derin bir oh çektim.

Binadan çıkıp da hafif hafif çiseleyen yağmurun altına adım attığımızda, "Suç dünyasına hoş geldin," dedim Knox'a. Gözleri

fal taşı misali açıldı. Bense benimkileri devirdim. "Bu *gerçek* bir suç bile değil, Knox. Daha önce hiç okulu asmadın mı?"

Biz basamaklardan inerken, "Hayır," dedi. "İki yıldır okula gelmediğim tek bir gün bile olmadı." Suratını ekşitti. "Bunu sana neden söylediğime dair en ufak bir fikrim yok. Söylememişim gibi davran." Derken ileriden belli belirsiz bir şangırtı geldi. Birinin otoparkın arkasındaki parmaklıklardan atladığını görünce ikimiz de duraksadık. Okulun arka tarafındaki ormanlık alanda gözden kaybolmadan hemen önce uzun boyundan ve açık mavi, kapüşonlu svetşörtünden Matthias Schroeder'i tanıdım. Görünüşe bakılırsa sağlık dersini asan tek biz değildik. Bu ders dünyanın dört bir yanındaki nerd erkeklerin kâbusuydu.

Arabaya ulaştığımızda Knox açık olmasını beklermiş gibi kapının koluna asıldı ama Corolla'mızın merkezi kilitleri yıllar önce bozulmuştu. Kapımı açtım, şoför koltuğuna oturdum ve onun tarafının kilidini açmak için uzandım. "Eee? Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Doğrusu bu kadar ileriyi düşünmemiştim. Kontağı çevirdim ve artık şakır şakır yağan yağmura karşı silecekleri çalıştırdım. "Şey, dışarıda hava pek güzel değil. Yani sahile ya da parka gitmeyi unutabiliriz," dedim arabayı çıkışa doğru yönlendirirken. "Eğer istersen San Diego'ya gidebiliriz. Orada bazı akşamüstleri canlı müzik yapan sevdiğim bir kahveci var. Tek sorun şu ki..." Konuşmakla o kadar meşguldüm ki bir araba geçerken anacaddeye çıkmak üzere olduğumu fark etmedim ve ona çarpmamak için frenlere asılmak zorunda kaldım. Knox ve ben emniyet kemerlerimize rağmen sertçe öne doğru savrulduk. "Çok sık araba kullanmam ve trafikte de pek iyi sayılmam. Üstelik bir de yağmur yağıyor. Yani macera aramak yerine alışveriş merkezindeki Epoch Kahve'ye gidebiliriz."

"Epoch Kahve iyidir," dedi omzunu ovuştururken.

Sessizliğe gömüldük. İkimiz için şimşekten farksız bir öfke parlaması hissettim. Beni biriyle yattığım için, Knox'u ise *yatmadığı* için utandırmaları saçmalığın daniskasıydı. Bu arada kimse-

nin Derek'e ya da Maeve'e saldırdığı yoktu. Oysa onlar da bizim yaptıklarımızı yapmış... yapmadıklarımızı yapmamışlardı. İnsanlar açık fikirli olduklarını düşünmekten hoşlanırdı ama önlerine modası geçmiş bir cinsiyet klişesi attığınızda ona istisnasız toslarlardı. Dünyanın, çocukları asla talep etmediğimiz kutulara kapatmakta neden direttiğini ve orada durmadığımızda neden öfkelendiğini bir türlü anlayamıyordum.

Ne var ki eğer bu konuda atıp tutmaya başlarsam susmayacağımı biliyordum. Ayrıca Knox'un da şu anda dikkatini dağıtacak başka tür bir şeye ihtiyacı olduğundan bir hayli emindim. Hâl böyle olunca Bayview Alışveriş Merkezi'ne varana kadar hiç susmadan konuştum: Dizilerden, müzikten, işimden, kardeşimden bahsettim. Alışveriş merkezinin otoparkına girerken, "Bir gün bize gelmeni istiyor," dedim Knox'a. Hava yağmurlu olduğundan otopark doluydu ama şansım yaver gitti ve park edecek bir yer bulmak için dolanırken ilk sıradan bir Jeep çıktı. "Görünüşe bakılırsa onda epey iyi bir izlenim bırakmışsın."

"*Bounty Wars* hayranları birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır," dedi Knox. Jeep'in yerine park ettim, motoru kapattım ve kaşlarımı çatarak penceremin dışındaki sağanağa baktım. Alışveriş merkezinin girişine ne kadar yaklaşılabilirse o kadar yaklaşmıştık ama yine de kendimizi içeri atana kadar tepeden tırnağa ıslanacaktık. Knox emniyet kemerinin tokasını açtı ve sırt çantasına uzandı ama sonra doğruldu ve arabaya bindiğimizden beri ilk defa bana doğrudan baktı. Kahverengi gözlerinde altın rengi hoş benekler vardı. Bunu da zihnimdeki *Knox Günün Birinde Tam Bir Yere Bakan Yürek Yakan Olacak* klasörüne attım. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Kapımı açtım ve başımı eğerek yağmura adımımı attım ama yağmuru yalnızca birkaç saniyeliğine yedim çünkü Knox aniden yanımda belirdi ve elinde de ikimizin birden kafasına tuttuğu bir şemsiye vardı. Ona sırıttım. "Vay canına, hazırlıklıymışsın."

Gülümsememe karşılık verdi. Onu sağlık dersi cehenneminin

ateş çukurlarından kurtardığıma memnundum. "Eskiden izciydim," dedi biz girişe doğru seğirtirken. "Daha sonra bir ateş yakmamız gerekirse onu da hallederim."

Epoch Kahve'ye vardığımızda en güzel köşe masalardan birine kurulduk. Knox içeceklerimizi almaya gitmeyi teklif edince, onun dönmesini beklerken ben de telefonuma şöyle bir göz attım. Geçtiğimiz hafta o iğrenç yorumları sildiğimden beri Instagram'a girmemiştim ama hesabımı kilitlemenin trolleri uzak tutup tutmadığına bakmak için o anda girdim. Birkaç yeni mesaj isteği gelmiş olsa da büyük ölçüde işe yaramıştı. Mesajların çoğu tanımadığım erkeklerdendi. Bir tanesi dışında.

Derekculpepper01 Selam, seni

Kaşlarımı çatarak ekrana baktım ve mesaja tıkladım. *Selam, seni darlamak istememiştim ama konuşmayı gerçekten istiyorum. Bana mesaj atar mısın? Eğer istersen arayabilirsin de.*

"Hayır, sikkafalı, arayamam," dedim yüksek sesle. Ne var ki Knox masaya dönmüştü.

İçeceğimi bana uzatırken eli havada öylece kalakaldı. "Ne?"

"Sana demiyorum," dedim buzlu kahveyi alırken. "Teşekkürler." Daha fazla açıklamaya girişmeden önce tereddüt ettim ama en kötü ne olabilirdi ki? Hiçbir şey insanı başka birinin dertlerini dinlemek kadar kendi sorunlarından uzaklaştıramazdı. "Ablamla kendimizi içinde bulduğumuz şu Doğruluk Mu Cesaret Mi rezaletinden haberin var, değil mi? Şöyle ki mevzubahis eski erkek arkadaş bana mesaj atıp duruyor ve nedenini hiç bilmiyorum. Gerçi umurumda da değil ama sinirlerimi bozuyor. Zaten *kendisi de* sinir bozucu herifin teki."

"Sosyal medya berbat bir yer," dedi Knox. Masanın üstüne bir avuç şeker paketi bırakmıştı. Onlardan üçünü aldı ve paketlerin hepsini aynı anda açtı. İçtiği şeyi karıştırırken omuzları çöktü. "Sosyal medyaya... bir süredir girmedim. Oraya katlanamıyorum."

"Güzel," dedim. "Uzak dur. Umarım Gizli Numara'yı da engellemişsindir."

"Engelledim," dedi Knox sertçe. Moralinin yine bozulduğunu görünce çarçabuk konuyu değiştirdim ve sonraki bir saat boyunca mesajlaşma oyunu *dışında* her şeyden konuştuk. Zaman zaman Maeve konusunu açsam mı diye düşündüm ama... hayır. Henüz çok erkendi.

Knox telefonuna bakıp işe gitmesi gerektiğini söylediğinde zamanın nasıl da su gibi akıp geçtiğine şaşırdım. Ben de gitmeliydim; bu akşamüstü Addy'yle Maeve'in Ashton'ın nikâh şekerlerini yapmalarına yardım etmem gerekiyordu.

Boştaki peçetelerden biriyle buzlu kahvenin masada bıraktığı ıslaklığı sildim ve neredeyse boşalmış bardağımı aldım. "Seni bırakmamı ister misin?" diye sordum Knox'un peşi sıra Epoch Kahve'den çıkıp işlek koridora adım atarken.

"Ama işyerim San Diego'da." Knox buraya gelirken kıl payıyla atlattığımız kazaları hatırlamış gibi gerildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, iki buçuk kilometrelik bir sürüş için sayıları epey fazlaydı. "Gideceğin yerden epey uzak." Alışveriş merkezinin çıkışına geldik ve kapıdan çıktık. Hava hâlâ kapalıydı ama yağmur kesilmişti. "Otobüse binerim." Saatine baktı. "Bir tanesi on dakikaya kalkacak. Eğer alışveriş merkezinin arkasındaki kestirmeden gidersem yetişebilirim."

"Tamam, o hâlde..." Kulağıma çalınan tanıdık bir kıkırtı beni durdurdu ve sesin geldiği tarafa döndüğümde Jules'un Monica Hill'le birlikte otoparkta karşıdan karşıya geçmekte olduğunu gördüm. Ön kapıya doğru değil de alışveriş merkezinin yan tarafına doğru yürüyorlardı. Birkaç metre ötemize kadar geldiklerinde Jules beni fark edip pat diye durdu. Dahası kolundan tutarak Monica'yı da durdurdu.

"Heyyy," dedi Jules her zamanki coşkusunun yarısıyla. "Burada ne yapıyorsun?" Derken bakışları Knox'a kaydı ve gözleri fal taşı misali açıldı. Monica kahkahasını güçlükle bastırıp Jules'un kulağına bir şeyler fısıldadı.

Yanaklarımın pancar gibi kızardığını hissedebiliyordum. Jules ve Monica'nın karşısına Knox'la çıkmaktan utandığım için

kendimden nefret ediyordum. Bilhassa da birlikte o kadar güzel zaman geçirdikten sonra. Ama utanıyordum. "Kahve içtik," dedim.

"Biz de öyle yapacağız," dedi Jules. Oysa Epoch Kahve'ye gitmedikleri gün gibi ortadaydı. "Sizi kaçırmamız kötü oldu."

"Evet, kötü oldu," diye tekrarladı Monica. Gidişimi görmek için orada öylece dikilmeye devam ettiler. Suratlarındaki ifadeyi görünce sırf onları uyuz etmek için orada kalmak istedim. Ne var ki Knox elini kolunu nereye koyacağını bilemez bir hâlde yanımda dikiliyor, durumu yüz kat daha kötüleştiriyordu. Tanrım, bunun bir randevu olduğunu düşünürlerse ne yapardım? Ayrıca ne düşüneceklerini neden umursuyordum?

Öf. Canları cehennemeydi.

"Oldu o zaman, görüşürüz," dedim ortaya ve arabama doğru yürümeye koyuldum. Gerçi arabaya bindiğimde motoru hemen çalıştırmadım. Bunun yerine alnımı direksiyona dayadım ve ortaokuldan beri sahip olduğum bir arkadaşı kaybetmenin üzüntüsüyle on beş dakika kadar bir güzel ağladım. Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun uzun zayiatlar listesindeki kalemlerden yalnızca biriydi ama yine de... üzülmüştüm.

Ne yerde ne de gökte gibiydim ama yine de arabamı eve doğru sürdüm. Köşeleri bile otomatiğe bağlamışçasına dönüyordum. Ta ki sağır edici siren sesleriyle yerimden sıçrayana kadar. Yüreğim ağzıma geldi çünkü yola dikkat etmediğimi biliyordum ve muhtemelen on farklı trafik kuralını çiğnemiştim. Ama yavaşlarken, yanıp sönen ışıklar dikiz aynamda değil de önümde belirdi. Kenara çektim ve iki polis arabasının peşlerinde bir itfaiye aracıyla yanımdan geçerek Bayview Alışveriş Merkezi'ne doğru son sürat ilerlemesini izledim.

BÖLÜM ON BEŞ

Maeve
5 Mart, Perşembe

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," dedi Addy badem şekerlerinden birini ağzına atarken.

İkimiz Ashton'ın dairesindeki kanepede oturuyorduk. Phoebe ise sehpanın diğer tarafında yere bağdaş kurmuştu. Üçümüz birlikte küçük keselere badem şekeri dolduruyor, ağızlarını mavi kurdelelerle bağlıyor ve masaya diziyorduk. Bunlar Ashton'la Eli'ın düğün şekerleriydi. Zaman su gibi akıp geçmiş, düğüne bir aydan kısa süre kalmıştı.

Bir kurdele alıp badem şekeriyle dolu kesenin ağzına doladım. "Her şey," dedim.

Addy hiç acele etmeden ağzındakini çiğneyip yuttu. "Her şey," diye tekrarladı. "Sana akşam yemeği pişiren seksi bir delikanlıyla oynaştın diye mi?" Kafasını iki yana salladı ve yine badem şekerlerine uzandı. Paketlediği kadarını da yemişti. "Tek derdin bu olsun, kızım."

Daha sorunlarımın yarısını bile bilmiyordu ama bu onun hatası değildi. Sır saklayan bendim. "Onu resmen *hırpaladım*," diye düzelttim. "Sonra da arkama bile bakmadan kaçtım." Dün geceyi

düşündükçe yerin dibine giriyordum. Muhtemelen Luis de aynı durumdaydı. Bugün Café Contigo'ya gitmemiştim ama içten içe de olsa aramasını ummuştum. Aramamıştı.

"Onunla konuş," dedi Addy.

Phoebe abartılı bir iç çekti. "*Teşekkür ederim.* Benim de anlatmaya çalıştığım buydu."

Yanıt vermedim. Addy hafifçe koluma vurdu. "Senin de bildiğin gibi, birinden hoşlandığını belli etmek zayıflık değildir," dedi.

Biliyordum. Bunu haftalardır kendime söylüyor, değişmeye çalışıyordum. Yine de bir türlü cesaret edemiyordum. "O hâlde neden zayıflıkmış gibi geliyor?" diye sordum neredeyse kendi kendime.

Addy güldü. "Çünkü reddedilmek berbattır." Fakat başımı zınk diye kaldırdığımı görünce, "Luis'in seni reddedeceğini söylemiyorum," diye ekledi acemice.

"Kesinlikle reddetmeyecek," diye mırıldandı Phoebe. Kaşlarını çatmış, güzel bir fiyonk yapmaya çalışıyordu.

Addy, "Genel konuşmuştum," diyerek lafa kaldığı yerden devam etti. "Birine duygularımızı açtığımızda karşılık görememekten hepimiz korkarız. Gerçi asıl mesele şudur ki hiç kimse geçmişe bakıp da, 'Lanet olsun, keşke umursadığım insanlara karşı daha az dürüst davransaydım,' diye düşünmez."

Ben daha yanıt veremeden kilidin içinde dönen anahtarın sesini, onun ardından da menteşelerin gıcırtısıyla topuklu ayakkabıların tıkırtısını duydum.

Ashton dairenin açık planlı oturma ve yemek odasına açılan küçük antreden kafasını uzattı. Eli kolu torbalarla ve bir yığın zarfla doluydu. "Selam," diye seslendi. Odayı boylu boyunca arşınladı ve zarfları sehpanın köşesine bırakırken nikâh şekerlerini görünce mutlulukla gülümsedi. "Ah, çok teşekkür ederim! Harika görünüyorlar. Sweet Basil'den Pad Thai aldım. Siz yediniz mi? Size de koyayım mı?"

"Biz yedik," dedi Addy. Bir fiyonk daha yaptı, keselenmiş

nikâh şekerlerini sehpaya bıraktı ve gelen postaları gözden geçirmeye koyuldu.

"Pekâlâ," dedi Ashton mutfak alanına dönerken. Torbaları tezgâhın üstüne bıraktı, ardından yanımıza dönüp kanepenin kolçağına tünedi. "Addy, cumartesi gecesi boş musun? Eli'ın kuzeni Daniel kasabaya gelecek ya, hep birlikte akşam yemeğine çıkabileceğimizi düşündüm." Addy ona boş boş bakınca Ashton, "Yoksa unuttun mu? Ondan sana bahsetmiştim. Eli'ın sağdıcı olacak ve önümüzdeki sonbaharda UCSD'ye nakil yaptıracak. Moleküler biyoloji okuyor," diye ekledi ve ardından ayağıyla Addy'ninkini dürtükledi. "Geçen hafta annemle çektirdiğimiz fotoğrafı Eli'ın Instagram'ında görmüş ve şimdi seninle tanışmak için *can atıyor*."

Addy burnunu kırıştırdı. "Moleküler biyoloji mi? Bilmiyorum. Meşgul olabilirim."

"Bence ondan hoşlanırsın. Çok hoş bir çocuk. Ayrıca eğlenceli." Ashton telefonunu biraz karıştırdıktan sonra ekranını Addy'ye döndürdü. "İşte, Daniel bu."

Phoebe doğrulup Ashton'ın telefonuna baktı. Ben de Addy'ye doğru uzandım fakat Daniel'ın fotoğrafını görünce ağzımdan kaçıveren beğeni yüklü *oo* sesine engel olamadım. Bu gerçekten çok hoş bir moleküler biyologdu. "Hemsworth biraderlerin kayıp kardeşi olabilir mi?" dedim.

Phoebe daha iyi görebilmek için kafasını yana yatırdı. "Filtreden mi yoksa gözleri gerçekten böyle bir mavi mi?"

"Filtre yok," dedi Ashton.

"O hâlde tamamdır." Addy kafasını öyle hızlı yukarı aşağı salladı ki boynunun kırılacağından korktum. "Cumartesi görüşürüz."

Ashton telefonunu elimizden aldı ve suratında memnun bir ifadeyle ayağa kalktı. "Harika, Eli'a söyleyeyim de eğlenceli bir yerden rezervasyon yaptırsın. Şimdi gidip önce üstümü değiştireyim, sonra da yemeğimi silip süpüreyim. Ardından nikâh şekerlerine yardıma gelirim." Ashton yatak odasında gözden

kaybolurken Phoebe gerisin geriye yere bağdaş kurdu ve boştaki keselerden birine uzandı. Derken Addy büyükçe ve kalın bir zarfı hoşnut bir *aha* sesiyle yırtıp açtı.

"O ne?" diye sordum.

Addy pembe bir saç tutamını kulağının arkasına kıstırdı. "Peru'daki Colegio San Silvestre diye bir okuldan," dedi.

Aniden paniğe kapıldım. *Hayır, sen de beni terk edemezsin.* "Oraya mı gideceksin?"

Güldü. "Hayır. Yani öğrenci olarak değil. Burası bir ortaokul. Fakat çocukların İngilizce öğrenebilecekleri bir yaz okulları var ve başka ülkelerden danışmanlar istihdam ediyorlar. Başvurmayı düşünüyordum. İspanyolca bilmem gerekmiyor çünkü çocukların pratik yapabilmeleri için sürekli İngilizce konuşmak zorundayım. Önümüzdeki yıl için buradaki eğitim programlarını araştırıyordum ve Peru'ya gitmenin iyi bir deneyim olacağını düşündüm. Ayrıca iş bahanesiyle seyahat etmiş de olurum. Bugüne dek ülkeden dışarı adımımı atmadım." Bir broşürün parlak sayfalarını yavaşça çevirdi. "Ashton onların yanında istediğim kadar kalabileceğimi söylüyor ama bir noktada önüme bakmalıyım ve kesinlikle annemin yanına geri taşınacak da *değilim*."

Addy'nin annesi tam bir parti annesiydi. Addy, Ashton'ın yanına taşınmadan evvel onu son gördüğümde, Tinder'dan bulduğu yirmi küsuruncu herif kıçıma bakarken o bana bir kadeh şarap teklif etmişti. Düğünde giymek üzere denediği her potansiyel elbisenin fotoğrafını Addy'ye atmak dışında organizasyona pek karıştığı da yoktu.

"Kulağa harika geliyor," dedim Addy'nin omzunun üstünden broşüre göz gezdirirken. "Bakabilir miyim?"

Addy gülümseyerek broşürü bana verdi. "Bence sen de araştırmalısın. Başvurmak için liseden mezun olmana gerek yok. Birlikte çok eğleniriz."

Haklıydı, eğlenirdik. Doğrusunu söylemek gerekirse yaz mevsimini Güney Amerika'da Addy'yle geçirmekten daha iyi bir fikir aklıma gelmiyordu. Ne var ki şu anda hayatımda olup bi-

tenlerden ötürü gelecek haftayı bile planlayamıyordum. Ayrıca başvuru süresi dolana dek ne hâlde olacağımı kim bilebilirdi ki? Yine de broşür okulun ve çocukların güzel fotoğraflarıyla aklımı çeldi. Sayfaları gittikçe artan bir ilgiyle çeviriyordum ki Ashton odasından fırlayıp koşarak yanımıza geldi.

Yalınayaktı ve sanki üstünü değiştirirken öylece kalakalmış gibi bluzu dışarı çıkmıştı. "Eli'dan bir mesaj aldım," dedi nefes nefese. Bakışları sehpanın üzerinde dolandı. "Uzaktan kumanda nerede?"

"Sanırım şu anda üzerinde oturuyorum." Addy eğilip büküldü ve elini bir kırlentin arkasına daldırarak kumandayı oradan çıkardı. Ashton kumandayı elinden kapıverince şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "İsa aşkına, Ash, acelen ne?"

Ashton kanepenin kolçağına tünedi ve kumandayı televizyona doğrulttu. "Bir kaza olmuş," dedi. Ekran can bulduğunda E! Network kanalının açık olduğunu görünce kanalı çabucak değiştirdi. "Sanırım Channel Seven yayındaymış – evet. İşte oldu."

Suratındaki ifadeden duygularını okumanın imkânsız olduğu haber sunucusu parlak, yarım daire şeklindeki bir masanın başında otururken arkasındaki ekrandan *Son Dakika* sözcükleri geçiyordu. "Muhabirimiz Liz Rosen şimdi olay yerinden bildiriyor," dedi yoğun bakışlarını kameraya dikerek. "Liz, bize ne anlatabilirsin?"

"Öf. Yine mi *bu kadın*?" Koyu renk saçlı, mavi ceketli bir kadın ekranı doldururken Addy hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Liz Rosen geçtiğimiz yıl Simon'ın ölümüyle ilişkili olarak soruşturuldukları sırada Addy'ye, Bronwyn'e, Cooper'a ve Nate'e hayatı resmen dar etmişti. Addy ekrana daha yakından bakmak için boynunu uzatarak öne doğru eğilirken suratındaki ifadenin yerini şaşkınlık aldı. "Alışveriş merkezinde mi o?"

"Teşekkürler, Tom," dedi Liz. "Size Bayview'dan son gelişmeleri aktarmaya devam ediyoruz. Terk edilmiş bir şantiyede korkunç bir trajedi yaşandı. Araştırmalar hâlâ sürüyor fakat şimdilik, kasabalı gençlerden oluşan küçük bir grubun şantiyeye gir-

diğini ve kısa süre sonra bir delikanlının kısmen inşa edilmiş bir binanın çatısından düştüğünü öğrenebildik. Bir delikanlı daha yaralandı ama nedeni hâlâ açıklığa kavuşturulabilmiş değil. Buradaki yetkililerden biri çatıdan düşen delikanlının öldüğünü ne yazık ki doğruladı."

Liz'in omzunun üstünden tanıdık manzaraya bakarken elimi bir çırpıda ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım," dedi Addy. Yarım düzine badem şekeri parmaklarının arasından kayarak yere düştü.

Phoebe nefesini tutup telaşla ayaklandı. "Knox," dedi soluk soluğa. "Onun gittiği kestirme."

"Biliyorum," dedim gözlerimi televizyonun ekranından ayırmadan. "Bir öğrense babasının ne kadar kızacağını söyler dururdu. Adamın kızacak olmasına da şaşmamalı. Yaptığı *gerçekten* çok tehlikeliydi."

"Hayır," dedi Phoebe telaşla. "Demek istediğim... *bugün* o kestirmeden gitti. Ben buraya gelmeden önce, işe giderken."

Aman Tanrım. *Knox.*

Ekranın altındaki sarı şeride koca harflerle yazılmış ŞANTİYE KAZASINDA BİR GENÇ ÖLDÜ sözcüklerini görünce kalbim tekledi. Çaresizce, panik içinde çırpınarak telefonumu bulmak için sehpanın üstündeki kese yığınını eşelemeye koyuldum. "O olamaz," dedim. Sesim titriyordu. Aynı cümleyi bir kez daha, biraz daha inanarak söylemeye çalıştım. Eğer kulağa doğru gelirse belki de *gerçekten* doğru olurdu. "O iyi. Hemen şimdi onu arayacağım."

Liz konuşmaya devam ediyordu. "Hâlâ pek çok bilinmeyen var. Polis maktulün ailesini henüz bilgilendirmediği için kimliğini gizli tutmaya devam ediyor. Ayrıca diğer gencin ne tür yaralar aldığı da henüz kesinlik kazanmış değil. Öte yandan hayati tehlikesinin olmadığını ve gencin tedavi görmesi için Bayview Memorial Hastanesi'ne götürüldüğünü biliyoruz."

Knox'u aradım ama çağrım doğrudan telesekretere düştü ve o anda kontrolsüzce hıçkırıklara boğuldum. "O... o telefonunu açmıyor," demeyi başardım Addy bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni bağrına basarken.

"Eli'ı arayayım," dedi Ashton. "Bekleyin. Telefonumu odamda unuttum."

Haber sunucusu kederli bir sesle, "Ne yazık ki Bayview kasabası trajedilere yabancı değil, Liz," derken kafam Addy'nin omzuna gömülüydü.

"Kapa şunu," dedi Addy sertçe.

"Kapatamıyorum... Nerede bu..." Phoebe'nin ağladığı sesinden anlaşılıyordu. "Sanırım Ashton giderken kumandayı da yanında götürdü."

"Kesinlikle öyle, Tom," dedi Liz Rosen. "Kasaba on sekiz ay önce ülke çapında sansasyon yaratan Bayview Lisesi öğrencilerinden Simon Kelleher'in şok edici ölümünün tesirinden yeni yeni kurtuluyor. Bu seferki olayın gidişatını hep birlikte izlemeye ve gelişmeler oldukça bildirmeye devam edeceğiz."

Midem korkuyla burulup pişmanlıkla bulanırken Addy'nin koluna can yeleğine sarılır gibi sarıldım. Knox'un başına bir şey geldiyse ve gönlünü alma şansına hiç sahip olamazsam...

"O iyi. Knox iyi!" Ashton'ın sesi içimi öyle yoğun bir rahatlamayla doldurdu ki en nihayetinde başımı kaldırabildim. "Ama hastanedeki o. Eli ne olduğunu henüz bilmiyor. Sizi hemen oraya götüreyim."

Biz ayağa kalkarken Addy kolunu omuzlarımdan çekmedi. Yeni doğmuş bir ceylan yavrusu kadar titrek hissediyordum; kapıya doğru atılırken hiçbir uzvum doğru düzgün çalışmıyordu. "Eli kimin öldüğünü biliyor mu?" diye sormayı başardım.

Ashton başıyla onayladı. Güzel suratı kasvetli bir ifadeye bürünmüştü. "Evet. Brandon Weber adında bir oğlanmış. Onu tanıyor muydunuz?"

Kapının oradan güm diye bir ses geldi. Sırt ve kol çantalarımızı bıraktığımız yerlerden toplamakla meşgul olan Phoebe şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş ve çantaların hepsi elinden kayıp düşüvermişti.

* * *

Knox'u ancak iki saat sonra görebildik.

Başlangıçta yalnızca ailesinin ziyaret etmesine izin verdiklerinden annesi, babası ve ablaları nöbetleşe içeri girdiler. Dört bir yandan bilgi geliyordu ama ne kadarının doğru olduğunu kestiremiyorduk. Ne var ki bir süre sonra bazı şeyler hem haberlerde hem de telefonlarımıza yağan mesajlarda tekrarlanmaya başladı.

Bir: Brandon şantiyedeki kestirmeden gitmeye çalışırken can vermişti.

İki: Tüm bu süre boyunca Sean, Jules ve Monica hep yanındaydı.

Üç: Knox şiddetli bir sarsıntı geçirmişti ama onun dışında iyiydi.

Dört: Sean Murdock, Brandon'ın peşinden koşmaya kalkıştığında Knox'u yere sererek hayatını kurtarmıştı.

"Sean Murdock." Phoebe bu adı sanki daha önce hiç duymamış gibi tekrarlıyordu. Dizlerini göğsüne çekerek oturmuş, kollarını da sıkıca bacaklarına dolamıştı. Gözleri donuk, yanakları ise solgundu. Neredeyse katatonik görünüyordu. Üstelik Brandon'la ilgili haberi henüz idrak edebildiğini de sanmıyordum. Şahsen ben edememiştim. "Yani Knox'un hayatını kurtaranın Sean Murdock olduğunu mu söylüyorsun?" İnsanlar, *Yani köpeklerin dile geldiğini ve artık araba sürebildikleri mi söylüyorsun?* sorusunu nasıl sorarsa o edayla sormuştu.

Addy kaşlarını çattı. "Adı kulağa tanıdık geliyor ama onu hatırlamıyorum."

"O..." Az kalsın *pisliğin tekidir* diyecektim ama son anda dilimi tutmayı başardım. Her ne yaşanmış olursa olsun Sean bugün en yakın arkadaşını kaybetmişti. Ayrıca Knox'un hayatını da kurtarmış olabilirdi. Gerçi buna akıl sır erdirmekte ben de Phoebe kadar zorlanıyordum. "Brandon'ın arkadaşıydı. O ve Knox... yakın değillerdi."

Knox'un Kiersten adındaki ablası peşinde kız kardeşlerinden ikisiyle hastane koridoruna çıktı. Bekleme alanında etrafına bakındı. Ta ki beni bulana kadar. "Maeve, annemlerle görüşmek

için bir süreliğine kafeteryaya gidiyoruz. Knox yorgun ama sizi görebilecek kadar iyi. Arkadaşlarınla birlikte ona merhaba demek ister misin?" Öyle nazikçe gülümsedi ki mesajlaşma oyunu hakkında en ufak bir fikri olmadığından da, son günlerde Knox'la aramızda geçenleri bilmediğinden de emin oldum. "Hemen köşeyi dönünce, 307 numaralı odada."

Phoebe ve Addy'yi de beraberimde çekerek ayağa fırladım. "Evet, lütfen. Şu anda nasıl?"

"İyi olacak," dedi Kiersten beni avutmak istercesine. "Gece boyunca gözlem altında tutacaklar ama her şey yolunda görünüyor." Derken suratındaki metanetli neşe az da olsa silindi. "Daha doğrusu neredeyse her şey. Kendini hazırla. Zavallı çocuğun suratı epey hırpalanmış." Biz yanından geçerken kolumu hafifçe sıktı.

Hastaneler beni huzursuz ederdi. Bu yüzden Knox'un odasının kapısını çalmadan evvel derin bir nefes almak için duraksamak zorunda kaldım. Bayview Memorial'ın bu kanadı çok daha modern ve ileri teknoloji ürünü cihazlarla donatılmış onkoloji servisine hiç benzemiyordu ama antiseptik kokusu ve göz kamaştırıcı floresan ışıklar aynıydı. Odanın ayrıntılarını dikkatle inceledim: miadını doldurmuş, pastel renklerdeki badanayı; ayçiçekleriyle dolu, hüzünlü bir vazonun çerçevelenmiş baskısını; tavana monte edilmiş köşedeki televizyonu; boş bir yatağı Knox'unkinden ayıran ince perdeyi... Derken onu gördüm ve nefesimi tuttum.

"Biliyorum," dedi Knox şişmiş dudaklarının arasından. "Daha iyi göründüğüm oldu."

Kafasının yan tarafına iliştirilmiş küçük bir bandaj dışında günlük kıyafetleriyleydi ama suratı neredeyse tanınmaz durumdaydı. Bir gözü morarıp yarı yarıya kapanmıştı, burnu kızarıp şişmişti ve suratının sağ tarafı devasa bir morluktan ibaretti. Kendimi yatağının yanındaki sandalyeye bıraktım ve elini tutmaya niyetlendim ama o benden çabuk davrandı ve elini iplikleri çıkmış battaniyenin altına sokuverdi.

Bunun tesadüfi bir zamanlama mı yoksa kasti bir kaçınma mı olduğunu kestiremedim. Neden sonra kendime bunun hiçbir önemi olmadığını hatırlattım. En azından iyiydi. Ben, "Ne oldu?" diye sorarken Phoebe de, "Bunu Sean mı yaptı?" diye sordu. Odanın köşesinden çektiği sandalyeyi benimkinin yanına bıraktı.

"Çocuğu soru yağmuruna tutmak yok," dedi Addy. "Beyin sarsıntısı geçirdiğimde insanların sorular sorup durması başımı ağrıtırdı." Hâlâ ayaktaydı ve gözlerini köşedeki televizyona dikmişti. "Bir dakika. Sean Murdock'la röportaj yapacaklar." Üzerimden uzanıp Knox'un yatağının başucundaki komodinin üstünde duran uzaktan kumandayı aldı ve televizyona tutarak sesini açtı.

Hepimiz başlarımızı kaldırarak televizyona bakarken, "Harika," dedi Knox.

Channel Seven'dan Liz Rosen elindeki mikrofonu Sean'a uzatmıştı. Sean sanki dua etmek üzereymiş gibi ellerini önünde birleştirmişti. Birilerinin evinin önündeydiler ve arkalarındaki lacivert gökyüzüne alacakaranlığın tonları hâkimdi. CANLI: ÖLEN GENCİN ARKADAŞI KAZA ÂNINI ANLATIYOR sözcükleri ekranın altında yanıp sönerken Liz, "Böylesine travmatik bir günün ardından bizimle konuşmaya zaman ayırdığın için teşekkürler, Sean. Neler olduğunu bize kendi sözcüklerinle anlatır mısın?" dedi.

Sean, Liz'in yanında dev gibi duruyordu. Ufak tefek görünmeye çalışır gibi omuzlarını kamburlaştırdı ve konuşmaya başladı. "Aslında her şey bulanık ama deneyeceğim. Birkaç arkadaş alışveriş merkezindeydik ama sonra merkeze inmek istedik. Biraz zaman kazanmaya çalışıyorduk ve – ah, Tanrım, şimdi kulağa ne kadar da aptalca geliyor, öyle değil mi? Düz yoldan gitseydik böyle olmazdı. Ama şantiyeyi daha önce de kestirme niyetine kullandığımız olmuştu. Pek çok çocuk öyle yapar. Öyle ki üzerinde durmayız bile. Neyse, Bran her zamanki gibi takılıyordu ve ardından atladı. Sonra..." Sean kafasını önüne eğdi ve ellerinden birini şakağına götürerek yüzüne siper etti. "Sonra aniden göz-

den kayboldu." Phoebe yanımda boğulur gibi bir ses çıkarınca eline uzandım. Knox'un aksine o elini tutmama izin verdi.

Brandon öldü.

Brandon Weber öldü.

Brandon.

Weber.

Öldü.

Bu sözcükleri kafamın içinde on kere, on farklı şekilde tekrar etsem de gerçekliğine hâlâ inanamıyordum.

"Senin için korkunç bir şok olmalı," dedi Liz.

Sean kafasını kaldırmadan başıyla onayladı. Ağlayıp ağlamadığını göremiyordum. "Öyle," dedi.

"Ne olduğunu hemen anladın mı?"

"Çatının... altını pek göremiyorduk. Ama düştüğünde durumun kötü olduğunu anladık."

"Peki ya diğer delikanlıya ne oldu? Yaralanana?"

"O çocuk... sanırım şoktaydı. Brandon'ın peşinden koştu. Tek düşünebildiğim, onun da düşeceğiydi. Paniğe kapıldım ve onu durdurmak için aklıma ilk gelen şeyi yaptım." Sean en nihayetinde kafasını kaldırdı. Ağzı pişmanlıkla çarpılmıştı. "Ona yumruk attım. Sanırım onu fena incittim. Bunun için özür dilerim. Fakat en azından durdu, anlarsınız ya? En azından şu anda güvende."

"Saçmalık," dedi Knox usulca.

Hepimiz ona döndük. "Öyle olmadı mı?" diye sordum.

Knox şakağındaki bandaja dokundu ve acıyla suratını buruşturdu. "Ben... aslında hatırlamıyorum," dedi tereddütle. "Phoebe'den ayrıldığım andan yüzüme ışık tutan birinin yanında uyandığım âna kadar her şey bir bulanıklıktan ibaret. Ama *çatıdan düşmüşken* Brandon'ın peşinden koşacağımı hiç sanmıyorum. Biliyorsunuz ki kendimi bildim bileli şantiyelerdeydim. Bu benim yapacağım türden bir şey değil."

"Belki de mantıklı düşünemedin," dedi Addy. "Şahsen ben düşünemezdim."

Knox hâlâ kuşkulu görünüyordu. "Olabilir. Belki de Sean yalan söylüyordur."

Addy gözlerini kırpıştırdı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Knox kafasını iki yana salladı. Bu hareket canını yakınca yüzü iyiden iyiye kasıldı. "Hiçbir fikrim yok."

KISIM İKİ

15 Mart, Pazar

MUHABİR: İyi akşamlar, ben Channel Seven News'tan Liz Rosen. Stüdyoda özel konuğum Lance Weber'le birlikteyim. Bay Weber'in on altı yaşındaki oğlu Brandon yalnızca on gün önce Bayview Alışveriş Merkezi'nin arkasındaki terk edilmiş şantiyede feci şekilde can verdi. Bay Weber, öncelikle başınız sağ olsun.

LANCE WEBER: Teşekkür ederim. Eşim ve ben mahvolmuş hâldeyiz.

MUHABİR: Yapımcımıza bu gece buraya bazı yanıtlar istediğiniz için geldiğinizi söylediniz.

LANCE WEBER: Doğru. Hayatımın yarısından fazlasında bir işadamıydım, Liz. Bu yüzden iş hayatında asıl önemli olanın hesap verme mecburiyeti olduğunu bilirim. Buna rağmen bu korkunç trajedinin yaşanmasında parmağı olan kurumların hiçbiri –ne inşaat firması, ne alışveriş merkezi ne de belediye yetkilileri– öne çıkıp oğlumun

ölümüyle sonuçlanan mükerrer ihlaller hakkında en ufak bir bilgi vermiyor.

MUHABİR: Yani bahsettiğiniz kurum ve kuruluşlardan birinin ya da belki de hepsinin kusurlu olduğuna inandığınızı mı söylüyorsunuz?

LANCE WEBER: Böyle bir şeyin *tesadüfen* yaşanamayacağını söylüyorum, Liz. Daima sorumlu bir taraf vardır.

Bir Gün Sonra

Reddit, İntikam Benim forumu
Başlık Karanlıkzihin tarafından açıldı

Bayview2020, ne cehennemdesin?
MESAJLARIMA. YANIT. VER.
Sakın beni görmezden gelmeye yeltenme. —Karanlıkzihin

Şaka yapmıyorum.
Seni nerede bulacağımı iyi biliyorum.
Ayrıca köprüleri yakmaktan korktuğumu sanıyorsan yanılıyorsun.
Bunu sırf cayır cayır yanışını izlemek için bile yaparım.
—Karanlıkzihin

BÖLÜM ON ALTI

Phoebe
16 Mart, Pazartesi

"Beni de aldığınız için gerçekten minnettarım," dedi Knox.

Emma emniyet kemerinin tokasını taktı ve arabayı geri vitese aldı. "Sorun değil."

Brandon'ın ölümünün üzerinden bir buçuk hafta geçmişti ve Bayview'daki hiçbir şey aynı değildi. İşin iyi tarafı Knox'la daha çok takılıyor olmamızdı. Öyle ki bazen Emma ve ben okuldan sonra onu eve bırakıyorduk. İşin çok ama *çok* kötü tarafı ise Jules'la Sean'ın aniden çift olmasıydı. Koridorda oynaştıklarını ilk gördüğümde gözlerime inanamamıştım. "Travma bizi bir araya getirdi," dediğini duydum Jules'un İngilizce dersindeki kızlardan birine. Bir tarikat mensubunun kendinden geçmiş adanmışlığı vardı gözlerinde. "Birbirimize *ihtiyacımız* var."

Okulda duyduğum kadarıyla Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu Knox/Maeve bombasıyla bitmişe benziyordu. Doğal olarak oyunun asıl amacının onunla uğraşmak olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Ne de olsa geçtiğimiz sene olayların gidişatını değiştiren ve Simon'ın ipliğini pazara çıkaran oydu. Belki de müritlerinden biri Simon'ın intikamını almayı kafasına koy-

muştu. Hâl böyleyse başarılı da olmuştu çünkü Maeve ve Knox hâlâ doğru düzgün konuşmuyordu ve bu durum Maeve'i kahrediyordu. Kesinlikle onların yerinde olmak istemezdim ama en azından Bayview'daki hiç kimse artık o aptal oyundan bahsetmiyordu.

Bir diğer ihtimal de oyunun Brandon'ın başının altından çıkmış olması ve oyunu arkadaşlarının popülerlik kazanmasına yardımcı olurken diğer yandan da hoşlanmadığı tiplerle uğraşmak için kullanmasıydı. Ne var ki Brandon'la takıldığımız sırada, oyunun arkasındaki kişi benimle ilgili çirkin bir sırrı ifşa ettiğinden ne zaman bu ihtimali göz önünde bulundursam midem ağzıma geliyordu.

Tüm bunlar olurken Sean garip bir şekilde Knox'a yanaşmıştı. Aniden Knox'a, "Dostum," diye seslenmeye ve ona yumuşak penis şakaları yapmaya çalışanlara bağırıp çağırmaya başlamıştı. Bu da herkes için şaşırtıcıydı çünkü en başında bu şakaları başlatan Sean'ın ta kendisiydi. Knox ise Brandon'ın öldüğü gün şantiyede olanları hâlâ hatırlayamıyordu.

Brandon ise... çoktan gömülmüş ve unutulmuştu.

Cenazesi önceki haftaydı. Bu babamınkinden beri gittiğim ilk cenazeydi. Daha önce hiç böylesine karmaşık duygular yaşadığım olmamıştı: şok, inanamama, hüzün ve öfke. İnsanın kendisine ayan beyan korkunç davranan birinin yasını tutması tuhaftı. Peder, Brandon'ı methederken hiç tanışmadığım birinden bahsettiği hissine kapılmıştım. Keşke *o* kişiyle tanışmış olsaydım çünkü harika birine benziyordu.

Ne çok potansiyel heba olmuştu.

"Seni Kanıtlanana Kadar'a mı götüreyim, Knox?" diye sordu Emma. Bana karşı yine sakin ve nazikti. Üstelik Brandon'ın cenazesinden beri Derek'in adını bile anmamıştı. Brandon'ın ölümü onu öfkesini dindirecek kadar sarsmış olabilirdi ya da en nihayetinde onun da hoşlandığı bir arkadaş edinmiştim. Öyle ki Knox'u arada sırada San Diego'ya bırakmayı hiç dert etmiyordu.

"Hayır, bugün çalışmıyorum," dedi Knox. Her gün yaptığım

gibi morluklarının durumunu kataloglamak için dikiz aynasından ona bir bakış attım. Gözünün etrafındaki bere hâlâ mordu ama yanağıyla çenesindeki sarımtırak bir renge bürünmüştü. Eğer makyaj yapan bir tip olsaydı doğru fondötenle bütün morluklarını kapatması mümkündü. "Eve gidelim, teşekkürler."

"Bize gelmelisin," dedim hiç düşünmeden. "Owen'ın tutturduğu şu *Bounty Wars* oyununu oynarsınız." Kardeşim, Brandon öldüğünden beri evimizde hüküm süren kasvetli havaya bürünerek son zamanlarda epey içine kapanmıştı. Yeni biriyle video oyunu oynamak onun keyfini yerine getirmenin en kolay yoluydu.

"Olur, elbette," dedi Knox. Ardından kaşlarını çatarak öne eğildi. "Araba size de biraz… dengesiz gelmiyor mu?"

"Sürekli öyle," dedim. "Antika olduğundan."

"Ben de aynısını düşünüyordum," dedi Emma. "Bir terslik var." Binamızın altındaki otoparka girdi ve bize tahsis edilmiş yere park etti. Ben çantamı alırken o da arabadan indi ve şoför mahallinin o taraftaki ön tekerleğe bakmak için geriye doğru birkaç adım attı.

"Havası sönüyor," diye inledi ben arabadan inerken.

Knox çömelip tekerleğe yakından baktı. "Görünüşe bakılırsa bir çiviye denk gelmiş," dedi.

Telefonumu çıkardım ama şarjı tamamen bitmişti. "Emma, anneme mesaj atıp ondan AAA'i aramasını ister misin?" diye sordum. "Benim şarjım bitmiş."

Ablam kafasını iki yana salladı. "Telefonumu kaybettiğimi unuttun mu?"

Emma yaklaşık bir hafta önce telefonunu kaybetmişti. Annem öfkeden kudurmuş ve ona yenisini alamayacağını, eğer telefon istiyorsa özel derslerden kazandığı parayla kendisinin alması gerektiğini söylemişti. Ne var ki Emma hâlâ yenisini almamıştı. Bu durumu aklım almıyordu. Şahsen ben bir hafta şöyle dursun, bir saat bile telefonsuz yapamazdım. Fakat tavırlarına bakılırsa Emma eksikliğini bile hissetmiyordu.

"Yedek lastiğiniz var mı?" diye sordu Knox. "Değiştirebilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlık içinde.

Knox bagajı açarken kızarıp bozardı. "O kadar şaşırmış görünme. Tamamen işe yaramaz bir tip değilim."

"Öyle demek istemedim," dedim çarçabuk. Yanına gidip ona moral vermek için koluna hafifçe vurdum. "Daha önce tekerlek değiştirmeyi bilen kimseyle tanışmamıştım. Bunun tarihin tozlu sayfalarına gömülmüş bir beceri olduğunu sanıyordum." Bu doğruydu ama eğer biri Knox'un araba tamiri becerilerini birden ona kadar puanlandırmamı istese hiç düşünmeden sıfırı basardım. Gerçi bunu bilmesine gerek yoktu.

"Babam arabasına el sürmeme müsaade etmezdi ve ablalarım da araba kullanmayı öğrenene dek direksiyon kursuna gittiler. Şu anda bildiklerimi öğrenmem bir ayımı filan aldı ama neyse." Bagajda varlığından bile bihaber olduğum bir mandalı çekti ve zeminin bir parçasını kaydırarak altındaki tekerleği gözler önüne serdi. "Aaa, vay be. Hem de doğru ebatta. Eski arabalar gibisi yok."

Knox tekerleği değiştirmesine değiştirdi ama eli o kadar ağırdı ki annemi arayıp AAA'den destek istemesi için ona yalvarabilmek amacıyla gizlice yukarı çıkıp telefonumu şarj etmeyi bile düşündüm ama en nihayetinde işini bitirdi. "Hâlâ yeni bir tekerleğe ihtiyacınız var ama bu sizi tamirhaneye götürür," dedi Knox. Kendisiyle böylesine gurur duyarken kayıtsız davranmaya çalışması çok sevimliydi.

"Çok teşekkürler," dedi Emma sesinde samimi bir sıcaklıkla. "Çok iyisin."

Hep beraber asansöre doğru yürürken, "Keşke elimden daha fazlası gelebilseydi," dedi Knox. "Beni arabayla kasabada götürmediğiniz yer kalmadı."

"Ama yaralısın," dedim Yukarı düğmesine basarken.

"Hayır, artık iyiyim. Doktorlar son kontrolümde sağlam raporu verdiler," dedi Knox beklerken duvara yaslanarak. Otoparkın acımasız floresan ışıklarının altında morlukları daha beter görünüyordu. "Neyse, babamın dediğine bakılırsa layığımı bulmuşum."

Kapılar açılıp üçümüz birden asansöre binerken Emma nefesini tuttu. "*Ne?*"

Knox söylediğine hemen pişman oldu. "Ağzımdan yanlış çıktı. Babamın seçtiği sözcükler bunlar değildi. Yalnızca şantiyeden geçmeye çalıştığım için kızgın."

Kaşlarımı çattım. "Hayatta olduğuna sevinmeli. Bay Weber bir dakika bile düşünmeden onunla yer değiştirmeye razı olurdu." Son zamanlarda Brandon'ın babası San Diego'nun bütün büyük haber kanallarında boy göstermişti. Bu da yetmezmiş gibi alışveriş merkezi, otoparkın inşaatına başlayan iflas etmiş inşaat firması ve Bayview kasabası hakkında suç duyurusunda bulunmakla tehdit ediyordu. "Dün gece Liz Rosen'a çıktığından haberin var mı?"

"İzledim. Yüksek perdeden konuşup durdu," dedi Knox. Asansör bizim katta durunca hafif bir karamel ve vanilya kokusunun hâkim olduğu koridora adım attık. Addy yine kurabiye pişiriyor olmalıydı. "Yine de onu suçlayamayız. Yani o şantiye *gerçekten* tehlikeli. Babam bunu aylardır söylüyor. Ayrıca Brandon tek çocuktu. Bu da ailelerinin bir anda darmadağın olduğu anlamına geliyor. Anlarsın ya?"

"Anlıyorum," dedim kalbimde bir sızıyla.

Emma asansörden indiğimizden beri sessizdi. Eve girdiğimizde boğuk bir sesle, "Ders çalışmam gerek," dedi ve odamıza gidip kapıyı arkasından kapattı.

Knox tekerlek yağı yüzünden kapkara olmuş ellerini gösterdi. "Bunları nerede yıkayabilirim?"

Onu mutfaktaki evyeye götürdüm, musluğu açtım ve avuçlarına bulaşık deterjanı döktüm. "Evinizi sevdim," dedi büyük pencerelere ve çıplak tuğlalara bakarak.

"İdare eder," dedim gönülsüzce. Hakikaten öyleydi ama çocukları olmayan yeni evli çiftler için. Bütün ailesini buraya sığdırmak zorunda kalsa burayı o kadar da çekici bulmayacağına kalıbımı basardım. "İçecek bir şey ister misin? Ben zencefilli gazoz alacağım. Owen on dakika daha gelmez."

"Evet, harika olur. Teşekkürler." Knox mutfak havlusuyla ellerini kuruladı ve ben bize bir çift bardak alırken mutfak adasının başındaki taburelerden birine tünedi. Aniden Knox'un, Brandon dışında Bayview Lisesi'nden olup da bu eve gelen tek erkek olduğunu fark ettim. İnsanları, bilhassa da oğlanları eve davet etmek huyum değildi. Zaten Brandon'ı da ben davet etmemiştim.

Ama yine de gelmişti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Knox. Böylece elimde bir çift bardakla ayakta öylece kalakaldığımı fark ettim. Ne kadar süredir o vaziyette olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Hafifçe silkelendim ve elimdeki bardakları adaya bıraktım.

"Evet, kusura bakma. Son zamanlarda... sık sık dalıp gidiyorum."

Ben buzdolabından bir şişe zencefilli gazoz çıkarırken, "Tahmin edebiliyorum," dedi Knox. "Dün gece mutfak masamızın üstü bina planlarından geçilmiyordu. Otopark şantiyesine ait olduklarını fark ettiğimde az kalsın kalp krizi geçirecektim. Babam müfettişlerin parçaları bir araya getirmelerine yardım ediyor. Çatının neden başkasının tepesine değil de Brandon'ın tepesine çöktüğünü anlamaya çalışıyorlar. İnsanlar aylardır orayı kestirme niyetine kullanıyordu."

Bardaklarımızı yarısına kadar zencefilli gazozla doldurdum. Köpüklerin sönmesini bekledikten sonra biraz daha koydum. "Brandon okuldaki çoğu çocuktan daha yapılı... Yapılıydı."

"Katılıyorum ama iskele ondan çok daha ağırlarını taşıyacak şekilde tasarlanmış olmalıydı."

"Bir şey buldular mı?"

"Bulduklarsa da babam bana bahsetmedi. Muhtemelen bundan sonra da bahsetmez." Knox istemsizce, morarmış çenesini sıvazladı. "İşle ilgili meseleleri benimle pek konuşmaz. Eli gibi değildir."

Onun yanındaki tabureye oturup içeceğimden bir yudum aldım. "Eli'la çalışmayı seviyor musun?"

"Hem de çok," dedi Knox. Aniden yüzü aydınlandı. "Harika

biri. Özellikle de her gün sineye çekmesi gereken saçmalıklar göz önünde bulundurulduğunda."

"Ne gibi?"

"Uğraştığı hukuk dalı yüzünden sürekli birileri başına musallat oluyor. Diğer avukatlar, polisler, medya. Ayrıca davasını alsın diye paçasına yapışan ya da başkasınınkini aldı diye deliye dönen tipler de var." Knox zencefilli gazozundan uzun bir yudum aldı. "Ölüm tehdidi bile alıyor."

"Ciddi misin?" dedim. Bunu söylerken sesim biraz titredi. Eli medyada hep kahraman muamelesi görürdü. Ben de doğal olarak bunun *iyi* bir şey olduğunu düşünürdüm. Bu tür bir görünürlüğün tehlikeli olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Evet. Dün bir tane daha geldi. Aynı kişi tarafından kaleme alınmışa benziyor. O yüzden bu seferkini biraz daha ciddiye alıyorlar. Sandeep –kendisi orada çalışan avukatlardan biri olur– genellikle bir defaya mahsus olduklarını söylüyor."

Bardağımı pat diye masaya bıraktım. "Bu korkunç! Ashton'ın haberi var mı?"

Knox omuzlarını silkti. "Yani, olmalı, öyle değil mi?"

"Sanırım." Omuriliğimden yukarı bir ürpertinin tırmanmaya başladığını hissedince ondan kurtulmak için tepeden tırnağa titredim. "Öf, onun yerinde olsam çok korkardım. Rasgele Instagram mesajları bile ödümü koparıyor."

Knox kaşlarını çattı. "Hâlâ o mesajlardan alıyor musun? Şeyden..." Yatak odamın kapalı kapısına baktı ve sesini alçalttı. "Derek miydi, neydi?"

"Son zamanlarda sesi çıkmıyor. Pes ettiğini umuyorum."

Derken kapımızın kilidinden tangır tungur sesler geldi. Fakat o kadar uzun sürdü ki taburemden kalkıp kapının oraya gittim. "Owen kısa süre önce bir tost makinesinin elektrik tesisatını yenilemiş olsa da anahtarla kapı açma sanatında henüz uzmanlaşamadı," diye açıkladım. Ardından kilidi çevirdim ve kardeşimin içeri girebilmesi için kapıyı açtım.

"Dediğini duydum," dedi Owen tıka basa dolu sırt çantası-

nı yere bırakırken. "Nasıl oluyor da... Aaa, selam." Knox'a sanki onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Vay canına, suratın... uff."

"Dışarıdan daha kötü görünüyor," dedi Knox.

"Knox seninle *Bounty Wars* oynamaya geldi, Owen!" dedim neşeyle. "Harika değil mi?" Knox kaşlarını çatarak bana baktı. Ergenliğe adım atmasına ramak kalmış kardeşimle neden küçük bir çocukla konuşur gibi konuştuğumu merak ediyor olmalıydı. Bunu ben de bilmiyordum. Bu yüzden konuşmayı kestim.

"Gerçekten mi?" Knox başıyla onaylayınca Owen'ın suratı utangaç bir gülümsemeyle aydınlandı. "Tamam, süper."

"Bana teçhizatını göstermek ister misin?" diye sordu Knox.

İkisi Owen'ın odasında gözden kayboldular. Onların gidişini izlerken minnettarlıkla pişmanlık karışımı garip bir hisse kapıldım. Bundan on yıl sonra cazibesine cazibe katan Knox'la sokakta karşılaştığımı, harika bir işi ve harika bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiğimi ve Bayview'dayken ona hep arkadaş gözüyle baktığım için dizlerimi dövdüğümü hayal ettim.

Zencefilli gazozumu bitirdim ve bardağımı yıkadım. Saçlarım omuzlarımda ağırlık yapıyor, onları toplamam için âdeta yalvarıyordu. Buklelerimi arkamda toplayarak koridora yöneldim. Odamıza geldiğimde kapıyı azıcık araladım. "Emma? Müsaitsen toka alacaktım."

Emma yatağında oturmuş, elindeki devasa Bayview Wildcats kupasından bir şey yudumluyordu. Yerdeki kıyafet yığınının üstünden atlayarak komodinime doğru seğirttim ve simli pembe tokayı bulana kadar en üst çekmecenin altını üstüne getirdim. "Sanırım üçüncü sınıftan beri aynı tokayı kullanıyorum," dedim Emma'ya dönerek ve o anda, yanaklarından süzülen yaşları gördüm.

Çekmecemi kapattım, yanına gittim ve yatağının köşesine hafifçe tünedim. Kendimi ona tedirgin bir bakış atmaktan da alıkoyamadım. Son zamanlarda daha iyi anlaşsak da bana defolmamı söylemeyeceğinden asla yüzde yüz emin olamıyordum. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Yüzünü silerken dengesi bozulunca kupanın içindeki sıvının birazı ellerine döküldü. "Eyvah," diye mırıldandı tişörtünün eteğiyle dökülenleri silerken. Bu beceriksizce hareket-te bana hem tanıdık hem de yabancı gelen bir şey vardı. Tanıdıktı çünkü aynısını ben de düzinelerce kez yapmıştım. Yabancıydı çünkü o hiç yapmamıştı.

Tokamı iki parmağımın arasında esnettim. "Ne içiyorsun?"

"Ne? Hiçbir şey. Su."

Emma partilerde içki içmezdi çünkü partilere gitmezdi. Hâl böyleyken yatak odamızda öğlenin üçünde içmeyeceğinden de emindim. Ama son sözcüğü ağzında o kadar fena yuvarlamıştı ki şu hâlinin başka bir açıklaması olamazdı. "Neden içip içip ağlıyorsun?" diye sordum. "Brandon'a mı üzüldün?"

"Brandon'ı tanımazdım bile," dedi bardağının içine doğru. Gözleri tekrar yaşardı.

"Biliyorum ama... Yine de üzücü bir durum, öyle değil mi?"

"Gidebilir misin?" diye sordu Emma usulca. Hemen hareketlenmediğimi görünce sesini biraz daha alçalttı. "Lütfen?"

Emma uzun zamandır bana *lütfen* dememişti. O yüzden istediğini yaptım. Fakat yatak odamızın kapısını arkamdan kapatmak bana hiç doğru gelmedi. Ona istediğini veriyor olmama rağmen asıl ihtiyaç duyduğunun bu olmadığını biliyordum.

Akşamüstünün geri kalanı sakince geçti. Öyle ki saat beşte Knox'u Owen'ın elinden zor aldım. Elinde olsa Knox'un dibinden ayrılmayacaktı. "Yine gelecek misin?" diye sordu hüzünle.

"Elbette," dedi Knox oyun kolunu elinden bırakırken. "Ama önce sana yetişebilmek için birkaç yeni hareket öğrenmem gerek."

"Ben seni götürürüm," dedim. Yanından ayrıldığımdan beri Emma'yı yalnızca bir kere kontrol etmiştim ve derin bir uykuya dalmış gibi görünüyordu. Karşılaştığım sahneyi yanlış yorumlayıp yorumlamadığımı merak ettim. Belki de içtiği *gerçekten* de

suydu? Belki de bugün sakarlığı tutmuştu? Her halükârda direksiyonun başına geçmemesi gerektiği ortadaydı. Annem eve dönene kadar uyanıp kendine çekidüzen vermesini umdum.

Knox yüzünü ekşitti. Muhtemelen onu arabayla son kez bıraktığımda eşiğinden döndüğümüz kazaları hatırlamıştı ama onunla birlikte asansöre doğru yürümeye koyulduğumda hiç sesini çıkarmadı. "Centilmenliğin için teşekkürler," dedim kapılar kapandığında. "Sırf Owen'ın gönlü olsun diye resmen bütün gün *Bounty Wars* oynadın."

"Sorun değil," dedi. Ellerini ceplerine sokup, aşağı inmekte olan asansörün arka tarafına yaslandı. "Owen harika bir oyuncu. Bütün stratejisini öyle ayrıntılı planlamıştı ki..." Kafasını iki yana salladı. "Hezimete uğradığımı söyleyebiliriz." Durduk ve kapılar açıldığında asansörden ilk inen ben oldum. "Ama tuhaf bir şey oldu... Oyun bana bir şey hatırlattı."

Corolla'nın yanına geldim ve şoför tarafının kapısını açtım. "Ne demek istiyorsun?"

Knox yanımdaki yolcu koltuğuna yerleşene kadar cevap vermedi. "Şey, oynadığımız oyunda kelle avcılarını canlandırdığımızı biliyorsun, değil mi?" Başımla onayladım. "İnsanları farklı şekillerde öldürebilirsin. İster vurursun, ister bıçaklarsın. Bu kadarı gayet açık."

"Evet, açık."

"Ama daha yaratıcı da olabilirsin. Hedefim bir binanın tepesindeydi ve onu aşağı atmak üzereydim ama o sahne beni Brandon'ın öldüğü güne, o şantiyeye götürdü. Sonra da kafamda..." Karanlık otoparktan parlak gün ışığına çıktığımızda gözlerini kırpıştırdı ve önündeki güneşliği indirdi. "Bir anı canlandı. Yani öyle olduğunu sanıyorum."

"Anı mı?" diye tekrarladım göz ucuyla ona bakarak. "Brandon'la mı ilgili?" Bu düşünce karşısında tenim karıncalandı. O gün Brandon'ın başına gelenler hakkında yeni bir şey duymaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Hayır," dedi Knox ağır ağır. "Sean'la ilgili. Yalnızca anlık bir

görüntü ama... Aniden onu elinde telefonuyla şantiyenin kenarında dikilirken gördüm. Fotoğraf ya da video çekiyor gibiydi. Derken, 'Burada ne halt ediyorsun, Myers?' diye bağırdı."

"Bekle, gerçekten mi?" Ona döndüm.

Bir korna sesinin duyulmasıyla Knox'un torpido gözüne tutunması bir oldu. "Az evvel geçtiğin bir dur tabelasıydı," dedi.

"Ah. Kahretsin. Üzgünüm." Yavaşladım ve elimi kaldırarak diğer arabadan bana hareket çeken adamdan özür diledim. "Ama sen ciddi misin? Yani kulağa *tamı tamına* Sean'ın yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyor ama... neden öyle desin ki?"

Knox şakağını ovarken hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "O kadarı beni aşar. Hatırlayabildiklerim bunlardan ibaret. Gerçek olup olmadıklarından bile emin değilim."

Kısa yolculuğumuzun geri kalanında yanağımı ısırarak düşüncelere daldım. Sean'ın *yumruk atarak Knox'un hayatını kurtarma* hikâyesini ilk duyduğumdan beri hiç mantıklı bulmamıştım ama olay ânında Monica ve Jules da oradaydı. Üstelik çelişkili ifadeler de vermemişlerdi. Fakat Sean ve Jules'un şimdilerde yapışık ikizden farksız oldukları düşünüldüğünde... her şey mümkündü.

"Belki de Owen'la biraz daha *Bounty Wars* oynayarak hafızanı zorlamaya çalışmalısın," dedim evlerinin garaj yoluna girerken.

Bana bakarak sırıttı ve emniyet kemerinin tokasını çözdü. "Bunun zaten olacağına dair içimde güçlü bir his var. Kardeşin küçük olabilir ama ısrarcı."

BÖLÜM ON YEDİ

Knox
17 Mart, Salı

Baloya iki ay kaldı, Knox!

Kiminle gideceksin, Knox?

Bunu son âna bırakamazsın, Knox.

Tanrım, ablalarım. Yanıt vermeden ChatApp'i kapatıp ödevimi huzur içinde yapmak gözüme çok çekici görünüyordu ama bu defa da telefonumu kısa mesaj yağmuruna tutarlardı. *Büyük ihtimalle arkadaşlarımdan birini götürürüm,* diye yanıtladım en nihayetinde.

Kiersten ışık hızında atladı. *Kimi? Maeve'i mi?*

Evet, tabii. Kiersten'in dünyadan haberi yoktu. Kendimi en yakın hissettiğim ablam oydu ama ona Maeve'le aramızda geçenlerden bahsetmediğim gibi bir süredir Bayview Lisesi'nin gözde iktidarsızlık şakası olduğumu öğrenmesine de müsaade etmeyecektim. Dünden beri düşüncelerim birbiriyle savaş hâlindeydi. Bir yanım benimkinin tekrar alevlenmemesi için Sean'ın hikâyesinin olduğu gibi kalmasını isterken, diğer yanımsa neyin peşinde olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Maeve'le gitmem herhalde, diye yanıtladım Kiersten'i. Bir an için, Phoebe'nin benimle gelip gelmeyeceğini merak ettim. Elbette sadece arkadaş olarak... Zaten daha fazlasını ümit edebilmek için hayal dünyasında yaşıyor olmam gerekirdi çünkü o kız benim kalemim değildi. Fakat yine de eğlenirdik.

Maeve'le aramız hâlâ düzelmemişti, hatta iyi bile sayılmazdı. Brandon'a olanlar bu saçmalık hakkında konuşmamak için mükemmel bir bahaneydi. Biz de konuşmamıştık. Lakin aradan zaman geçtikçe konuşmaya başlamak güçleşiyordu. Belki de olması gereken buydu. Belki de ilk cinsel deneyimimi yaşamakta başarısız olduğum eski sevgilimle arkadaş kalmam en başından beri yanlıştı.

Masamın başındaki sandalyeden komodinimin üstünde duran dijital çalar saate bakmak için boynumu uzattım. Saat neredeyse sekiz olmuştu. Genellikle bu saatte eve girmiş olurdum ama bugün huzursuzluktan yerimde duramıyordum. Biraz hava almak için dışarı çıkmak ve bir şeyler atıştırmak iyi gelebilirdi. Café Contigo'daki *alfajor*ların gözümün önüne gelmesiyle ağzımın suyu aktı. Phoebe bu gece çalışıyordu. Maeve ise her nedense hastalık saçıyormuş gibi oradan uzak duruyordu. Ayrıca mekân gidebileceğim diğer yerlerin hepsinden daha güzeldi. Hâl böyle olunca merdivenlere yöneldim.

Basamakları henüz yarılamıştım ki babamın sesini duydum. "Yapısal destek elemanlarında sorun olabilir ama uzun zamandır şantiyede tek bir çivi bile çakılmadığından kesin bir şey söylemek mümkün değil." Annemle babam mutfaktaydı; bulaşık makinesini boşaltırlarken, ahşap raflara dizdikleri seramik tabak çanağın belli belirsiz tıngırtısını duyabiliyordum. "Öte yandan çocukların orayı kestirme niyetine kullandıkları yadsınamaz. Bizimki de dahil. Yani eğer Lance Weber dava açmak istiyorsa avucunda mukabil bir dava bulabilir."

Bir elim tırabzanda, öylece donakaldım. Lanet olsun. Hakkımda *dava* mı açılacaktı?

"Lance'inki de iyi cesaret." Annemin sesi gergindi. "Umarım

onu böyle konuşturan yastır. Elbette onu anlıyorum çünkü... Ah, Tanrım. İnsanın evladını kaybetmesi. Bu bir kâbus. Fakat Brandon'ın başını beladan kurtarmak için onca torpil yaptırdıktan sonra dava açmaktan bahsetmesi... ikiyüzlülüğün daniskası."

Konuşulanları duyabilmek için biraz daha yaklaştım. Annem neyden bahsediyordu?

"O mesele en başından beri bir hataydı," dedi babam sertçe. "Davada asla uzlaşmaya gidilmemeliydi. Hem de *o tür bir şey* için. Bu, Brandon'a eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda olmadığını göstermekten başka hiçbir işe yaramadı. Bu korkunç bir dersti. Özellikle de onun gibi bir çocuk için."

Annem kederli kederli iç çekti. "Biliyorum. Daha fazla diretmediğime hâlâ pişmanım. Hiç aklımdan çıkmıyor. Fakat Jenson&Howard'daki ilk yılımdı ve sorun çıkarmamaya çalışıyordum. Eğer o dosya masama şimdi gelseydi yaklaşımım farklı olurdu."

Babamın yanıtını bekledim ama tek duyabildiğim gırtlaksı bir homurtu ve köpeğimizin tırnaklarının linolyum zeminde çıkardığı tıkırtı oldu. Fritz oturma odasına girdi ve beni bulana kadar gürültülü bir şekilde orayı burayı kokladı. Kuyruğu sallanmaya başladı ve soluk sesinin yerini heyecan yüklü bir inilti aldı. "Şşşt," diye tısladım. "Otur." Beni dinlemek yerine inlemeye devam etti ve burnunu tırabzanların arasından soktu.

Bir sandalyenin ayakları mutfak zeminine sürtündü. "Knox?" diye seslendi annem. "Sen misin?"

Basamakların geri kalanını ayaklarımı yere vura vura indim ve peşimden ayrılmayan Fritz'le mutfağa girdim. Annem evyenin yanındaki dolaba yaslanmıştı. Babamsa masanın başına oturuyordu. "Selam," dedim. "Ne konuşuyordunuz?"

Babam hastaneden taburcu edildiğimden beri suratından eksik etmediği yine o sert, kızgın ifadeye büründü. "Seni ilgilendiren bir şey değil."

Annem iyi polis gülümsemesini takındı. "Bir şeye mi ihtiyacın var, tatlım?"

"Biraz dışarı çıkıyorum." Annem rahatlamış gibi mi görünüyordu? Sanırım öyleydi. "Ama Brandon'dan bahsettiğinizi duydum. Başı belada falan mıydı?"

"Ah, tatlım, önemli bir şey değildi. Babanla iş konuşuyorduk."

"Anladım ama..." Bu ipin ucunu neden bırakmadığımdan emin değildim. Genellikle babamın öfkeli tek bir bakışı beni susturmaya yeterdi ve şimdiye dek onlardan iki tane çakmıştı. "Firman onunla ilgili bir davaya mı baktı? Bundan bana hiç bahsetmemiştin. Konu neydi?"

Annemin gülümsemesi silindi. "Knox, mesleğimde gizliliğin esas olduğunu biliyorsun. Bizi dinlediğinden haberdar olsam tek kelime etmezdim. Az evvel duyduklarını kimseye anlatmamanı istiyorum, lütfen. Her neyse." Boğazını temizledi. Konuyu Tekrar Açılmayacak Meseleler kutusuna attığını resmen görebiliyordum. "Nereye gidiyorsun?"

Ağzından başka laf alamayacağım ortadaydı. Babamsa tam bir ümitsiz vakaydı. "Café Contigo'ya. Arabanı alabilir miyim?"

"Elbette," dedi. Biraz fazla hevesli gibiydi. "Keyfine bak ama on birden önce evde ol, lütfen."

"Olurum." Mutfak duvarındaki raftan anahtarları alırken, önemli bir şey kaçırdığımdan emindim. Fakat ne olduğunu bilmiyordum.

"N'aber, adamım?"

Lanet olsun. Buraya Phoebe'yi görmeye gelmiştim, en yeni arkadaşım Sean'ı değil. Ne var ki Phoebe burada değildi. Onun yerine Sean buradaydı ve etli elini kaldırmış, beşlik çakmamı bekliyordu.

İstemeye istemeye boyun eğdim. "Selam Sean."

"Ne var ne yok?" diye sordu Sean. Tezgâha yaslanmış, gayet rahat tavırlarla siparişini bekliyordu. İki haftadan kısa süre önce en yakın arkadaşının ölümüne tanık olmamışçasına makara yapıyordu. Yüce İsa, ondan nefret ediyordum.

Bir hatıra olabileceğini düşündüğüm o sahne gözümün önüne geldiğinden beri kendimi o anı düşünmekten alıkoyamıyordum: Sean telefonunu bir şeye doğrultmuş vaziyette şantiyenin kenarında dikiliyordu. Derken sanki biri televizyonu kapatmış gibi her şey kararıyordu ve onun sesini duyuyordum: *Burada ne halt ediyorsun, Myers?*

Bu gerçekten olmuş muydu? Yoksa hayal mi görmeye başlamıştım?

Keşke emin olabilseydim.

Sean hâlâ konuşuyordu. "Benim hatun için akşam yemeği almaya geldim. Bence buranın yemekleri bok gibi ama o seviyor. Ne yaparsın, değil mi?"

"Evet, haklısın." Kasaya en yakın köşe masadan bir sandalye çektim, sırt çantamı sandalyeye koydum ama oturmadım. Beklerken Sean'ın telefonu elinden sarkıyordu. Suç niteliği taşıyan fotoğrafları ya da videoları silecek türde biri olduğunu hiç sanmıyordum. O kadar sağduyu sahibi değildi. Boğazımı temizledim ve Luis kahverengi bir kese kâğıdıyla mutfaktan çıkarken masaya yaslandım. "Şey, Sean," dedim. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim, dostum?"

Of, lanet olsun. Bu kulağa gülünç gelmiş olmalıydı. Sean gibi tiplerle nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Keyiflenmiş gibi kafasını yana yatırdığını görünce konuşmayı sürdürdüm. "Bir sakıncası yoksa telefonunu ödünç alabilir miyim? Bir şeye bakmam gerek ama kendiminkini evde unutmuşum."

Sean cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzandı. "Knox, dostum," dedi cüzdanından bir yirmilik çıkarırken. "Yanılıyorsun. Telefonun sırt çantanın yan gözünde."

Mağlubiyeti kabullenerek kendimi sandalyeye bıraktım. Acınası durumdaydım. "Ah, evet. Gerçekten de öyle. Teşekkürler."

"Nasıl gidiyor?" dedi Sean, Luis'e ve karmaşık hareketlerle yumruklarını tokuşturdular. Sean da beyzbol oynuyordu. Hatta Cooper ve Luis son sınıftayken yıldız takımına girecek kadar

iyiydi. "Takımda eksikliğini hissediyoruz, dostum. Perşembe günü Coop'un maçını izlemeye Fullerton'a gidecek misin?"

"Elbette," dedi Luis para üstünü uzatırken.

"Ben de öyle, kardeşim."

"Orada görüşürüz."

"Güzel." Sean kasaya arkasını döndü. "Yarın görüşürüz, dostum," dedi masamın yanından geçerken. O esnada yine bir beşlik çakmak için elini uzatmaktan da geri durmadı. Sırf çekip gitsin diye istediğini yaptım. Acıklı casusluk girişimim suya düştüğünden artık işime yaramazdı.

Bu gece Maeve'in becerilerinden faydalanabilirdim.

Kapı Sean'ın arkasından kapandığında Luis bardan aldığı bardakla su sürahisini masama getirdi. İkisini de masaya bırakıp bardağı doldurdu. "Telefonunu neden istedin?" diye sordu.

"Ben, ne?" Bocaladım. "İstemedim."

"Hadi ama." Luis suratında cin gibi bir ifadeyle karşımdaki sandalyeye çöktü. "Telefonunun yanında olduğunu söylediğinde biri yavru köpeğini tekmelemiş gibi baktın."

"Şey." Birkaç saniye sessizce bakıştık. Neredeyse herkes Cooper'a sırtını dönmüşken ona arka çıkmış olması dışında Luis hakkında pek bir şey bildiğim yoktu. Ayrıca Phoebe harika biri olduğunu düşünüyordu ve babası da gezegendeki en iyi adamdı. Ondan çok daha beter müttefiklerim olabilirdi. "Görmek istediğim bir video çekti. Ama doğrudan istersem telefonunu vermeyeceğini düşündüm. Daha doğrusu vermeyeceğinden emindim."

"Ne tür bir video?"

Tereddüt ettim. Gerçekten var olduğundan bile emin değildim. Tüm bunlar çırpılmış yumurtaya dönmüş beynimin ürünü olabilirdi. Belki de değildi. "Brandon'ın öldüğü gün şantiyede çektiği video."

"Hah." Luis bir an için sessizleşti ve müşterilerin ona ihtiyacı olup olmadığına bakmak için kafeye şöyle bir göz gezdirdi. Kimsenin ona ihtiyacı olmadığını görünce tekrar bana döndü. "Onu neden istiyorsun?"

İyi soruydu. "Geçirdiğim beyin sarsıntısından ötürü o günü pek hatırlamıyorum," dedim. "İnsanların o gün yaşandığını iddia ettiği bazı şeyler bana hiç mantıklı gelmiyor. Sanırım neler olup bittiğini kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Luis!" Manny kafasını mutfaktan uzattı. Luis'in aynalar evindeki yansımasına benziyordu: Daha iri, daha yapılı ve çok daha şaşkın bakışlıydı. "*Guacamole*ye sarımsak koyuyor muyuz, koymuyor muyuz?"

Luis acı çekiyormuş gibi göründü. "İsa aşkına, Manny. Her gün aynı soruyu soruyorsun."

"Yani? Sarımsaklı mı, sarımsaksız mı?"

"Gitmem gerek," diye iç geçirdi Luis ayağa kalkarken. "Bir şey ister misin?"

"*Alfajor*," dedim. "Ama acelesi yok."

Yanımdan ayrıldı. Etrafıma bakındım. Şimdi ne yapacaktım? Phoebe'nin bana eşlik edeceğine bel bağlamıştım ve restoranın tekinde yalnız başıma ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Maeve onca saat burada ne yapıyordu? Telefonumu çıkardım ama otuz yedi ChatApp bildirimini görür görmez gerisin geriye çantama attım. Mesaj yağmuruyla belki daha sonra ilgilenirdim.

Derken kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Kim olduğunu hatırlayana kadar gözlerimi kısarak ona baktım. Birkaç hafta önceki Ayarsız Herif'in ta kendisiydi. Manny'yle Luis onu korkutup kaçırana kadar Phoebe'yi sorup duran şu herif. Tezgâha şöyle bir göz attım ama kimsecikler yoktu. Ne var ki Ayarsız Herif paldır küldür kasanın oraya gitmektense bu defa köşe masalardan birine çöktü. Garsonlardan biri olan Ahmed ona su götürmek için yanına gitti. Kısaca konuştular ama konuşulanlar Ahmed'i tedirgin etmemiş olacak ki her zamanki hoş fakat dalgın ifadesiyle masadan ayrıldı.

Manny kısa bir anlığına kasaya geçtiğinde Ayarsız Herif başını önüne eğse de onun dışında film izler gibi restoranı seyre daldı. Ahmed ona bir fincan kahve getirdi ama Ayarsız Herif kahvesinden tek bir yudum almadan oturup etrafına bakınmaya

devam etti. Phoebe'nin o gece çalışmadığına artık memnundum çünkü içimde, herifin yine onun peşinde olduğuna dair güçlü bir his vardı.

Neden? Bu herif de kimdi? Emma'nın eski sevgilisi Derek olabilir miydi? Soyadını çoktan unutmuştum. Telefonumu kaptım ve Instagram'ı açtım. Ne var ki çabalarım sonuçsuz kaldı çünkü milyonlarca Derek vardı.

On beş dakika kadar Ayarsız-Herif-taksim-Belki de-Derek'in etrafı izlemesini seyrettikten sonra –bu bir heyecan vericiydi, bir heyecan vericiydi ki sormayın– herif masaya bir banknot bıraktı ve kahvesine dokunmadan çekip gitti. Bense kısa süre önce annemlerin mutfağında kapıldığım o muğlak huzursuzluk hissinin aynısıyla kalakaldım.

Gözden kaçırdığım bir şey vardı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Maeve
19 Mart, Perşembe

Cooper gerildi, hafifçe döndü ve ana kaleye doğru füzeden farksız bir hızlı top gönderdi. Karşı takımın vurucusu sinek avlar gibi topu ıskaladı ve koca stadyum tezahüratlarla çınladı. Vuruş hakkı biten vurucu sopasını hüsranla yedek kulübesine doğru fırlatıp sinirli sinirli yürüyerek sahayı terk etti.

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı yanımdaki Kris ve diğer yanında oturan Cooper'ın babaannesi torununu alkışlamak için ayağa kalkarken tutunabilsin diye bir kolunu ona uzattı. Cooper atışlarıyla oyuncuları saf dışı bıraktıkça –ki bu oyunda çok sık yaşanıyordu– babaannesi böyle yapıyordu. Bu hayatım boyunca gördüğüm en tatlı şeydi.

Cal State Fullerton'daki Goodwin Stadyumu'ndaydık ve Cooper'ın UCLA'ya karşı yaptığı atışları seyrediyorduk. Perşembe gecesiydi. Buna rağmen stadyum hıncahınç doluydu. Sahanın etrafını at nalı misali saran tribünlerin ana kalenin tam arkasında kalan, Bayview Lisesi'nin hem eski hem de mevcut öğrencileriyle dolu bir bölümünde oturuyorduk. Buraya Addy'yle birlikte gelmiştim. Addy, Nate'i görür görmez çocuğu kafakola almıştı

ve şimdi de sosyalleşmeye zorluyordu. Sanırım Luis'i Cooper'ın eski takım arkadaşlarından birkaçıyla otururken gördüm ama emin olamadan bakışlarımı kaçırdım. İki hafta süren derin sessizlikten sonra bu gece onunla karşılaşırsam ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Telefonum elimde titreşti. Cooper'ın oyundaki performansını merak eden Bronwyn'den mesaj gelmesini bekliyordum ama annemdendi. Ne zaman evde olacağımı soruyordu. PingMe bildirimlerini devre dışı bıraktığımdan beri telefonumun böylesine suskunlaşmasına hâlâ alışabilmiş değildim. Bilhassa da Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu kendiliğinden sona erdiğinden, o konuda Phoebe'yi dinlediğime memnundum. Oyunun arkasındaki kişinin bunu, Bayview Lisesi Brandon'ın arkasından mateme gömüldüğü için sırf saygıdan yaptığını düşünmeyi tercih ediyordum ama muhtemelen herkesin ilgisini kaybettiğini fark etmiş olmasındandı.

Tüm bunların arkasındaki kişinin kim olduğunu ve Phoebe'yle, Knox'la ve benimle kişisel bir meselesi olup olmadığını hâlâ merak ediyordum. Fakat sanırım bunun artık hiçbir önemi kalmamıştı. Asıl sorunum, Knox'a yaptığım yanlışı nasıl telafi edeceğimi henüz çözememiş olmamdı. Hem onu hem de Luis'i kendimden uzaklaştırmayı başardığımdan sosyal çevrem yine Bronwyn'in arkadaşlarıyla kısıtlı kalmıştı.

Ve Phoebe'yle. En azından o hâlâ benimle konuşuyordu.

Cooper şu meşhur *slider*larından* birini attı ve UCLA'nın vurucusu afallamış vaziyette öylece dikilirken atışın *strike* olduğu duyuruldu. "Artık yedek kulübesindeki yerini alsan iyi edersin, genç adam," diye seslendi Cooper'ın babaannesi. "Çoktan saf dışı kaldın."

Kris'e doğru eğilirken moralim az da olsa düzelmişti. "Babaannenin vurucuları harcaması hayatım boyunca gördüğüm en harika şey olabilir."

Kris gülümsedi. "Al benden de o kadar. Hiç eskimiyor."

---

* (İng.) Beyzbolda topun yanlamasına ve hafif kavisle fırlatılması. –*yhn*

"Sence Cooper seneye ulusal lige girecek mi?" diye sordum.

"Emin değilim." Kris gözlerini ortaya çıkaran yeşil renkli, yakalı tişörtünün içinde ekstra yakışıklı görünüyordu. Koyu renk saçları çok sayıda beyzbol stadyumunda oturmaktan altın rengi parıltılarla bezenmişti. "İki arada bir derede kaldı. Okulda olmayı seviyor ve takımda da işler gayet yolunda gidiyor. Sadece beyzbol konusunda değil... her konuda." Kris yüzünde alaycı bir ifadeyle kendine işaret etti. "Diğer yandan ulusal ligde gey oyuncuların pek hoş karşılandığı söylenemez. Üzerindeki baskı da artacağından onu zor bir geçiş dönemi bekliyor olacak. Ama gerçek şu ki üniversite liginde daha fazla kalırsa becerileri öyle ya da böyle körelecek."

Sahadaki Cooper'a baktım. Bu mesafeden onu tanımanın neredeyse imkânsız olması beni epey şaşırttı. Suratının görünmesine engel olan beyzbol şapkasıyla herhangi biri olabilirdi. "Böyle bir tercih nasıl yapılır ki?" dedim neredeyse kendi kendime. "İhtiyacın olan şeyle istediğin şey arasında nasıl seçim yapabilirsin?" Ablamın da benzer bir durumdan geçmekte olduğunu hissediyordum.

Kris'in gözleri de Cooper'ın üstündeydi. "Galiba ikisinin aynı şey olduğunu umarak."

"Ya değilse?"

"Hiçbir fikrim yok." Vurucunun sopası Cooper'ın bir sonraki atışıyla temas edince Kris nefesini tuttu ama bu, kısa yakalayıcının tereyağından kıl çekercesine kaptığı, yerden giden, zararsız bir toptu. "Padres arayı hiç soğutmuyor," diye ekledi. "Onu gerçekten istiyorlar ve bu yılki oyuncu seçme yüzdeleri epey yüksek."

"Buralarda kalsa karar vermek onun için daha kolay olmaz mıydı? Sürekli seyahat hâlinde olacağı apaçık ortada ama en azından evinden çok uzaklaşmamış olurdu."

Aslında Bayview'ı kastetmiyordum ve sanırım Kris de bunun farkındaydı. Suratında yarım yamalak bir gülümseme belirdi. "Olabilir."

Birbiriyle çelişen duygulardan ibaret bir kördüğümün arasından ona gülümseyerek karşılık verdim. Bir yandan, Brandon öldükten iki hafta sonra düzinelerce Bayview Lisesi öğrencisiyle böylesine neşeli bir ortamda olmayı yadırgıyordum. Diğer yandan, değişiklik olsun diye olumlu bir şeylere odaklanmak içimi ferahlatıyordu. Kris ve Cooper adına mutluydum çünkü iyi şeyler yaşamayı hak ediyorlardı ve geleceklerini düşünmek beni heyecanlandırıyordu.

Kendi geleceğimden heyecan duyduğum ise pek söylenemezdi.

Başka bir morluğun durumuna bakmak için uzun kollu tişörtümün yenini yukarı sıyırdım. Kendimi pencere kenarında unutulmuş bir şeftali gibi hissediyordum. Bozulmama ramak kalmıştı. Pürüzsüz kabuğum aldatıcı olsa da içten içe çürüyordum.

Derken onu hissettim: Burnumdan akan ıslaklığı. *Ah, hayır. Burada olmaz.*

Çantamdan aldığım peçeteyi suratıma bastırırken çabucak ayağa kalktım. "Lavaboya gideceğim," dedim Kris'e. Ardından tepelerine çıktığım için ondan ve babaanneden mırıl mırıl özür dileyerek koridora doğru seğirttim. Neredeyse herkes koltuğunda oturduğundan ve tüm gözler Cooper'ın üzerinde olduğundan basamaklar boştu. Hâl böyle olunca kendimi çarçabuk kadınlar tuvaletine atmayı başardım. Bölmelerden birine girip kapıyı da arkamdan kilitleyene dek peçeteye bakmadım.

Parlak kırmızıydı.

Klozete çöktüm ve gözlerimden omuzlarımı sarsacak kadar şiddetli fakat sessiz yaşlar akmaya başladı. Bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi davranmaya gayret etmeme rağmen hepsi gerçekti ve ne yapacağımı bilmiyordum. Yalnız, çaresiz, korkmuş ve düpedüz bitkin hissediyordum. Gözyaşlarım kanıma karışırken birbiri ardına kopardığım peçetelerle suratımı sildim. Ta ki tuvalet kâğıdının dispenserde kalan son bir metresini de yırtarak alıp kafamı avucumdaki tuvalet kâğıdı yığınına gömene kadar.

Gözyaşlarımla burnumun kanaması aynı anda kesildi. En azından bir atış daha yapılana kadar olduğum yerde kaldım ve nefeslerimin düzene girmesiyle nabzımın da normale dönmesini bekledim. Sonra ayağa kalktım, peçetelerle tuvalet kâğıtlarından oluşan yığını klozete atıp sifonu çektim ve bölmeden çıktım. Puslu aynadaki yansımama bakarak lavaboda suratıma su çarptım. Daha kötü olabilirdi. Gözlerim o denli kızarmamıştı ve makyajsız olduğumdan gözkalemim filan da akmamıştı. Bir fırça yardımıyla dolaşmış saçlarımı taradım, ellerimi yıkadım ve hole çıktım.

Tuvaletler büfenin köşesinden dönünce hemen oradaydı. Hâliyle hole adımımı atar atmaz ilk gördüğüm şey tanıdık suratlardan oluşan küçük bir gruptu: Sean, Jules, Monica ve Luis. Jules, Sean'a öyle bir sarılmıştı ki oğlanın elinde tuttuğu atıştırmalık tepsisini devirmesi an meselesiydi. Monica ise Luis'in koluna dokunup duruyor, kirpiklerini kırpıştırarak ona hülyalı hülyalı bakıyordu. Hayatlarının en iyi çifte randevusuna çıkmışlar gibi kaygısızca gülüp şakalaşıyorlardı.

Bir an için hepsinden nefret ettim.

"Pekâlâ, dostum, teşekkürler," dedi Luis, Sean'ın eline bir şey tutuştururken. "Ben kaçayım."

Monica cilveli cilveli surat astı. "*Gitmiyorsun*, değil mi?" diye sordu. "Hem de onca abur cubur aldıktan sonra? Birinin patlamış mısırı bitirmeme yardım etmesi gerek."

"Mümkün değil. Coop'u kaçıramam. Koltuklarınıza döndüğünüzde görüşürüz, tamam mı?" Diğer üçü gülmeye devam ederek arkalarını dönerken Luis benim olduğum tarafa doğru yürümeye koyuldu. Gerisin geriye kadınlar tuvaletine saklanmalıydım ama bacaklarım işbirliğini reddetti.

Beni görünce birkaç adım ötede durdu. "Maeve, selam." Yaklaştıkça kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

Belli ki gözlerim sandığım kadar normal görünmüyordu. "Yolunda," dedim. Kollarımı kavuşturdum ve tuvaletteki ağlama krizime dair anıları bir kenara ittim. "Onun pisliğin teki olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ne?" Luis arkasına döndü çünkü orada duran biriyle konuştuğumu sanmıştı. "Kim?"

"Sean. Knox'a, Phoebe'ye ve... diğer insanlara korkunç davranıyor."

"Ah. Şey, evet, aynı takımda oynamıştık, ondan." Bu açıklama yeterliymiş gibi omuzlarını silkti. O anda cinlerim tepeme çıktı, üstelik buna memnun oldum çünkü en nihayetinde dikkatimi dağıtacak bir şey bulmuştum.

"Yani *kankasınız*," dedim iğneleyici bir tavırla. "Harika."

Luis kaskatı kesildi, sonra gözlerini kıstı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Anca beraber kanca beraber kafasında olduğunuz anlamına geliyor, öyle değil mi? Kanka biraderler omuz omuza verdiler mi kendilerinden başka kimseyi umursamazlar." Tenim burun kanamasından artakalan korkuyla, hedefini şaşırmış öfkeyle ve adını koyamadığım bir başka hisle karıncalandı. "Sanırım topu yeterince uzağa fırlatabildiği sürece canının istediği her şeyi yapabilir."

"Kanka biraderler mi?" dedi Luis tekdüze bir sesle. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum çünkü öylesin." Artık ağzımdan çıkanı kulağım duymuyordu. Tek bildiğim, haftalardır içimde biriken öfkeyle karışık hüsranın birazını salıvermenin iyi geldiğiydi.

Çenesi seğirdi. "Anlıyorum. Bu yüzden mi sırra kadem bastın?"

"Hiç de bile..." Duraksadım. Tamam, sırra kadem basmış olabilirdim. Ama o da beni ararken derbeder olmuş değildi. O anda burnumun karıncalanmasıyla korku omurgamdan yukarı tırmandı. Kısa süre içinde burnum yine kanayacaktı. Bu kadarı apaçık ortadaydı. "Gitmem gerek. *Patlamış mısırının* tadını çıkar."

Ah. Demek ki adını koyamadığım his buydu. Kıskançlık.

"Bekle." Luis'in sesindeki buyurganlığı duyunca duraksadım. Omuzları dik, suratı gergindi. "Bu gece sana rastlamayı umuyordum. Sonunda numaranı almak istemiştim." Kalbim aptalca

tekledi ama sonra Luis'in cümlesine, "Artık *kanka biraderler* hakkında ne düşündüğünü öğrendiğime göre seni rahatsız etmeyeceğim ama yine de sana göndermek istediğim bir şey var. Aslında Knox'a göndermem gerekiyor ama şu anda karşımdaki sensin," diye devam etmesiyle yere çakıldı. Telefonunu cebinden çıkardı. "Bana numaranı söyler misin? Bunlar eline geçtikten sonra da beni telefonundan ya da hayatından gönlünce silebilirsin."

Deli gibi pişmandım ama aynı zamanda burnumun Luis'in karşısında kanamaya başlamak üzere olduğundan da emindim. Numaramı ezberden söyleyiverdim ve Luis telefonunu kaldırmadan evvel birkaç tuşa bastı. "Aktarımın tamamlanması biraz vakit alabilir. Dosyalar epey büyük. Knox'a işe yaramasını umduğumu ilet."

Luis hışımla yanımdan ayrılır ayrılmaz burnumdan bir damla kan süzüldü. Sonra akıntı gittikçe hızlandı, hatta tişörtüme bile damladı ama silmek için kılımı bile kıpırdatmadım. Yok yere Luis'e korkunç davrandığım ve aramızdaki şeyi çiğneyip geçtiğim dışında az önce neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu çok kötü olmuştu ama şu anda en büyük sorunum olmanın yanına bile yaklaşamazdı.

"Maeve. *Siktir.*"

Başımı kaldırınca Nate'in iki elinde birer kolayla karşımda dikilmekte olduğunu gördüm. Bakışları suratımdan tişörtümdeki kana kaydı. Burun kanamalarının benim için ne anlama geldiğini ona hiç anlatmamıştım ama suratındaki ifadeye bakılırsa Bronwyn anlatmıştı. İçimde bir şeyler kırıldı ve kendimi tutmama fırsat kalmadan gözyaşlarına boğuldum.

Nate tek kelime daha etmeden elindeki kolaları az ilerideki çöp kutusuna attı. Bir kolunu bana doladı ve beni ana holden çıkarıp sağa sola birkaç piknik masasının serpiştirildiği yan tarafa götürdü. Pek gizli saklı bir yer değildi ama en azından etrafta bizden başkası yoktu. Birlikte oturduk. Kolu hâlâ omzuma dolanmış vaziyetteydi. Kendimi ona doğru bıraktım ve göğsünde hıçkırıklara boğuldum. Nate cebinden çıkardığı buruş buruş peçeteleri

elime tutuşturup durdu ama peçeteler suyunu çektiğinde elimdekileri ıslak, kan lekeli bir top yapıp suratıma öyle bastırmak zorunda kaldım. O esnada, Nate'in ceketine sımsıkı tutunur ve onun teskin edici elini kolumda hissederken tek düşünebildiğim bu işte artık yalnız olmadığımdı.

En nihayetinde doğrulup gözlerimi sildiğimde, "Bronwyn hiç bahsetmedi," dedi.

Cüzdanımdan bir peçete çıkarıp sümkürdüm. "Bilmiyor da ondan."

Nate'in lacivert gözleri fal taşı misali açıldı. "Annenle baban ona söylemedi mi?"

"Onlar da bilmiyor. Kimsenin haberi yok."

"Maeve. *Siktir*," dedi tekrar. Bu yanıta muhtaç bir yoruma benzemiyordu. Hâliyle ben de cevap vermedim. "Fakat bu... şey, durumu doğru anladığımdan emin olmak için soruyorum. Bu hastalığının nüksetmesinin belirtilerinden biri, değil mi?" Başımla onayladım. "Ama o zaman... Nasıl olur da... Neden? Böyle bir şeyi niçin sakladın?"

Sesim alçak ve hırıltılıydı. "Neye benzediğine dair en ufak bir fikrin yok."

"Neyin neye benzediğine?" diye sordu Nate.

"Hastalığımın nüksetmesinin."

"Anlat bana."

"Öyle bir şey ki... her şey değişiyor. Herkes üzülüyor. Normal hayat duruyor ve hepimiz yalnızca yokuş aşağı giden, insanların hayatını karartan bir tedavi trenine biniyoruz. Korkunç bir şey olduğu yetmezmiş gibi aklına gelip gelebilecek her şekilde can yakıyor. En kötüsüyse *işe yaramaması*." Eğer bitap düşmüş olmasaydım yine gözyaşlarına boğulurdum. Bunun yerine başımı Nate'in omzuna koydum. Tek koluyla bana sımsıkı sarıldı. "Etkisi hiçbir zaman uzun ömürlü olmuyor. Şimdiye dek en çok dört yıl sürdü. Bir daha aynı yollardan geçmek zorunda kalmayacağımı ummuştum ve şimdi... o sürece tekrar katlanıp katlanamayacağımdan bile emin değilim."

Nate birkaç saniye sessiz kaldı. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Anlıyorum. Fakat bu senin *hayatın*, Maeve. Denemek zorundasın. Öyle düşünmüyor musun?"

O kadar yorgundum ki o anda gözlerimi kapatsaydım günler boyunca uyuyabilirdim. "Bilmiyorum."

"Bunu kendin için yapmayacaksan ailen için yap, tamam mı?" Nate çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Annenle babanı düşün. Bronwyn'i düşün. Eğer... sana bir şey olursa ne hâle geleceklerini düşün. Onlara yeterince güvenip hastalığının nüksettiğini zamanında söyleseydin sonucun değişip değişmeyeceğini düşünmekten akıllarını kaçırırlar."

Kaskatı kesildim. "Bunun *güvenip güvenmemekle* alakası yok."

"Ama öyle düşünecekler." Yanıt vermediğimi görünce bastırdı. "Bronwyn'in böyle düşüneceğini biliyorsun. Burada olmadığı için, hastalığının nüksedeceğini önceden tahmin edemediği için kendini suçlayacak. Bu, ömrünün geri kalanı boyunca onu yiyip bitirecek."

İçten içe Nate'e sövüyordum. Bile bile en zayıf noktamı dürtüklemişti. Doğrulduğumda şimdiden rahatlamış görünüyordu. "Tamam," diye mırıldandım. "Annemle babama söylerim."

Böyle der demez benliğimi istila eden rahatlama hissi beni haftalardır içimde biriken korkunun birazından arındırdı. O anda, onlara söylemek için nasıl da yanıp tutuştuğumu fark ettim ama korkunun ve kararsızlığın elimi kolumu bağlamasına izin vermiştim. Birinin beni yüreklendirmesine ihtiyacım vardı.

Nate derin bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükürler olsun."

"Fakat bunun karşılığında benim için bir şey yapman gerek," diyerek onu ikaz ettim. Soru sorarcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Mevzu ablam olduğunda başını kuma gömmeyi bırak."

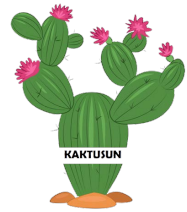
Nate'in şaşkınlık yüklü kahkahası ortamdaki gerilimi öyle bir hafifletti ki ben de gülümsedim. "Beni dinle, Maeve. Bronwyn ve benim için endişelenmene hiç gerek yok. Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Gözümün kenarındaki başıboş bir gözyaşını elimin tersiyle sildim. "Yani?"

"Yani er ya da geç kavuşacağız. Bazı şeyleri halletmemiz bir yıl, iki yıl ya da on yıl sürebilir. Artık her ne kadar sürerse. Ama en nihayetinde halledeceğiz."

"Bunu *ona da* söylesen iyi edersin," dedim.

Bana ablamın içini her defasında eriten şu meşhur Nate Macauley gülümsemesiyle baktı. "O da biliyor. Henüz itiraf etmemiş olabilir ama biliyor."

BÖLÜM ON DOKUZ

Phoebe

20 Mart, Cuma

"Bunu görmeniz gerek," dedi Maeve cep telefonunu çıkarırken.

Suratı yemyeşildi. Belki de aydınlatmadan ötürü öyle görünüyordu. Bayview Lisesi'nin konferans salonunda, tiyatro kulübünün ofis niyetine kullandığı küçük bir odada yerde oturuyorduk. Böyle bir odanın olduğunu bile bilmiyordum. Bir masayla sandalye odanın yarısını işgal ediyordu ve duvarlardan birini yerden tavana kaplayan raflar sahne aksesuarlarıyla, kitaplarla ve katlanmış kostümlerle doluydu. Duvarlara rengi solmuş Broadway posterleri asılmıştı ve her şeyin üstünde ince bir toz tabakası vardı.

"Neyi?" diye sordum. Onunla Knox'un arasında oturuyordum ki son zamanlarda ne vakit üçümüz bir araya gelsek kendimi hep ikisinin arasında buluyordum. Knox artık okulun dalga konusu olmayabilirdi fakat bu, Maeve'le aralarındaki sorunun çözüldüğü anlamına gelmiyordu. Buraya da sırf Maeve üsteledikçe üsteledi diye gelmişti.

"Luis'in bana verdiği videoyu," dedi Maeve. "Aslında dün elime geçti ama annem ve babamla biraz gergin bir gece geçir-

dik. Konuşmamız gereken ailevi bir mesele vardı... Neyse, mevzumuz o değil. Sadede gelelim. Videoyu kısa süre öncesine kadar izlemedim. Luis birkaç video gönderdi. Muhtemelen neyin önemli neyin önemsiz olduğunu kestiremedi ve *belli ki* hepsini oturup baştan sona izlemeyi istemedi çünkü eğer izleseydi kesin bir şey söylerdi çünkü..."

"Maeve," diyerek araya girdim. "Videoyu izlesek daha iyi olmaz mı?"

"Evet. Tamam." Önce ekran kilidini, sonra da galerisini açtı. "Ama konuyu açıklığa kavuşturmak bakımından, videonun Sean Murdock'ın telefonundan alınma olduğunu da söylemeliyim. Brandon'ın öldüğü gün çekilmiş."

Nefesimi tuttum. Bir süredir kayıtsızca yanımda oturmakta olan Knox bir çırpıda doğruluverdi. "Bekle. *Ne?*" diye sordu. Telaşla emekleyerek etrafımdan dolanıp Maeve'in yanına oturdu ve gözlerini kızın telefonuna dikti. "Luis bunu nereden bulmuş?"

"Sanırım Cooper'ın dün geceki maçı esnasında Sean'ın telefonunu ödünç aldı," dedi Maeve.

"Aman Tanrım, Knox," dedim Maeve'in elindeki videonun ne olduğunu anlayınca. "Bu *o* video. Haklıymışsın!"

Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken Maeve'in alnı kırıştı. "Bundan haberiniz var mıydı?" diye sordu. Hem afalladığı hem de incindiği sesinden anlaşılıyordu.

"Videoda ne olduğunu bilmiyorum," dedi Knox. "Sean'ın şantiyede *bir şey* kaydettiğine dair bölük pörçük bazı anılarım var ama ne olduğunu bilmiyorum." Maeve'in koluna yapışırken gerginlikten resmen titriyordu. "Oynat şunu."

Maeve Oynat tuşuna bastı. Saçları rüzgârdan darmadağın olmuş Brandon'ın görüntüsünün ekranı doldurmasıyla nabzım hızlandı. Şantiyenin sınırında dikilmiş, aşağı bakıyordu. O hâlini görünce yaşlar gözlerime hücum etti. Ne kadar güzel olduğunu az daha unutacaktım. Oysa dudaklarının hayalini kurarak geçirdiğim ders saatlerinin haddi hesabı yoktu. "Bu aşırı sıkıcı," dedi ve tanıdık sesi tüylerimin ürpermesine neden oldu. "Seninki gibi

olamaz mıydı?" diyerek konuşmayı sürdürdü Brandon. Ardından arkasına dönerek, kameranın görüş alanına girmeyen birine baktı. "Veya seninki gibi."

"Neyi bekliyorsun, yakışıklı?" Sean'ın tiz sesini gayet açık ve net duyduk. "Küçücük bir atlayıştan korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi Brandon ellerini beline koyarak. "Bunun görkemli hiçbir yanı yok. Ters salto falan atmalıyım."

"Bu harika olur," dedi bir kız heyecandan soluk soluğa. Kalbim tekledi. *Jules*.

"En azından oynayabiliyorsun," dedi başka bir ses. Monica'nın sesini hemen tanıdım. "Siktiğimin cesaretini seçebilme fırsatını yakalamak için daha ne yapayım?"

"Lanet olsun…" dedi Knox ama onu susturdum.

"Mesela benimle yatabilirsin," dedi Brandon ve Sean kıkırdadı.

"Korkmayan bir adam için, Branny, çenen fazla düştü," diye sataştı. "Hadi. Gelecek nesiller için şöyle afili bir fotoğrafını çekelim. Atla, seni göt herif! Atla, atla, atla!"

Jules ve Monica'da tezahüratlara katıldı. Bir yandan da el çırpıyorlardı. Tanrım, öylesine korkunç anlara şahit olmaktaydık ki hıçkırıklara boğuldum. "O… onu görüyor musunuz…" diye kekeledim. Ardından Brandon atlamaya hazırlanarak dizlerini büktü. Daha fazla bakamayacaktım. Gözlerimi sımsıkı yumup suratımı Maeve'in omzuna gömdüm. Yine de çatırtıyı duydum.

"Siktir!" Sean'ın sesi çığlıktan farksızdı. Tiz ve dehşet yüklüydü. "Bran! Az önce ne sikim oldu öyle!" Jules'la Monica'nın çığlıklarını da duyabiliyordum. Başımı ihtiyatla kaldırıp Maeve'in telefonunun ekranına baktım. Ne var ki Sean o yana koştururken kameranın takıldığı toz topraktan ve çimenlerden başka hiçbir şey göremedim. "Bran! Sen – lanet olsun."

"O nerede?" diye sordu Jules ağlamaklı bir sesle.

"*Siktiğimin çatısından* düştü!" diye bağırdı Sean. Yere doğrultulmuş vaziyetteki telefonu kayıt almaya devam ediyordu. Monica duyamadığım bir şey söyledi. Sonraki birkaç dakika boyunca

telaşlı telaşlı fısıldaştılar. Öyle ki ne dediklerini anlamak neredeyse imkânsızdı. Derken Sean, "Burada ne halt ediyorsun, Myers?" diye gürledi ve ekran karanlığa gömüldü.

"Yüce İsa," dedi Knox cılız bir sesle.

Maeve sertçe yutkundu. "Meselenin özünü kavradınız, değil mi?" diye sordu. "Meğer oyun Knox ve benle bitmemiş. Brandon o esnada cesaret gösterisi yapıyormuş."

"Evet. Anladım." Gözlerimi kırpıştırarak ağlamayı kestim ve ellerimi karnıma bastırdım. Bu videoyu izlemeden evvel yemek yemiş olsaydım şimdiye çoktan kusardım. "Ah, Tanrım. Korkunçtu."

Maeve elini nazikçe koluma koydu. "Özür dilerim. Seni daha iyi uyarmalıydım. Bir süreliğine de olsa siz ikinizin... şey... takıldığınızı unutup duruyorum." Knox'a döndü. "Bence haklıydın. Sean o yumruğu sana yardım etmek için atmışa hiç benzemiyor. Fakat neden öyle yaptığından hâlâ emin değilim."

Knox'un gözleri Maeve'in telefonunun karanlık ekranına kilitlenmişti. "Ben de öyle. O esnada olanları izlemenin hafızamı yerine getireceğini ummuştum ama hiç de öyle olmadı." Hepimiz birkaç dakikalığına sessiz kalarak düşüncelere daldık. Neden sonra Knox, "Maeve, Luis'in birkaç video gönderdiğini söyledin. Diğerleri de bunun gibi..." diye ekledi.

"Hayır," diyerek sözünü kesti Maeve. "Diğerlerinde Brandon'la ilgili hiçbir şey yok. Yalnızca... kişisel zımbırtılar." Bunu söylerken suratı pancar gibi kızardı. Hâlâ şoktan uyuşmuş hâlde olmama rağmen ağzım çarpıldı.

"Iyk. Sakın bana yanlışlıkla Sean'ın seks kasetini izlediğini söyleme."

Maeve limon yemiş gibi oldu. "Hayır, ama duşta çekilmiş bir... selfiesi vardı."

"Aman Tanrım." Ona dehşet yüklü bir merhametle baktım. "Yoksa..."

Bu hatıra karşısında ürperirken, "Tamamen sansürsüzdü," diyerek endişelerimi doğruladı.

Knox neşeden yoksun bir kahkaha patlattı. "Onun gibi bir pislik olsaydık o fotoğrafla ne kadar eğlenebileceğimizi hayal etsenize." Sonra kaşlarını çattı ve şakaklarını ovuşturdu. "Neyse... Video konusunda ne yapacağız? Sizce birine söylemeli miyiz?"

"Aslına bakarsanız," dedim ihtiyatla. "Videonun ortaya çıkması hiçbir şeyi değiştirmeyecek, öyle değil mi? Şimdiye dek boktan bir kazaydı, hâlâ da öyle. Sadece yalan söyledikleri için o üçünün başı belaya girecek." Sean ya da Monica umurumda değildi ama Jules'u öylece harcayamazdım. "Kaldı ki... Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu da duyulur. Öğretmenler oyundan haberdar oldular mı okula telefon götürmemiz yasaklanır. Ve elbette *ailelerimiz* de öğrenir." Bunun ne anlama geldiğini anlayıp anlamadığını görmek için Knox'a baktım. Tabii ki düşüncesi bile gözünü korkutmuştu. Nasıl ben sırrımın annem tarafından öğrenilmesini istemiyorsam o da sırrının ailesi tarafından öğrenilmesini istemezdi. Bundan emindim.

"Haklısın," dedi Knox kararını vermişçesine. "Hiçbir şeyi değiştirmez."

Maeve'e döndüm. Genellikle ortaya ilk fikri atan hep o olurdu fakat bir süredir suskundu. Artık gözlerim tiyatro kulübünün ofisindeki aydınlatmaya da alıştığından az evvelki kadar yeşil görünmüyordu ama bitkin göründüğü kesindi. Gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar vardı ve her zaman ışıl ışıl parlayan saçları donuk, darmadağın bir topuz hâlinde tepesinde toplanmıştı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Kehribar rengi gözlerini yere dikti. "Nasıl isterseniz öyle olsun." Postacı çantasını alıp omzuna astı. "Gitmem gerek. Yarım saat sonra doktorla randevum var."

Kolundan çekiştirdim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Elbette. Sadece..." Maeve'in bakışları Knox'la ikimizin arasında gidip geldi. İkilemde kalmışçasına dudağını ısırdı. Derken kararını verdi. "Bir süre ortalıkta olmayabilirim. Her şey bugün işlerin nasıl gideceğine bağlı. Bazı... semptomlar yaşıyorum. Hastalığım nüksetmeden önce ortaya çıkan türden belirtiler. Bu

yüzden muayene olacağım. Kan testiyle başlayacağız ve ardından neler olacağına bakacağız."

Ağzım bir karış açıldı ama Maeve ayağa kalkarken âdeta yerime mıhlanmış gibiydim. Fakat Knox öyle değildi; onunla birlikte ayağa fırladı. O esnada da dizini sertçe masaya çarptı. Gerçi fark etmemiş gibiydi. "Maeve, neler oluyor? Neden bana söylemedin?"

Maeve ona yarım yamalak, buruk bir gülümsemeyle baktı. "Pek konuştuğumuz yoktu."

"Evet ama bunun... bunun hiçbir önemi yok. Hem de böyle bir şeyle kıyaslandığında." Knox elini saçlarından geçirdi ve sırt çantasını yerden aldı. "Seninle geliyorum."

"Gelemezsin," diye karşı çıktı Maeve. "Dersin var."

"Asarım. Phoebe nasıl yapılacağını öğretti."

"Doğru," dedim ama ikisinin de bana aldırış ettiği yoktu.

Maeve ellerini eğip büktü. "Ama annemle babam da gelecek. Onkoloğumun muayenehanesine sürü hâlinde girmeyi istemeyeceklerdir."

"O zaman lobide beklerim. O da olmazsa otoparkta." Knox sırt çantasını omuzlarından geçirdi. Kayışları öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemlerinin renginin beyaza döndüğünü gördüm. "Tanrım, Maeve, çok özür dilerim. Bu durumu vaktinde öğrenmediğim için kendimi bok gibi hissediyorum."

"Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok," dedi Maeve. "Asıl özür dilemesi gereken benim."

"Denedin. Ben seni dinlemedim."

Epeyce gecikmiş bir konuşmaya kulak misafiri olduğum hissine kapıldım aniden. Ayağa kalktım ve Maeve'e sıkı sıkı sarıldım. "Gitsem iyi olur," dedim saçlarına doğru. "Bol şans. İyi dileklerim seninle." Maeve mırıl mırıl teşekkür ederken ofisin kapısından dışarı süzülüverdim.

Kadife perdeleri araladım ve sahnenin yan tarafındaki merdivenlerden inerek konferans salonuna adımımı attım. Düşüncelerim Maeve ile az evvel gördüğüm video arasında mekik doku-

duğundan kafamın içi allak bullaktı. Konferans salonunun arka tarafına ulaştığımda o dalgınlıkla az kalsın, koridora uzatılmış spor ayakkabılı bir ayağa takılıp düşecektim.

"Hey," dedi Matthias Schroeder. "Sana bir mesajım var."

Kucağında kahverengi bir kese kâğıdı, onun içinde de yarısı yenmiş bir sandviçle en arka sırada oturuyordu. Duraksadım ve ona şöyle bir baktım: Üzerinde tanımadığım bir *Yıldız Savaşları* karakterinin resmedildiği açık mavi bir svetşört, daracık bir siyah kot ve kırmızı renkli, janti spor ayakkabılar vardı. İnce telli sarı saçları fazla uzundu ve gözlerine giriyordu. "Bana bir *mesajın* mı var?" diye sordum kuşkuyla. Daha önce Matthias'la hiç konuşmamıştık. "Ne yani? Mesajı iletmeden evvel beni düşürmen mi gerekiyordu?"

"Koridora adımını attığından beri sana el sallıyorum," dedi. "Bir türlü dikkatini çekemedim. Neyse, öğle yemeğinden önce Emma'yla İngilizce dersindeydim. Kendini pek iyi hissetmiyordu. O yüzden arabanızı alıp eve gitti. Sanırım telefonu falan da yok."

"Ah. Tamam." Ona temkinli gözlerle baktım. "Burada olacağımı nereden bildin?"

"Seni takip ettim," dedi. Gözlerimi belerttiğimi görünce suratındaki ifade savunmacı bir hâl aldı. "Öyle gizlice peşinde dolaştığım filan yok. Kafeteryada söyleyecektim ama oraya gitmek yerine buraya geldin. Neyse, arada sırada öğle yemeğimi burada yediğim de oluyor. O yüzden oturup seni bekledim."

Sandviçinden bir ısırık aldı. İnce, beyaz ekmek dilimleriyle ve uçuk pembe renkli bir tür etle yapılmıştı. Bir tarafından pörsümüş bir marul yaprağı sarkıyordu. Bu, hayatımda gördüğüm en kimsesiz sebzeydi. Matthias sandviçini kese kâğıdının üstüne bırakırken parmaklarıyla bastırdığı yerlerde çentik şeklinde izler gözüme çarptı. "Neyse, haber verdiğin için teşekkürler," dedim.

Muhtemelen o anda oradan ayrılmalıydım ama öyle yapmak yerine sırt çantamı omzumun biraz daha yukarısına attım. "Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununda parmağın var mı?" diye sordum pattadanak.

Matthias irkildi. "Ne? Hayır. Neden öyle düşündün ki?"

Herkes öyle düşünüyor, diyecektim az kalsın. "Simon Diyor Ki senin başının altından çıktı."

Matthias başını önüne eğerek sandviçine baktı. "O farklıydı."

"Ne açıdan?"

"Sadece neye benzediğini görmek istemiştim." Konferans salonu loştu ama yine de Matthias'ın yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "İlgi görmenin neye benzediğini…"

"İnsanlar Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununa da ilgi gösterdiler."

"Ben yapmadım *dedim*." Matthias boş salonda yankılanan sesi karşısında afalladı. Sesini alçalttı. "O tür şeyleri nereden öğreneceğimi bile bilmiyorum. Yani sırları… Kimse benimle konuşmaz ki. Yoksa fark etmemiş miydin?"

"Ben seninle konuşuyorum."

"Evet, tabii." Matthias sandviçinin geri kalanını kese kâğıdına attı ve hepsini birden elinde buruşturarak top hâline getirdi. "Bunun pek uzun sürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Doğrularak sırık gibi gövdesini gözler önüne serdi. O anda… nedendir bilmiyorum ama haklı çıkmasına izin vermemem gerektiğini hissettim.

"Eğer yarın öğle yemeğini burada yemek istemezsen, şey, gelip bizimle yiyebilirsin," dedim ona.

Matthias bakışlarını kırmızı spor ayakkabılarına dikti. Az da olsa tetikteydi. "Sanmıyorum. Yine de teşekkürler." Ben daha yanıt veremeden çarçabuk yanımdan uzaklaştı. Belki de böylesi daha iyiydi. Zaten onunla birkaç dakikadan fazla ne konuşacağımı bilmiyordum.

Hava mart ayı normallerinin üstündeydi. Yani hasta bir Emma tarafından ekilmek için en güzel günlerden biri değildi. Hâliyle aksiliğim üzerimdeydi ve mahalleme vardığımda çoktan kan ter içinde kalmıştım. Telefonum çalınca alçak sesle küfrettim. Annem dışında pek arayanım olmadığından, telefona yanıt verme-

den önce ekrana bakmadım bile. "Selam anne," dedim binamızın ön kapısına yaklaşırken. Bir yandan da anahtarlarımı çıkarmaya çalışıyordum.

Annemin sesi telaşlıydı. "Selam Phoebe. Emma yanında mı? Rica etsem onu verebilir misin?"

Tek elimle anahtarı kilide takıp sağa çevirdim. Dönmedi. Şansımı tekrar denemek için anahtarı kilitten çekip çıkarırken homurdandım. Bu binadaki her şey dışarıdan harika görünse de kullanmaya geldiğinde bok gibiydi. "Yanımda değil," dedim ama dikkatim dağınıktı.

Annem hüsranla iç geçirdi. "Anlamıyorum. Bu hiç huyu değildir!"

"Ha?" Anahtarla cebelleşirken, söylediklerinin ancak yarısını anlayabildim. Ne var ki kilit en nihayetinde boyun eğdiğinde, "Huyu olmayan da ne?" diye sordum kapıyı açarken.

"Söz verip gitmemek. Ashton'la Eli'ın düğün ziyafetinin verileceği restorandaki hazırlıkları benim yerime denetlemeye gidecekti. Mekânın işletmecisi yalnızca akşamüstü saatlerinde uygun oluyor. Bense işten izin alamıyorum. Bu yüzden Emma'dan benim yerime gitmesini istedim. Aklımıza takılan sorulardan uzun bir liste yaptık ama Emma ortadan kayboldu. Telefonunu hâlâ yenilemediğinden arayamıyorum da."

Şimdi lobideydim. Saksı bitkilerinden birinin önünde duraksadım. Annem haklıydı. Bu kendisini kötü hissediyor bile olsa hiç de Emma'nın yapacağı türden bir şey değildi çünkü ateşi çıktığında dahi sürüne sürüne özel derslerine giderdi. "Hasta," dedim. "Okuldan erken çıktı. Sana söylemedi mi?"

Annem hattın diğer ucunda derin bir nefes verdi. "Hayır, söylemedi. Pekâlâ. Nesi var? Yine midesi mi bozuldu, yoksa..."

"Bilmiyorum," diyerek sözünü kestim. "Onu görmedim. Okuldan birinden bana haber vermesini istemiş. Ben de daha şimdi eve giriyorum." Lobiyi boylu boyunca arşınladım ve asansöre tam da kapıları kapanmaya başlarken yetiştim. Elimi kapıların arasına soktum. Gerisin geriye açıldıklarını görünce de asansör-

deki yaşlı kadından özür dilercesine gülümsedim. Bizimle aynı katta yaşıyordu. Yani düğmeye çoktan basılmıştı. "Restorana benim gitmemi ister misin?"

"Ah, çok düşüncelisin, Phoebe ama artık çok geç kaldık. İşletmeci çoktan mekândan ayrıldı. Başka bir yolunu bulurum. Lütfen ablanı kontrol edip sonra beni arar mısın?"

"Tamam," dedim. Annem teşekkür etti ve asansör çınlarken telefonu kapattı. Emma için endişelenmeye başlamıştım. Anneme yardım etmeyi unutacak hâle gelmesi için ne kadar hasta olması gerekiyordu? Bu tam *benlik* bir davranıştı.

Dairemizin kapısını açtım. Eve girdiğimde içeride çıt çıkmıyordu. "Emma?" diye seslendim bilek hizasındaki botlarımı çıkarırken. Ayakkabılarımı kapının yanına bıraktım, anahtarlarımla çantamı mutfak adasına koydum, ardından sessizce yatak odamıza doğru yürüdüm. "Nasıl hissediyorsun?"

Yanıt yoktu. Üstelik kapı da kapalıydı. İterek açtım. Emma yatakta, darmadağın bir battaniye ve çarşaf yığınının ortasında uzanıyordu. Belki de ilk defa yatağı tıpatıp benimkine benziyordu. Yarı açık ağzından nefes alıp vererek mışıl mışıl uyuyordu. Ben ona yaklaşırken hafifçe horladı. Derken başparmağımı yerdeki bir şeye çarptım ve halıda bir ıslaklığa bastım. Emma'nın Bayview Wildcats bardağı yatağının yanında yerde öylece duruyordu. Eğilip onu yerden aldım fakat içini koklamamla suratımı ekşitip öğürmem bir oldu. Bu defa içtiği cindi.

"İsa aşkına, Emma." Midem mi bulansın yoksa endişeleneyim mi bilemedim. Hâl böyle olunca ikisinde birden karar kıldım. "Sana neler oluyor?"

Komodinimden birkaç ıslak mendil aldım ve yere diz çökerek dökülenleri silmeye koyuldum. Ne var ki dizimin sert bir şeye denk gelmesiyle suratımı acıyla buruşturdum. Bu, telefonunu hâlâ yenilemediğinden işe yaramaz bir şekilde öylece yerde yatan şarj cihazının sivri kenarıydı. Bir süredir herhangi bir şeye bakmak istediğinde eğer dizüstü bilgisayarımız elinin altında değilse benimkini ödünç alıyordu. Bu durum canımı sıkıyordu çünkü...

Islak mendil tek elimden sallanır hâlde öylece kalakaldım. Emma cep telefonumu ne zaman ödünç istese sorgusuz sualsiz veriyordum. Üstelik çoğu zaman onu odamızda telefonumla tek başına bırakıyordum. Instagram'ımı açıp Derek'in mesajlarını görmüş olabilir miydi? Onları silmeye hiç lüzum görmemiştim. Bu, Emma'nın dibi boylamasına neden olabilecek türden bir şey miydi?

"Phoebe?" Emma'nın uyku mahmuru sesi beni öyle gafil avladı ki az kalsın tepetaklak gidecektim. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana dikti. "Ne yapıyorsun?"

"Pisliğini temizliyorum," dedim uyluklarımın üstüne oturarak. "Yere en az yarım bardak cin dökülmüş. Hasta filan değilsin, yanılıyor muyum? *Sarhoşsun.* Ashton'la Eli'ın düğün yemeği konusunda anneme yardım edeceğine söz verdiğini hatırlıyor musun?"

Emma yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Sana sormam gereken bir şey var."

Cinlerim iyiden iyiye tepeme çıktı. "Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

"Ona âşık mıydın?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

Sertçe yutkundum. Lanet olsun. Derek'in mesajlarını muhakkak görmüş olmalıydı. "Hayır. O koca bir hataydı ve bitti. Keşke hiç yaşanmamış olsaydı."

Neşeden yoksun bir kahkaha koyuverdi. "Bittiğini *biliyorum.* Aptal değilim. Sadece düşünemedim... hiç..." Bakışlarını aşağı kaydırdı, kimbilir belki de gözleri kapanmıştı. Bu açıdan göremiyordum.

"Hiç ne?"

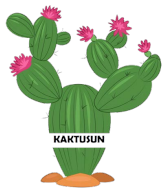
Yanıt vermedi. Bayview Wildscats bardağını da alıp ayağa kalktım. Tam çıkıyordum ki kulağıma Emma'nın yatağından gelen bir fısıltı çalındı. O kadar belli belirsizdi ki az kalsın kaçıracaktım. "Direteceği hiç aklıma bile gelmezdi."

"Neye direteceği?" diye sordum. Fakat tekrar horlamaya başladı. Şimdilik ağzından daha fazlasını alamayacağım ortadaydı.

Bardağı banyoya götürüp iyice çalkaladım ve alkol değil de limon koksun diye birkaç damla sıvı sabunla ovaladım. Kafam sanki onca sek cini içen benmişim gibi zonkluyordu. İşim bittiğinde bardağı el havlusuyla kuruladım ve sifonun üstüne koydum. Ardından lavaboya dayanarak aynadaki yorgun gözlerime baktım. Ablamın sorununun ne olduğunu da, ona nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyordum. Neşesi yeni yeni yerine gelmişken annemi endişelendirmek de istemiyordum. Emma'nın arkadaşı Gillian'la konuşmayı deneyebilirdim ama Derek olayından sonra o da benden nefret ediyordu. Okulda karşılaştığımızda beni görmezden geliyordu. Öte yandan Emma'yı ona yardım edebilecek kadar yakından tanıyan, gidip konuşabileceğim başka kimse de yoktu.

Bu durum neredeyse Derek'in mesajlarına dönmeme neden olacaktı. Neredeyse.

BÖLÜM YİRMİ

Knox
20 Mart, Cuma

Sandeep kaşlarını çatarak elindeki zarfa baktı ve ardından zarfı ışığa tuttu. "Evet, sanırım son birkaç tehdidi gönderenle aynı kişi. Adres bilgileri aynı fontla yazılmış."

Bethany, Sandeep'le paylaştığımız masanın kenarına tünemişti. Gözlerini kısarak öne eğildi. "Font mu? Bana kalırsa el yazısına benziyor."

"O şekilde tasarlandı da ondan," dedi Sandeep. Masasının çekmecesini açıp içinden Ziploc marka kilitli torbalardan çıkardı, zarfı içine attı, torbanın havasını aldı, ağzını kapattı ve ancak ondan sonra Bethany'ye uzattı. "Karakter aralıklarına bak. Hepsi eşit."

"Neye?"

"Karakter aralıklarına. Harflerin arasındaki boşluklara," diye açıkladı Sandeep. "Bu bir tipografi terimidir."

Bethany ayağa kalkıp masasına dönerken gözlerini devirdi. "Tam bir ineksin."

"Fontlara dikkat etmek inekçe bir davranış değil!" diye seslendi Sandeep kadının arkasından. "Tipografi bir sanat dalıdır."

Bethany ona dil çıkarıp çantasını aldı. "Öyle diyorsan öyle olsun. Ben çıkıyorum, çocuklar. Siz de çok geç kalmayın."

Sandeep'in yanındaki koltuğumda döndüm. "Açmayacak mısın? Ne yazdığını okumayacak mısın?"

"Daha sonra. Eldiven taktığımda," dedi. Kaşlarımı çattım. Aklım karışmıştı. Neden eldivene ihtiyacı vardı ki? Neden sonra, "Şu noktada aynı kişiden yeterince tehdit aldığımıza göre mevzuyu artık polise devretmemiz gerekiyor. O zamana dek zarfı olabildiğince az kirletmek istiyorum," diye ekledi.

Gözlerimi zarftan alamıyordum. Okuduğum son mektup hâlâ beynime dağlanmış hâldeydi: *Ve ölümünü zevkle izleyeceğim.* "Sence mektupları yazanın tepesini attıran ne?" diye sordum.

"Tehditlerde işin orasından hiç bahsedilmiyor ama ille de bir tahminde bulunmam gerekiyorsa hakkımı D'Agostino davasından yana kullanırım," dedi Sandeep. Hiç sektirmeden cevap verince bunu sık sık düşündüğünü anladım. Kilitli torbayı masasının köşesine itti. "Polis memurları bir suçla itham edildiğinde insanlar çok öfkelenir ama yanlışlıkla öfkelerini suçlayana ya da kurbana yöneltirler. Otoriteye itaat ile vicdan arasındaki çatışma pek çok araştırmaya konu olmuştur."

"Anladım," dedim söylediklerinin ancak yarısını anlamama rağmen. Sandeep profesör modunu açtığında onu takip etmekte zorlanıyordum. Ayrıca dikkatim dağınıktı; haber gelecek mi diye gözüm sürekli telefonumdaydı. Maeve'in onkoloji randevusu saatler önce bitmişti ve muayenehaneden ayrıldığımız sırada sonuçların öyle hemen çıkmayacağını söylemişti. "Ellerinden geleni yapıyorlar ama yine de birkaç gün sürebilir," demişti. "Laboratuvar süresini öngörmek zordur." Yine de "ellerinden geleni" yapıyor olmalarının sonuçları "bu akşamüstü" hazır edecekleri anlamına geldiğini umuyordum. Ne de olsa yirmi birinci yüzyıldaydık.

Bu sabah hâlâ Maeve'e kızgındım. Kin tutmanın bana bir arkadaş kaybettirebileceğini sorun etmiyordum. Fakat o zaman aklımdaki somut ve temelli bir kayıp değildi. Şimdiyse insanın

bamteline basılmış, huzuru kaçmış ve korkuya kapılmışken bile, *bilhassa* da o zaman, çok ama çok iyi anlaşabildiği birini bulmasının ne kadar güç olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Arkadaşım için tek istediğim iyi olmasıydı.

"Neyse, çok kafana takma. Biz hallederiz." Sandeep'in davudi sesini duyunca gözlerimi kırpıştırdım ve ofis tekrar netleşti. Sandeep masanın üstünden bir klasör yığınını önüme itti. "Bu zaman zarfında Eli'ı gelecek haftanın duruşma programı hakkında bilgilendirecek birine ihtiyaç var ve sevgili dostum, o kişi ben *değilim*." Bir elini zaten jilet gibi olan koyu renkli saçlarından geçirdi. "Benim bir randevum var."

Telefonuma son defa kaçamak bir bakış attım. Hiçbir şey yoktu. Cuma günü, akşam sekiz buçuk muhtemelen tıbbi durum güncellemeleri açısından en uygun zaman değildi. "Şu uzun uzadıya anlattığın çocuk işçilere dair kanunlar ne olacak?" diye sordum.

"Randevum olduğunda yürürlükten düşüyorlar," dedi Sandeep kafasıyla küçük toplantı odasına işaret ederek. "Eli şu anda Winterfell'de. Şimdilik programının yalnızca en temel noktalarını öğrenmeye ihtiyacı var. Şu büyülü elektronik tablolarından bir tane daha yap. Onları epey sevdi." Sonra sanki bir kabahat işlemiş gibi yakasını çekiştirdi. "Tabii eğer eve gitmen gerekmiyorsa. Aslında saat de *epey* geç oldu."

"Sorun değil," dedim. Kanıtlanana Kadar'da mesaiye kalmayı dert ettiğim yoktu. Bir cuma akşamı başka ne halt edebilirdim ki? Ayrıca Eli, Sandeep, Bethany ve diğer herkes buradaki varlığım fark yaratıyormuş gibi, ben buralardayken çarklar daha iyi dönüyormuş gibi davranıyordu. Bu güzel bir histi.

Sandeep sırıttı, ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi ve çantayı omzuna astı. "Aslansın. Pazartesi görüşürüz."

"Bekle," diye seslendim sandalyesinin arkasına asılı siyah deri ceketi kaptığım gibi. "Ceketini unuttun."

Sandeep'in tek ayağı havada kaldı. Ardından suratında sor-

gulayıcı bir bakışla bana döndü. "Ne? Bugün yanımda ceket getirmedim ki." Gözlerini kısarak elimde tuttuğum cekete baktı ve suratındaki o ifade silindi. "Ah, sanırım Nate Macauley'nin. Öğle arasında Simon Kelleher üzerine bir vaka çalışması hakkında Eli'la konuşmaya geldi. Makalesi *Harvard Law Review*'da yayınlanabilir."

"Nate'in makalesi mi?" diye sordum akıl karışıklığıyla.

Sandeep güldü. "Evet, öyle. Harvard hukuk eğitimi olmayan gençlerin çalışmalarını kabul eder. Hayır, *Eli* eder. Tabii eğer diğer çocuklar sorun etmezse. Neyse, ceketi Eli'a ver. O Nate'e ulaştırmanın bir yolunu bulur."

"Ben bırakabilirim," dedim. "Böylece Eli'ın yapması gereken işlerden biri azalır. Zaten yolumun üstü." Nate'in oda kiraladığı şu geniş ve eski eve daha önce hiç ayak basmamıştım ama bizim evden yalnızca birkaç sokak uzaktaydı. Ne zaman önünden geçsek Maeve orayı gösterir dururdu.

"Emin misin?" diye sordu Sandeep. Başımla onayladım. "Harikasın," dedi kapıdan geri geri çıkarken tabanca şekline soktuğu parmağıyla bana ateş ederek. Ardından gözden kayboldu. Ben de toplantı odasına doğru seğirttim.

Winterfell'e girdiğimde Eli telefondaydı ve eliyle oturmamı işaret etti. "Yapmayacağıma söz veriyorum," dedi. "Telefonumu kapatacağım." Sesi müvekkilleriyle veya diğer avukatlarla konuşurkenki hâlinden çok daha sıcaktı. "Ben seni daha çok seviyorum, meleğim. Yakında görüşürüz," diye eklemese bile bunun bir iş görüşmesi olmadığı gayet barizdi. Telefonunu elinden bırakıp dalgın dalgın başını aşağı yukarı salladı. "Önümüzdeki hafta her şeyi dört güne sıkıştırmam gerek. Cuma dedin mi mesaim bitecek."

"Vay canına, tamam." Yığının en üstünden birkaç dosya aldım. "Bir haftaya evlendiğinize inanamıyorum. Hazır mısınız?" Erkeklerin birbirlerine soracakları türden bir şey olması dışında bu soruyu ona neden sorduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Eli sırıttı. "Bir yıldır hazırım. Fakat asıl onun hazır olduğuna memnunum."

"Ashton harika biri. Turnayı gözünden vurdunuz," deyiverdim ama sonra kendimi aptal gibi hissettim çünkü bu rencide edici bir ifadeydi, öyle değil mi? Ancak Eli yalnızca başıyla onayladı.

"Gezegendeki en şanslı adamım," dedi. Parmaklarını çenesinin altında kenetleyip bana düşünceli düşünceli baktı. "Ama sana şunu söyleyebilirim ki lisedeki hâlim günün birinde Ashton gibi harika biriyle hayatımı birleştirebileceğimi hayal dahi edemezdi. O zamanlar kızlar bana yalnızca ödevlerine yardım etmemi istediklerinde dikkat ederlerdi. On dokuz yaşıma kadar tek bir kişiyle bile çıkmadım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, öyle." Eli omuzlarını silkti. "Bazı şeyler kimilerimiz için zaman alır. Neyse ki hayat uzun, yaşarken öyle hissettirmese bile lise kısadır." Elimdeki dosyalardan birine işaret etti. "Şu Carrero mu? Onunla başlayalım."

"Evet," dedim ve dosyayı ona uzattım. Bu, cuma akşamlarını burada geçirdiğim gerçeği hakkında kendimi daha iyi hissetmem için atılmış şeffaf bir adımdı ve ne oldu, biliyor musunuz? Bir şekilde işe yaradı.

Nate'in evini daha görmeden gürültüsünü duydum. Saat henüz dokuz bile olmamıştı ama rap müzik ve kahkaha sesleri beni daha köşe başında karşıladı. Viktorya dönemine ait yıkık dökük, eski eve yaklaştıkça da güçlendi. Komşuları onlara *bayılıyor* olmalıydı.

Zili çaldım fakat bu akıntıya karşı kürek çekmekten farksızdı. Kimsenin beni duyacağı yoktu. Hâl böyle olunca kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdim. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki çizilmiş parke zemin resmen titriyordu. İçeri adımımı atar atmaz patlamış mısırla bayat biranın kokusu suratıma çarptı. Dar bir koridorda, kavisli tırabzanlara sahip bir merdivenin karşısındaydım. Benden en fazla birkaç yaş büyük olan bir grup çocuk, tırabzanın tepesine tünemiş bir kıza tezahürat ediyordu. "Yap şunu!" diye

bağırdılar kırmızı bardaklarını havaya kaldırarak. Kız tırabzandan kaydı ve aşağıdaki insanlara çarparak hepsini lobut misali etrafa saçtı.

Derken eski moda konser tişörtlü bir delikanlı bana çarptı ve içkisi yere dökülünce, "Hayıııır!" diye inledi. "Çok ayıp!" Dengesini kaybetmemek için koluma tutundu ve "Bunu sakın evde deneme," diye ekledi.

"Nate burada mı?" diye sordum sesimi yükselterek. Delikanlı beni duyamıyormuş gibi elini kulağına götürünce sesimi az daha yükselttim. "NATE. BURADA. MI."

"Üst katta," diye karşılık verdi delikanlı bağırarak.

Tereddüde kapılarak, etrafta Nate'in ceketini bırakabileceğim portmanto gibi bir şey aradım ama yoktu. Hâliyle merdivenden inip çıkan insanlardan sakınmak için duvarın dibinden basamakları tırmanmaya koyuldum. Tırabzanlardan kayan kız beni tişörtümden yakalayıp elime bir bardak dolusu bira tutuşturduğunda neredeyse en tepeye varmıştım. "Arayı kapatmaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun," diye bağırdı kulağıma.

"Şey, teşekkürler." Kız bana beklenti dolu gözlerle bakınca bir yudum almak zorunda kaldım. Ilık ve kekremsiydi. Dar koridor kalabalıktı ama etraftaki kimseyi tanımıyordum. "Acaba Nate'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Kız başıyla koridorun sonundaki kapalı kapıya işaret etti. "Her zamanki gibi asosyallik peşinde. Ona biraz insan içine karışmasını söyle." Uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Saçların dışında epey sevimlisin, Nate'in arkadaşı. Uzat şunları. Lisede gibi görünmene yol açıyorlar."

"*Zaten*..." diye lafa girecek oldum ama çoktan tırabzanlardan aşağı kaymaya başlamıştı.

Kızın işaret ettiği kapının önüne geldiğimde tereddüde düştüm. Nate'in kapıyı çaldığımı duyup duymayacağını bilmiyordum ama içeri öylece dalamazdım, değil mi? Ayrıca yalnız değilse ne olacaktı? Belki de en iyisi ceketi kapısının önüne bırakıp buradan çekip gitmekti.

Ben karar vermeye çalışırken, alt katta karşılaştığım konser tişörtlü delikanlı yanımda belirdi. Nate'in kapısını yumrukladı, sonra iterek açtı ve kafasını içeri uzattı. "Siktiğimin partisine gel, Macauley!" diye bağırdı. Ardından dönüp kıkırdaya kıkırdaya merdivenlere doğru koştu. Küçük odanın köşesindeki masanın başında oturmakta olan Nate döndüğünde kapı boşluğunda tek başıma dikiliyordum.

"Az evvelki ben değildim," dedim onu selamlamak için elimi kaldırırken. Bira bardağı hâlâ elimdeydi.

Nate serapmışım gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. En azından böyle dediği kanısındaydım. Onu duyabildiğim söylenemezdi. Hâl böyle olunca odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Ceketini Kanıtlanana Kadar'da unutmuşsun," dedim ceketini ona verebilmek için masaya doğru seğirtirken. "Eli'a geçerken bırakabileceğimi söyledim. Nerede yaşadığını Maeve'den öğrenmiştim."

"Kahretsin, yokluğunu hissetmemişim bile. Teşekkürler." Nate ceketi elimden aldığı gibi darmadağın yatağının ayakucuna attı. Odası yatağına, özellikle de evin geri kalanına kıyasla derli topluydu. Duvarları Japon film posterleri kaplıyordu ama içeride masası, yatağı, alçak şifonyeri ve iri, kahverengili sarılı bir sürüngene ev sahipliği yapan üstü açık teraryum dışında pek bir şey yoktu. Yaratık pençesiyle camı eşeleyince yerimden sıçradım. "Adı Stan," dedi Nate. "Onu dert etme. Nadiren hareket eder."

"O ne?" diye sordum. Minyatür bir dinozora benziyordu.

"Sakallı ejder."

Lanet olsun. Nate'in evcil hayvanı bile benimkinden daha karizmatikti.

"Demek alt kattaki engelli parkuru aşmayı başardın, ha?" dedi Nate.

"Evin hep böyle midir?"

Nate omuzlarını silkti. "Yalnızca hafta sonlarında. Genellikle on sularında kirişi kırarlar." Sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Hey, Maeve'den haber var mı? Bugün doktora giderken senin de ona eşlik edeceğini söylemişti ama sonrasında ondan tekrar haber almadım."

"Henüz yok. Sonuçların pazartesiden önce çıkacağını sanmıyor." Boştaki elimi ani bir vicdan azabıyla cebime sokuşturdum. Her zamanki gibi Nate'i kıskanmak yerine Maeve'e benden daha iyi bir arkadaş olduğu için ona teşekkür etmeliydim. "Onu annesiyle babasına söylemeye ikna ettiğine çok sevindim. Benim haberim bile yoktu. Kendimi pisliğin teki gibi hissediyorum."

"Anlıyorum ama kendini o konuda hırpalama. Hiç kimsenin haberi yoktu," dedi Nate kurşun kalemini önündeki masaya vurarak. Masa hurdaya dönmüş dizüstü bilgisayarı, üst üste istiflenmiş birkaç kitap ve iki fotoğraf dışında boştu. Bunlardan biri arkalarına Joshua ağacına benzer bir ağacı almış iki yetişkinin önünde poz veren bir erkek çocuğuna, diğeri ise Nate ve Bronwyn'e aitti. Bronwyn arkasına geçip kollarını boynuna dolamış, yanağına bir öpücük kondururken Nate son derece mutlu görünüyordu. Onu hiç böylesine mutlu görmemiştim. Nate'in gözleri fotoğrafın üzerinde dolanınca kendimi fazlalık gibi hissettim. Tam oradan ayrılacaktım ki gözüm dizüstü bilgisayarının ekranına ilişti. "Yoksa... yapı ödevi mi yapıyordun?" diye sordum.

"Ne?" Nate anlık bir kahkahayla bakışlarını aşağı indirdi. "Ah. Hayır. Babana Brandon Weber'in öldüğü alışveriş merkezi şantiyesinde yapılması gereken temizlik işlerini belgelemesinde yardım ediyorum. Soruşturma için her şeyin fotoğrafını çekmemiz gerekiyor." Ekrana işaret etti. "Şunlar canımı sıktı, o yüzden tekrar üstünden geçiyordum."

"Neden?" diye sordum merakla. Babam şantiye soruşturması hakkında bana tek kelime etmiyordu. Nate'in bilgisayarındaki fotoğrafların da pek bir şeye benzediği yoktu. Anlayabildiğim kadarıyla baktığı, dökme beton zemine saçılmış ahşap parçalarından ibaret bir yığındı.

"Olması gerekip de olmayanlar yüzünden sanırım. Bu, iyi inşa edilmiş bir iskele çöktüğünde görmeyi bekleyeceğin türden bir

yıkıntı değil. Kirişlerden bazılarının profilleri yok. Şu hâlleriyle daha en başında yapının ayakta durması imkânsızmış." Nate gözlerini kısarak bilgisayarına baktı. "Fakat kirişlerde profillerin *eskiden* takılı olduğu delikler var... yani... eğer paranoyak biri olsam, birinin inşaat iskelesini sabote ettiğini düşünürdüm."

"Sabote ettiği mi? Sen ciddi misin?" Öne doğru eğildim. Merakım uyanmıştı. Buradan sonra eve gitmek zorunda olduğumu hatırlamadan evvel biramın yarısını kafama diktim. Sonra bardağımı Nate'in masasının köşesine bırakıp fotoğrafları daha yakından incelemeye koyuldum. Ne var ki gördüklerimi hâlâ hiçbir şeye benzetemiyordum.

Nate omuzlarını silkti. "Baban da tuhaf olduğu görüşünde ama ihaleyi alan firma işinde berbatmış. Geride bıraktıkları kayıtlar bir halta yaramaz. Yani hiçbir şeyden emin olamayız." Kurşun kalemini bir kez daha masaya vurdu. "Baban gerçekten işinin ehli. İşyerindekiler diğer şirketlerin nasıl ucuza kaçtığından dem vurup duruyor ama baban onlara asla kulak asmıyor."

İlk içgüdüm ezikliğe vurup, *Ben nereden bileyim?* demekti ama Nate'in sesinde, viski şişesini evladına yeğleyen bir baba yerine saygı duyulan bir şirketi çekip çeviren bir babayla büyümenin neye benzediğini hayal edermişçesine neredeyse efkarlı bir tını vardı. Böyle söylendiğinde... Evet, babamla aramızdaki mesele onunkine kıyasla epey dandikti. Bu yüzden, "Seninle çalışmayı gerçekten seviyor. Bunu ağzından hiç düşürmüyor," demekle yetindim.

Nate çekingence gülümserken kapı savrularak ardına kadar açılıp ikimizi birden yerimizden sıçrattı. Yanakları kızarıp kan ter içinde kalmış olan Konser Tişörtlü Tip kapının kasasına yaslanıp parmağını Nate'e doğrulttu. "Dostum," dedi peltek peltek. "Varsayalım ki birkaçımız mahallede turlamaya karar verdik. Sen de gelir misin?"

"Hayır," dedi Nate eliyle yüzünü ovuşturarak. Sonra suratında yılgın bir ifadeyle bana döndü. "Eğer senin yerinde olsaydım bunu gitmek için bir işaret olarak alırdım. Güven bana."

* * *

Nate'in yanından eve döndüğümde babamı mutfak masamızda tek başına otururken buldum. Çocukluğumdan beri, yedimizin birden rahatça oturabildiği ahşap bir hilkat garibesine benzeyen masayı kullanıyorduk. Eskiden beni duvarın dibindeki sıranın ortasına oturturlardı. Burası evin en küçük çocuğunun ulaşabileceği en güç, en kötü yerdi. Fakat artık istediğim yere oturabilirdim çünkü evde yalnızca üçümüz kalmıştık ama yine de kendimi her akşam aynı sandalyeye sığışmaya çalışırken buluyordum.

Etrafı yapı planlarına benzettiğim kâğıt yığınları tarafından kuşatılmış olan babam sarı sayfalı bir deftere not alıyordu. Üzerinde rengi eskiden siyah olsa da yıkanmaktan soluk griye dönen bir Myers İnşaat tişörtü vardı. "Eve geç kaldın," dedi hiç başını kaldırmadan. Fritz ayağının dibinde usul usul horluyor, rüyasında yürüdüğünü görür gibi patileri seğiriyordu.

Buzdolabına gidip kendime bir Sprite aldım. Biranın ağzımda bıraktığı kekremsi tattan kurtulmalıydım. "Stajım epey yoğun geçiyor," dedim. "Eli haftaya evleniyor da."

"Doğru." Babam defterine bir şeyler karalamaya devam ediyordu. "Sonunda bir şeyde dikiş tutturduğunu görmek güzel."

Teneke kutuyu açıp gazozumdan bir yudum aldım. Ne var ki teneke kutunun kenarından onu izlerken içimde bir şey patlayıverdi. *Baban gerçekten işinin ehli*, demişti Nate bu akşam. Bu doğruydu fakat babam bildiklerini benimle paylaşmazdı. Benim payıma düşen sivri dilli yorumlardı. Genellikle onları duymazdan gelirdim ama bu gece havamda değildim. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Babam yazmayı sürdürdü. "Annen rol aldığın oyundan ayrıldığını söyledi."

"Eee?" diye bastırdım. "Neden umurunda olsun ki? Yıllardır tek bir oyunuma bile gelmedin."

Sonunda başını kaldırdı. Suratındaki çizgilerin ne denli derinleştiğini görünce afalladım. Önceki gün böylesine belirgin olma-

dıklarına yemin edebilirdim. "Umurumda çünkü bir sorumluluk aldığında onu yerine getirmelisin."

Evet. *Getirmeliydim.* Tabii eğer okulun maskarası olmasaydım ve sahneye çıkmak durumu yüz kat daha kötüleştirecek olmasaydı. Görev alan herkesin nazarında o oyunu mahvederdim. Ne var ki çoğu benimle aynı fikirde değildi. Mesela Lucy. Bana hâlâ küstü.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu kararı vermekte hiç zorlanmamıştım. Oyunculuğu umursamaktan vazgeçeli epey olmuştu ama annem de, babam da hevesimin kaçtığını fark etmemişti. Babam değişmemi istermiş gibi davranıyordu ama aslında istediği bu değildi. Ne zaman farklı bir şey denesem elinin tersiyle iterdi.

Fakat bunu babama söyleyemezdim. Ona hiçbir şey söyleyemezdim.

"Başımı kaşıyacak vaktim yoktu," dedim. Kayıtsız, alaycı bir tavırla burnundan güldü ve tekrar evrak işine döndü. İçimde biriken kızgınlık burgaçlar çizerek beni her zamankinden daha çok yüreklendirdi. Belki de gaza gelmeme sebep olan içtiğim o yarım bardak biraydı. "Bir şey mi dedin?" diye sordum. "Seni duyamadım."

Babam başını kaldırıp hayretle bana baktı. Bir an bekledi ama sonra gözlerimi kaçırmadığımı görünce, "Video oyunlarının başından kalkmayıp telefonunu saatlerce elinden düşürmezken başını kaşıyacak vaktinin *olmadığını* düşünüyorsan gerçek bir işe girdiğinde gelecekteki işverenine şimdiden acıyorum," dedi.

Midem kasıldı. Yüce İsa. *Dilinin altındaki baklayı çıkar artık, baba.* Bana resmen işe yaramaz demişti. "Kanıtlanana Kadar gerçek bir iş. Orada varımı yoğumu ortaya koyuyorum. Zaten genellikle sıkı çalışan biriyimdir. Eğer seninle çalışmam için bana bir şans verseydin bunu bilirdin."

Kaşlarını çattı. "Benimle çalışmak hiç ilgini çekmedi."

"Hiç sormadın ki!" dedim pat diye. "Güya aile şirketi ama oğlun ben değilmişim de Nate Macauley'miş gibi davranıyorsun." Annem evde olmasa gerekti çünkü sesim yükseliyordu ve ondan

hâlâ en ufak bir iz yoktu. Genellikle iş buraya geldiğinde araya girip arabulucuyu oynardı. Yapı planlarına baktım. Kafam hâlâ Nate'in odasındayken söylediği şeyle meşguldü. "Alışveriş merkezinin şantiyesiyle ilgili yürütülen soruşturmadan bana bahsetmiyorsun bile! Oysa ben Brandon öldüğünde oradaydım!"

Babamın suratı öfkeden kıpkırmızı oldu. A-ha. En yanlış kartı oynamıştım. Ben yer yarılsa da içine girsem diye dua ederken babam öne doğru eğilip elindeki kalemi bana doğrulttu.

"Oraya. *İzinsiz. Girdin*," dedi her sözcükte kurşun kalemini bana doğru sallayarak. "Ve kullanmamanı bilhassa söylediğim, inanılmaz derecede tehlikeli bir kestirmeden gitmek üzereydin. Ölen sen olabilirdin. Hayatta olduğun için her gün Tanrı'ya şükrediyorum ama o pozisyona düştüğün için hâlâ çok öfkeliyim. Sen şantiyelerde büyüdün, Knox. Öyle yerlerde nasıl davranılacağını biliyorsun. Ama ne söylediklerime ne de yaptığım işe saygın var."

Dudaklarımı araladım ama ağzımdan tek bir sözcük bile çıkmadı. Utançtan suratım alev alev yanıyordu. Son söylediği hariç tepeden tırnağa haklıydı. Gerçekten de işine saygı duymadığımı mı düşünüyordu?

Ben yanıt vermeyince babam elindeki kurşun kalemi bir kere daha salladı. "Senin yapılacak ödevin ya da, ne bileyim, izleyecek bir programın yok mu?"

Her zamanki gibi defedilmiştim. Fakat bu defa onu suçlayamazdım. Üstelik nasıl özür dileyeceğimi ya da kendimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Özellikle de sanki çoktan çekip gitmişim gibi işine döndüğünden. Her ne kadar Nate'in söyledikleri hâlâ kafamda dönüyor ve Brandon'ın öldüğü günden aklımda kalan puslu, yarım yamalak hatıraların aralarına çukurlar kazıyor olsa da Sprite'ımı da alıp basamakları tırmanmaya koyuldum.

Eğer paranoyak biri olsam, birinin inşaat iskelesini sabote ettiğini düşünürdüm.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Maeve
23 Mart, Pazartesi

Öğle arasında Phoebe'yle birlikte tiyatro kulübünün ofisine gittiğimizde Knox zaten oradaydı. Yere oturmuş, önüne de büyükçe bir Tupperware kabı almıştı. Phoebe, Knox'un yanına kurulurken suratında soru soran bir ifadeyle kabın içine şöyle bir göz attı. "Öğle yemeğinde içi boş sosisli ekmeği mi yiyorsun?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedi Knox. "İçlerinde fıstık ezmesi var."

Phoebe suratını ekşitti. "Çok acayip."

"Neden ki? Ekmek, ekmektir. Bunun yalnızca şekli farklı," diye mırıldandı Knox fıstık ezmeli sandviçinden koca bir ısırık alırken. Ağzındakini yuttu, önünde duran şişeden bir yudum su içti ve ardından bana döndü. "Doktorundan haber var mı?"

Cuma gününden beri attığı mesajlarla aynı soruyu en az on kere sormuş olmalıydı. Fakat dert etmiyordum; yalnızca normale dönmeye başladığımıza memnundum. "Hayır ama laboratuvar bugün normal mesai yapacak, yani yakında haber alacağımı umuyorum," dedim. Phoebe yüreklendirmek istercesine kolumu sıvazladı ve çantasından çıkardığı smoothie şişesinin kapağını açıp şişenin içindeki yoğun kıvamlı mor sıvıdan bir yudum aldı.

Yanımda yiyecek getirmemiştim çünkü midem artık nasıl düğümlendiyse hiçbir şey yiyebilecek durumda değildim.

"Neden öğle yemeğini kafeterya yerine burada yememizi istedin?" diye sordum Knox'a.

Knox ilk sandviçinden geriye kalanı yalayıp yuttu ve yanıt vermeden önce suyundan bir yudum daha aldı. "Sizinle insanlar kulak misafiri olmadan konuşmak istediğim bir konu var," dedi elinin tersiyle ağzını silerken.

"İnsanlar derken Lucy'yi kastediyor olmalısın," diye mırıldandım. Knox'u bulmak için tiyatro oyununun provasına gittiğimde bana nasıl da kök söktürdüğünü hâlâ unutabilmiş değildim.

"Sean'ı da," dedi Knox. "Tabii Monica'yı ve Jules'u da." Phoebe kaşlarını kaldırdı. Ne var ki Knox ona aldırış etmeden konuşmayı sürdürdü. "Aslında herkesi. Cumadan beri içimi kemiren bir mesele var. Sizden şimdi anlatacaklarımı garip bulup bulmadığınızı ya da aşırı tepki verip vermediğimi söylemenizi istiyorum."

"İşte, şimdi meraklandım," dedim ama boncuklu bileziğimi çekiştirirken onu yarım kulakla dinliyordum. Bunu dört yıldan uzun zaman önce, hastaneye son gidişimde bana şans getirsin diye Ita vermişti. O günden beri takmamıştım ve azıcık sıkıyordu ama... o gün mutlu sonla bitmişti. Belki bugün de öyle biterdi. "Mevzu nedir?"

"Evet, tamam, olay şu: Cuma akşamı Nate'i gördüm – sakın sorma," diye ekledi kaşlarımın havalandığını görünce. "Uzun hikâye, işle ilgili, önemli değil. Neyse. Nate, Brandon'ın düştüğü şantiyenin fotoğraflarına bakıyordu. Size babamın kaza soruşturmasına yardımcı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz?" İkimiz de onaylayınca Knox konuşmayı sürdürdü. "Nate birinin Brandon'ın atladığı inşaat iskelesini sabote ettiğini düşündüğünü söyledi."

"Sabote ettiğini mi?" diye tekrarladım. Şimdi tüm dikkatim ondaydı. "Ama nasıl?"

Knox dudaklarını birbirine bastırarak omuzlarını silkti. "Bazı destek elemanlarını sökerek sanırım? Aslında bilmiyorum. Baba-

ma sormak istedim ama... ruh hâli iyi değildi. Zaten Nate de tüm bunlardan hareketle hiçbir sonuca varılamayacağını söyledi. Fakat söyledikleri cumadan beri aklımı kurcalıyor. Neden biri terk edilmiş bir şantiyeyi kasten sabote etsin ki? Bunun üzerine aklıma başka bir olasılık geldi... Sizce birinin Brandon'a zarar vermeyi istemiş olma ihtimali var mı? O cesaret gösterisi vasıtasıyla onu hedef almış olabilirler mi?"

Phoebe smoothiesini yudumlarken boğulacak gibi olunca sırtına vurdum. "Ciddi misin?" diye sordum o öksürürken. Knox başıyla onayladı. "Mesela kim?"

Knox ellerini iki yana açtı. "Emin değilim. Sean olamaz mı? Olay esnasında oradaydı ve yaklaştığımı görünce tek yumrukta beni yere serdi. Belki de Bayview'ın patronu olmak için Brandon'ın resimden çıkmasını istemiştir."

"Hah." Çenemi ellerimin arasına alıp duvardaki *Wicked* posterine baktım. Oyunun adı muzipçe gülümseyen yeşil bir cadının üstüne kalın harflerle yazılmıştı. Knox oyundan ayrıldıktan hemen sonra *Sihirli Orman* provası esnasında konferans salonunda Lucy Chen'le yaptığımız konuşmayı düşündüm. *Kaldı ki herkes oyunu nasıl kazanacağını öğrendi,* demişti. *Cesareti seçen paçayı kurtarıyor.* Üstelik haklıydı. Phoebe'yle başımıza gelenler Sean ve Jules'un yaşadıklarıyla kıyaslandığında Bayview Lisesi'nde olup da o mesajı alan hiç kimse *Cesaret* yanıtını vermekten başka bir şey yapmazdı. Bilhassa da Brandon gibi rekabetçi ve özgüvenli bir tip.

Yine de... Söz konusu kişi Sean Murdock'tı. "Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Sean gözüme hep meydan okumayı seven bir kabadayı gibi görünmüştür. Uzun uzun düşünme becerisinden yoksun olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu böylesine ayrıntılı ve itinalı bir plan kurgularken gözümün önüne getiremiyorum."

Phoebe de şüpheci görünüyordu. "Baban yalnızca inşaat firmasının işini doğru yapmadığını söylemek istemiş olabilir. İflas etmişlerdi, öyle değil mi? Muhtemelen inşaat işinde kötü olduklarındandı."

"Kesinlikle mümkün," dedi Knox.

"Şantiyedeki soruşturma henüz tamamlanmadı, değil mi?" diye sordu Phoebe. Knox kafasını iki yana salladı. "Belki de babanın işini bitirmesini bekleyip nihai raporu gözden geçirmeliyiz? Videonun hiçbir yere gittiği yok. Onu istediğimiz zaman paylaşabiliriz."

Tüm bunlar kulağa son derece makul geliyordu ama kafamın içinde, beni PingMe bildirimlerini açmaya teşvik eden cılız bir ses vardı. Sırf Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunuyla alakalı konuşmalara şöyle bir göz gezdirmek için. Telefonumu cebimden çıkardım ve bildirimleri etkinleştirdim ama sonra telefonumun avucumun içinde çalıvermesiyle yerimden sıçradım. Ekrana baktığımda az kalsın kalbim duracaktı. *Doktor Ramon Gutierrez.*

"Aman Tanrım, çocuklar." Sesim alçak ve boğuktu. "Onkoloğum arıyor."

"Kalmamızı ister misin? Yoksa gidelim mi?" diye sordu Phoebe.

"Bilmiyorum..." Düşünemiyordum.

Telefonum çalmaya devam ederken Phoebe ayağa kalktı ve Knox'u da kolundan tutup kaldırdı. "Sana biraz müsaade edelim ama kapının önünde olacağız." Knox'u kapıdan dışarı iteklerken tek koluyla bana sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

Telefonum çalmaya devam ediyordu ama o anda susuverdi. Tanrım, yetişememiştim. Telefonumun kilidi devreye girene kadar ekrana öylece bakakaldım, sonra titreyen ellerle kilidi açıp aramaya geri döndüm.

"Ramon Gutierrez'in muayenehanesi," dedi mesafeli bir kadın sesi.

Konuşamıyordum. Phoebe'den yanımda kalmasını istemeliydim.

"Alo?" dedi ses tekrar.

"Şey, selam," dedim kurbağalarınkini andıran bir sesle. Avuçlarım öyle fena terliyordu ki telefonumu elimde tutmayı başar-

mam bir mucizeydi. "Ben... ben Maeve..." Yine nutkum tutuldu ama kadın ona yetecek kadarını anlamıştı.

"Ah, Maeve, elbette. Bekle, seni bağlıyorum."

Bilekliğimi aşağı yukarı kaydırırken, terden yapış yapış olmuş parmaklarımın altında hareket eden pürüzsüz cam boncukların teskin edici bir serinliği vardı. *Her şey yoluna girecek*, demişti Phoebe. Herkes böyle söylüyordu ve zaman zaman haklı çıktıkları da oluyordu. Ancak yıllarca hiçbir şeyin yolunda gitmediği bir dünyada yaşamıştım. O gün bugündür o dünyada son nefesimi vermeyi bekliyordum.

"Maeve Rojas!" Başta hattın diğer ucundaki sıcacık sesin Doktor Gutierrez'den başka birine ait olduğunu sandım. "Az evvel telefonda annenle konuştum. Sana doğrudan ulaşmama izin verdi. Onun... onun biraz zamana ihtiyacı vardı."

Ah, Tanrım. *Bu* da ne demekti şimdi? Fakat Doktor Gutierrez kendime çeşitli ihtimallerle işkence etmeme fırsat tanımadan konuşmayı sürdürdü. "Sana iyi haberlerim var. Kan tahlilin tamamen normal. Akyuvar sayın gayet iyi. Eğer bu kadarıyla içleri rahat etmezse ileri tanı testleri hakkında anne ve babanla görüşebilirim ama senin de bildiğin gibi kan testi daha önce bizi hiç yanıltmadı. Bana kalırsa nekahet dönemin sekteye uğramamış."

"Uğramamış mı?" Duyduklarımı idrak edemiyordum. Bunu başka bir şekilde daha söylemesine ihtiyacım vardı. "Lösemim nüksetmemiş mi?"

"Doğru anlamışsın. Kan tahlilinde löseminin nüksettiğine dair en ufak bir emare yok."

Bir aydır içimde biriken gerilim vücudumu terk ederken derin, titrek bir iç çektim. Başım dönüyordu ve vücudumdaki tüm kemikler alınmış gibiydi. Gözlerim doldu ve çarçabuk yanaklarımdan yaşlar süzülmeye başladı. "Ama o burun kanamaları... ve bereler..."

"Demir eksikliği belirtileri gösteriyorsun. Bu senin geçmişine sahip birinde görmekten hoşlandığımız bir şey değil. Bu nedenle yüklü bir vitamin reçetesiyle ve daha sık kontrollerle yılanın

başını daha küçükken ezeceğiz. Ayrıca günde iki defa burnunun içine vazelin sürmeye başlamanı öneriyorum. Membranların iltihaplanmış. Bu da durumu kızıştırıyor."

"Vitamin ve vazelin. Bu kadar mı?" Sözcükler dudaklarımdan tekdüze ve duygusuzca döküldüler. Öyle ki damarlarımda cızırdayan rahatlama hissinden tamamen yoksunlardı. Dilim henüz kalbime ayak uyduramamıştı.

"Bu kadar," dedi Doktor Gutierrez nazikçe. "Bundan sonraki takibinle ilgili annen ve babanla görüşeceğim. Son zamanlarda yaşadıkların yolda karşına çıkan ve herkesin yüreğini ağzına getiren bir tümsekti. Fakat bana kalırsa yalnızca bundan ibaret."

"Pekâlâ," demeyi başardım. Ardından birkaç şey daha söyledi ama ne dediğini duymadım çünkü çoktan telefonumu kucağıma bırakmış ve kafamı ellerimin arasına gömerek iki gözüm iki çeşme ağlamaya başlamıştım. Menteşelerin gıcırdadığını duydum ve Phoebe yanıma diz çöküp kollarını bana dolarken burnuma çiçekli bir şampuan kokusu çalındı. Knox ise diğer taraftan üzerime çullandı.

"Konuşmana kulak misafiri olduk. Bunun için özür dilerim ama çok, çok mutluyuz," dedi Phoebe gözyaşlarına hâkim olamayarak.

Ben de, diyemedim çünkü o anda mutluluktan iki kelimeyi bir araya getiremeyecek durumdaydım.

Haberi aldıktan sonra birkaç dakika tek başıma kalmam gerekti. Yanımda oldukları için Phoebe ve Knox'a ne denli minnettar olsam da kendimi toparlamam için beni yalnız bıraktıklarında derin bir oh çektim. Annemle ve babamla konuşmak istiyordum ama öğle arasına son verecek zil çalmak üzereydi. Hâl böyleyken ikisine de alelacele birer mesaj gönderip daha sonra arayacağıma söz verdim. Ne tepki vereceklerini zaten biliyordum: Can çekişmekte olmadığıma o kadar sevineceklerdi ki onları haftalardır karanlıkta bıraktığım için bana kızmayacaklardı bile.

Eğer hasta kızı maziye gömmeyi gerçekten istiyorsam bu meseleyi çözmem gerektiğini yavaş yavaş idrak ediyordum. Kendimi bildim bileli yaptığım hatalar hep görmezden gelinmişti. Ne kimse bana kök söktürür ne de kin tutardı. Hatta lösemi çirkin başını gösterdiğinde Knox bile yelkenleri suya indirmişti.

Böyle bir koltuk değneğimin olmasını ben istememiştim ama yine de ondan destek alıyordum.

Dediğine kulak asmayıp silmek yerine Kişilerim'e kaydettiğim bir numaraya son bir mesaj gönderdim:

Selam Luis. Ben Maeve. Bir süredir video için sana teşekkür etmek istiyordum. Çok işimize yaradı. Ayrıca Cooper'ın maçında söylediklerimden ötürü özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Bunun bir bahane olmadığının farkındayım ama çok kötü bir gün geçiriyordum ve hırsımı senden aldım.

Gerçekten çok üzgünüm.

Sen de istersen başımdan geçenleri bir ara daha uzun uzadıya anlatmak isterim.

Ardından telefonumu çantama attım. Bu mesaj kendimi affettirmeye yetmezdi ama en azından bir başlangıçtı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Phoebe
26 Mart, Perşembe

Birinci kattaki kızlar tuvaletinde, kâğıt havluluğun bitişiğindeki bölme duvara mavi mürekkeple karalanmış sarsak duvar yazısı yepyeniydi. *Phoebe Lawton tam bir...* Ne var ki sondaki kelimeyi okuyamıyordum çünkü biri siyah renkli keçeli kalemle üzerini karalamıştı. Teşekkürler, Maeve olduğundan neredeyse emin olduğum kimliği meçhul iyiliksever. Gerçi o olmayabilirdi çünkü Maeve adımı görmeyeyim diye yazının tümünü karalardı.

Yazıyı silerken ellerim titremedi bile. Şu aşamada, tuvaletin duvarına karalanmış şahsa özel bir duvar yazısı hiçbir şeydi. Geçtiğimiz son birkaç gün içinde Instagram üzerinden Derek'ten iki mesaj daha almıştım, ablamın arkasını iki kere daha toplamıştım ve bu cehennem yuvasında kafamı bir türlü toparlayamadığımdan fen sınavından çakmıştım. Ayrıca Maeve yine takıntı hâline getirdiği şu forumdan aldığı ekran görüntülerini atıp duruyordu. Karanlıkzihin adında biri sanki intikam forumunda değil de yalnızlık çeken ucubelerin gözdesi olan kaçan aşklar panosundaymış gibi sürekli *NEREDESİN BAYVIEW2020?* diye bağırıyordu.

Ben mi? Son zil çaldığında okul o günlük bittiğinden derin

bir oh çekiyordum. Böylelikle birkaç saatliğine de olsa Bayview Lisesi'ni unutabilecektim.

Ben dispenserden bir kâğıt havlu çekerken kapı açıldı. Bir an sonra Jules kapı boşluğunda belirdi. "Ah, selam," dedim panikle. Luis'in Sean'ın telefonundan yürüttüğü videoyu izlediğimden beri Jules'la konuşmamıştım. Sean'la koridorda oynaşma seanslarına denk gelip yönümü değiştirdiğim anları saymazsak onu okulda doğru düzgün görmüyordum bile.

"Selaaaam," dedi Jules. Gözlerini kırpıştırarak duvar yazısına baktı. Şaşırmış görünmüyordu. Sondaki sözcüğü gönülsüzce karalayanın o olduğunu düşünmek hoşuma giderdi çünkü bu hiç değilse beni hâlâ umursadığı anlamına gelirdi. Fakat duvar yazısının onun elinden çıkmış olması da olasıydı. Özellikle de Sean'a nasıl yapıştığı düşünüldüğünde. Onun için yalan bile söylerdi ki o videoyu kendi gözlerimle görmemiş olsaydım buna ihtimal dahi vermezdim.

Elimdeki ıslak kâğıt havluyu çöp kutusuna attım. "Sean nasıl?"

Çantasından bir dudak parlatıcısı çıkarıp kapağını çevirerek açarken dudakları büzüldü. "Sanki umurundaydı da."

Dudaklarının dış hatlarını güzelce belirginleştirmesini izlerken kendiminkilerin nasıl da kuruduğunu fark ettim. Çantamdan Burt's Bees marka bir dudak nemlendiricisi çıkardım ama hindistancevizi aromalı olduğunu görünce suratımı ekşittim. En az sevdiğim buydu ama o esnada buna aldırış etmeden sürdüm. "Yine de Brandon'ı özlüyor olmalı."

Aynada bakışları benimkilerle buluşurken Jules'un gözlerine ruhsuz bir ifade yerleşti. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Hiçbir şey. Yalnızca onun için üzülüyorum." Bu sözcükler kendi kulaklarıma bile yapmacık geldi. Sean en yakın dostunu kaybetmiş biri gibi davranmıyordu. Hatta Bayview Lisesi'nde her zamankinden çok caka satıyordu.

Sizce birinin Brandon'a zarar vermeyi istemiş olma ihtimali var mı?

Bunu Knox sormuştu. Bense hesaba katılmaya değmeyecek kadar aptalca olduğunu düşünerek bu ihtimalin üstünü hemen-

cecik çizmiştim. Yine de Brandon öldüğünde Sean onun yanı başındaydı. Daha da önemlisi onu gaza getirmeye çalışıyordu. Dananın kuyruğu koptuktan sonra Sean'ın videodaki sesinden şaşkınlık ve dehşet akıyordu ama unutulmaması gereken bir şey vardı: Sean mecbur kaldığında rol yapabileceğini o günden sonra gayet güzel kanıtlamıştı.

Aynadaki yansımama bakıp atkuyruğumu iki yandan çekerek sıkılaştırdım. "Herhangi birinizin onun yerinde olabileceğini bilmek seni de korkutmuyor mu?" diye sordum.

"Ne?" Jules kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"O iskeleden düşen siz de olabilirdiniz. Ne de olsa hepiniz aynı kestirmeden gidecektiniz."

Jules birkaç saniye fazladan boş boş baktı. Özellikle de nereye bakmanız gerektiğini bildiğinizde pek iyi bir yalancı sayılmazdı. "Ah, evet," dedi en nihayetinde.

"Brandon'ın önden gitmesi ne büyük bir tesadüf," diye ekledim. Neden hâlâ konuştuğumu ya da şu konuşmadan ne çıkarmayı umduğumu bilmiyordum. Jules bana açılacak değildi. Tarafını uzun zaman önce seçmişti. Yine de bir yanım zırhında küçücük bir çatlak, eskisi gibi konuşabileceğimizi gösteren bir iz bulmayı umuyordu.

Hey, Jules, polise yalan söylemenin başını belaya sokabileceğini biliyor muydun?

Brandon'ın annesiyle babası sence de gerçekten neler olduğunu bilmeyi hak etmiyorlar mı?

Yeni erkek arkadaşının sosyopatın teki olabileceği hiç aklına gelmedi mi?

"Bu konunun açılmasından pek hoşlanmıyorum." Jules dudaklarını şapırdattı, parlatıcıyı çantasına koydu, saçlarını tek omzunun üstünden attı ve kapıya doğru döndü. "Gitmem gerek. Sean'la okuldan sonra bazı planlarımız var."

"Benim de," dedim. Kaşları havalanıverdi. "Benim de planlarım var."

Bir bakıma öyleydi. Çalışıyordum. Fakat arkadaşlarımı da yanımda götürüyordum. Hâliyle bu da plandan sayılırdı.

Jules bana değer biçmeye çalışırcasına baktı. Sosyal seçeneklerimin şimdilerde epey sınırlı olduğunu biliyordu. "Sen ve Knox mu?" diye akıl yürüttü. Sesindeki horgörü o kadar açık ve netti ki neyi ima ettiğini adım gibi biliyordum.

Çıkmıyoruz, deme isteğimi bastırdım. "Ve Maeve."

Jules pis pis sırıtıp kapıyı savurarak ardına kadar açtı. "Doğrusunu söylemek gerekirse epey eğlenceli bir *üçlü* olmuşa benziyorsunuz."

Gösterişli bir geri dönüşe imza atma arzusuyla hışımla peşinden gittim ama koridora adımını atar atmaz Sean Murdock'ın ahtapotlarınkine taş çıkaran kolları tarafından sarılıp sarmalandı. "Bebeğim," diye kükredi vantuzlarını Jules'un suratına yapıştırırken. Dişlerimi sıkıp etraflarından dolandım. Keşke şansım varken Nate meselesinde ona yardım etseydim.

Café Contigo bir perşembe gününe göre sessizdi ve akşamüstü dört sularında restoranda çalışanlardan başka kimse kalmamıştı. Kasanın başına nadiren geçen Bayan Santos ilgilendiğim son müşteri de gitmek üzere ayaklandığında bana el etti. Ahmed, yani çalışan diğer garson onun yanında tezgâha yaslanmış, pahalı pusetleriyle mıntıkasında oturan Bayview'ın çiçeği burnunda anneleriyle dolu bir masayı gözlüyordu. Kadınların hepsinin üstünde gayet hoş yoga kıyafetleri vardı. Saçlarıysa özenli fakat dağınık atkuyrukları hâlinde kafalarının tepesinden toplanmıştı. Bebekler geldiklerinden beri sessizdi ama artık bir tanesi yaygarayı koparmaya hazırlanıyordu.

"Şşşt, Şşşt," dedi bebeğin annesi tekdüze bir sesle puseti ileri geri sallarken. "Hiçbir şeyin yok, uykuya dön." Ahmed diken üstündeydi. Onu suçlayamazdım. Üç yaşından küçük beş kuzenim vardı ve bebeklerden birinin ağlamaya başlaması hâlinde diğerlerinin de ona katılacağını gayet iyi biliyordum.

"Bugün neden erken çıkmıyorsun, Phoebe?" dedi Bayan Santos. Uzun ve ince bir vücudu, etkileyici koyu renkli gözleri ve belirgin elmacıkkemikleri vardı. Luis yakışıklılığını ondan almıştı. "Zaten Addy beşte gelecek. Ahmed o zamana kadar içeriyi idare edebilir."

"Tamam," dedim önlüğümü çözmeye başlarken.

Gözlerini yoga meraklısı annelerin masasından ayırmadan Bayan Santos'un yanı başında oyalanmaya devam eden Ahmed, "Phoebe'ye o şeyi verdiniz mi, Bayan S?" diye sordu. İkimiz de ona bön bön bakınca, "Notu?" diyerek duruma açıklık getirdi.

Bayan Santos dilini şaklatıp kafasını iki yana salladı. "Tamamen unutmuşum! Özür dilerim, Phoebe. Ahmed günün erken saatlerinde birinin bunu sana bıraktığını söyledi." Elini tezgâhın altına atıp oradan çıkardığı, önünde adım yazılı, ağzı kapalı zarfı elime tutuşturdu. "Genç bir delikanlıymış. Tam olarak ne dedi, Ahmed?"

"Bunu beklediğini," dedi Ahmed. Derken yoga annelerinden en sarışınının ona el etmesiyle restoranı boylu boyunca arşınlayarak kadına doğru seğirtti.

"Neyi beklediğimi?" diye sordum ama Ahmed beni duymadı. Önlüğümü çekip çıkardım ve tezgâhın arkasına koydum. Oradan da Knox, Maeve ve Luis'in oturduğu masaya yöneldim. Luis güya çalışıyordu fakat bir saattir bizimkilerin masasında çene çalıyordu. O yana her baktığımda sandalyesinin Maeve'inkine biraz daha yaklaştığına yemin edebilirdim. Maeve test sonuçlarını aldığından beri iyice güzelleşmişti. Bugünse gözlerinin bal rengini ortaya çıkaran sırma işlemeli, parıltılı, üstüne oturan bir tişört giyiyordu. Şu beklenmedik sağlam raporu sayesinde artık ışıl ışıl parlıyordu. Gerçi bunun başka bir nedeni de olabilirdi.

Onlara doğru yürürken meraktan zarfı yırtıp açtım ve içinden tek bir kâğıt çıkardım. "Bugünlük paydos ettin mi?" diye sordu Maeve ama onu yarım yamalak duydum. Karşımdaki sözcükleri okurken yüreğim ağzıma geldi:

Ortadan kaybolma ayakları da neyin nesi?
Konuşmamız gerek.
Bugün 17:30'da benimle Callahan Parkı'ndaki kameriyede buluş.
SAKIN bunu da diğer her şeyi görmezden geldiğin gibi görmezden gelme.

Bu da neydi böyle? "Ahmed!" diye seslendim. Tempolu adımlarla mutfağa doğru yürüyordu ama sesimdeki telaşı duymuş olacak ki duraksadı.

"Ne var?"

Mektubu elimde salladım. "Bunu kim bıraktı?"

"Söyledim ya. Adamın teki."

"Ama *kim*?"

"Adını söylemedi. Yalnızca... adamın tekiydi işte. Buraya daha önce de gelmişti."

"Neler oluyor?" diye sordu Maeve. Kâğıdı ona uzattım. Nota şöyle bir göz gezdirdi ve ardından keskin bir nefes aldı. "Vay canına. Kimdenmiş?"

"Bilmiyorum," dedim çaresizce. Son zamanlarda görmezden geldiğim tek kişi Derek'ti ve *fiilen* peşime düşeceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Diğer yandan Jules'un yılbaşı partisi esnasında onunla çamaşır odasında geçirdiğim, hayatımın en sakıncalı on dakikası dışında kaliteli zaman geçirdiğimiz hiç olmamıştı.

Yine mutfağa kaçmaya çalışan Ahmed'e çılgınca el salladım. "Ahmed, bekle! Lütfen bir saniyeliğine buraya gelir misin?"

Ahmed yaklaşırken Maeve notu Luis'e ve Knox'a yüksek sesle okudu. Aniden koro hâlinde konuşmaya, birbirimizin sözünü kesmeye başladık. En nihayetinde Maeve sesini yükseltti. "Bekleyin. Bunu bırakan herifin buraya daha önce de geldiğini söylememiş miydin?" Kafasını soru sorarcasına Ahmed'e doğru yatırınca oğlan başıyla onayladı. "Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum. Standart beyaz bir erkekti." Ahmed omuzlarını silkti. "Sizden azıcık daha büyük olabilir, millet. Kahverengi saçlar. Soluk bir beniz. Uzunca."

Bu Derek'ti. Derek, Derek, Derek. İçim biraz rahatladı. Ne de olsa Derek denklemin bilindik elemanlarından biriydi. Bir bakıma.

Knox'un gözleri fal taşı misali açıldı. "Bu bana... şu ayarsız herifi hatırlatıyor?" dedi.

Ahmed kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Bilirsin işte. Hedefe kilitlenmiş, ciddi," dedi Knox. "Kafasına koyduğunu yapmaya ant içmiş gibi."

Annelerin masasındaki bebeklerden biri feryat figan ağlamaya başlayınca Ahmet gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bakın, gidip siparişlerini mutfağa iletmem lazım, tamam mı? Bir dakikaya dönerim."

O telaşla yanımızdan uzaklaşırken akıl karışıklığıyla Knox'a döndüm. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü Ahmed'in az evvel tarif ettiği kişi bana burada daha önce gördüğüm birini hatırlattı." Knox, Maeve'e dönüp kızın kolunu dürtükledi. "Bir süre önce gelen şu herifi hatırlıyor musun? Bay Santos'a çıkışan ve Phoebe'yi sorup duran şu herifi? Hani Luis'le Manny'nin restorandan sepetledikleri tipi?"

"Pardon, *ne*?" deyiverdim pat diye. "Ne zaman oldu bu?"

"Ben de hatırlıyorum," dedi Luis. "Birkaç hafta önceydi, değil mi?" Kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandığında, ona çaktırmadan bir bakış atan Maeve'in yanakları al al oldu. Konuşmanın başını sonunu hepten kaçırmışa benziyordu. Burnunun dibinde parmaklarımı şaklatıp şu anda Luis'in hoşluğu herkesçe takdir edilen kol kaslarına hayran hayran bakmak yerine *benim* için endişelenmesi gerektiğini ona hatırlatmak istedim. Ah, şu öncelikler.

"Evet. O zamanlar çok kaale almamıştım," dedi Knox suratında mahcup bir ifadeyle. "Alelade bir serserinin teki olduğunu düşünmüştüm ama birkaç gece sonra tekrar geldi. Buraya yani.

Kahve sipariş etti, masalardan birine oturdu ve ardından kahvesinden tek yudum almadan çekip gitti. Onun Derek olduğunu ve mesajlarını görmezden geldiğin için seni bulmaya çalıştığını düşünmüştüm."

Ellerimi belime koyup ona meydan okurcasına baktım. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Kafam yerinde değildi," dedi Knox savunmaya geçerek. "Beyin sarsıntısından mustaribim."

"Mustariptin. İki hafta önce."

"Etkileri yıllar sürebilir," dedi Knox. Parmaklarıyla masada bir tempo tutturdu. "Ayrıca ne anlama geldiğinden de emin değildim. Sen o olduğunu mu düşünüyorsun? Derek uzun boylu, soluk tenli, kahverengi saçlı bir herif mi?"

"Evet, öyle," dedim. "Şahsen ona ayarsız demezdim ama herkesin fikri kendine, tabii." Maeve notu bana geri verdi. Onu cebime sokuştururken kafamdaki çarklar fıldır fıldır dönüyordu. Derek bunu gerçekten yapar mıydı? Çat kapı işyerime gelip sırf Instagram mesajlarını görmezden geldim diye tehditkâr bir not bırakır mıydı? Emma'nın etrafında agresif ya da sahiplenici tavırlar takındığına hiç şahit olmamıştım. Yani en azından bildiğim kadarıyla öyle bir tip değildi.

"Derek kim?" diye sordu Luis.

Tek düşünebildiğim, *Tanrı'ya şükürler olsun ki malum dedikoduyu duymayan biri kalmış*, oldu. Bu da Bayview Lisesi'nden sonra herkesin en kötü hatalarının didik didik edilmediği bir hayatın var olduğuna dair içimi umutla doldurdu. "Uzun hikâye," dedim, "ama son zamanlarda yüz vermediğim biri olduğunu söyleyebilirim."

"Bir fotoğrafı var mı?" diye sordu Luis. "Hepimiz herifi gördük. O olup olmadığını söyleyebiliriz."

"Harika fikir. Bunu neden şimdiye kadar düşünemedik?" diye sordu Maeve. Luis gülümseyince Maeve ona öyle uzun uzun baktı ki bana kalırsa kendi sorusunu da yanıtlamış oldu.

"Hayır," dedim. "Yani, şey, Instagram hesabını açabilirim

ama kendi fotoğrafını hiç paylaşmaz..." Telefonumu çıkardım, Instagram'ı açtım ve son zamanlarda güncelleyip güncellemediğine bakmak için Derek'in profiline girdim. Ana sayfası baştan sona hayvanlarla, yiyeceklerle ve sanatsal ağaç dalı fotoğraflarıyla doluydu. Onlara gösterdiğimde Knox surat astı.

"Selfiesi yok mu? Ne biçim bir herif bu?" Sonra Bay Santos'un en nihayetinde tamir ettiği duvardaki saate baktı. "Callahan Parkı Eastland'de, değil mi? Eğer şimdi yola çıkarsak beş buçuktan önce orada olabiliriz."

"Onunla buluşacak değilim!" diye karşı çıktım ama Knox beni yatıştırmak için elini kaldırdı.

"Öyle demek istemedim. Mesela onu gizlice izleyebiliriz. Derek olup olmadığına bakabiliriz. Sonra onun hakkında tacizden ya da o tür bir şeyden suç duyurusunda bulunursun." Cüzdanını açtı, içinden birkaç banknot çıkardı ve halihazırda masanın üstünde duran yirmiliğin üstüne koydu. "Önce bizim eve gidip onu daha yakından görmek için dürbünümü alabiliriz."

"Dürbün mü?" Bir anlığına neredeyse her şeyi unuttum. "Dürbünle ne yapıyorsun?"

Knox şaşırıp kaldı. "Herkesin dürbünü yok mu?"

"Hayır," dedik Maeve'le aynı anda.

Luis'in kaşları çatıldı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu herif seni ciddi ciddi takip ediyor, Phoebe. Bence durumu polise anlatmalı ve sorunu onların çözmesine izin vermelisin."

"Ama notu yazanın Derek olduğundan emin değilim ki," dedim. "Instagram mesajlarında çok daha kibardı." Maeve'e döndüm. "Bizi sen götürebilir misin?"

Maeve saçlarını bükerek tek omzunun üstünden attı ve başıyla onayladı. "Evet, elbette."

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Luis o anda. "Zaten sinek avlıyoruz. Buradan ayrılmam sorun olmaz."

"Tamam," dedim hissettiğim rahatlığın sesime yansımasına mani olmaya çalışarak. Knox'u da, Maeve'i de seviyordum ama

eğer bazı şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı destek kuvveti çağıracaksam ilk tercihim olmazlardı. Bu herif her kimse, Luis onun gözünü bir kere korkutmuştu ve yine korkutabilirdi. Bundan emindim. "O hâlde plan tamamdır. Biraz da biz birilerini gizlice takip edelim."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Maeve
26 Mart, Perşembe

"Bu çok saçma," diye homurdandı Phoebe. "Hiçbir şey göremiyorum."

İş çıkış trafiği sağ olsun, Callahan Parkı'na yarım saat geç kalmıştık ama parmaklıkların önündeki ücretli park yerine girer girmez, kamelyanın basamaklarında tek başına oturan karaltı dikkatimizi çekti. Doğrudan görüş alanımızın içindeydi ama o kadar uzaktaydı ki Knox'un dürbününü son ayarına kadar getirmemize rağmen hiçbir şey göremiyorduk. Phoebe neredeyse beş dakikadır dürbünle cebelleşiyordu fakat basamaklarda oturanın kim olduğunu hâlâ çözememişti.

Arka koltuktaki Phoebe'ye bakmak için o yana döndüm. "Gitmek ister misin?"

Hiddetle kafasını iki yana salladı. "Hayatta olmaz. Buraya kadar geldik. Ayrıca o da hemen şurada. Yalnızca biraz daha yaklaşmalıyım." Pencereden dışarı baktı. "Hımm. Oyun parkındaki tırmanma kulesine bakın. Tepesindeki küçük ev acayip işime yarar. Eğer oraya çıkabilirsem çok daha iyi görebilirim."

Luis kaşlarını çattı. "Arabadan çıkmayacağına anlaşmıştık."

"Ama oyun parkına giden patikaya baksana! İki yanında uzun çalılar var. Ruhu bile duymaz," diyerek dayattı Phoebe. "Ayrıca oyun parkı gayet hoş ve kalabalık. Oraya kimselere çaktırmadan çıkabilirim." Knox'un kolunu dürttü. "Svetşörtünü alabilir miyim?"

"Şey, olur." Knox şaşkın bakışlarla svetşörtünü çıkarıp Phoebe'ye verdi. Phoebe soluk gri svetşörtü pembe gömleğinin üstüne giyip fermuarını çekti.

"Güzel kokuyor," dedi. "Yoksa yeni mi yıkandı?"

"Hayır." Knox kabahat işlemiş çocuklar gibi baktı. "Aslında bir süredir yıkanmadı. Kusura bakma."

"Ah." Phoebe omuzlarını silkti. "O hâlde güzel kokan sensin." Ardından svetşörtün kapüşonunu kafasına geçirdi ve gözalıcı buklelerini kapüşonun içine tıkıştırdı. "İşte, oldu. Gizli moda geçtim. Ayrıca kısa boyluyum. Beni görse bile çocuk sanabilir."

Luis hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Seninle geleceğim," dedi ama Phoebe kafasını iki yana salladı.

"Seni daha önce gördü. Ayrıca kalabalık içinde fazla dikkat çekersin. Knox'u yanıma alacağım."

"Elbette, neden olmasın," diye mırıldandı Knox. "Ne de olsa alabildiğine düz bir adamım."

Dudağımı ısırdım ve kamelyaya baktım. Oğlan artık küçük yapının etrafında volta atıyordu. "Bilemiyorum, Phoebe. Bu herif her kimse beni korkutmaya başladı. Belki de pes etmeliyiz."

"Ona şöyle bir bakmadan olmaz," dedi Phoebe inatla. "Derek olup olmadığını öğrenmem gerek." Arabanın kapısını açtı ve ardından Knox'un yenini çekiştirdi. "Gelmiyor musun?"

"Tabii ki geliyorum." Knox iç çekip bana döndü. "Eğer harekete geçerse mesaj at, tamam mı?"

"Geçmeyecek. Ona yaklaştığımızı ruhu bile duymayacak," dedi Phoebe özgüvenle. Büyük ihtimalle haklıydı ama o ve Knox arabadan inerlerken yine de midemin burkulmasına mani olamadım. Çalıların kuşattığı patikaya girdikleri anda onları gözden

kaybettim. Onları tekrar gördüğümde oyun parkından geçiyorlardı.

"Olacak iş değil," diye mırıldandı yanımdaki yolcu koltuğunda oturan Luis. "Geçtiğimiz yıl Bronwyn'le birlikte Simon'ın izini sürerken benzer şeyler mi yapmıştınız?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Ben yalnızca internet ortamında araştırma yaptım. Bir keresinde Bronwyn adamın tekini takip etti ama zararsız biriydi. Hatta daha sonra bize yardımı bile dokundu." Gelen mesajla titreşen telefonumun sesine zıpladım ve derhal ekrana baktım. Knox'tandı. *Geldik.* "Başarmışlar," dedim ve *Derek miymiş?* diye sorarak Knox'un mesajına karşılık verdim.

Phoebe daha bakmadı. Dürbünümün merceklerinden biri düştü. Şu anda onu takmaya çalışıyoruz.

"Dürbünle ilgili teknik bir aksilik yaşıyorlar," dedim Luis'e.

Luis gülümsedi. "Ekipman arızası. Hep en olmayacak zamanda bozulurlar."

Başımla onayladım ve ona bir espriyle karşılık vermeyi düşündüm ama o anda, Cooper'ın maçında ona bağırıp çağırdığımdan beri ilk defa yalnız kaldığımız gerçeğinin farkına vardım. Özrümü kabul etti edeli mesajlaşıyorduk. Fakat gerçekten söylemek istediklerimin hiçbirini ona söyleyememiştim. Her zamanki gibi.

"Şey," dedim o, "Dinle," derken. Sonra ikimiz birden durakladık. "Önce sen," dedik yine aynı anda. Luis güldü. Bense acemice gülümsedim. Ardından cesaretimi topladım ve "Hayır. Ne var biliyor musun? Önce ben. Tabii eğer sakıncası yoksa," dedim. Çünkü eğer duymak istemediğim bir şey söylerse dilimin ucuna kadar gelenleri ona *söyleyemezdim* ve onunla açık açık konuşma düşüncesi karşısında kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atsa da yine de bilmesini istiyordum.

Gözleri benimkilere kilitlendi. Suratındaki ifadeyi okumak imkânsızdı. "Tamam."

Derin bir nefes aldım. "Cooper'ın maçında söylediklerim hakkında konuşmak istiyordum..." Sesim gittikçe alçaldı. Devamını getirebilmek için boğazımı yumuşatmaya çalışarak yutkundum.

Ne var ki zaten kötü bir başlangıç yapmıştım çünkü Luis kafasını iki yana sallıyordu.

"Söyledim ya, unut gitsin." Kolumu okşadı ve parmaklarının ucuyla iyileşmekte olan morluklarımdan birinin dış hatlarına hafifçe dokundu. "Anlıyorum. Kötü günler geçiriyordun."

"Ondan değil. Yani evet, kötü günler geçirmesine geçiriyordum fakat sana çıkışmamın tek nedeni bu değildi." Eli hareketsizleşti ama olduğu yerde kaldı. Teninden benimkine akan sıcaklık düşünmekte zorlanmama sebep oluyordu ama kolumu çekmek de istemiyordum. Yalnızca birkaç cümle daha çıkarmam gerekiyordu. "Şey, ben... kıskançlık ettim." Şu anda ona bakamazdım. Bu yüzden gözlerimi arabamın gösterge paneline diktim. "Seni Monica'yla gördüm ve kıskandım çünkü çıkıyormuş gibiydiniz ve ben... onun yerinde olmak istedim. Çünkü senden hoşlanıyorum, Luis. Hem de uzun zamandır."

İşte. Söylemiştim.

Hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordum. Hâl böyle olunca çabucak bir nefes alıp telaşla konuşmaya davrandım. "Eğer aynı şekilde hissetmiyorsan sorun değil çünkü yine de arkadaş olabiliriz. Öyle abuk sabuk davranışlar sergileyecek biri..."

"Hey, bekle," diyerek araya girdi. "Sakıncası yoksa kendi cevabımı kendim verebilir miyim?"

"Ay." Suratım alev aldı; gösterge paneline öyle dik bakıyordum ki kilometre saatindeki sayının değişmemesine şaşırdım. "Evet. Elbette. Kusura bakma."

Luis'in eli kolumdan aşağı kaydı, parmakları benimkilere kenetlendi ve elimi hafifçe çekiştirdi. "Bana baksan olmaz mı?" dedi usulca. Başımı ona döndürdüm. Yüzünde öylesine yumuşak, öylesine açık bir ifade vardı ki bir umut kıvılcımı hissettim. "Ben de senden hoşlanıyorum, Maeve," dedi koyu renk gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Hem de uzun zamandır."

Kalbim önce tekledi, sonra uçuşa geçti. "Ay," dedim tekrar. Tüm diğer kelimeler aklımdan uçup gitmişti.

Dudakları kıvrıldı. "Peki bu konuda bir şey yapacak mıyız?

Yoksa bana uzaktan uzağa işkence etmeyi sürdürmeyi mi yeğlersin?"

Suratımdaki gülümseme o kadar genişti ki muhtemelen bütün suratımı kaplamıştı. "Bir şey," demeyi başardım güçbela. "Bir şey yapalım."

"Güzel," dedi Luis. Yüzüme dokundu ve bana doğru eğildi. Gözkapaklarım yaprak gibi titreyerek kapandı ve dudaklarının benimkilerle buluşmasını beklerken damarlarıma bir sıcaklık yayıldı. Ta ki kucağımda bir şey yüksek sesle titreşene kadar. İkimiz de irkilip geriye çekildik. Telefonumu alırken, "Lanet olasıca," diye mırıldandım hüsranla. "Buraya herifin tekini gözetlemeye geldiğimizi unutmuşum."

Luis güldü. "Seninleyken tek bir ânım bile olaysız geçmiyor. Ne demiş?"

Knox'un mesajını okudum, gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, sonra tekrar okudum. "Phoebe, Derek olmadığını söylemiş."

"Gerçekten mi?" Luis'in benim kadar şaşırdığı sesinden anlaşılıyordu. "O hâlde kimmiş?"

"Bilmiyor. Onu daha önce hiç görmediğini söylüyor."

Luis kaşlarını çattı. "Çok garip."

Telefonum Knox'tan gelen bir başka mesajla titreşti. *Herif gidiyor.*

"Ah!" Luis'in koluna yapıştım. Kamelyadaki herif artık çok daha yakınımızdaydı. "Bu o." Ayarsız Herif önce çimenlikten, sonra da oyun parkının kenarından geçti ama Phoebe'nin gizlendiği tırmanma kulesine bakmadı bile. Bir grup çocuğun arasından geçip parkın çıkışına yöneldi. Bu mesafeden, birkaç hafta önce Bay Santos'a diklenen herifin ta kendisi olduğu su götürmezdi. Parktan çıkmak için kullanabileceği iki patika vardı ve neredeyse arabamın dibine çıkanı tercih etti.

"Lanet olsun. Bu tarafa geliyor," dedim yüzümü gizlemek için başımı önüme eğerek. Herif Café Contigo'da bana doğru düzgün bakmamıştı bile ama tedbirli olmak sonradan üzülmekten daha iyiydi. "Kafanı eğ, Luis." Ne var ki Luis en yapmaması gereken

şeyi yaptı. Herifi daha iyi görmek için kafasını uzattı. "Yapma!" diye tısladım. "Yüzünü görmesine izin verme. Seni tanıyacak!"

"Yani?" dedi Luis. Tanrı şahidim olsun ki Luis hayatım boyunca gördüğüm en seksi erkekti ama mevzu birini gizlice izlemeye geldiğinde işe yaramazın tekiydi. Onu çekiştirmeye çalıştım ama hâlâ boynunu uzatmış, ona bakıyordu. Ayarsız Herif ise *dibimize* kadar gelmişti, arabanın önünden geçmek üzereydi. Bu da bana Luis'in yüzünü iki yandan tutup onu öpmekten başka çare bırakmadı.

Gerçi muhtemelen başka seçeneklerim de vardı. Fakat en iyisi buydu.

Emniyet kemerim müsaade etmediğinden garip bir şekilde büküldüm ama Luis uzanıp tokasını çözdü. Direksiyonun başından kalkmak için öpüşmemize kısa bir ara verdim. Luis beni kendine doğru çekti ve kaldırarak kucağına oturttu. Ancak ondan sonra ellerimi yine yüzünün iki yanına koydum. Vücuduma dolanan kolları sıcak ve güçlüydü. Sonra beni tuttu ve bir an için birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Çok güzelsin," dedi soluk soluğa. O anda eridim. Ardından dudakları benimkilerle buluştu. Yine aynı şey oluyordu – sıcaklık, baş dönmesi ve ona olabildiğince yakın olma ihtiyacı. Başparmakları yanaklarımda gezinirken ellerimi saçlarının arasına gömdüm. Öpüşmemiz ben nerede olduğumuzu ve o esnada ne yapmamız gerektiğini hepten unutana kadar devam etti.

Daha doğrusu pencereye tak tak vurulana kadar.

Ah, Tanrım. Aklım başıma gelirken Ayarsız Herif'in ters bakışlarıyla karşılaşmayı bekleyerek kafamı kaldırdım. Onun yerine Phoebe başını yana yatırmış, sırıtarak bize el sallıyordu. Knox ise birkaç metre arkasındaydı. Başını önüne eğmiş, dürbününü kutusuna yerleştirmeye çalışıyordu. Derken Phoebe döndü ve sırtını bize vererek camın önünde durdu.

Bunun nasıl olduğuna dair en ufak bir hatıram yoktu ama bir noktada Luis ya da ben koltuğu arkaya yatırmıştık. Öyle ki neredeyse yatay pozisyondaydık. "Şey. Bir dakika." Luis'in ku-

cağından inmeden düğmeye uzandım ve koltuk yavaşça doğrulurken kendimi gülmekten alamadım. Hâlâ birbirimize dolanmış vaziyetteydik. "Bu da koltuk yatırma özelliği," dedim saçlarımı düzeltirken.

"Öğrendiğim iyi oldu." Luis sıcacık avucunu belime koyarak beni boynumdan öptü. "Sunum için teşekkürler."

"Sorun değil. Herkes için yaparım. Bir aracın nasıl çalıştığını öğrenmek mühimdir." İstemeye istemeye Luis'in kucağından kayarcasına inip direksiyonun başına geçtim. Sonra elini sıktım. Artık bunu yapabileceğimi bilmek mutluluktan başımı döndürdü. "Devamı gelecek mi?"

Luis gülümsedi ve elimi sıkarak karşılık verdi. "Kesinlikle."

"Evet!" Phoebe arka kapıyı açıp yerine oturdu. Knox'un svetşörtünün kapüşonu hâlâ kafasındaydı. İpleri suratının etrafından sıkıca bağlanmıştı. Knox onu takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Hâline bakılırsa aklı hâlâ dürbünündeydi. Phoebe tam zamanında araya girdiğinden Knox'un Luis'le beni görmediğinden bir hayli emindim. "Resmen bu herifi hayatımda hiç görmedim. Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Acaba..."

"Lanet olsun, geliyor!" Knox, Phoebe'yi kendine doğru çekip suratını omzuna gömerken kızcağızdan boğuk bir ciyaklama yükseldi. İstemsizce koltuğumda başımı önüme eğdim ama Luis –elbette– istifini bile bozmadı. Bu işte gerçekten berbattı. Phoebe'yi azat ederken, "Kusura bakma," dedi Knox daha sakin bir sesle. "Ama arabayla yanımızdan geçti. Neyse, endişelenmene gerek yok, bizden yana bakmadı."

Phoebe öne doğru eğildi ve iki koltuğun arasından baktı. "Mavi araba mı?" diye sordu. Knox homurdanarak onayladığındaysa omzuma dokundu. "Onu takip et. Bakalım bu ucube tanışmadığı kızları gizlice izlemediği zamanlarda neler yapıyor?"

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Knox
26 Mart, Perşembe

Parktan ayrıldıktan birkaç saat sonra elimizde bir plaka, bir adres, bir de isim vardı. Yani bir nevi.

"Araba David Jackson adında birine kayıtlı," dedi Maeve gözlerini dizüstü bilgisayarının ekranından ayırmadan. "Belki de Ayarsız Herif şu David Jackson'dır?" Luis'le Phoebe'yi bıraktıktan sonra bizim eve gelmiştik. Şimdi de mutfak masasında oturuyorduk. Annemle babam komşularımızla akşam yemeğine çıktığından tereyağlı erişteyle havuç dilimleri yiyorduk çünkü mutfak repertuarım bu kadardı. Luis'le aşık atamazdım. Hem de bir değil, pek çok açıdan.

Evet, görmüştüm. Onlar için mutlu olmaya çalışıyordum. Kıskanmış filan değildim. Yalnızca... bir kereliğine bile olsa birinin aklını başından öyle alabilmeyi isterdim. Gerçi belki de böyle şeyler sadece Luis gibi adamların başına geliyordu. "Harika," dedim Instagram'ı açmak için ekran kilidini kaldırırken. "Bu süper nadir bir isim. Eğer bu adı aratırsam karşıma... sayılamayacak kadar çok sonuç çıkıyor."

Maeve kaşlarını çattı. "Adını ve adresini Google'da aratıyo-

rum. Hımm. İlgi çekici bir şey yok." Mavi arabayı belediyenin denetçilik veri tabanının Paul ve Lisa Curtin adındaki bir çifte ait olduğunu söylediği, Rolando Village'ın yıkık dökük bir kesimindeki küçücük bir çiftlik evine kadar takip etmiştik. Maeve kiralık olduğunu düşünüyordu. "David Jackson adında bir dişçi var. Yelp'te korkunç yorumlar almış."

"Doğrusunu söylemek gerekirse Ayarsız Herif hastalarına iyi davranacak türden birine benzemiyor," dedim. "Ama dişçilik fakültesinden mezun olmak için biraz fazla genç."

Maeve havucundan bir ısırık alınca, aramızda oturmakta olan Fritz umut dolu bakışlarla kafasını ondan yana çevirdi. "Bence havuç sevmezsin," dedi Maeve kulaklarının arasındaki kırlaşmış tüyleri okşarken. Fritz ikna olmamışa benziyordu. Maeve'in ekranını daha iyi görmek için Fritz'in üzerinden uzandım. Maeve de bilgisayarı bana doğru çevirdi. "Bu David Jackson ellilerinde," dedi. "Buradaki ise petrol şirketinden yeni emekli olmuş..." Maeve bir sonraki sonuç sayfasına geçti, ardından iç geçirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hepsi yaşlı."

"Belki de David Jackson, Ayarsız Herif'in babasıdır," dedim. "Araba babasınındır ama oğlu kullanıyordur?"

"Olabilir. Ne var ki bunun da bize pek faydası yok." Maeve düşünceli düşünceli altdudağını dişlerinin arasına kıstırdı. "Keşke Phoebe olan biten hakkında annesiyle konuşabilseydi."

Rolando Village'den dönüş yolunda hepimiz Phoebe'yi Ayarsız Herif ve not hakkında Bayan Lawton'la konuşması için ikna etmeye çalışmıştık. Fakat Phoebe sözümüzü dinleyecek değildi. "Annemin başında zaten bin türlü iş var," diye diretmişti. "Ayrıca belli ki Ayarsız Herif beni başkasıyla karıştırmış. Başka bir Phoebe'yi arıyor olmalı."

Bu şekilde düşünmek istemesini anlayabiliyordum. Ayrıca doğru olmasını umuyordum. Ne var ki o durumda da Başka Phoebe için üzülecektim.

Maeve'in dizüstü bilgisayarının ekranında bir uyarı penceresi açıldı. *İzlemekte olduğunuz web sitesi güncellendi.* Tanrım, *her şeyi-*

ni PingMe ile eşlemişti. Ben iniltimi bastırmaya çalışırken Maeve yeni bir tarayıcı sekmesi açtı ve İntikam Benim forumuna tıkladı. Bana kalsa bu ne idüğü belirsiz tavşan deliğine tekrar dalmak yerine bir saat boyunca David Jackson adını bütün sosyal medya platformlarında aratmayı tercih ederdim.

Ardından gözümüzün önünde bir mesaj silsilesi belirdi:

Bugün gelmediğin için canın cehenneme, Phoebe.
Evet, adını kullandım.
BİR ANLAŞMAMIZ VARDI —Karanlıkzihin

Ağzım bir karış açılırken Maeve fal taşı misali açılmış gözlerle bana döndü. "Aman Tanrım," dedi. Fritz, Maeve'in sesindeki gerilim karşısında usulca inledi. "Bu tesadüf *olamaz*. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

En nihayetinde onu anlıyordum. İntikam Benim forumunu gizliden gizliye izlediği için Maeve'le dalga geçip durmuştum çünkü oradaki sanrılı, ipe sapa gelmez laflarla Bayview'da yaşananlar arasında bağlantı olduğuna inanmıyordum. Şimdi bu mesajlar ne denli yanıldığımı suratıma vuruyordu. Ekrandaki kullanıcı adına işaret ettim. "Bu, Karanlıkzihin ile Ayarsız Herif'in aynı kişi olduğu anlamına geliyor."

"*Sadece* o değil," dedi Maeve telaşla. Fritz kafasını dizlerine koyunca gözlerini bilgisayarının ekranından ayırmadan köpeğimin sarkık kulaklarından birini okşamaya başladı. "En başından beri Karanlıkzihin'in Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun arkasındaki kişi olduğunu düşünmüştüm. Hatırlıyor musun? Bayview'dan ve oyundan bahsedip duruyordu. Hatta bir keresinde tıpkı Gizli Numara'nın yaptığı gibi *tik tak* bile demişti. Yani eğer yanılmıyorsam Ayarsız Herif aynı zamanda Gizli Numara da oluyor. Takip ettiğimiz üç ipucu da aynı kişiye çıkıyor."

"Siktir." Karanlıkzihin'in mesajlarına o kadar uzun zamandır bakıyordum ki sözcükler titreşmeye başladı. "Yani takip ettiği-

miz kişinin Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununun mesajlarını atan kimse olduğunu mu söylüyorsun?"

"Galiba evet," dedi Maeve. "Ayrıca Bayview Lisesi öğrencilerinden biri olmadığı da resmiyet kazandı. Matthias'ın bu işte parmağı olmadığını biliyordum," diye ekledi neredeyse kendi kendine. "Simon Diyor Ki mevzusunda ucundan tadına baktığı göz önünde olma hissinin onu dehşete düşürdüğü belliydi."

"Tamam ama..." Görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Bu herif ne cehennemden bahsediyor? Phoebe'yle aralarında bir anlaşma olduğunu söylüyor. *Ne* anlaşması? Okul hayatını mahvetme anlaşması mı? Orası bana hiç mantıklı gelmiyor."

"O kısmını ben de anlamadım," diye mırıldandı Maeve. Suratı düşünceli bir ifadeye büründü. "Sence tüm bunlarla ilgili Phoebe'nin bize anlatmadığı bir şey olması mümkün mü?"

"Ne gibi?"

Tek omzunu silkti. "Mesela adamı gerçekten de tanıyordur ama ilişkileri kötü bitmiştir, o yüzden bize anlatmak istemiyordur." Ardından suratını ekşitti. "*Gerçekten* kötü. O herif kan istiyor gibiydi."

Kan istiyor. Bu sözcükler kafamın içinde çınladı. Oturduğum yerde doğruldum. "Bir dakika," dedim. "Aklıma bir ihtimal geldi. Haklı olduğumuzu ve Ayarsız Herif'in Karanlıkzihin ve Gizli Numara olduğunu varsayalım. Bu arada ona tek bir lakap verelim çünkü işler çorbaya dönüyor. Ben oyumu Ayarsız Herif'ten yana kullanıyorum. En açıklayıcısı bu. Ayrıca ona o lakabı takan da bendim. Neyse. Ayarsız Herif'in Brandon'la görülecek ne gibi bir hesabı olabilir?" Maeve'in ekranına işaret ettim. "Demek istediğim... Bu bir intikam forumu, öyle değil mi? Nate birinin inşaat iskelesini sabote etmiş olabileceğini düşünüyor. Ayarsız Herif cesaret mesajıyla Brandon'ı oraya gönderdi. Anlayacağın, önceki gün ortaya attığım şu çılgınca teori aslında doğru olabilir. Ayarsız Herif, Brandon'a kasten zarar vermiş olabilir."

"Ama neden?" diye sordu Maeve. "Sence kıskançlıktan ola-

bilir mi? Brandon, Phoebe'yle takıldığından." Maeve'in, Fritz'in kafasındaki eli hareketsiz kaldı. "Tüm bu curcuna Phoebe ile Derek hakkındaki dedikoduyla başlamadı mı? Bu herif Phoebe'nin başka biriyle olması fikrine bile dayanamıyor."

"Olabilir," dedim yavaşça. "Ama oyun parkında Phoebe'nin yanında olan sen değildin. Herif hakkında en ufak bir fikri olmadığı her hâlinden belliydi. Ben duruma farklı açılardan yaklaşmaktan yanayım..." Maeve'in telefonu titreşince duraksadım. "Phoebe mi?"

Maeve telefonunu aldı ve suratı öyle bir değişti ki sanki az evvel biri ona pembe şampanya enjekte etmiş gibi gül rengi bir parıltıya büründü. "Hayır," dedi gülümsemesini bastırmaya çalışırken. Sonra mesajı iki elle yazabilmek için Fritz'i azat etti. "Ben sadece... şunu çabucak cevaplamam gerek."

"Luis'e selamlarımı ilet," dedim mutfakta etrafıma bakınarak. Fritz burnuyla Maeve'in uyluğunu birkaç defa dürtükledi, ardından iç geçirdi ve dikkat çekemeyeceğini anlayınca yere çöküverdi.

Gözüm annemin işten eve geldiğinde hep bıraktığı, boş sandalyede öylece duran siyah dizüstü bilgisayar çantasına ilişti. Sigorta arabulucusu olmak sabah dokuz/akşam beş işlerinden değildi. Annem davaları üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarını genellikle her gece açardı. Fakat şu anda babamla birlikte dışarıdaydı ve en az bir saat daha eve dönmeyecekti.

Maeve en nihayetinde telefonunu kenara bıraktığında, "Belki de soruyu yanlış açıdan soruyoruzdur," dedim.

"Hı?" Maeve'in aklı hâlâ bir karış havadaydı. "Hangi soruyu?"

"Az önce Ayarsız Herif'in Brandon'dan hususi olarak neden nefret ettiğini sordun," diye hatırlattım. "Belki de sormamız gereken soru başkadır: Brandon, *birinin* ondan ölmesini isteyecek kadar nefret etmesi için ne yapmış olabilir?"

Maeve kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Aklım annemle babamın kulak misafiri olduğum bir konuşmasına gitti. O zamanlar küstük, hâliyle sana bahsetmedim ama o

gün bugündür aklımı kurcalıyor. Annemle babam Bay Weber'in şantiyeyi dava etmesinin ne kadar ironik olacağından bahsediyorlardı. Duyduğum kadarıyla, annemin çalıştığı şirket üç yıl kadar önce Brandon'ın fail olduğu bir davada arabuluculuk yapmış. Derken babam, 'Davada asla uzlaşmaya gidilmemeliydi. Bu Brandon'a eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda olmadığını göstermekten başka hiçbir işe yaramadı,' gibi bir şey söyledi. Onlara neyden bahsettiklerini sorduğumda aniden sessizliğe büründüler ve gizli bilgi olduğunu söylediler. Fakat bana kalırsa eğer üç yıl önce ne olduğunu öğrenirsek birinin Brandon'ı hedef almak için neden onca zahmete katlandığını da çözeriz."

"Yani annene tekrar mı soracaksın?" dedi Maeve.

"Zaman kaybı. Hayatta söylemez."

"Peki ya ona *her şeyi* anlatırsan?" diye sordu Maeve bilgisayarına işaret ederek. "Mesele şu ki baban zaten Brandon'ın kazasının şaibeli olduğunu düşünüyor. Ne var ki Brandon'ı kasıtlı olarak o şantiyeye gönderenin bir oyun olduğunu bilmiyor. Sean, Jules ve Monica dışında gerçeği bilen yegâne insanlar bizleriz çünkü Sean'ın telefonundaki videoyu yalnızca biz izledik."

Sertçe yutkundum. "Anlatmasına anlatırdık da... babam aptalın teki olduğumu düşünüyor." Maeve homurdanarak bana karşı çıkmaya kalkışınca onu susturdum. "Bu doğru. Aynen öyle düşünüyor. Şimdi bir de karşısına *bununla* çıkar ve ona mesaj oyunlarından, kimin yazdığı belli olmayan ama sonradan kaybolan forum paylaşımlarından ve parka kadar takip ettiğimiz tuhaf bir tipin tüm bunların arkasında olduğunu düşündüğümden bahsedersem sence ne olur? Bence beni bir daha asla ciddiye almaz."

"Tamam," dedi Maeve ihtiyatla. Konuyu tartışmaya açmayı ister gibi görünüyordu ama tek söylediği, "O hâlde sanırım annenle babanın aynı noktaları birleştirmesini beklemekten başka seçeneğimiz yok. Ne de olsa uzman olan onlar," oldu.

"Ben beklemek istemiyorum," dedim. "Brandon'ın üç yıl önce bir tür sessizlik anlaşması yapmasını gerektirecek kadar kötü ne yaptığını öğrenmek istiyorum." Uzandım ve annemin dizüstü

bilgisayar çantasını sapından yakalayarak Maeve'le aramıza koydum. "Bu annemin iş bilgisayarı."

Maeve endişeyle gözlerini kırpıştırdı. "Yoksa annenin bilgisayarına... zorla girmemizi mi teklif ediyorsun?"

"Hayır," dedim. "Bu çok saçma. *Senin* zorla girmeni teklif ediyorum. Ben bu işlerden anlamam."

Çantayı açtım, içinden iki binli yılların başlarından kalmışa benzeyen siyah, ağır bir dizüstü bilgisayar çıkardım ve bilgisayarı Maeve'in önüne ittim. Elini kapağına koydu ama tereddüt ettiğini anlamak için fal taşı misali açılmış, sorgulayan gözlerini görmek yeterliydi. "Bunu yapmamı gerçekten istiyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "*Yapabilir misin*?"

Maeve yeteneklerini hafife alıyormuşum gibi öfledi. "Meydan okuman kabul edildi."

Bilgisayarın kapağını açtı ve güç düğmesine bastı. "Eğer annen Windows'un eski sürümlerinden birini kullanıyorsa oturum açma ekranını atlamamızı sağlayacak bazı numaralarım var. Gerçi o işe girişmeden önce öğrenmek istediğim birkaç şey var. Kiersten hangi yılda doğdu?" Sorusunu cevapladığımda kendi kendine mırıldanmaya koyuldu. "Kiersten artı doğum yılı... Hayır, bu olmadı. Peki ya Katie'ninki?" Aynı süreci tekrarladık. Derken Maeve'in kaşları çatıldı. "Vay canına, sistemin beni dışarı atmasına altı deneme kaldı. Bu gerçekten çok fazla. Kelsey, Katie'den bir yıl sonra mı doğmuştu?"

"Evet ama..." Pişmiş kelle gibi sırıttığını görünce lafım ağzıma tıkandı. Maeve bilgisayarı bana çevirince can bulan ekranda, ailecek çıktığımız bir doğa yürüyüşü esnasında çekilmiş eski bir fotoğrafımızı gördüm. "Şaka yapıyor olmalısın. Gerçekten işe yaradı mı?"

"Aileler siber güvenlik açısından en büyük tehdittir," dedi Maeve sakince ekranı kendine doğru çevirirken. "Tamam, Brandon Weber adının geçtiği belgeleri aramakla işe başlayalım." Arama kutucuğuna bir şeyler yazdı ama sonra gözlerini kısarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sonuç yok. Belki de yalnızca Weber'i

denemeliyiz." Birkaç tuşa daha bastı, ardından suratını buruşturdu. "Öf, çok fazla sonuç çıktı. Bu gece en yaygın soyadlarıyla lanetlendik. E-postalar, telefon dizinleri, birkaç farklı şey..." O kendi kendine mırıldana mırıldana araştırmasını sürdürürken ben de kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirip bardaklarımıza Sprite doldurdum. Sonra da o çalışırken benimkinden bir yudum aldım.

"Sanırım annenin isimlendirme sistemini çözdüm," dedi Maeve birkaç dakika sonra. "Her dava belirli bir şekilde etiketlenmiş. Eğer şu anahtar kelimeleri girip Weber soyadıyla çapraz tarama yaparsam... kendimizi işte böyle, çok daha küçük bir dosya evreninde buluruz. Olayın üç yıl önce olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Annem Jenson&Howard'da işe ilk başladığı zaman."

Parmakları klavyenin üstünde âdeta dans ediyordu. Derken gülümsedi. "Pekâlâ, olası sonuçları iki belgeye kadar indirdim. Birini açmayı deneyeceğim." Dosyaya çift tıkladı ve sanki beklediği olmuş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Şifre korumalı ama..."

Fritz aniden doğrulup oturdu, çılgınca havlamaya başladı ve sokak kapısına doğru koşturdu. Maeve ve ben, yansımalı bir panikle birbirimize dönen gözlerimiz dışında donup kaldık. Fritz yalnızca garaj yolumuza bir araba girdiğinde böyle yapardı. "Annenle babanın eve geç saatte döneceğini söylediğini sanıyordum," diye tısladı Maeve. Ben ayağa kalkıp Fritz'in peşinden koştururken o da bilgisayarı kapatmaya koyuldu. Fritz hâlâ kuduruyordu. Tasmasından tutup kapıyı açtım ve dışarı baktım. Gözlerimi kamaştıran farlar beklediğimden çok daha küçüktü.

"Bekle," diye seslendim Maeve'e eşikten. Fritz havlamayı sürdürüyor, kuyruğuyla bacağımı dövüyordu. "Bilgisayarı kaldırmana gerek yok. Gelen Kiersten."

Maeve duraksadı. "Yaptığımız şeye göz mü yumar?"

"Ah, hayır. Fakat onu birkaç dakikalığına oyalayabilirim. Dosyaları kendine e-postayla gönder, tamam mı? İşin bittiğinde de garaj yoluna gel."

Kapıyı Fritz'i dışarı kaçırmadan verandaya çıkabileceğim kadar araladım ve basamaklardan koşarak indim. Kiersten'in farları sönerken hareketim garajımızın spotlarını devreye soktu. Arabasının kapısı açıldı ve garaj yoluna adımını attı. "Selam!" diye seslendi iki elini birden sallayarak. "İşle ilgili bir mesele için civardaydım. Hazır buraya kadar gelmişken bir uğraya–"

Fakat cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden onu öyle bir kucakladım ki az kalsın yere devrilecekti. "Seni görmek ne güzel!" diye bağırdım gücümün yettiğince ayaklarını yerden keserek.

"Şey, tamam. Vay canına." Kiersten sırtımı hafifçe sıvazladı. "Seni görmek de güzel." Onu yere indirsem de bırakmaya niyetli olmadığımı anlayınca sıvazlaması şamara dönüştü. "Bence artık bırakabilirsin," dedi. Sesi suratını tişörtüme bastırmakta olduğumdan boğuk çıkıyordu. Ona ahtapot gibi yapıştığımdaysa kürekkemiklerimin arasına resmen bir yumruk indirdi. "Ciddiyim. Fakat coşkulu karşılama için de teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedim onu iyice bağrıma bastırarak. "Varlığınla bizi onurlandırdığın için."

"Ne için? Sen bir şey mi–" Kiersten kasıldı, geriye çekildi ve suratımı iyice görebilmek için boynunu uzattı. "Knox, sen *sarhoş* musun?" Önce beni kokladı, sonra da sol gözümün altındaki deriyi üç parmağıyla aşağı doğru çekiştirdi. "Yoksa kafan mı güzel? Uyuşturucu filan mı aldın?"

Maeve hangi cehennemdeydi? "İyiyim," dedim ondan elimi kolumu kurtarırken. "Sadece seni gördüğüme çok sevindim çünkü…" Kiersten'in dikkatini hâlâ garaj yolunda dikildiğimizi ona unutturmaya yetecek kadar çekecek bir şey bulmak için bir an duraksadım. Gözlerini kısıp ayağını yere vurarak beklemeye koyuldu.

İç geçirmemek için kendimi tutarak, "İlişki tavsiyesi isteyecektim," dedim.

Ellerini çırparken Kiersten'in suratı mutlulukla aydınlandı. "*Nihayet*."

O anda Maeve dizüstü bilgisayar çantası omzuna asılı vaziyette kapıdan çıktı. Kiersten'in gözleri belerdi, ardından suratında umut dolu bir ifadeyle bana döndü. "O ilişki değil," diye mırıldandım Maeve el sallarken. "Hâlâ arkadaşız."

"Tüh," diyerek iç geçirdi Kiersten ve Maeve'i kucaklamak için kollarını açtı. Maeve ona sarılmak için yanımdan geçerken, "Hallettim," diye fısıldadı usulca. İşimize yarayacak bir şey bulmuş olsa iyi ederdi çünkü hayatımın en az bir saatini uğruna feda etmek üzereydim.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Phoebe
26 Mart, Perşembe

Eve geldiğimde annem Altın Yüzükler bünyesindeki düğün organizatörleriyle dışarı çıkmıştı. Mutfak adasına benim için bir not bırakmıştı: *Emma kendini hâlâ pek iyi hissetmiyor. Owen yemeğini yedi & kalanlar buzdolabında. Ödevini yapıp yapmadığını kontrol edebilir misin?*

Notu iç geçirerek mutfak adasına bıraktım. Arkadaşlarıma, Café Contigo'da ve Callahan Parkı'nda olanlardan anneme bahsetmeyeceğimi söylemiştim ve söylediklerimde ciddiydim. Fakat pek de küçük sayılamayacak bir parçam kendi kendime ebeveynlik etmekten yorulmuştu. Bunun annemin hatası olmadığını biliyordum. Elinden geleni yapıyordu. Fakat küçük bir çocukken kucağına kıvrılıp ona bütün sorunlarımı anlattığım günlerin hasretini çekiyordum. Dilimin altındaki baklayı çıkarmak bana hep *iyi* gelmişti.

Gerçi onlar kırılan oyuncaklardan ve morarmış dizlerden ibaret çocuksu sorunlardı. Oysa şimdi hayatımın son altı haftasını açıklamayı deneyecek olsam lafa nasıl gireceğimi bile bilmiyordum. Ya da Emma'nın hayatının son altı haftasını... Ablamın

neyi olduğunu kestiremiyordum ama bariz olan bir şey vardı: O da sırlarını açıp içini dökebileceği kimsesi yokmuş gibi hissediyordu.

Ne yazık ki birbirimizin en yakın dostu olamamıştık.

Dairemiz, Owen'ın odasından gelen video oyunu sesleri ve bulaşık makinesinin uğultusu dışında sessizdi. Dairemizin eski evimizden daha iyi olan yegâne yanı bulaşık makinesinin çalışıyor olmasıydı. Eskiden bulaşıkları makineye yerleştirmeden evvel elde yıkamak zorunda kalırdık. Babam bu durumu çok komik bulurdu. "Dünyanın en pahalı kurutma rafı," diye dalga geçerdi. Arada sırada makineyi tamir etmeye kalkışırdı ama söz konusu bulaşık makinesi olduğunda, alışılageldik ustalığı onu yüzüstü bırakırdı. Son denemesinde bodrumumuzdaki bir boru patlamış ve her yer su içinde kalmıştı.

Suları toplasın diye bodrumun zeminine plastik sahil kovaları yerleştirmesine yardım ederken, "Yeni bir bulaşık makinesi almamız gerek," demiştim. O zamanlar böyle şeylerin bize ne kadara patlayacağını hiç düşünmezdim. Benim gözümde yeni bir bulaşık makinesi almak, yeni bir çift spor ayakkabı almaktan farksızdı.

"Hayatta olmaz," demişti babam cesurca. "Bulaşık makinesiyle aramızda bir irade savaşı var. Günün birinde öyle ya da böyle galip geleceğim."

Paramızın yeni bir bulaşık makinesi almaya yetmediğini yeni yeni anlıyordum. O öldükten sonra aniden paramız *her şeye* yeter olmuştu. Owen dışında hepimizin Disneyland yaşının geçmiş olmasına rağmen annem bizi oraya bile götürmüştü. Gündüzleri bizi oyuncaktan oyuncağa sürükler, geceleri de otel odasında başını yastığına gömüp ağlardı. Yeni kıyafetlerimiz ve telefonlarımız vardı. Hatta Emma ve ben onunkini kullanabilelim diye yeni bir araba bile almıştı. Her şey kusursuzdu, yepyeniydi ama hiçbirini gerçekten istememiştik. Bu yüzden paramız suyunu çektiğinde hiçbirimiz bunu dert etmedik.

Sessizce ve güzelce çalışan bulaşık makinemizin kaidesini tekmeledim. Ondan nefret ediyordum.

Aç değildim. Bu nedenle evyenin altındaki dolabı açıp son zamanlarda huy edindiğim ritüelimi gerçekleştirdim: Annemin alkol stokunu kontrol ettim. Önceki gece, onca içkiden geriye yalnızca bir şişe tekila kalmıştı. Bugün onun da yerinde yeller esiyordu. Annemin Emma'daki değişimi fark etmemiş olması şok ediciydi. Gerçi Emma bizi öyle güzel eğitmişti ki hepimiz her zaman yapılması gerekeni yapacağına güvenirdik. Eğer aynı odayı paylaşıyor olmasaydık benim de ruhum duymazdı. Tabii bir de eve her girişimde midem endişeyle kasılmazdı. Kapıyı açtığımda neyle karşılaşacağımı ya da durumu nasıl düzelteceğimi asla kestiremiyordum.

Gerçi Emma annemin alkollerinin hepsini silip süpürdüğüne göre o defter kapanmıştı. İçine kapanık, bağnaz ablamın daha fazlasını almak için bağlantısı olamazdı. İç çekerek dolabın kapağını kapattım ve ablamı yoklamak için odamıza doğru seğirttim. Muhtemelen ortalığı öyle bir hâlde bırakmış olacaktı ki yine arkasını temizlemek zorunda kalacaktım.

Kapıyı yavaşça araladığımda suratıma çarpan şu ses oldu – alçak, boğulma sesi. "Emma?" diye seslendim içeri girerken. "İyi misin?"

Yatağındaydı ama vücudu seğiriyordu. Başlangıçta fena grip olduğunu ve burnunu çektiğini sandım ama sonra aklım başıma geldi – *boğuluyordu*. Gözleri kapalıydı, dudakları morarmıştı ve ben dehşet içinde onu izlerken bütün vücudu kasılmaya başladı. "Emma! Emma, *hayır!*"

Sözcükler sanki gırtlağımı yırtıp öyle çıkmıştı. Yerdeki tekila şişesine takılma tehlikesini savuşturarak ona doğru atılıp omuzlarından tuttum ve ablamı yan çevirdim. Hâlâ şu boğulma sesini çıkarıyordu ama şimdi ona bir de hırıltı eklenmişti. "Emma!" diye haykırdım panikle sırtına vururken. Ardından bütün vücudu büzüldü ve ağzından oluk oluk kusmuk fışkırdı. Hem üstüm başım hem de çarşaflar sırılsıklam olmuştu.

"Phoebe?" Owen kafasını kapıdan uzattı. "Neler oluyor?" Emma'yı görünce ağzı bir karış açık kaldı. "Ne… onun nesi var?"

Emma öğürdü, ardından yatakta hareketsiz kaldı. Kusmuğun gevşek ağzından akmaya devam edebilmesi için yastığını dikleştirdim. "Telefonumu al. Adanın üstünde duruyor. 911'i ara. Onlara adresimizi ve birinin alkolden zehirlendiğini söyle. *Hemen*," diye ekledim Owen'ın kımıldamadığını görünce. Owen odadan fırlarken ben de Emma'nın çarşafının köşesiyle ağzını silmeye çalıştım. Nihayet kusmuğun ekşi kokusu burun deliklerimi doldurdu ve tişörtümün önüne yayılan ıslaklığı hissettiğimde benim de midem bulandı.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye fısıldadım.

Emma'nın göğsü yavaşça alçalıp yükseliyordu. Dudaklarında hâlâ bir mavilik vardı. Elini kaldırdım ve bileğinin içindeki ince derinin altından nabzını bulmaya çalıştım. Nabzı çok yavaş atıyordu. Bilhassa da o esnada gümbür gümbür atan benimkiyle kıyaslandığında. "Owen! Kapatma! Telefonu bana getir!" diye bağırdım.

Owen telefonu kulağından ayırmadan odaya döndü. "Telefondaki hanım birinin yolda olduğunu söylüyor," dedi iniltiden farksız bir sesle. "Neden zehirlendi?" diye ekledi. Emma'nın hamura dönmüş vücuduna bakınca sesi titredi. Emma'nın saçları yüzüne dökülmüştü. Bir kısmının ağzını örttüğünü görünce saçlarını geriye ittim. "Onu kim zehirledi?"

"Kimse," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. En azından doğrudan değil. Son birkaç haftadır zihnini zehirleyenin kim olduğunuysa kestiremiyordum ama meselenin Derek olmadığını düşünmeye başlamıştım. Eğer Emma *yattığımızı* öğrendikten sonra paramparça olmamayı başardıysa yanıtlanmamış bir Instagram mesajından ötürü kendini öldürmenin eşiğine gelmezdi. Burada başka bir dolap daha dönüyor olmalıydı. Elimi kardeşime uzattım. "Telefonu bana ver."

Dediğimi yaptı. Telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba, yardımınız gerek, şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," dedim titrek bir sesle. "Onu yan çevirdim. Kustu. O yüzden artık kusmuğunda boğulmuyor ama hareket de etmiyor. Solukları çok yavaş ve ben, ben bilmiyorum..."

"Geçti, tatlım. İyi iş başarmışsın. Şimdi sana yardım edebilmem için bana kulak ver." Hattın diğer ucundaki ses ciddi fakat yatıştırıcıydı. "Ambulans yolda. Sana birkaç soru soracağım. Böylece onlar gelene kadar ne yapabileceğimizi öğreneceğiz. Bu işte beraberiz, tamam mı?"

"Tamam," dedim. Yanaklarımdan yaşlar süzülmeye başlayınca metanetimi korumak için derin bir nefes aldım. Beynimin içinde dönüp duran iki soruya takılmak yerine kadının sesine odaklanmaya çalıştım.

Benim sorum: *Bunu nasıl yapabildin?*

Ve Owen'ınki: *Onu kim zehirledi?*

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Maeve
27 Mart, Cuma

Ablam olabilecek en hoş şekilde kemiklerimi kırıyordu.

Cuma günü, akşamüstü sularıydı ve okuldan eve yalnızca yarım saat kadar önce gelmiştim. Havalimanından bir Lyft'e binen Bronwyn kollarını ahtapot gibi boynuma dolarken ben telefonumu kulağımda tutmaya ve Phoebe'nin söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordum. "Şey, bu iyiye işaret, öyle değil mi?" diye sordum.

"Sanırım öyle." Phoebe'nin sesi yorgun çıkıyordu. Onu bugün okulda göremeyince Ayarsız Herif'le ilgili bir gelişme olduğundan endişelenmiştim. Bunun üzerine Knox'la birlikte onu ısrarcılıkta çığır açan bir mesaj yağmuruna tutmuştuk. En nihayetinde öğle arasında mesajlarımıza dönmüş, Emma'yla hastanede olduğunu haber vermiş ve annesi eve gidip biraz uyuması için üsteleyene dek gecenin çoğunu hastanede geçirdiğini söylemişti. Sabah ilk iş hastaneye geri dönmüştü.

"Ona sıvı vermeye devam ediyorlar ama oksijen terapisini kestiler," dedi Phoebe. "Kalıcı bir etki bırakacağını sanmıyorlar. Fakat hastaneden taburcu olduktan sonra onu bağımlılık tedavi-

sine göndermeyi konuşuyorlar. Rehabilitasyon merkezi gibi bir şey. Bazen neyden bahsettiklerini anlamıyorum bile."

"Emma neden içtiğini söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır. Gerçi pek uyanık kaldığı da söylenemez." Phoebe hattın diğer ucunda uzun, bezgin bir iç çekti. "Bu ailede aksilikler hep üst üste gelir."

Boğazım düğümlendi. Emma'ya olanları duyana kadar, önceki gece Ayarsız Herif hakkında öğrendiğimiz her şeyi Phoebe'ye anlatmak ve onu Ayarsız Herif'le daha önce karşılaşıp karşılaşmadığını tekrar düşünmeye zorlamak için yanıp tutuşuyordum. Fakat şimdi Phoebe'yi daha fazla sıkıştıramazdım. Bir kerede bir kriz yeterdi. "Yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordum.

"Teşekkürler ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Gitmem gerek. Annemi bir şeyler yemeye ikna etmeliyim. Sadece Emma'nın atlatacağını bildirmek istedim." Bunu sanki bu ihtimal hiç gündeme gelmemiş gibi usulca söylemişti ama günün erken saatlerinde gelen o mesajı gördüğümden beri içim içimi yiyordu. Tek düşünebildiğim, *Phoebe bir kişiyi daha kaybetmeye dayanamaz*, idi.

"Bana ihtiyaç duyarsan mesaj at," dedim ama Phoebe telefonu çoktan kapatmıştı. Telefonumu elimden bırakıp ablamı kucakladım. Yeşil elma aromalı tanıdık şampuanının kokusu burun deliklerimi doldurunca günlerdir ilk kez rahatladım. "Eve hoş geldin," dedim suratımı omzuna gömdüğümden boğuk çıkan sesimle. "Bayview'da işler yine rayından çıktığı için çok üzgünüm. Seni özledim."

En sonunda beni salıverdiğinde penceremin önündeki divana kurulduk. Sanki hiç gitmemiş gibi yine her zamanki yerimizdeydik. Annemiz de, babamız da hâlâ işte olduğundan evin geri kalanı sessizdi. "Burada olup biten onca şeyi düşününce nereden başlayacağımı bile bilemiyorum," dedi Bronwyn bacaklarından birini büküp altına alırken. Üzerinde siyah bir taytla vücuduna oturan V yakalı bir Yale tişörtü vardı. Bu uçak yolculuğu için sevimli ve rahat bir kılıktı. "Emma iyi ama, öyle değil mi?"

"Evet. Phoebe iyileşeceğini söylüyor."

"Tanrım." Bronwyn gözlerini belerterek kafasını iki yana salladı. "Kasaba parçalara ayrılıyor. Ve sen..." Ellerimden birini tutup şöyle bir silkeledi. "Sana çok kızgınım. Bütün hafta boyunca kafamın içinde seninle kavga edip durdum. Nasıl olur da başından geçenleri bana anlatmazsın?" Yüzünde şefkatle sitem karışımı bir ifade vardı. "Birbirimize her şeyimizi anlattığımızı sanıyordum. Fakat her şey bitene kadar neler olup bittiğine dair en ufak bir bilgim yoktu."

"Meğer hiçbir şeyim yokmuş," dedim ama tek yaptığı elimi biraz daha sertçe çekiştirmek oldu.

"Ölümcül hastalığının nüksettiğini düşünerek haftalar geçirmek *hiçbir şey* değildir. Ya tedavi süreci açısından çok kıymetli zamanı boşa harcamış olsaydın? Bunu *yapamazsın*, Maeve. Bu herkese haksızlık etmek olur."

"Haklısın. Ben..." Tereddüt ettim. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. "Mesele şu ki... liseden mezun olabileceğime hiçbir zaman gerçekten inanmadım. Böyle olunca da insanlara bağlanmaktan hep kaçındım. Onların bana bağlanmasına da müsaade etmedim. Bu şekilde herkes için daha kolay olacaktı. Fakat bunu sana asla yapamadım. Bana hiç izin vermedin. Hep *yanı başımdaydın*. Hiç yakamdan düşmez, bana kendimi özel hissettirirdin." Bronwyn'den ağlamaklı, boğuk bir ses yükseldi ve elimi biraz daha sıktı. "Sanırım sen yokken, bunun aslında daha iyi olduğunu unutmuşum."

Bronwyn artık salya sümük ağlıyordu. Benim durumum da onunkinden pek farklı değildi. Birkaç dakika boyunca kucaklaştık ve gözyaşlarımızın öylece akmasına izin verdik. Söylemem ya da başka türlü yapmam gereken her şeyden ötürü duyduğum pişmanlıkla geçen ayların acısını çıkarıyor gibiydik. *Geçmişi değiştiremezsin*, demişti Luis, Café Contigo'nun mutfağında bana *ajiaco* yaptığı gece. *Tek yapabileceğin bir sonraki sefere işleri daha sıkı tutmaktır*.

Öyle de yapacaktım. Bugünden sonra sevgiyi sahte kayıtsızlıkla telafi etmeye çalışmayacaktım. En kötü ihtimal gerçekleşirse diye, herkesin kalbini kırma pahasına hayatımı ve hayatımdaki insanları istemiyormuş gibi davranmaya son verecektim.

Bir süre sonra Bronwyn geriye çekilerek gözlerini sildi. "Bir daha böyle bir şey yapmayacağına yemin et."

İşaretparmağımla istavroz çıkardım. "Tanrı canımı almasın ki." Bu on yıl öncesinden kalma çocukluk sözümüzdü. Bronwyn sekiz, bense yedi yaşındayken hastaneye ilk yatışımda Bronwyn bilindik sözü biraz değiştirmişti.

Titrek bir sesle güldü ve Apple saatine baktı. "Kahretsin, saat neredeyse dört olmuş. Daha Luis'i doğru düzgün çekiştiremedik bile ama şimdi Addy'ye yardıma gitmem gerek. Bayan Lawton'ın Emma'nın yanında kalabilmesi için bu akşamki prova yemeğinin hazırlıklarını biz üstlendik."

"Peki yemeğe kalacak mısın?" diye sordum.

"Hayır, yalnızca davet hazırlığına gideceğim. Addy'yle her şeyi yoluna soktuktan sonra oradan ayrılıp davetten sonraki partiye katılacağım."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum gözlerim istemsizce dizüstü bilgisayarıma kayarken. Bronwyn çıkagelmeden önce, Knox'un annesinin bilgisayarından yürüttüğüm dosyaları açmaya çalışıyordum ama şansım yaver gitmemişti. Bayan Myers dosyalarını korumakta, ağ erişiminden çok daha dikkatliydi. Fakat yaklaştığımı düşünüyordum.

"Hayır, ikimiz hallederiz. Muhtemelen iki kişi bile aşırıya kaçmak olacak ama Addy'nin bu işi tek başına yapmasına izin veremem." Bronwyn suratını buruşturdu. "İyi niyetlidir ama kasabanın en düzenli insanı olduğu söylenemez."

"Ashton'la Eli'ın *yarın* evleneceğine inanabiliyor musun?" diye sordum. "Bana daha yeni nişanlanmışlar gibi geliyor."

"Aynı fikirdeyim," dedi Bronwyn. "Zaman su gibi akıp gidiyor."

"Seni Addy'nin yanına bırakmamı ister misin?" diye sordum.

Bronwyn'in dudakları kıvrılarak küçük bir gülümsemeye büründü. "Bırakacak biri var."

Bakışlarını takip ederek aşağı baktım ve o anda bir motosikletin garaj yolumuza girdiğini gördüm. Bunun üzerine kendimi tutamayıp hoşnut bir kahkaha koyuverdim. "Bak, bak, bak. *Déjà vu* oldum." Nate evimize ilk geldiğinde tamı tamına aynı yerde oturuyorduk. Bronwyn pişmiş kelle gibi sırıtarak pencereden dışarı bakıp Nate'in kaskını çıkarmasını izlerken onu kolundan çekiştirdim. "Neler oluyor?"

"Sen Cooper'ın beyzbol maçında olanları bana anlattıktan sonra onu aradım. Sana nasıl arka çıktığını duyduğumda, tartıştığımız konular gözüme çok anlamsız göründü. O günden beri her gece konuşuyoruz. Bir de film izliyoruz." Ayağa kalkıp tişörtünün önünü düzeltirken gri gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Ve mesafeler ne olursa olsun hep yanı başımdaymış gibi hissediyorum. Buradan ayrıldığımdan beri böyle hislere kapılmamıştım."

"Hımm, enteresan." Derin düşüncelere dalmış gibi görünmek arzusuyla parmağımı çeneme vururken sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Eğer seni doğru anladıysam sizi bir araya getiren sahte lösemim oldu, öyle mi? Rica ederim."

Bir an için Bronwyn'in suratı asıldı. "Onca yaşanandan çıkardığın ders bu mu?"

Spor ayakkabısını benimkiyle dürtükledim. "*Şimdi* sır tutan kimmiş bakalım, Bronwyn. Oysa ben birbirimize her şeyimizi anlattığımızı sanıyordum." Gerçi sesim alaycıydı çünkü ona kızdığım falan yoktu.

Yanakları al al olurken bakışlarını benimkilerden kaçırdı. Bunun asıl nedeni muhtemelen gözlerini pencereden alamamasıydı. Nate hâlâ motorunun tepesindeydi ve sabırla bekliyordu. Kapıya kadar gelmeye zahmet etmemişti; o anda nerede olduğumuzu adı gibi bildiğinden emindim. "Yalnızca birkaç gün oldu," dedi Bronwyn. "Sanırım büyüsünü bozmak istemedim."

"Senin için deli olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hem de her zamankinden daha çok? Adamın önünde resmen hık diye gidecektim ama hâlâ tek düşünebildiği *sendin*."

Bronwyn gözlerini devirdi. "Hık diye gideceğin filan yoktu."

"Öyle ama *Nate* bunu bilmiyordu, değil mi?"

"Onu gerçekten seviyorum," dedi usulca.

"Flaş flaş: *Biliyoruz*. Kimseyi kandıramadın." Onu kalçasından hafifçe ittirdim. "Keyfini çıkar. Akşam yemeği hazırlığı bittikten sonra Nate'le planlarınız olduğunu varsayıyorum. Bu durumda davetten sonraki partide görüşürüz."

Bronwyn gitti. Bense garaj yoluna adımını attığını görene kadar pencerenin kenarından ayrılmadım. Nate motosikletinden inerek, ona doğru uçarcasına koşan Bronwyn'i tam zamanında kucaklayıverdi. Ardından Bronwyn'in kolları boynuna dolanırken onu havada döndürdü. Yeniden kavuşmalarını istedikleri gibi öpüşerek kutlayabilsinler diye gülümseyerek onlara arkamı döndüm. "Birbirleri için yaratılmışlar," dedim boş odaya.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Maeve
27 Mart, Cuma

"İnsanın arkadaşını gizlice izleyen birini gizlice izlediği durumları betimleyen bir kelime var mı?" diye sordu Knox alçak, düşünceli bir sesle.

"Takip içinde takip," dedim kafamı dizüstü bilgisayarımdan ayırmadan.

"Ama üç kelime etti. Ayrıca korkunç bir tabir."

Cuma akşamıydı ve saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu. Rollando Village'daki bir kahvecinin pencere kenarındaki masalarından birinde oturuyorduk. Bronwyn Nate'le birlikteydi, Luis çalışıyordu, annemle babam ise bir bağış etkinliğindeydi. Bense Ashton'la Eli'ın düğün ziyafetinden sonraki partiyi beklerken iki saat boyunca evde yalnız başıma takılmaya katlanamamıştım. Böylece Knox'u aramıştım. İkimiz de Ayarsız Herif'ten başka konu konuşamıyorduk. Derken kendimizi arabada bulmuştuk. İşte, şimdi de buradaydık.

Mekânın kahvesi berbattı ama manzarası gayet iyiydi. Ayarsız Herif'i Callahan Parkı'ndan sokağın neredeyse tam karşısındaki eve kadar takip etmiştik.

"Evde olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor," dedi Knox. Buraya geldiğimizde garaj yolu boştu fakat birkaç dakika sonra mavi araba çıkagelmişti ve Ayarsız Herif'in küçük çiftlik evine tek başına girişini izlemiştik. Bir daha da dışarı çıkmamıştı.

"Biliyorum," dedim dalgın dalgın. Gözlerim hâlâ dizüstü bilgisayarımın ekranındaydı. Knox'un annesinin bilgisayarından arakladığım dosyaları açma çalışmalarını sürdürmek için onu da yanımda getirmiştim. Knox da bilgisayarını yanına almıştı ve Google'da "David Jackson" adını aratıp aratıp her defasında aynı işe yaramaz sonuçlara ulaşıyordu.

Knox pipetiyle aldığı gürültülü yudumda Sprite'ının yarısını mideye indirdikten sonra, "Şeye... oraya vaktinde varmak için ne zaman yola çıkmamız gerek? Ashton'la Eli'ın partisi nerede demiştin?"

"Talia'nın Restoranı'nda, Charles Sokağı'nda," dedim. "Burada az çok yirmi dakika daha takılabiliriz."

"Harika," dedi Knox alelade kahvecide etrafına bakınırken. Duvarlar hapishane grisiydi, masalar ve sandalyeler bir ortaokul yemekhanesinden çıkma gibiydi ve kasanın yanında sergilenen fırınlanmış ürünler uzun süredir oradaymış gibi görünüyordu. Barista esnerken arkasındaki karatahtaya karalanmış menüden *sıcak çikolata* yazısını sildi ve boş Swiss Miss karton kutusunu çöpe attı. "Sence Phoebe de gelir mi?"

"Emin değilim. Şu sıralar resmen hastanede yaşıyor." Aniden önümdeki dosya açıldı ve zafer dolu bir gülümsemeyle Knox'a baktım. "Girdim! İlk dosyayı açtım. Bu... Hımm. Fakat büyük ihtimalle işimize yaramayacak çünkü Florida'daki Weber Reed Danışmanlık adına arabuluculuk faaliyetlerinin yürütüldüğü bir davayla ilgili gibi görünüyor." İlk birkaç sayfaya çabucak göz gezdirdim, ardından dosyayı kapattım ve şansımı ikincisiyle denedim. "Bir de diğerine bakalım."

"İyi iş, Sherlock," dedi Knox. Ne var ki dalgın görünüyordu ve pencereden dışarı bakarken bir eliyle suratını ovuşturdu. "Keşke bu herifin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmakta da şansımız onun

kadar yaver gitseydi. Oturduğu evin hemen karşısındayız fakat kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Son zamanlarda intikam forumunda ilgi çekici bir gelişme oldu mu? Ya da endişe verici?"

İntikam Benim forumunu tarayıcıda açık tutuyordum. Dahası buraya geldiğimizden beri PingMe'den birkaç bildirim de almıştım ama hepsi tanımadığım isimlerin zırvalamalarından ibaretti. "Karanlıkzihin'den bir şey yok," dedim. "Phoebe hakkında yazdıklarından sonra suspus oldu."

Knox huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. "Café Contigo'da bıraktığı notta ne yazıyordu? Notu adının baş harfleriyle ya da başka türlü imzalamış mıydı?"

"Hayır," dedim kendimden emin bir tavırla ama sonra tereddüt ettim. Ne de olsa notu bir çırpıda okumuştum ve o esnada pek de sakin olduğum söylenemezdi. "Sanmıyorum ama bir kere daha bakmaktan zarar gelmez." EAGLE GRANİT ÜRETİM TESİSİ, EASTLAND CA ADINA UZLAŞMA başlığının açıldığı ekranımdan gözlerimi güçlükle ayırarak telefonumu çıkarmak için elimi çantama daldırdım. Galerimi açtım ve doğru fotoğrafı bulana kadar ekranı aşağı kaydırdım. "Fotoğrafını çekmiştim," dedim telefonu Knox'a uzatırken. "Kendin bak."

Knox gözlerini kıstı ve ardından yüzünde renk namına hiçbir şey kalmadı. Gergin bir ifadeyle pat diye kafasını kaldırdı. "Has. Sik. Tir." Ben davranışındaki ani değişikliğin nedenini sorgulayamadan, "Bunu bana neden daha önce göstermedin?" diye ekledi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bana *kızmış* mıydı? "Sen neyden bahsediyorsun? Café Contigo'da sana okudum ya."

"Aynı şey değil!" diye diretti.

Sesindeki, asla Knox'a ait olamayacak o tını karşısında kafatasım karıncalandı. "Nasıl aynı şey değil? Notta ne yazdığını biliyorsun."

"Fakat notun nasıl *göründüğünden* haberim yoktu."

"Ben..."

Bir sonraki sorumu ağzıma tıkayarak telefonumu âdeta gözüme soktu. "Fonttan bahsediyorum. Notun *nasıl* yazılmış olduğun-

dan. El yazısı gibi görünen ama aslında öyle olmayan şu font var ya? Bunu daha önce de görmüştüm. Kanıtlanana Kadar'a gelen ölüm tehditlerinin son birkaç tanesinde bu font kullanılıyordu."

"Ne?" diye sordum. Knox hemen yanıt vermeyince de, "*Ne?*" diye tekrarladım.

"Evet... bekle," dedi Knox. Telefonumu bırakıp dizüstü bilgisayarına döndü. Bir yandan da parmakları klavyenin üzerinde dans ediyordu. "Sandeep tehditlerin D'Agostino davasıyla ilgili olduğu kanaatindeydi. Bu yüzden ben de... G diskimde bir sürü dosya var." Ekranını görebilmem için bilgisayarını çevirdi. "Bu D'Agostino davasına karışmış kişilerin isimlerini listelediğim elektronik tablo. David Jackson adını arayacağım." Arama çubuğuna adını yazdı. Bir süre nefes alamadık. Ne var ki aramamız sonuçsuz kaldı.

"Jackson'ı dene," dedim.

Bu defa ânında karşımıza bir sonuç çıktı: *Memur Ray Jackson, müdafi. On yedi masum insana şantaj yapmakla ve uyuşturucu bulundurma iftirası atmakla suçlanan Çavuş Carl D'Agostino'ya yardım ve yataklık etmekle itham ediliyor. Yaş: 24. Durum: Hapishanede, yargılanmayı bekliyor.*

"Hah," dedim. "Ray Jackson. David Jackson'la kan bağı olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Knox. Gözleri ekrana kilitlenmiş, tuşlara basmaya devam ediyordu. "Bekle, medyada çıkan tüm haberlerin de listesini yapmıştım. Bakalım ailesinden hiç bahsedilmiş mi?" Birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldü, ardından ekranını tekrar benden yana çevirdi. "Bu makalede *Jackson* ve *erkek kardeş* sözcükleri geçiyor."

Çavuş D'Agostino'yu elinde bir plaket tutan, üniversite çağlarında bir çocuğun omzuna kolunu atmış vaziyette gösteren bir haber kupürü ekranı doldurdu. "Bu makaleyi hatırlıyorum," dedi Knox. "Bethany'yle birlikte okumuştuk. D'Agostino'nun akran danışmanlığıyla ilgili dağıttığı bir ödülden bahsediliyor." Fotoğrafın altındaki yazıya işaret etti. "*Çavuş Carl D'Agostino tutuk-*

lanmasından önceki hafta, toplumsal akran danışmanlığındaki başarılarından ötürü San Diego State Üniversitesi öğrencilerine plaket verdi."

"Tamam, şuradaki D'Agostino," dedim. "Bakalım Jackson hakkında ne diyor?" İkimiz de sayfaya çabucak göz gezdirdik ama ben daha çabuk davrandım ve aradığım şeyi bulduğumda resmen nefesim kesildi. "*İronik de olsa, akran danışmanlığı alan risk altındaki gençlerden biri Ray Jackson'ın 19 yaşındaki erkek kardeşi Jared'dı. Kendisi geçtiğimiz sene adının karıştığı küçük çaplı hırsızlık olayından beri denetimli serbestlik kapsamındaydı,*" diye okudum. "*Yetkililer Jared Jackson'ın programı başarıyla tamamladığını ve şimdilerde yerel bir inşaat firmasında yarı zamanlı çalışmakta olduğunu söylediler.*" Knox'a döndüm. "Bir yerlerde Ray Jackson'ın fotoğrafı var mı?"

"Evet, bu makalede değil ama..." Knox suçlanan polis memurlarının fotoğraflarının olduğu başka bir makale buldu. Ray Jackson şeklinde etiketlenmiş olan fotoğrafın üstüne tıkladı ve ardından ekranın yarısını kaplayana dek büyüttü. Bu ebatta fotoğraf biraz bulanık da olsa Ray Jackson ile Callahan Parkı'ndan buraya izini sürdüğümüz delikanlının ağızları ve gözleri arasındaki benzerliği ıskalamak imkânsızdı.

"Ayarsız Herif, Jared Jackson'ın ta kendisi," dedim bir nefeste. "Ray Jackson'ın kardeşi. O olmalı. Yaşı doğru, suratı benziyor. Aralarında kan bağı olduğundan adım gibi eminim."

"Evet," dedi Knox. "Ve Phoebe'ye bıraktığı not Kanıtlanana Kadar'a gelen ölüm tehditlerindekiyle tıpatıp aynı, yani... Eli'a o tehditleri gönderen kişi *de* Jared Jackson olmalı." Kaşları çatıldı. "Bu da tüm sapkınlığına rağmen kulağa mantıklı geliyor. Sonuçta Eli abisini hapse attırmış. Fakat Phoebe'yle derdi ne?"

"Bilmiyorum ama Eli'a söylesek iyi ederiz," dedim. Knox telefonuna uzandı ama ben çoktan Eli'ın numarasını çevirmiştim. Birkaç saniye içinde sesi kulağımı doldurdu: *Ben Eli Kleinfelter. On üç mart, pazartesi gününe dek sesli mesajlarıma bakmayacağım. Eğer hukuki bir konuyla ilgili acil desteğe ihtiyacınız varsa lütfen Kanıtlanana Kadar'ın 555-239-4758 numaralı telefonundan Sandeep Ghai'yi*

arayın. Aksi takdirde bir mesaj bırakın. "Doğrudan telesekretere düştü," dedim Knox'a.

"Ah, tabii," dedi Knox. "Ashton'a telefonunu hafta sonu boyunca kapalı tutacağına söz verdi. Böylelikle huzur içinde evlenebileceklerdi."

Bir huzursuzluk midemi kemirmeye başladı. "O hâlde yüz yüze söyleyeceğiz demektir. Zaten partiye zamanında yetişmek istiyorsak artık yola çıkmamız gerek."

"Bekle." Knox'un parmakları dizüstü bilgisayarının dokunmatik faresinde dolanıyordu. "Jared Jackson adını Google'a yazdım ve karşıma tonla şey çıktı." Gözleriyle ekranı yukarıdan aşağı taradı. "Şey, evet, liseden mezun olur olmaz süpermarketten bir şeyler çaldığı için tutuklanmış. Denetimli serbestlik almış, şu akran danışmanlığı programını tamamlamış ve bir inşaat firmasında çalışmaya başlamış." O anda bilinçaltımı bir şey dürtükledi ama Knox konuşmayı sürdürünce yok olup gitti. "O zamandan beri kanunları çiğnememiş gibi görünüyor. Fakat burada abisinin tutuklanmasıyla ilgili tonla haber var..."

Knox okurken bir anlığına sessizliğe gömüldü. "Babalarından ismen bahsedilmiyor ama David Jackson olduğuna kalıbımı basarım. Akciğer kanserine tutulmuş ve Jared'ın abisi hapse girdikten sonra evlerini kaybetmişler. Bu gerçekten fena olmuş. Hatta az bile söyledim. Anneleri... Ah, kahretsin." Knox keskin bir nefes alıp kederli gözlerle bana baktı. "Anneleri Noel arifesinde kendisini öldürmüş. Daha doğrusu bunun bir intihar olduğunu düşünüyorlar. Aşırı dozda uyku hapı almış ama ardında bir not bırakmamış."

"Ah, hayır." Zemin katın penceresinden hayal meyal görünen bir lambanın sarımsı ışığı haricinde tepeden tırnağa karanlığa gömülmüş olan Jacksonların evine bakarken yüreğim ezildi. Evin eğri büğrü abajurundan asimetrik perdelerine kadar her yanından kimsesizlik akıyordu. "Çok korkunç."

"Evet, öyle." Knox bakışlarımı takip etti. "Pekâlâ, artık Jared için üzülüyorum. Aşırı boktan bir dönemden geçmiş. Yöntemi sapkınca da olsa hıncını böyle çıkarıyor olabilir."

"Olabilir," dedim ama Jacksonların penceresinden gördüğüm lambanın aniden sönüp evi karanlığa boğmasıyla yerimden sıçrayıverdim. Kapı açıldı ve kapı boşluğunda bir karaltı belirdi. Knox dizüstü bilgisayarını kenara itip sırt çantasının fermuarıyla boğuşmaya başladı, ardından dürbününü bulana dek çantasının altını üstüne getirdi. "Ciddi misin?" dedim dürbünü gözlerine götürdüğünü görünce. Kahvecide içeceklerimizi aldığımızdan beri bizi görmezden gelen barista haricinde bizden başkası yoktu. Üstelik bu can düşmanınızı gözetlemeniz gerektiğinde başvuracağınız gizli yöntemlerden biri de değildi. "Dürbününü yanında mı getirdin?"

"Elbette getirdim. Gece görüşü özelliği de var." Knox dış mercekleri ayarlayıp öne doğru eğildi ve yakınlardaki bir sokak lambasının kısmen aydınlattığı garaj yoluna adımını atan karaltıya pencereden dikkatle baktı. "Bu Jared."

"Bunu anlamak için dürbüne ihtiyaç yok."

"Sırtında bir çanta var. Arabaya biniyor."

"Knox, onu gayet iyi görüyorum..."

Derken ekranımda bir PingMe bildirimi yanıp söndü. *İzlemekte olduğunuz web sitesi güncellendi.* Bayan Myers'ın bilgisayarından aldığım dosyayı küçülttüm ve İntikam Benim forumunu açtım.

Tik tak, zaman doldu. Sanırım siktiğimin işini tek başıma yapacağım. – Karanlıkzihin

Bütün vücudum buz kesti. Bu sözcüklerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi niyetli olmadıklarından zerre kadar şüphem yoktu. Kapağını çarparak kapattığım dizüstü bilgisayarımı çantama tıkıştırdım. "Hadi, onu izlememiz gerek," dedim. "Bir şeyin peşinde."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Knox
27 Mart, Cuma

Maeve direksiyonun başına geçmeden evvel çantasını da elime tutuşturmuştu. Hâliyle şimdi o Jared Jackson'ın sokağında son sürat ilerlerken kucağımda o kadar çok ıvır zıvır vardı ki emniyet kemerimi bile takamıyordum. Sırt çantamı ayaklarımın dibine bıraktım ama Maeve'in çantası hâlâ kucağımdaydı. "Bunun içinde ihtiyacın olan bir şey var mı?" diye sordum.

"Telefonumu çıkarabilir misin?" diye sordu Maeve gözlerini önümüzdeki mavi arabadan ayırmadan. Aracın döndüğü köşeden döndük. "Ne olur ne olmaz diye. Bardaklığa koyabilirsin."

Dediğini yaptım ve ardından hâlâ açık olan çantasından baş vermiş MacBook'una baktım. Jared Jackson zihnimdeki tüm diğer düşünceleri kovalayana dek Maeve'in neyle meşgul olduğunu neredeyse unutmuştum. "Hey, açtığın şu ikinci dosyaya ne oldu? Annemin bilgisayarından aldığına?" diye sordum. "Dosyada Brandon'la ilgili bir şey var mıydı?"

"Bilmiyorum. Bakma fırsatını bulamadım. Şimdi ona şöyle bir göz atmak ister misin? Hâlâ açık. Yalnızca pencereyi küçülttüm."

"Neden olmasın?" Maeve'in bilgisayarını çekip çıkardım, çan-

tasını yerde duran benimkinin yanına tıkıştırdım ve MacBook'u kucağıma koydum. Kapağını açıp ekranın en altındaki doküman simgesine tıkladım. "Bu mu? *Eagle Granit Üretim Tesisi, Eastland Ca Adına Uzlaşma*... Bekle. Dur bir dakika." Kaşlarımı çattım. "Bu bana neden tanıdık geliyor?"

"Yerel bir şirket, öyle değil mi?" diye sordu Maeve. "Sanırım yerleri Eastland'deydi."

"Aynen öyle." Anlamadığım bazı yerleri atlayarak tekrar şirket adına geldim ve okumaya başladım. "*Eagle Granit Üretim Tesisi adına Jenson& Howard tarafından hazırlanmış tazminat anlaşması, iş kazası sonucu hayatını kaybeden*... Ah, kahretsin." Tanıdık adı hazmetmeye çalışırken gözlerimin belerdiğini hissedebiliyordum.

"Ne?" diye sordu Maeve telaşla. Jared delibozuk bir şoförd ü. Bu yüzden Maeve ona yetişmek için arabayı normalden çok daha hızlı sürüyordu.

"*İş kazası sonucu hayatını kaybeden Andrew Lawton.* Bu Phoebe'nin babası. O davaya annemin baktığını unutmuşum." Owen'ın Café Contigo'da yirmilik banknotu nasıl da minnetle cebine attığını ve ne denli hoş olsa da, Bayview'da dört kişilik ailelerin yaşadığından çok daha küçük olan evlerini düşündüm. "Annem, Bayan Lawton'ın aldığı tazminatın normalde alması gerekenin yanında devede kulak kaldığını söyleyip durur," dedim.

"Bu çok fena," dedi Maeve. Jared otobandan çıkınca Maeve de aynısını yaptı. Başımı ekrandan kaldırdığımda Costco'nun tanıdık tabelasının süratle arkamızda kaldığını gördüm; evden pek o kadar uzakta değildik. Maeve direksiyona sıkıca yapışıp, "Weber soyadını arattın mı?" diye sordu.

"Bakıyorum." Seyir hâlindeki bir arabada okumaya çalışmak midemi bulandırıyordu ama Weber soyadı gözüme ilişene dek paragrafları taramayı sürdürdüm. "*Eagle Granit Üretim Tesisi'nde üretim hattı sorumlusu başkan yardımcısı Lance Weber*," diye okudum. Tenim karıncalanmaya başlamıştı. "Lance Weber. Bu Brandon'ın babası değil mi?"

Jared'ın arabasının arkasında kalmak için çabucak şerit de-

ğiştiren Maeve'in dişlerinin arasından tıslադığını duydum. "Ta kendisi. Annemle babam daha önceki gece onun hakkında konuşuyorlardı. Babam Bay Weber'le daha önce iş yapmış ve adam imalat sanayisinin kodamanlarından biriymiş. Gerçi şimdi uçak bakım endüstrisinde faaliyet gösteriyormuş."

"Sanırım eskiden o taraklarda bezi yokmuş." Okumaya devam ettim. Ta ki vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden o paragrafa gelene kadar. Yazılanları doğru anladığımdan emin olmak için paragrafı baştan sona iki kere okudum ve ardından, "Maeve. Yok artık," dedim.

"Ne?" diye sordu. Jared'ın NASCAR manevralarına ayak uydurmak için tüm dikkatini yola verdiğinden beni yarım kulakla dinlediğinin farkındaydım. O yüzden dikkatini çekebilmek için hafifçe koluna dokundum.

"Bana kulak vermen gerek. Gerçekten. *Bay Lance Weber, Eagle Granit Üretim Tesisi 'nde Çocuğunu İşe Getir günü olan 17 Ekim günü on üç yaşındaki oğlunun üretim hattında olduğunu kabul etmektedir. Makinelerden uzak durması için defalarca uyarılmış olmasına rağmen Bay Weber'in henüz reşit olmayan oğlu forkliftlerden birine tırmanıp işçilerden birine göre beş dakika boyunca aracı kumanda etti. Aynı forklift kısa süre sonra bir granit blokunun taşınması esnasında arızalandı ve Andrew Lawton o granit bloğunun altında kalarak can verdi.*"

Başımı okumakta olduğum belgeden kaldırıp Maeve'in taş kesilmiş, solgun suratına baktım. Gözleri hâlâ Jared'ın arabasındaydı. "Brandon'ın suçu. Öyle olmalı," dedim. "Phoebe'nin babasını öldüren forklifti kurcalamış. Lanet olsun. Siktiğimin Brandon Weber'i."

Annemle babamın kulak misafiri olduğum konuşması artık anlam kazanmıştı. *Davada asla o şekilde uzlaşmaya gidilmemeliydi,* demişti babam. "O şekilde" demekle de resmî kaza raporlarında Brandon'ın adının geçirilmemesini kastediyor olmalıydı. *Bu, Brandon'a eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda olmadığını göstermekten başka hiçbir işe yaramadı.* Her zamanki gibi canının istediğini yapan ve eylemlerinin başkalarının hayatını nasıl etki-

leyeceğini umursamayan Brandon'ın o ağır iş makinesini kurcaladığı an gözümde canlanınca o kadar öfkelendim ki öldüğünü unuttum.

Ama sonra hatırladım. Bu düşünce göğsüme fil gibi oturdu. Öyle ki ciğerlerim sıkıştığından nefes almakta bile zorlanıyordum. "Sanırım sorum yanıtını buldu, öyle değil mi?" diye sordum.

"Hangi sorun?"

"Kimin Brandon'dan ölmesini isteyecek kadar nefret etmek için bir gerekçesi olduğu sorusu." Bulanıklaşana kadar önümüzdeki kırmızı stop lambalarına baktım. "Phoebe."

"Phoebe mi?" diye tekrarladı Maeve cılız bir sesle.

"Ayarsız Herif'i tanıyıp tanımadığını merak etmiyor muyduk? Düşünsene, onu bulmak için kasabanın altını üstüne getirdiği yetmezmiş gibi bir de *intikam forumunda,* yaptıkları anlaşmadan söz etmişti." Son birkaç saat içinde Jared hakkında gün yüzüne çıkardığımız tüm rahatsız edici, lanet olası şeylerin dönüp dolaşıp arkadaşıma çıktığını fark edince midem ağzıma geldi. Güzel yüzlü, sivri dilli, fevri Phoebe Lawton'a. "Maeve. Sence bu işte onun da parmağının olması..."

"Hayır," dedi Maeve hemencecik.

"Cümlemi bitirmeme bile izin vermedin."

"Phoebe'nin bunların hiçbirinden haberi yok," dedi çabucak. "Olması mümkün değil. Brandon'la takılıyordu! Brandon'ın babasının hayatına mal olan kazayla ilgisi olduğunu bilseydi asla böyle bir şeye kalkışmazdı. Ayrıca *kendisi* hakkında korkunç bir dedikodu da yaymazdı." Sonra tereddüt etti. Kafasının içinde dönen çarkları âdeta görebiliyordum. Belli ki Simon Kelleher'i, Jake Riordan'ı ve yanlışları Brandon Weber'inkinden çok daha masumane olan insanlardan intikam almak uğruna o ikisinin geçen sene yaptıkları sapkın şeyleri zihninin süzgecinden geçiriyordu. "Demek istediğim," dedi ama artık kendinden az evvelki kadar emin değildi. "Birinin böyle bir işin altından kalkabilmesi için inanılmaz derecede iyi rol yapan, taş kalpli bir katil olması gerekir. Değil mi?"

"Öyle." Gülünç bir şeymiş gibi gülmeyi denedim çünkü öyleydi. Son birkaç haftadır olan biten her şey kadar mantıklı olduğu kısım haricinde. Eğer Brandon o denli aymaz olmasaydı Phoebe'nin babası hâlâ hayatta olurdu. Üstelik Phoebe'nin hayatı da bambaşka olurdu. Bu tür bir şeyi bilmek insana neler yapmazdı?

Kafamı boşaltmak için şöyle bir etrafımıza baktım ve şu anda bambaşka bir sorunumuz olduğunu mide bulandırıcı bir kesinlikle fark ettim. Az evvelki düşünce silsilem ne denli korkunç olsa da bu ondan da beterdi. "Maeve, nerede olduğumuzun farkında mısın?"

"Ne?" diye sordu. Gergin ve dalgındı. "Hayır. Arabaya bindiğimizden beri gözlerimi Jared'ın plakasından ayırmadım. Hatta..." Bakışları kısacık bir anlığına yola kaydı ve yüzü en az benimki kadar sararıp soldu. "Ah. Aman Tanrım."

Bayview'daki Charles Sokağı'ndaydık ve Talia'nın Restoranı'nın tabelası solumuzda bembeyaz parıldıyordu. Eli ile Ashton'ın ziyafet sonrası partisi şu anda tam gaz devam etmekteydi ve normal şartlarda bizim de orada olmamız gerekirdi. Fakat geç kalmıştık çünkü haftalardır Eli'a ölüm tehditleri gönderen herifi takip etmekle meşguldük. Üstelik o herif az önce sokağın karşısındaki park yerine girmiş ve motoru kapatmıştı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Knox
27 Mart, Cuma

"Pekâlâ, hayır," dedi Maeve gergin bir sesle. "Bu bir tesadüf olmalı. Ashton'la Eli'ın düğün yemeğine gidecek değil. Hem davetin verildiği yeri nereden bilecek ki?"

"Tesadüf diye bir şeyin olmadığını söyler durursun," diye hatırlattım ona. Gözlerimin ardındaki basınç gittikçe artıyordu. "Ve insanlar aradıkları her şeyi internette bulabilirler. Bunu az önce kanıtlamadık mı?"

Sesim sakin çıkıyordu ama değildim çünkü lanet olsun, resmen boka batmıştık. Durumun ne kadar kötü olduğunu yeni yeni kavramaya başlıyordum. Maeve, Jared'ın aracıyla aramızda biraz mesafe bırakarak arabayı Charles Sokağı'nın kenarındaki ücretli park yerlerinden birine çekmişti. Jared hâlâ arabasındaydı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inledi Maeve. "Eli'ı tekrar aramayı denemeliyiz."

"Açmaz," diye hatırlattım ona. Çaresizlikten sesim hırıltılı çıkıyordu. Eli dış dünyayla bağını kesmek için en yanlış ânı bulmuştu.

"O hâlde Bronwyn'i ararım. Şimdi orada olmalı. Ah, Tanrım,"

diye tekrarladı Maeve ellerini yüzüne götürerek. "Bronwyn de *orada*."

Herkes orada, diye düşündüm. Önceki gün Emma hastanelik olmasaydı şimdi Phoebe ve ailesi de orada olacaklardı ama değillerdi. Yüce İsa, şimdi bunları düşünemezdim. Maeve öyle fena titriyordu ki aramayı yapmakta bile zorlanıyordu. Hâliyle telefonu elinden aldım. "Ben hallederim," dedim. Ne var ki Bronwyn'in numarası da doğrudan telesekretere düştü. "Yanıt vermiyor."

"Addy'yi dene," dedi Maeve.

Denedim ama sonuç aynıydı. "Neden kimse telefonuna bakmıyor?" diye bağırdım hüsranla dizimi yumruklarken. "Tanrı aşkına, biz Z kuşağıyız. Telefonlarımız sonsuza dek ellerimize yapışmış olmalı."

Maeve'in yegâne tepkisi nefesini tutmak oldu. Telefonundan başımı kaldırdığımda Jared'in yolun kenarında, arabaların geçmesini beklediğini gördüm. Maeve'in telefonunu geri verip kendiminkini çıkarırken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Kameranın video özelliğini açtım ve yürümeye başlayan Jared'a doğrulttum.

"Biz de harekete geçmeliyiz," dedi Maeve. Telefonumu indirdiğimi görünce koluma yapıştı. "Hayır, kayda devam et, tamam mı? Ben polisi arayıp onlara... Of, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Neyse, bir şey bulurum. Sonra hemen arkandan geleceğim."

Ben yaklaşan farlara karşı elimi gözlerime siper ederek arabadan inerken bir korna sesi duyuldu. Bir diğerinin daha kükreyerek yanımızdan geçmesini bekledim. Jared, Talia'nın yerinin önündeki parmaklıkların arasından geçerken kaldırıma adımımı attım. Restoran gecenin bu saatinde kapalı ve zifiri karanlık olan bir iş merkeziyle bir bankanın arasında sıkışıp kalmıştı. Bahçesindeki az sayıda masa restoranın kapısının iki yanına sıralanmıştı. Binanın arkasından gelen mırıl mırıl sesleri ve kahkahaları duyabiliyordum. Hava rüzgârlı ve biraz da sisliydi; pus restorana en yakın sokak lambasının etrafında burgaçlar çiziyordu. Jared'in ön kapıya yönelmesini bekliyordum ama yandan dolaştı.

O gözden kaybolurken ikilemde kaldım fakat tam o anda Maeve soluk soluğa arkamdan yetişti. "Nerede?"

"Arka tarafa dolandı. Eli'ı bulmayı denemeli miyiz?"

"Önce Jared'ın ne yaptığına bakalım."

Biz restoranın arka tarafına yaklaşırken konuşma sesleri yükseldi. Köşeye vardığımızda duraksayıp gözlerimin önündeki manzarayı iyice kafama kazımak için başımı kenardan uzatıverdim. Talia'nın yerden yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde, ahşap tırabzanlarla çevrili bir açık hava güvertesi vardı. Her yere beyaz ışıklar asılmıştı, müzik çalınıyordu ve güvertede öbekler hâlinde dikilen insanlar kâh sohbet ediyor kâh gülüyorlardı. Onlara biçimsiz bir açıdan bakıyordum ama Cooper'ın kafasının arkasını gördüğümü düşündüm.

Jared tek dizinin üzerine çökmüş, sırt çantasını da önüne açmıştı. Telefonum hâlâ kayıttaydı. Bu nedenle elimi kaldırıp telefonumu tekrar ona doğrulttum. Derken elini çantasına soktu. Kalbimin duracak gibi olduğu kısacık bir anlığına çantasından bir silah çıkaracağını sandım. Kafamın içinde çeşitli seçenekler yanıp söndü: Tepesine mi çullanmalıydım? Bağırmalı mıydım? Yoksa ikisini aynı anda mı yapmalıydım? Ne var ki çantasından çıkardığı elinde silah filan yoktu. Ardından sırt çantasının fermuarını kapattı ve çantayı güvertenin altına atıverdi. Sonrasında iki büklüm doğruldu. Maeve'in koluna yapışıp onu restoranın önüne kadar geri geri çektim. "Basamaklar," diye fısıldadım ve girişe doğru koşup sırtlarımızı kapının yanındaki duvara verdik.

Birkaç saniye sonra Jared binanın yan tarafında göründü. Dümdüz ileri bakarak park yerini çabucak arşınladı. Parmaklıkların diğer tarafında gözden kaybolana dek onu izledik. "Bu herif neyin peşinde?" diye sordu Maeve bir nefeste.

Az önce çektiğim videoyu açıp Eli'a gönderdim. "Bilmiyorum ama sanırım o sırt çantasını oradan alsak iyi olur." Telefonumu cebime sokuşturdum ve Maeve'in elini tuttum. Avucumdaki elinin soğukluğu ve kuruluğu teskin ediciydi. "Hadi."

Aynı yoldan binanın arkasına geri döndük. Güvertenin altın-

daki boşluk, köşe başından Jared'ın sırt çantasını fırlatışını izlerken sandığım kadar açık değildi. Orta yerindeki, insanın ancak emekleyerek girebileceği alçak ve daracık açıklık dışında ahşap kafesle çevriliydi. Çömelip bir kolumu açıklığa sokarak her tarafı yokladım ama elime toz topraktan başka hiçbir şey gelmedi.

Maeve fenerini açtığı telefonunu elime tutuşturunca onu içeri tuttum. Sırt çantası neredeyse tam karşımdaydı ama aramızda en az iki metre vardı. "Orada. İçeri giriyorum," dedim derin bir nefes alarak. Kapalı alanları yüksek yerlere yeğlemesine yeğlerdim ama ikisinden de hoşlandığım söylenemezdi. Ne var ki kafamı o açıklığa sokar sokmaz vücudumun geri kalanının sığmayacağını anladım. Kimse omuzlarıma *geniş* demezdi ama yine de buradan geçmeyeceklerdi. Gerisin geriye emekleyerek oradan çıktım ve açıklığın yanında uyluklarımın üstüne çöküverdim.

"Belki de herkese burayı boşaltmalarını söylemeliyiz," dedim çenemi omzuma sürterken. O daracık açıklıkta yalnızca birkaç saniye geçirmiş olmama rağmen suratım yapış yapış olmuş, üstüne bir de toz toprak içinde kalmıştı. "O sırt çantasında kötü bir şey var. Yoksa oraya bırakmazdı."

Maeve yanıma diz çöktü. "Bir de ben deneyeyim." Kafasını eğerek açıklığa soktu ve omuzlarını doğru açıya getirmek için iyice eğilip büküldü. Omuzları benimkilerden çok daha dardı ve güçlükle de olsa açıklığa girmeyi başardı. Maeve'in toz toprak olmuş elleri tarafından açıklıktan iteklenen sırt çantası kısa süre sonra göründü. Maeve suratında ıstırap yüklü bir ifadeyle zorla oradan çıkarken ben de sırt çantasını tek kayışından tutup kaldırdım. Solgun bir ten rengiydi. Bir tarafı boylu boyunca yırtılmıştı ve ağırdı. Fermuarını açıp Maeve'in telefonunu içine tuttum.

Maeve öksürerek saçlarındaki örümcek ağlarını silkelemekle meşguldü. Tepeden tırnağa toz içindeydi ve sağ kolundaki uzun, çentikli kesikten kan akıyordu. "İçinde ne var?"

"Metalden yapılma yuvarlak bir şey," dedim. "Bir sürü kablosu ve... elektrik anahtarına benzer bazı parçaları var." Panik damarlarımı istila ederken soğuk terler dökmeye başladım. Tanrım,

keşke babam çeşitli cihazların nasıl çalıştığını açıklarken onu can kulağıyla dinleseydim. "Kesin konuşamam ama bu ev yapımı bir bombaya benziyor." Sesim malum kelimede çatladı.

Maeve'in fal taşı misali açılan gözleri korkuyla doldu. "Şimdi ne yapacağız?"

Öylece donakalmıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bunun başka birinin sorunu olmasını istiyordum. Eli'ın lanet olasıca telefonuna bakmasını istiyordum. Güvertenin üstünde bir yerlerdeydi ve eğer avazım çıktığınca bağırırsam muhtemelen dikkatini çekmeyi de başarırdım. Ne var ki ne kadar zamanımız olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Bundan kurtulmamız gerek," dedim etrafı kolaçan ederek. Şans yüzümüze gülmüştü çünkü Talia'nın yerinin arkasındaki alan doksan metre kadar ötedeki bisiklet yoluna dek alabildiğince uzanan bomboş bir çimenlikten ibaretti. Patikanın arka tarafıysa yüksek çalılarla kaplıydı. Eğer yanılmıyorsam Bayview Botanik Bahçesi o çalıların hemen arkasındaydı. Ayrıca altıda kapandığından gecenin bu saatinde bomboş olmalıydı.

Bisiklet yoluna doğru son sürat koşmaya başladım. Maeve de peşimdeydi. Aslında niyetim bu değildi. Onun güvertenin yanında kalacağını düşünmüştüm ama şimdi tartışmaya zaman yoktu. Hayatımda hiç böylesine hızlı koşmamıştım. Patikanın kenarına varana dek geçen süre bana sonsuzluk kadar uzun geldi. Kendimi çalıların dibine attığımda birkaç saniyeliğine nefes nefese duraksadım. Burası yeterince uzak mıydı? Öyle olduğunu umuyordum çünkü bilhassa da Maeve yanımdayken bu şeyi elimde daha fazla tutmaktan korkuyordum.

Ucundan çantanın sallandığı kolumu disk fırlatmaya hazırlanır gibi yana açtım. "Keşke Cooper burada olsaydı," diye mırıldandım. Sonrasında derin bir nefes aldım, kolumu arkaya attım ve çantayı botanik bahçesinin sınırına ekilmiş çalıların üstünden var gücümle fırlattım. Başımı kaldırıp, havada süzülerek karanlığa karışmasını izledikten sonra Maeve'in elini tuttum. "Tamam, şimdi buradan uzaklaşıp yardım bulmamız gerek."

Tam arkamızı dönüp koşmaya başlayacaktık ki çalıların ardından yükselen zayıf, tanıdık sesi duyunca pat diye durduk. "Bu da neydi böyle?" dedi biri.

Yüreğim tekleyerek durdu, ardından ağzıma geldi. Maeve donakalmış, gözleri fal taşı misali açılmıştı. "Nate?" dedi soluk soluğa ve ardından olabildiğince tiz bir sesle feryat etmeye başladı. "Nate, *kaç*! Benim, Maeve. O sırt çantasının içinde bir bomba var. Eli'ı tehdit eden biri tarafından bırakıldı. Restorana doğru koşman gerek! Hem de hemen!"

Hışırtılar duyduk. Maeve'in elinden çekiştirdim. "Biz de kaçmalıyız. Ne kadar zamanımız olduğunu..."

"Maeve?" dedi bir kız sesi.

Maeve nefesini tuttu ve ardından panik içinde avazı çıktığınca bağırmaya başladı. "*Bronwyn?*"

Yüce İsa. Nate ve Bronwyn botanik bahçesinde ay ışığı gezintisine çıkmak için olabilecek en kötü zamanı seçmişlerdi.

Maeve öne doğru atıldı ama diğer kolumu beline dolayarak onu durdurdum. "Diğer tarafa, Maeve! Üzgünüm ama diğer tarafa gitmemiz gerek!" Onu geriye doğru çekiştirmeye başladım. Bir yandan da botanik bahçesine doğru bağırıyordum. "Şaka yapmıyoruz, millet! Kaçın!"

İki kişi el ele çalıların arasına dalarken gözüm loş ay ışığında uçuşan bir eteğin karaltısına ilişti. Bir yandan da Maeve'i çekiştirmeye devam ediyordum fakat ne yazık ki istediğim kadar ilerleme kaydedebilmiş değildim. Bize doğru koşan karaltılar yaklaştıkça Nate'in de Bronwyn'e aynı şeyi yaptığını gördüm. Kendi devinimini kullanarak Bronwyn'e ivme kazandırmaya çalışıyordu. Maeve'in tüm baltalamalarına rağmen ne yapıp ne edip onu restoranla bisiklet yolu arasındaki çimenliğin ortasına kadar sürüklemeyi başardım.

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Hadi!" dedim hüsranla. "Nate yanında! Bunun hiçbir yardımı dokunmuyor!" Maeve en nihayetinde bana ayak diremeyi bıraktı ve çimenliğin geri kalanını koşarak aştık. Restoranla aramızda en fazla birkaç metre kalmıştı.

Seslerin yükseldiğini insanların tırabzanların orada toplanmaya başladıklarını gördüm. Yanıp sönen beyaz ışıkların aydınlattığı çehreleri şaşkınlık yüklüydü.

Boştaki elimi sallayarak, "İçeri girin!" diye bağırdım. Diğer elimle Maeve'in kolunu tutmaya devam ediyordum. Uslu duracağına gram güvenim yoktu. Kimse söylediklerime kulak asmayınca asıl kozumu oynamaya karar verdim. "Botanik bahçesinde bir bomba var! Herkes içeri girsin!"

Bu sözcükler akciğer kapasitemin son kırıntısını da tüketince bağırışlar ve çığırışlar havayı doldururken acı içinde soluklandım. Nate ve Bronwyn çimenliği neredeyse yarılamışlardı. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Bu içimi biraz rahatlattı. Artık ne yaptığını bilen biri dizginleri devralabilirdi. Belki de durum sandığımız kadar kötü değildi, belki de daha bolca zamanımız vardı, belki de sırt çantasının içindeki hepten bambaşka bir şey–

Hava bir patlamayla yırtılırken çıkan gürültü sağır ediciydi. Çalıların arkasından turuncu bir alev topu yükseldiğinde çoktan Maeve'le birlikte kendimizi yere atmıştık. Kafamı korumak için içgüdüsel olarak başımı kollarımın arasına aldım ve gözlerimi kapatmadan evvel Nate'le Bronwyn'in saniyeler önce olduğu yere baktım. Ne var ki tek görebildiğim, hızla göğe yükselen bembeyaz dumanlar ve o dumanlarla birlikte burgaçlar çizen parçacıklardı. Neye ait olduklarını ise ancak Tanrı bilirdi.

BÖLÜM OTUZ

Phoebe
27 Mart, Cuma

"Dikkatli ol, o kadar yaklaşma. Kendini yakacaksın."

Sekiz yaşındayım. Sahilde yaktığımız küçük kamp ateşinin önünde, babamla ablamın arasında oturuyorum. Bu özel bir gezi, yalnızca üçümüzüz. Annem marşmelov pişiremeyecek kadar küçük olan Owen'la evde kaldı. Ama ben o konuda çok iyiyim. Çubuğumu alevlerden yeterince uzakta tutarak marşmelovumu her yanı kahverengi baloncuklarla kaplanana dek döndüre döndüre pişiriyorum. Emma'dan daha iyiyim çünkü o çok ürkek ve ateşe yeterince yaklaştırmadığından marşmelovları bir türlü kızarmıyor.

Bir şeyde Emma'dan daha iyi olmak hoşuma gidiyor çünkü bu neredeyse hiç olmaz.

"Benimki olmadı," diyor Emma huysuzca. Sesi ağlamaklı geliyor.

"İzin ver de sana yardım edeyim," diyor babam elini onunkinin üstüne koyup çubuğu ateşe yaklaştırırken. O anda marşmelovumu tek başıma kızartmak zorunda kaldığım için bozuluyorum ve çubuğumu ateşe iyice yaklaştırıp yanmaya bırakıyorum.

"Benim de yardıma ihtiyacım var!" diyorum.

Babam bezginlikle kıkırdıyor ve çubuğu elimden alıp alevler içindeki

marşmelovu üfleyerek söndürüyor. Ardından çubuğu ikimizin arasındaki kumlara diklemesine saplıyor ve o böyle yapar yapmaz çubuğun ucundaki kavruk marşmelov aşağı doğru kaymaya başlıyor. "Phoebe, gayet iyi gidiyordun," diyor. "İmdat çığlıklarını yardıma gerçekten ihtiyaç duyduğun zamanlara sakla."

"Ama yardıma ihtiyacım vardı," diyorum suratımı asarak. O hâlimi görünce kollarından birini omuzlarıma doluyor.

"Ablanın biraz daha fazla yardıma ihtiyacı vardı," diye fısıldıyor kulağıma. "Ama daima ikinizin de arkasındayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun göğsüne sokulurken kendimi daha iyi hissediyorum ama Emma'nın kusursuz marşmelovun tadını çıkarmasına izin vermediğim için biraz da üzülüyorum. "Evet," diyorum.

Kafamın tepesine bir öpücük konduruyor. "Siz de hep birbirinizin arkasında olun. Hepiniz. Dünya zaman zaman zorlu bir yer olabilir. Öyle durumlarda birbirinize arka çıkmanız gerek. Tamam mı?"

Gözlerimi yumuyorum ve önümde dans eden alevlerin gözkapaklarımı turuncuya boyamasına müsaade ediyorum. "Tamam."

Bip sesine uyandım. Emma'nın odasındaki makinelerden biri vızıldayarak canlandı. Ben de aynı şekilde hayata dönerek köşedeki sandalyemde dimdik doğruldum. Saçlarımı suratımdan çekerken, rüyamdan geriye kalan bölük pörçük hatıralar silikleşti ve neden burada olduğumu anımsadım. "Emma," dedim kurbağalarınkini andıran bir sesle. Tam ayağa fırlıyordum ki odaya bir hemşire girdi.

"Her şey yolunda," dedi Emma'nın arkasındaki makinenin düğmelerinden birini çevirirken. "Ona biraz daha sıvı takviyesi yapacağız. Hepsi bu." Uykudaki ablam yatağında hiç kımıldamadan yatıyordu. Oda loştu ve ablamla hemşire dışında yalnızdım. Saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Ayrıca boğazım kurumaktan zımpara gibi olmuştu.

"Biraz su alabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette. Benimle hemşire bankosuna gel, tatlım. Hem ba-

cakların da açılmış olur." Hemşire koridorda gözden kayboldu. Onun peşine takılmadan önce Emma'ya son bir bakış daha attım. O kadar sessiz ve kıpırtısızdı ki ölmüş bile olabilirdi. Ardından telefonumu cebimden çıkardım ve haftalardır kaçındığım şu mesajı en sonunda attım.

Selam Derek. Ben Phoebe. Beni ara.

Uyku mahmurluğuyla odadan çıktım ve Emma'nın hemşiresini koridorda beni beklerken buldum. "Annem nerede?" diye sordum.

"Kardeşini eve götürdü. Bir bakıcı gelecekmiş. Annen de kardeşini yatırır yatırmaz geri dönecekmiş," dedi hemşire.

Koridordaki saat onu çeyrek geçiyordu ve içerisi, ortadaki masanın etrafına toplanmış üç hemşirenin boğuk sohbeti dışında sessizdi. "Birinin şu çocukları bekleme odasından çıkarması gerek," dedi hemşirelerden biri.

"Sanırım hepsi şokta," dedi bir diğeri.

Bana su veren kadın ortadaki masayı çepeçevre kuşatan tezgâha dirseklerini yaslarken cıkcıkladı. "Bu kasaba gittikçe zıvanadan çıkıyor. Çocuklar ölüyor, bombalar patlıyor..."

"Ne?" Yudumladığım su neredeyse genzime kaçacaktı. "*Bomba* mı? Siz neyden bahsediyorsunuz?"

"Bu akşamdan," dedi hemşire. "Hem de onca yer dururken bir düğün davetinde. Kafadan kontak bir delikanlı davetin verildiği yere ev yapımı bir patlayıcı yerleştirmiş."

"Hepsi kafadan kontak değil mi zaten?" dedi başka bir hemşire duygusuzca.

Tenim karıncalandı, sinir uçlarım kısa devre yaptı. "Düğün davetinde mi? Bayview'da mı? Yoksa..." Yeni mesaj gelip gelmediğine bakmak için hışımla telefonumu cebimden çıkarıverdim fakat ben daha ekran kilidini bile açamadan hemşirelerden biri, "Talia'nın Restoranı'nda," dedi.

Bardağımı elimden pat diye düşürerek her yere su sıçrattım. Tepeden tırnağa titremeye, daha doğrusu zangır zangır titremeye başladım. En yakınımdaki hemşire beni omuzlarımdan yakalayıp

süratle açıklamaya girişti. "Çok özür dilerim, oradaki insanları tanıyor olabileceğini akıl etmeliydik. Her şey yolunda. Biri bombayı patlamadan evvel restorandan uzaklaştırmayı başarmış. Tek bir delikanlı dışında hepsinin yaraları yüzeysel..."

"Buradalar mı?" Sanki arkadaşlarım köşe başındaymış da henüz onları fark etmemişim gibi çılgınca etrafıma bakındım.

Hemşire omuzlarımı bıraktı ve yere düşen bardağımı aldı. "Aşağıdaki Acil Servis'in bitişiğindeki bekleme odasında bir grup var."

Kadın tek kelime daha edemeden spor ayakkabılarımla linolyum zemini döverek merdivenlere doğru koşmaya başladım. Nereye gideceğimi çok iyi biliyordum; Emma'nın acil servis teknisyenleri tarafından hastaneye getirildiği gece ben de o bekleme odasında oturmuştum. Bir kat aşağıdaydı ve merdiven boşluğunun kapısını iterek açıp koridora adımımı atmamla, üst kattan çok daha gürültülü olan acil servisin uğultusu suratıma çarptı. Tepeden tırnağa cerrah önlüklerine bürünmüş birkaç kişi kollarını kavuşturmuş vaziyette, kırmızı renkli, jilet gibi takımı ve kusursuz makyajıyla her an kameraya çıkmaya hazır gibi görünen Channel Seven'dan Liz Rosen'ın önünde dikiliyordu. Ben aralarından süzülürken, "Basın mensupları buradan öteye geçemez," dedi bir adam.

Bekleme odası tıklım tıkış doluydu. Öyle ki adım atacak yer yoktu. Tanıdığım onca insanı perperişan hâlde görünce yüreğim sıkıştı. Suratı gözyaşlarıyla lekelenmiş ve kırmızı elbisesi yırtılmış olan Bronwyn annesiyle tanımadığım orta yaşlı bir kadının arasında oturuyordu. Cooper ile Kris, iki büklüm vaziyette tırnak etlerini kemirmekte olan Addy'nin yanında el eleydiler. Kucağında oturan Maeve'i sıkıca kollarının arasında tutan Luis ise Addy'nin diğer tarafındaydı. Maeve'in gözleri kapalıydı ve Luis'in omzuna yaslanmıştı. Ne var ki gevşek bedeni hiç kımıldamıyordu. Sağ kolu beyaz bir gazlı bezle sarılmıştı. Ashton, Eli ve Knox ise ortalıkta görünmüyordu.

Tek bir delikanlı dışında hepsinin yaraları yüzeysel...

Derhal Maeve'in yanına gittim. Endişeden boğazım âdeta düğümlenmişti. "O iyi mi?" diye fısıldadım.

"İyi," dedi Luis. "Uyuyor. On dakika önce daldı." Maeve'i iyice bağrına bastı. "Uzun bir gece geçirdi."

"Üst kattaki hemşirelerden biri bana bombadan bahsetti." Bu kelimeyi yüksek sesle telaffuz etmek onu daha az gerçekdışı yapmıyordu. "Ne oldu?"

Addy tek eliyle suratını ovuşturdu. "Ne kadar zamanın var?"

Kris ayağa kalkıp sandalyesine işaret etti. "Gel, buraya otur. Zaten lavaboya gitmem gerek. Hazır ayaktayken sizlere getirebileceğim bir şey var mı?"

"Bir diyet kola için canımı bile veririm," dedi Addy bitkinlikle. Ben sandalyesine otururken Kris odada dolaşıp diğer siparişleri topladı.

"Knox iyi mi?" diye sordum endişeyle. "Neden burada değil?"

"O iyi," dedi Addy ve derin bir oh çektim. "Aslında şuradakiyle birlikte kendisi gecenin kahramanı olur." Uzanıp Maeve'in kolunu hafifçe okşadı. "O, Ash ve Eli polisle konuşuyorlar. Maeve de gidecekti ama uyuyakaldı. Onlar da dinlenmesine müsaade ettiler. Gerçi Knox onlara hikâyeyi baştan sona anlatabilir. Bütün gece birlikteydiler."

Bunu şimdilik bir kenara bıraktım. "Yaralanan kim? Hemşire birinin yaralandığını söyledi," dedim odada etrafıma bakınıp kimin eksik olduğunu çözmeye çalışarak. "Yoksa..."

Bronwyn'in perişan hâldeki suratını tekrar görmemle Addy'nin, "Nate," demesi bir oldu. Nefesimi tuttum ama Addy çabucak, "İyileşeceğini söylüyorlar. Şöyle ki... infilak ettiğinde bombaya en yakın olanlar Nate ve Bronwyn'di. Patlama olur olmaz etten bir duvar gibi Bronwyn'in üstüne kapandığı için en şiddetli darbeyi o almış," diye ekledi. Bir elini kulağına götürüp küçük altın küpelerinden birini evirip çevirdi. "Tıpkı... Boston Maratonu'na yapılan bombalı saldırıyı hatırlıyor musun? Hani bir düdüklü tencerenin içine çivi filan doldurulmuştu?" Bayview Memorial Hastanesi'nin bekleme odasının ortasında bomba yapım tekniklerinden bahsetti-

ğimize inanamıyor olsam da başımı aşağı yukarı sallamayı başardım. "Aynı tür bir bombaymış. Tanrı'ya şükürler olsun ki patlama olduğunda araya baya mesafe koymayı başarmışlardı ama Nate'in kolu harap oldu. Doktorlar da mecburen..."

Addy bocalayınca nefesim tıkandı. "*Kolunu* mu kesip aldılar?"

"Hayır! Hayır, hayır," diye ekledi Addy çabucak. Küpesini biraz daha sertçe çekiştirdi. "Tanrım, üzgünüm. Doğru kelimeyi hatırlamaya çalışıyordum, hani... bombanın etrafa saçılan parçaları olur ya, ona ne diyoruz?"

"Şarapnel," dedi Luis. Addy başıyla onaylayınca hamur gibi oldum.

"Ama iyileşecek, öyle değil mi?"

"Öyle diyorlar. Gerçi kolunun ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorum." Addy sesini alçaltıp gözlerini kırpıştırarak, Bronwyn'in yanında oturan orta yaşlı kadına baktı. "Çalışamazsa çok kötü olur. Nate'in evinde kalabilmek için o paraya ihtiyacı var. Artık resmen evli olmasalar da annesi hâlâ babasıyla birlikte yaşıyor çünkü babası rehabilitasyona girip çıkıyor. Anlayacağın birinin onunla ilgilenmesi gerek. Evin ortamı *aşırı* gergin. Nate o hayata geri dönemez. Yapamaz."

Bir anda çok fazla bilgiye maruz kalmıştım ama hâlâ anlamadığım bir sürü şey vardı. "Kim böyle bir şey yapar ki?" diye sordum. "Knox'la Maeve'in gecenin kahramanları olduğunu söyledin. Ne yaptılar?"

Addy nefesini verdi. "Durum biraz karışık. İkisiyle de pek konuşma fırsatımız olmadı. Hâliyle ayrıntılardan haberdar değiliz fakat... Jared Jackson diye bir adam vardı. Abisi asılsız iddialarla masum insanları uyuşturucu bulundurmakla suçlayan şu polis memurlarından biriymiş. Jared bir süredir Eli'a tehdit mektupları gönderiyormuş ve Eli'ın işini bu gece bitirmeye karar vermiş. Meğer Knox'la Maeve onun peşindeymiş –doğrusunu söylemek gerekirse öyle yapmaları gerektiğini nereden bildiklerine dair en ufak bir fikrim yok– ve onu Talia'nın yerine dek takip etmişler." Ürperdi ve sandalyesinde yine iki büklüm oldu. "Eğer onu takip

etmeselerdi muhtemelen şu anda hepimiz ölmüş olurduk çünkü bomba üzerinde durduğumuz güvertenin altına yerleştirilmiş."

"En azından polisler herifi hemen enselediler," dedi Luis kasvetli bir ses tonuyla.

"Yine Maeve ve Knox sayesinde," dedi Addy. "Knox her şeyi videoya almış. En kötüsü de neydi, biliyor musun? Polisler hemen *oracıkta*, yani restorandaydı. Eli tehditlerden ötürü bazı önlemler almış. Ama içerideydiler. *Böyle* bir şey kimsenin aklının ucundan bile geçmedi." Dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı. "Artık ablamın hayatı böyle mi olacak? Teröristlerle ve ölüm tehditleriyle mi uğraşmak zorunda kalacak? Eli'ı tüm kalbimle seviyorum, gerçekten seviyorum ama bu çok korkunç."

Maeve kıpırdandı ama uyanmadı. Luis kafasının üstüne bir öpücük kondurdu. "Düğün hâlâ yarın mı?" diye sordu.

Addy iç geçirdi. "Hiçbir fikrim yok."

Telefonum cebimde çalmaya başladı. Onu çıkardım ve Derek'in aradığını görünce kendimi oflayıp puflamamak için zor tuttum. Hiç vakit kaybetmemişti. Ne var ki zamanlaması korkunçtu fakat onunla çaldır kapat oynamak istemiyordum. Bu işi de halletmem gerekiyordu. Belki de işim bittiğinde Knox geri dönmüş olurdu. Böylece bu gece olanları ondan tüm detaylarıyla öğrenebilirdim. "Bunu açmam lazım," diye mırıldandım Addy'ye.

Ayağa kalktım ve kalabalık bekleme alanından geçerek koridora çıktım. "Alo," dedim boştaki kulağımı işaretparmağımla tıkarken.

"Phoebe, benim, Derek. Yazdığına gerçekten çok sevindim." Sesi uzaktan geliyor gibiydi ve eğer kim olduğunu zaten bilmeseydim asla tanımazdım. *Bu kişinin gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok*, diye düşündüm duvara yaslanırken.

"Neden?" dedim tekdüze bir sesle.

Derek boğazını temizledi. "Şey, doğrusunu söylemek gerekirse, mesele şu ki... arkadaşının evindeki partiden beri seni düşünmeden edemiyorum. Bana kalırsa özel bir şeyler yaşayabileceğimizi..."

"Sen benimle taşak mı geçiyorsun?" Yanımdan geçen bir hemşire bana ters ters bakana kadar bağırdığımı fark etmedim bile. Sesimi alçalttım. "Emma'nın hastanede olduğundan haberin var mı?"

"Emma mı? Ne?" Derek'in sesi şaşkınlık yüklüydü. "Hayır. Nasıl haberim olabilir ki? Aylardır Emma'yla konuşmadım. Ne oldu?"

"Mahvoldu! Ve sanırım bunun seninle aramızda geçenlerle bir ilgisi var. Bu arada o gece yaşananlar hiç de *özel* değildi. Aptalcaydı. Neyse. Emma ne haltlar karıştırdığımızı geçen ay öğrendi ve aniden ölümüne içmeye başladı. Söyle bakalım, kime yumurtladın? Anlattıklarının Emma'nın kulağına gidebileceğini bir an olsun düşünmedin mi?"

"Ben..." Derek sessizliğe gömüldü. Hattın kesilmediğine dair tek emare soluk sesleriydi. Sözlerimin hedefi on ikiden vurduğunu düşünerek haklı bir tatmin yaşıyordum ki Derek, "Phoebe, Emma'ya söyleyen *bendim.* Hem de olayın ertesi günü," diye ekledi.

Koridordaki gürültü yüzünden telefonu kulağıma iyice bastırdım. Doğru duymuş olamazdım. "Pardon? Ne dedin?"

"Aramızda geçenleri Emma'ya anlattım. Ertesi gün kendimi bok gibi hissettim. Dahası senin ona anlatacağından emindim. Bu yüzden... söyleyip kurtulmak istedim, sanırım."

"Emma'ya anlattın," diye tekrarladım. Telefonu kulağımdan çekip sanki söylediklerini anlamama yardımı dokunabilirmiş gibi ekrana bön bön baktım. Ne var ki tek görebildiğim, annemin birbiri ardına gönderdiği mesajlar oldu:

Phoebe, hâlâ orada mısın?

Hemşireler alt kata indiğini söylediler.

Emma'nın odasına dönmen gerek.

Hem de hemen.

Kahretsin. Bu iyiye işaret değildi. Telefonu gerisin geriye kulağıma götürüp Derek'e, "Gitmem gerek," dedikten sonra telefonu kapattım ve geldiğim yoldan yukarı çıktım.

* * *

Emma'nın odasına vardığımda kendimi birçok şeye hazırlamıştım ama bir polis memuruyla karşılaşmak bunlardan biri değildi.

Elimde sıkıca tuttuğum telefonumla içeri girerken, "Şey. Selam," dedim gergin gergin. Anncm Emma'nın yatağının yanında oturuyordu. Polis memuruysa yatağın ayakucunda dikiliyordu. Kır saçlı hemşire Emma'nın dosyasına bir şeyler yazıyordu. Emma hâlâ uykudaydı. Huzurlu suratına baktım. Keşke beyninin içini doğrudan görebilseydim. Emma'nın Derek'le aramızda geçenlerden haberi vardı. *Biliyordu.* Café Contigo'da kıpkırmızı bir suratla ve neredeyse ağlayarak karşıma çıktığında sanki haberi ilk defa duyuyormuş gibi telefonunu sallamasına rağmen.

Tabii eğer Derek yalan söylemiyorsa. Ama neden söylesindi ki? Bu gece edindiğim yeni bilgilerin ışığında noktaları birleştirmeye çalışırken fazladan mesai yapan beynim yüzünden başım ağrıyordu.

Annemin gergin sesi karmaşık düşüncelerimi delip geçti. "Phobe, bu Bayview Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Mendoza. Sana sormak istediği bazı sorular var."

"Bana mı?" Hemşire doğrulurken bakışlarımı Emma'dan güçlükle ayırdım.

"Eğer isterseniz burada konuşabilirsiniz," dedi hemşire kapıya doğru yürürken. "Bunu birkaç dakikalığına kapatarak size biraz mahremiyet tanıyabiliriz. Hastanın bana ihtiyacı olursa lütfen düğmeye basın."

Kapandıktan sonra bile kapının yanında öylece dikildim. Dedektif Mendoza boğazını temizledi. "Phoebe, az önce annene de açıkladığım gibi bu akşam yaşanan hadiselerle ilgili suçlanmıyorsun. Gece boyunca nerede olduğunu biliyoruz. Ne var ki Jared Jackson'a karşı sağlam bir iddianame hazırlayabilmemiz için senin işbirliğine ihtiyacımız var. Bunu hakkıyla yapabilmemiz için de onunla olan ilişkini iyice anlamamız gerek."

"Benim... neyimi?" Keşke o suyu etrafa döküp saçmak yeri-

ne içseydim. Boğazım aniden o kadar kurudu ki canım yanmaya başladı. "Onunla *ilişkim* filan yok. Adını da az evvel alt kattaki bekleme odasında öğrendim."

"Son bir saattir Bay Jackson'ı Talia'nın Restoranı'ndaki eylemlerinin gerekçeleri hakkında sorguluyoruz. Ayrıca telefonuna da el koyduk. Kendisi telefonundaki yazışmaların aylardır iletişim içinde olduğunuzu kanıtlayacağını iddia ediyor. Geçtiğimiz aralık ayında İntikam Benim adındaki bir forumda tanıştığınızı, ailevi trajedileriniz vesilesiyle yakınlaştığınızı ve en nihayetinde birbirinizin düşmanlarını, onun tabiriyle, *indirmek* için karşılıklı anlaştığınızı söylüyor. Bay Jackson, Bayview Lisesi'nde oynattığı mesaj tabanlı Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu vasıtasıyla ay başında Brandon Weber'i ölüme sürükleyerek üstüne düşeni yaptığını söylüyor."

Aniden dizlerim boşaldı ve kendimi köşedeki sandalyeye zor attım. "Anlamıyorum. Brandon... Brandon ne alaka?" Bakışlarım uyanmaya çalışan bir uyurgezer gibi Emma'nın yatağının yanında kıpırdanıp duran anneme döndü.

"Bekleyin. Brandon Weber mi?" diye sordu annem kalınca bir sesle. "Az önce ondan bahsetmemiştiniz."

Dedektif Mendoza elindeki not defterine baktı. "Bay Jackson'ın dediğine bakılırsa oyunu popüler hâle getirmek için Bayview Lisesi öğrencileri –ki buna sen ve ablan da dahilsiniz– hakkındaki dedikodulardan faydalanmış." Bir an için başını kaldırıp bana baktı, sonra bakışlarını tekrar not defterine kaydırdı. "Brandon Weber'in ölümüyle sonuçlanan eylemler ona verilen bir cesaret görevinin sonucuymuş. Bay Jackson iskelenin altındaki destek elemanlarını sökmek için inşaat sektöründeki deneyiminden yararlandığını ve Brandon'ın düşerek can vermesinde parmağı olduğunu itiraf etti. Bunun karşılığında sen de abisini hapse attırdığı için Bay Jackson'ın Eli Kleinfelter'dan intikam almasına yardımcı olacakmışsın. Ne var ki Brandon Weber'in ölümünün ardından onunla bağlantıyı kesmişsin ve seninle temas kurma çabalarını karşılıksız bırakmışsın. Sonrasında bu akşamki saldırıyı

planlamış. İpleri eline almaya ve seninle olan anlaşmasını sonlandırmaya karar vermiş."

Seninle temas kurma çabalarını karşılıksız bırakmışsın.

Konuşmamız gerek. Önceki gün Café Contigo'da elime geçen notta böyle yazıyordu. Eğer Dedektif Mendoza'nın söylediklerini doğru anladıysam o notu Jared Jackson göndermiş olmalıydı ve o lanet Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununu da... benim için kurgulamıştı. Bunun elle tutulacak hiçbir yanı yoktu. Eli'a zarar vermeyi kabul ettiğime dair şu çılgınca fikri bir kenara koysak bile hayatım boyunca hiç tanışmadığım bir insanın onunla bir anlaşma yaptığıma nasıl olup da inanabildiğine akıl sır erdiremiyordum. Hem Brandon'ın *ölmesini* neden isteyecektim ki?

Kusacak gibiydim. "Hayır. Ben... hayatta öyle bir şey yapmam," dedim. O esnada Brandon'ın evime girip bana cinsel saldırıda bulunduğu ve hakaretler yağdırdığı o an gözümün önüne geldi. O anda ondan nefret etmiştim. Bunu yanlış birine mi anlatmıştım? Kime anlatmıştım? Jared Jackson'ın o olaydan ya da benden nasıl haberi olabilirdi? "Neden öyle bir şey yapayım ki? Brandon ve ben... pek öyle anlaşamazdık ama ona *düşman* gözüyle de bakmazdım."

Dedektif Mendoza'nın ses tonu değişmedi: Sanki notlarından değil de bir ders kitabından okuyormuş gibi sakin fakat duygudan yoksun bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Bay Jackson, Brandon Weber'in operasyonun en kritik ânında forkliftin arızalanmasına davetiye çıkararak babanın ölümüne neden olduğunu ona anlattığını söyledi."

O anda âdeta taş kestim. Nefes almayı unuttum. Gözlerimin ardında biriken gözyaşları donakaldı. Birkaç saniye öncesine dek gümbürtüsünü kulaklarımın içinde duyduğum kalbim aniden öylesine sessizleşti ki bir an için öldüğümü sandım.

"Ne." Bu sözcük uyuşmuş dudaklarımdan ruhsuz, buz gibi bir sesle döküldü. Fakat bana yeterli gelmedi. Başka kelimeler de olmalıydı. Onları bulmak için beynimi didik didik ettim. "Dediniz. Demin."

Annemden boğuk bir feryat yükseldi. "Çocuklarımın bunu öğrenmesini asla istemedim, Phoebe. Böyle bir şeyi bilmenin kime faydası dokunurdu ki? Seni buna hazırlamadığım için çok özür dilerim. Ama benimle *konuşabilirdin.* Neden benimle konuşmadın?"

Brandon. *Baba.* Bu bir kâbustu. Uyuyordum ve hayatımın en kötü kâbusunu görüyordum. Kolumu olabildiğince sertçe çimdikledim. Ama acıyı hissetmedim bile. Üstelik uyanmadım da.

"Bunların hiçbirinden," dedim en nihayetinde, "haberim yoktu."

"Bay Jackson'a göre bu olayı en ufak ayrıntısına kadar konuşmuşsunuz," dedi Dedektif Mendoza. "Ona kazadan ilk bahsettiğinde seni internette araştırmış ve annenin düğün organizasyonu işiyle ilgili haberleri görmüş. İntikam anlaşmasını teklif etmesinin nedeni de buymuş. Bay Kleinfelter'a ulaşmasına yardım edebileceğini biliyormuş." Dedektif Mendoza'nın sesi ilk defa bir parça nazikleşti. "Onunla tanıştığında hâlâ bu travmayla boğuşuyordun. Kanunlarımız bu tür şeylere karşı anlayışlıdır. Bilhassa da bizimle tam bir işbirliği yaptığında. Sana güvenebilir miyiz?"

"*Hayır.*" Sesim en nihayetinde dirayetli çıkmıştı. Tüm bunlar da neyin nesiydi? Adım gibi bildiğim tek şey bu geceye dek Jared Jackson'ın kim olduğuna dair en ufak bir fikrimin olmadığıydı. "Jared Jackson ya yanılıyor ya da yalan söylüyor. Onunla ne internette ne de yüz yüze tanıştım. *Şu saniyeye* kadar da Brandon'ın babamın başına gelenlerde parmağı olduğundan haberim yoktu." Artık her şey ipini koparmıştı: Gözyaşlarım akıyor, nabzım hızlanıyor ve sesim titriyordu. "Dediklerinizin hiçbirini yapmadım."

"O hâlde Brandon'ın babanın kazasına karıştığını Jared nereden biliyor, Phoebe?" diye sordu Dedektif Mendoza. Öfkeli falan değildi. Daha ziyade bu sorunun cevabını canıgönülden merak ediyor gibiydi.

Ağzımı açtım. Sonra kapattım.

"Ben söyledim."

İyiden iyiye afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. Bunu ben mi söylemiştim?

Dedektif Mendoza'nın kafası Emma'nın yatağına doğru döndü. Ben de aynısını yaptım. Emma solgun fakat kendindeydi. Yatakta doğruluyordu. Eli annemin iki elinin arasındaydı. "Ben söyledim," diye tekrarladı alçak bir sesle. "Bir de ona Phoebe olduğumu söyledim."

Dedektif Mendoza yatağın ayakucuna yanaşırken annemin suratı şaşkınlıktan kaskatı kesildi. "Jared Jackson'la şu intikam anlaşmasını yapanın sen olduğunu mu söylüyorsun, Emma?" diye sordu.

"Ben... hayır," dedi Emma duraksayarak. "Anlattığınız gibi olmadı. Onunla internette tanıştım ve kız kardeşime... başka bir meseleden ötürü kızgın olduğum için oymuşum gibi davrandım." Bana bir bakış attı. Utançtan kıpkırmızı oldum. "Ona babamın başına gelenleri anlattım ve o da... birbirimize yardım edebileceğimizi söyledi." Elini anneminkilerin arasından kurtarıp hastane örtülerinin kenarlarını düzlerken Emma'nın sesi titredi. "Fakat Eli'dan hiç bahsetmedi. Birbirlerini tanıdıklarından bile haberim yoktu. Dahası Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu başladığı anda ondan *nefret* ettim. Her şeyden pişman oldum. Jared'a tüm bunlara bir son vermesini söyledim, o da yapacağını söyledi."

Derken sesindeki titreme arttı ve gözleri doldu. "Ama oyuna devam etti. Nedenini anlayamıyordum fakat Jared'la tekrar iletişim kurmaya korkuyordum. Tek yapabildiğim sıkılıp pes edeceğini ummaktı. Sonra Brandon..." Gözyaşları yanaklarından süzülürken Emma boğulurcasına feryat etti. "Brandon'ın ölmemesi gerekiyordu."

Aldığım keskin soluğun sesi kulaklarımda çınlarken Dedektif Mendoza, "Peki Brandon'a ne olacaktı?" diye sordu. Sesindeki nezaket artık hepten kaybolmuştu.

Emma bocaladı. Derken, o daha ağzını açamadan annem araya girdi. "Bence şimdilik bu kadarı yeter," dedi suratındaki dumur ifadesi yavaşça yok olup giderken. Sanki en nihayetinde yapbozun parçaları yerlerine oturmuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bence biz bir avukat bulana dek bu görüşmeyi ertelemeliyiz."

BÖLÜM OTUZ BİR

Maeve
28 Mart, Cumartesi

"Hanımlar ve beyler, işte geldiler. İlk defa hayat arkadaşı sıfatıyla, karşınızda Eli Kleinfelter ve Ashton Prentiss!"

Otelin balo salonundaki kalabalık dans pistine çıkan Eli'la Ashton'ı alkışlamak için ayağa kalktı. Herkes o kadar yüksek sesle el çırpıyordu ki neredeyse müziği bile bastırıyorduk. Önceki gece, Ashton ve Eli planlarına sadık kalarak bugün evleneceklerini ve gelmek istemeyenleri anlayışla karşılayacaklarını duyurmuşlardı.

Ne var ki son konuğuna kadar herkes oradaydı. Lawtonlar hariç. Şu noktada düğün biraz plansız ilerliyordu çünkü Bayan Lawton'ın başında bambaşka bir dert vardı.

Kimse Emma Lawton ile Jared Jackson arasında gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Eli önceki gece ve bu sabah yalnızca bölük pörçük bilgiler edinebilmişti. Eli'ın çıkarımına göre Emma, Noel'den kısa süre sonra babasının ölümünü takiben ödenecek tazminata ilişkin uzlaşma evraklarına denk gelmişti. O kadar öfkelenmişti ki Simon'ın eski intikam forumunu bulmuş, orada Jared Jackson'la tanışmış ve ona Brandon'ın yaptıklarından bah-

setmişti. İntikam anlaşması fikrini ortaya atan Jared'dı ve Emma onu hemen terslemiş değildi. Ne var ki buradan sonrası biraz karışıktı.

Eli'ın dediğine göre Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu başlar başlamaz Emma, Jared'la konuşmayı kesmişti. Emma, Brandon'ın öleceğini ya da asıl hedefin Eli olduğunu bilmediğinde diretiyordu. Jared ise bildiğinde ısrarcıydı.

Geriye kalan herkes gerçeklerin gün yüzüne çıkmasını bekliyordu.

Bu curcunanın içinde Eli'ın Knox'la benim için endişelenmeyi nasıl başardığını bilmiyordum ama Phoebe'nin adının olaya karışmasının tek nedeninin Emma'nın onun ismini kullanmış olduğunu iyice anlayalım diye etmediğini bırakmamıştı. "Polis Phoebe'ye şüpheli gözüyle bakmıyor," demişti bize.

Düğüne katılmak için tam evden çıkacakken Knox'la olan grubumuza Phoebe'den birbiri ardına mesajlar gelmişti:

İkinizi de seviyorum.

Yaptıklarınız için teşekkürler.

İyi olduğunuza çok sevindim.

Şu anda başka hiçbir şey anlatamam, o yüzden lütfen sormayın.

Çok üzgünüm.

Keşke işler başka türlü olsaydı ve o da bugünün bir parçası olabilseydi. Ashton'la Eli'ın düğün töreni önceki günün travmasına muhteşem bir panzehir olmuştu. Onları evlilik yeminlerini ederken izlemek herkese en karanlık günde bile aşkın, umudun ve güzelliğin hâlâ var olduğunu hatırlatmıştı. Sabahtan beri modum gittikçe düzeliyordu. Ashton'la Eli'ın birbirlerine gülümseyerek dans pistinde oradan oraya salındığını –evet salınıyorlardı çünkü Eli dans *edemiyordu*– izlemek ise kendimi neredeyse normal hissetmeme neden oldu.

Önceki gece iki gözü iki çeşme ağlayıp duran Addy buz mavisi, gözalıcı bir başnedime elbisesi içinde dans pistinin kenarında dikiliyordu. Bir elinde beyaz gül buketini tutuyordu, diğer eliyse yakışıklılığıyla göz dolduran sağdıç-taksim-moleküler-biyolog

Daniel'ın kolundaydı. Daniel onun kulağına eğildi ve neredeyse çiçeğini elinden düşürmesine sebep olacak kadar güldüren bir şey söyledi.

"Ashton harika görünüyor," dedi Bronwyn. Masamızda yanımda dikiliyor, diğer yandan da Nate'in elini sımsıkı tutuyordu. Bu sabah hastaneden taburcu olduğundan beri Nate'in yanı başından ayrıldığını sanmıyordum. Nate aramızdaki en gündelik giyimli olandı çünkü kol askısından tişörtten başka bir şey geçirememişti. Cerrahlar dün gece sol kolundan beş metal parçası çıkarmıştı ve kolunu omzuna kadar alçıya almışlardı. Bu yaraların izlerini muhtemelen hayatı boyunca taşıyacaktı ama sinirleri hasar görmediği için inanılmaz derecede şanslıydı.

Bir de Bay Myers hesabına çalıştığı için. Knox'un babası, yeniden sağlığına kavuşana kadar şirketin kaza sigortasının Nate'in maaşını karşılamaya devam edeceğini Bayan Macauley'ye bildirmek için dün gece hastaneye gelmişti.

"Ne kadar?" diye sormuştu Bayan Macauley endişeyle.

"Ne kadar sürerse o kadar," diye yanıtlamıştı.

Şimdi Nate, Bronwyn'le bana sırıtarak bakıyordu. "Eli, devrilip düşmesi an meselesiymiş gibi görünüyor."

"Hayatında ilk defa dans pistine ayak bastığından adım gibi eminim," dedim.

Nate başıyla onayladı. "İnanırım."

Bronwyn'in bakışları kalabalık balo salonunda dolandı. "Seninki nerede?"

"Annemlerle konuşuyor," dedim birkaç masa öteye işaret ederek. Luis'e bakarken annemin gözlerinin içi gülüyordu. Babamsa az evvel omzunu sıvazlamıştı.

Onları izlerken ablamın kaşları çatıldı. "Ah, bu hiç adil değil. Luis'le en fazla beş dakikadır sevgilisiniz ama şimdiden çocuğun üstüne titriyorlar. Annemle babamın..." Diğer tarafında dikilmekte olan Nate'e göz ucuyla şöyle bir baktı ve kıvırmayı başardı. "Başka birine ısınmaya *başlaması* bile en az bir yıl sürerdi."

Nate sağlam kolunu Bronwyn'in beline dolayarak onu kendi-

ne doğru çekti ve burnunu boynuna sürttü. "Sen neyden bahsediyorsun?" dedi muzırca. "Annenle baban bana bayılıyor. Hem de tanıştığımız andan beri."

Müziğin temposu hızlanırken DJ mikrofonu tekrar eline aldı. "Hey millet, lütfen dans pistinde mutlu çiftimizi yalnız bırakmayın!"

Kris, Cooper'ın eline yapıştığı gibi çocuğu çekiştirmeye başladı. "Hadi. Kendini buna hazırlasan iyi edersin çünkü düğünlerde tam bir dans makinesine dönüşürüm. Müzik bitene dek pistten inmeyeceğiz."

Cooper, Kris'in peşinden giderken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Senin hakkında bilmediğim daha pek çok şey var, öyle değil mi?"

"Hadi biz de dans edelim," dedi Bronwyn, Nate'e.

"Yapamam." Nate sargılı kolunu hafifçe kaldırdı. "Yaralıyım."

Bronwyn ellerini beline koydu. "Ama *bacakların* sağlam."

Nate yüzünü ekşitti ve ellerinden birini alnına götürdü. "Aniden başım döndü," dedi kendini arkasındaki sandalyeye bırakırken. "Sanırım bayılacağım." Ne var ki Bronwyn suratında endişeli bir ifadeyle üzerine eğilince ablamı belinden yakaladığı gibi kucağına oturttu. "Muhtemelen kalp masajına ihtiyacım olacak. O konuda da bir sertifikan vardı, öyle değil mi?"

"Çok kötüsün," diye hayıflandı Bronwyn ama daha cümlesini bile bitirmeden öpüşmeye başladılar.

Luis'in annemle ve babamla efendi efendi sohbet etmekte olduğu masaya baktım. Olumlu yanları sütununa gönül rahatlığıyla bir tik daha atabilirdim: Ebeveynlerle Arası İyi. Bana kalsa ondan Nate'e ders vermesini isterdim ama sanırım *Bronwyn'i kurtarmak uğruna kendini feda etme olayı* en nihayetinde gönüllerini fethedecekti. Annem bizden yana baktığında sağ tarafımda canlandırılmakta olan oynaşma sahnesine bile aldırış etmedi.

Luis'le birbirimizi aynı anda gördük. Bana doğru hareketlendiğinde gülümsememe engel olamadım. *Vay be.* Takım elbisesinin içinde baş döndürücü görünüyordu.

Dans pistinin kenarında buluştuk. Elini uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Memnuniyetle," dedim. Beni kendine doğru çekmeden evvel öyle bir döndürdü ki eteğim ışıltılı bir daire misali açıldı. Başımı göğsüne yaslayıp temiz, sabunsu kokusunu içime çektim. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Nasılsın?"

Bu yanıtlanması zor bir soruydu. Onunla göz göze gelebilmek için başımı geriye attım. "Şu anda harikayım. Bugün güzel bir gündü. Fakat genel anlamda..." Bir ürperti vücudumu esir alarak tüylerimi diken diken etti. "Durum pek iç açıcı değil. Ashton için, Eli için ve onun yanında çalışan diğer herkes için korkuyorum. Kimse Emma'ya ne olduğunu bilmiyor. Üstelik Brandon da hâlâ ölü." Sesim biraz çatladı. "Eğer Jared'in kim olduğunu daha erken çözebilseydik..."

Luis'in kolları beni sıkıca sardı. "O herifin kafasının içini daha erken görmen mümkün değildi. Hiç oralara girme. Harika bir iş çıkardınız, Maeve. İnsanların hayatlarını kurtardınız. Sen ve Knox."

İşin bu kısmı gözüme hâlâ gerçek görünmüyordu. Beynim Jared'ın sırt çantasını restorandan uzaklaştıramadığımız alternatif senaryoyu gözümde canlandırmama bile izin vermiyordu. "Sanırım haklısın." O anda güzel, mutluluk verici bir şey hissetmek istedim. Böylelikle kollarımı Luis'in boynuna doladım, parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına kaçamak bir öpücük kondurdum.

"Önümüzdeki günlerde," dedi geri çekildiğimde, "ilk hamleyi sana bırakmayıp ben yapacağım."

Bir gülümseme dudaklarımın iki yanından çekiştirdi. İşe yaramıştı; keyfim yine yerine geliyordu. "O ânı dört gözle bekliyorum."

"Belki de seni gerçek bir randevuya çıkardığımda."

Etrafıma bakındım. "Bu bir randevu değil miydi?"

"Hayır, etrafta bir sürü insan var. Ayrıca gün boyunca içeri tıkıldık. Kapalı mekânlara nasıl baktığımı biliyorsun."

"Onlara karşı aşırı derecede önyargılısın, evet. Peki nereye giderdik? Mesela yarın bir şey yapacak olsak?"

"La Jolla Koyu'na," dedi şıp diye. "Seni kanoyla gezmeye götürürüm."

Yutkundum. Ah, Tanrım, ne *sahile* ne de *okyanusa* gitmeye vardım. Gerçi belki de Luis'le her şey farklı olurdu. Çünkü pek çok şey zaten öyleydi. Yine de ona gözlerimi kısarak baktım. "Kanoyla gezmeye mi? Fazla yorucu olmaz mı?"

"Bütün işi ben yaparım," diyerek söz verdi.

"Seninle çıkmak hep böyle mi olacak? San Diego'da dağ taş gezip manzara mı izleyeceğiz?" Aslında kulağa pek fena gelmiyordu.

Sırıttı. "Eğer istersen sana kano kullanmayı öğretirim. Çok eğlencelidir. Ailem yazları hep kanoya binmeye gider. Senin de gelmenden memnuniyet duyarlar."

Konuşmanın gidişatı çok hoşuma gitmişti ama... "O ara buralarda olmayabilirim," dedim. Kaşları havalandı. "Sanırım Addy'yle birlikte Peru'daki şu okula gitmek için danışmanlık başvurusunda bulunacağım. Eğer kabul edilirsem temmuz ayının başından ağustos ayının sonuna kadar orada olacağım."

Addy'nin evinde şu broşürü gördüğümden beri bu ihtimali değerlendiriyordum. Doktor Gutierrez'den temiz raporu aldıktan sonra arzum daha da güçlenmişti. Dün gece gözüme uyku girmeyince bu korkunç deneyimden bana kalan olumlu şeyleri saymayı denemiştim. İlk sırada kesinlikle Luis vardı. Phoebe'yle arkadaş olmuştuk. Ne olursa olsun Knox'la birbirimize güvenebileceğimizi öğrenmiştik. Bir de plan yapacak kadar geleceğime inanmam gerektiğini fark etmiştim.

"İki koca ay mı? Kahretsin." İşte, Luis'in suratı yine asılmıştı ama buruk bir gülümsemeyle silkinip toparlandı. "Yani kulağa harika geliyor. O kadarı kesin. Orada işin bittiğinde geri dön, yeter."

"Döneceğim. Söz veriyorum." Göz ucuyla, boş bir masada tek başına oturan tanıdık birini gördüm. Gözüm sürekli Knox'un üstündeydi çünkü arada sırada neşeli maskesi çatırdıyor ve dün

gecenin ağırlığı altında ezilmeye başlıyordu. Şimdi de o anlardan biri gibiydi. Luis'in kolunu sıvazlayarak ondan uzaklaştım. "Gidip Knox'a bir bakacağım, tamam mı? Kafasını dağıtacak birine ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

"Elbette," dedi Luis. Gitmek için döndüm ama beni yine kendine doğru çekti, yüzümü ellerinin arasına aldı ve eğilerek dudaklarıma telaşsız, aheste bir öpücük kondurdu. O anda nefesim kesildi. Doğrulduğunda gülümsüyordu. "Bu bir."

"Şey, evet. Yine de arayı kapatmak için daha fazla gayret göstermen gerek." Ona omzumun üstünden bir öpücük atıp Knox'a doğru yürümeye koyuldum.

Yanına vardığımda elinde katlı bir mendil vardı. "Hey," dedi. "Sanırım gideceğim."

"Ne? Hayır! Eğlence daha yeni başladı."

"Biliyorum ama – bittim." Knox kravatını gevşetip aşağı doğru çekiştirdi. Saçları karman çormandı, gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. "Uzun bir gün oldu. Ayrıca Phoebe'nin ne durumda olduğuna bakmak ve ona bir dilim pasta götürmek istiyorum." Elindeki peçeteye işaret etti. Kenarlarından görünen inci beyazı kremşantiyi ancak ondan sonra fark ettim.

"Pastayı kestiler mi?" diye sordum. "Ben nasıl kaçırdım?"

"Kesmediler," dedi Knox. "Fakat garsonlardan biri konukların pastanın birazını eve götürmek istemesi ihtimaline karşı mutfakta fazladan birkaç dilim bulundurduklarını söyledi. Phoebe'ye götürmem için de bana bu dilimi verdi."

"Çok incesin." Hiç düşünmeden ona doğru atılıp boştaki elini tuttum. "Sen iyi bir dostsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir noktada, muhtemelen ha bugün ha yarın, tuhaf romantik geçmişimiz Bayview dedikodu çevrelerinin dışına taşacaktı. Jared Jackson hikâyesi gündeme bomba gibi düşecek türden bir haberdi ve sansasyonun kokusunu çoktan almış olan muhabirler ayrıntıları öğrenmek için her taşın altına bakıyorlardı. Öyle ki Mikhail Powers'ın ekibi evimizi arayıp duruyordu. Hatta Mikhail rengârenk, egzotik çiçeklerden hazırlanmış devasa bir buket

göndermiş, yanına da bir not iliştirmişti: *Rojas ailesinin genç ve güçlü kadınlarına en derin takdir ve saygılarımla.*

Bronwyn'e söylediğimde, "Sakın cazibesine kapılma," diye tembihlemişti beni. Mikhail Powers allem etmiş, kallem etmiş ablamı defalarca kez röportaja ikna etmişti. Röportajların hiçbiri kötü geçmemişti ama her defasında bir daha aynı oyuna gelmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Ta ki bir sonraki sefere kadar. "Ama olur da onunla konuşursan selamımı söyle."

Onunla konuşmaya pek niyetim yoktu. Fakat Simon öldüğünde basın ordusunun saldırılarını sağ salim atlatmayı başarmıştım. Yani Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu en ufak ayrıntısına dek ifşa edilip uzun uzun irdelenene kadar insanların paçamızdan düşmeyeceklerini biliyordum. Knox'la aramızda geçenler de buna dahildi. Gerçi o olayı artık kabullenmiştim ve Knox'un da benim kadar takmadığını umuyordum. Açıklayacak ya da utanacak hiçbir şeyimiz yoktu. İkimiz de şanslıydık. Hepsi buydu. Hatta birbirimize sahip olduğumuz için şanslının da ötesindeydik.

Suratında çarpık bir gülümsemeyle elimi sıkarak bana karşılık verdi. "Sen de öylesin."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Knox
28 Mart, Cumartesi

Bayan Lawton beni kapıda karşıladı. Bir haftadır gözüne uyku girmemiş gibi görünüyordu. Gerçi durumu toparlamak için elinden geleni yaparak bana solgun bir gülümsemeyle baktı. "Selam Knox. Ne kadar yakışıklı olmuşsun."

Düğünün nasıl geçtiğini sormadı. Ben de anlatmadım. Durum bu denli hassaslaştığında bazı şeyleri konuşmaktan kaçınmak en doğrusuydu. "Teşekkürler." Dairenin derinliklerinden gelen boğuk video oyunu seslerini duydum ve Owen'ın ortaya çıkmamasını umdum. Şu anda *Bounty Wars*'u umursuyormuş gibi davranamayacaktım. "Phoebe evde mi?"

Bayan Lawton tereddüt etti. "Çok üzgünüm, Knox ama Phoebe'nin, Jackson davasının diğer görgü tanıklarıyla konuşmaması muhtemelen daha iyi olur. Hassas bir dönemden geçiyoruz."

"Hayır, anlıyorum. Phoebe de öyle söyledi. Hiçbir şey sormayacağıma söz veriyorum. Ama arkadaşa ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ayrıca..." Elimi cebime daldırıp güzelce katlanmış bir kâğıt çıkardım. "Bunu ona getirdim. Eli'dan. Tavsiyeye ihtiyacınız olursa diye arayabileceğiniz avukatların bir listesini göndermişti. İyi olduklarını söyledi."

Eli düğün için evden çıkmadan evvel listeyi bana e-postayla göndermişti. *Kanıtlanana Kadar davanın taraflarından biri olduğundan bu dosyaya el süremez,* diye yazmıştı. *Ama Emma en kısa zamanda kendine bir avukat bulmalı. Şahsen ya da internet ortamında insanları kışkırttığı belirlenen çocuklara mahkemeler gittikçe daha sert davranıyor. Üstelik Emma gibi sonradan vazgeçseler bile.*

Tabii eğer vazgeçtiyse. Emma'ya inanmak istiyordum ama Jared'ın onun yardımları olmadan Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununu bu noktaya kadar getirdiğini hayal etmekte zorlanıyordum. Ayrıca ona Phoebe ve Derek'le ilgili dedikoduları sızdırmakla kalmamış, sanki bu yaptığı yeterince korkunç değilmiş gibi bir de Maeve'le ikimiz hakkında bazı şeyler yumurtlamıştı. Hem de ona hiçbir zararımız dokunmamış olmasına rağmen. Bir ara beni sevdiğini bile düşünmüştüm. Yani Emma'nın nelere kadir olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Doğruyu söylediğinden emin misiniz? diye yazmıştım Eli'a.

Hemen cevap vermişti. *Doğruyu söylese de söylemese de iyi bir avukata ihtiyacı var.*

Günün birinde, beni yok etme amacı güden bir intikam takas planının parçası olduğu iddia edilen kızın teki için endişelenen türden biri olmayı umuyordum. Fakat henüz o seviyeye gelememiştim. Hâliyle hastanenin Emma'yı bir gün daha gözetim altında tutacağına seviniyordum. Onların sayesinde şu anda onunla karşılaşma ihtimalim sıfırdı.

"Ne büyük nezaket." Kâğıdı elimden alırken Bayan Lawton'ın gözleri incecik bir gözyaşı tabakasıyla kaplandı. "Lütfen ona teşekkürlerimi ilet." Şakağını ovuşturdu ve suratında cılız bir gülümseme belirdi. "Sanırım Phoebe'yle birkaç dakika geçirmenizin kimseye zararı dokunmaz. Haklısın. Bir arkadaşa ihtiyacı var. Seni görmek onu doyasıya mutlu edecektir. Bundan eminim. Şu anda terasta."

"Çok teşekkürler..." Tam içeri girecektim ki eşikte öylece kalakaldım. "Pardon. Nerede dediniz?"

"Binamızın tepesinde bir teras var. Parmaklıkları daha geçti-

ğimiz hafta taktılar. Phoebe şimdi orada. Asansörle en üst kata gidip yan taraftaki merdivenden terasa çıkabilirsin."

"Ah." Yükseklik korkum Brandon öldüğünden beri ona katlanmıştı ve şu anda olmak istediğim son yer bir terastı. Gerçi sorun edilecek bir şey yoktu. Ortada ya da kenardan aşağıyı göremeyeceğim başka bir yerde dururdum. O zaman normal bir kata benzerdi. Duvarları ya da tavanı olmayan bir kata. Lanet olsun. "Pekâlâ. O zaman ben... terasa çıkarım." Koridorun aşağısına doğru yürürken ona kendimden emin bir tavırla el sallamaya çalıştım ama yutturabildiğimi hiç sanmıyordum.

Asansörün kapıları aynayla kaplıydı. En üst kata çıkarken iyiden iyiye canımı sıktılar. Dışarı sarkmış gömleğim kırış kırış olmuştu ve yarıya kadar indirdiğim kravatım eğreti duruyordu. Saçım Weedwacker'la taranmışa benziyordu. En azından uzamaya başlamışlardı. Kapılar açıldığında merdiven boşluğunu buldum ve iki kat merdiven çıktıktan sonra ağır, metal bir kapının önüne geldim. Kapıyı iterek açmamla rüzgârın suratıma sillesini indirmesi bir oldu.

Tabii. Elbette. Çünkü terasa çıkmaktan daha kötü bir şey varsa o da insanı kapıp kenardan atıverecek, rüzgârlı bir terasa çıkmaktı.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve gözüme incecik görünen tırabzanlara yaslanan Phoebe'yi görene kadar ileri doğru temkinli birkaç adım attım. "Hey," diye seslendiğimi duyunca döndü. "Sana pasta getirdim."

Phoebe cansızca el salladı ama olduğu yerde kaldı. Anlaşılan ben onun yanına gidecektim. Önceki gece Maeve'in arabasında bir nanosaniyeliğine dahi olsa bu işte parmağı olabileceğini düşündüğüm için muhtemelen bunu ona borçluydum.

"Bana ne getirdin?" diye sordu Phoebe aramızdaki mesafe birbirimizi duyabileceğimiz kadar kısaldığında. Saçları dağınık bir topuz hâlinde tepesinde toplanmıştı ve oradan buradan fırlayan bukleleri rüzgârda uçuşuyordu. Üzerinde pijama altına benzer şeyle askılı bir bluz vardı. Bu hâlde donuyor olmalıydı ama havadaki soğuğu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Aramızda bir metreye yakın mesafe kaldığında elimdekini uzatıp, "Pasta," dedim yutkunarak. Tırabzan görünümlü ölüm tuzağına bundan daha fazla yaklaşmam söz konusu bile olamazdı. "Düğün pastası. Şey... düğünden." Bir an için ağlayacakmış gibi görününce pişmanlık benliğimi istila etti. Aptalca bir şey mi yapmıştım? Neden sonra gülümseyerek pastayı elimden aldı.

"Teşekkürler. Gerçekten çok naziksin." Pastadan bir parça koparıp ağzına attı, ardından mendili bana uzattı. "Biraz istemez misin?" diye sordu ağzı tıka basa dolu olmasına rağmen.

"Yok, böyle iyiyim." Ellerimi ceplerime soktum ve nereye bakacağıma karar vermeye çalıştım. Ecel terleri dökmeye başlamıştım. Etrafımızda gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu. Bu da başımı döndürüyordu. Ben de Phoebe'nin suratına odaklandım. Orasına burasına kırıntılar yapışmış olmasına rağmen bunda hiç zorlanmadım. "Nasılsın?"

Phoebe pastayı ağzına öyle bir tıkıştırıyordu ki onu gören günlerdir ağzına tek bir lokma koymadığını sanırdı. Gerçi hakikaten öyle olabilirdi. Anlayamadığım bir şey söyledi. Yutkunmasını bekledim. Ağzındakini yuttuğunda, "Tadı bok gibi," dedi ama sonra pastasından koca bir ısırık daha aldı.

"Sanırım öyle. Üzgünüm."

Bu defa lokmasını yuttuktan sonra ağzının kenarlarındaki kırıntıları eliyle sildi. "Ama sen yok musun, sen! Sana teşekkür etmeye fırsatım olmadı. Öncelikle sır perdesini kaldırıp herkesin hayatını kurtardığın için. Her şey çok daha kötü olabilirdi eğer..." Sesi titredi. "Eğer Brandon'dan başka biri daha... Ah, Tanrım." Boş mendili ortasından katladı. Böylelikle dışarı gelen temiz tarafını gözlerine bastırdı. "Özür dilerim. Ne zaman ağlamakla işimin bittiğini düşünsem tekrar başlıyorum." Hıçkırıklara boğularak tırabzanlara yaslandığında omuzları sarsılıyordu. "Gözümün yaşı durmuyor. Ne zaman duracağını da bilmiyorum."

Birkaç saniyeliğine kıpırdayamadım. Phoebe'nin perperişan hâliyle arkasındaki ürkütücü boşluk arasında kalakalmıştım. Sonra başımın dönmesine ve midemin kasılmasına aldırış etme-

den kenara doğru bir adım atıp acemice ona sarıldım. "Hey. Her şey yoluna girecek." Ben sırtını sıvazlarken omzumda ağladı. "Her şey çok güzel olacak."

"Nasıl?" diye inledi. "Her şey korkunç. Babam Brandon'ın yüzünden öldü, Brandon'sa bizim yüzümüzden!"

"Senin hiçbir suçun yok," dedim ama hıçkırıkları gittikçe güçlendi. Ona en nihayetinde ağlamayı kesene ve derin, düzensiz soluklar almaya başlayana kadar sarıldım. Avuçlarından birini göğsüme dayamıştı. Derken sulu gözlerle başını kaldırıp bana baktı.

"Knox, kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyor."

"Biliyorum." Görüş alanımda dans eden noktalardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Aslına bakarsan... yüksekten korkuyorum ve şu tırabzan... pek güven vermiyor. Yeterince yüksek de sayılmaz. En azından içimi rahatlatacak kadar yüksek değil."

"Aman Tanrım." Ağlamaklı bir kahkaha koyuverdi ve ardından beni kenardan uzaklaştırarak terasın ortalarına kadar sürükledi. En nihayetinde rahat bir nefes alabilirdim. "Neden bir şey söylemedin? Burada da rahatlıkla yüzümü omzuna gömüp hüngür hüngür ağlayabilirdim."

"Bilirsin işte." Başımın dönmesi tahammül edilebilir bir seviyeye geriledi. "Aslında ödleğin teki olduğumu insanların gözüne pek sokmamaya çalışırım."

"Ödlek mi?" Yanaklarını silerken bana bön bön baktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Şimdiye dek tanıştığım insanların en cesuru sensin." Utanarak gözlerimi yere diktim. Usulca güldü. "Az evvel orada ne düşündüğümü biliyor musun? Kalbinin benim yüzümden öyle hızlı çarptığını sandım."

"Ne?" O kadar şaşırmıştım ki resmen ciyakladım. Phoebe yüzünü buruşturdu.

"O kadar da dehşete kapılmana gerek yoktu."

"Dehşete kapıldığım filan yok. Hem de hiç," dedim çarçabuk. "Ben sadece... böyle düşüneceğin aklımın ucundan bile geçmezdi çünkü..." Sesim alçalarak duyulmaz oldu. Tek elimle ensemi

ovuşturdum. "Açıkçası şansımın olmadığının farkındayım. Benim için fazla seksisin. Ne kadar seksi olduğunu öyle garip kaçacak ya da münasebetsizlik sayılacak kadar uzun uzadıya düşünmüş falan değilim ama..."

Cümlem burada kesildi çünkü Phoebe beni öptü.

Benimkilerle buluşan dudakları hem yumuşak hem de sertti. Varlığından haberdar dahi olmadığım bütün sinir uçlarım o saniye aniden alev aldı. Tadı şeker gibiydi. Teni kıvrımlı ve sıcacıktı. Gömleğimi yukarı sıyırarak parmaklarını karnımda gezdirmeye koyuldu. Derken parmak uçları pantolonumun beline doğru kaydı. Öyle ki beynim az kalsın kısa devre yapacaktı. Fakat öyle olmadı çünkü yüzünü ellerimin arasına aldığımda tazecik gözyaşlarının ıslaklığını hissettim.

"Phoebe." Gönülsüzce geriye çekildim. Onu hissetmeyi şimdiden özlemiştim. O da benim gibi soluk soluğaydı ve gözleri ince bir cam tabakasıyla kaplanmış gibiydi. Başparmağımı gözyaşlarının suratında bıraktığı izlerin üstünde gezdirdim. "Bu harikaydı ama... bence şu anda ne yaptığını bilemeyecek kadar üzgünsün. Üstelik endişelisin de. Burası bunu yapmak için doğru bir yer değil."

Hıçkırarak ağlamakla inlemek arası bir ses çıkardı. "Tanrım, rezilin tekiyim. Benden nefret ediyor olmalısın."

"Ne? Hayır! Dalga mı geçiyorsun? İnan bana, şu anda en çok istediğim şey az önce yaptığını mesela... haftaya tekrar denemen. Ya da kendini daha iyi hissettiğinde. Tabii eğer istersen. Ama istemezsen sorun etmem."

Titrek bir nefes verdi. "Ne kadar harika bir adam olduğunun farkında mısın?"

"Pek değil, hayır." Phoebe'nin tacizlerinin uyandırdığı kabarıklık yüzünden rahatsızlık veren pantolonumun önünü düzelttim. Bu hareketimi yakaladı ve gözlerinden akan yaşlara rağmen pis pis sırıttı. "Fakat bütün sistemlerin çalıştığı lütfen kayda geçsin," diye ekledim. "Tabii eğer... şeyden sonra aklında bir soru işareti kaldıysa. Biliyorsun işte."

Öyle bir kıkırdamaya başladı ki eğer keyfinin yerine geldiğini görmeseydim oracıkta utançtan ölürdüm. "Aman Tanrım, resmen beni güldürdün. Bunun hâlâ mümkün olduğundan bile emin değildim." Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı. Hepsine."

"Güzel. Sevindim." Elini tuttum ve onu merdivene doğru çekiştirdim. "Artık lütfen şu terastan ayrılabilir miyiz?"

Eve vardığımda geç olmuştu. Bu gece her yere yürüyerek gidiyordum: düğünden Phoebe'nin dairesine ve ardından Phoebe'nin dairesinden kendi evime. Dünden beri nefes almakta güçlük yaşıyordum ve serin havanın az da olsa faydası dokunuyordu.

Sokak kapısını açarken Phoebe'nin öpücüğünün etkisiyle dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu. Eve yürürken o ânı birkaç yüz kere yaşamıştım. Muhtemelen tek seferlik bir şeydi. Bunu sorun edecek değildim. Aramızın bozulmasına gerek yoktu. Maeve ve benim o akşam aramızda yaşanamayanlara rağmen okul hayatımız boyunca ayrılmaz bir ikili oluşumuzla kıyaslandığında terasta hüzünlü bir öpücük hiçbir şeydi.

Ayrıca kim bilir, belki de Phoebe beni öpmeyi gerçekten istemişti. Bu da bir şey değil miydi?

Mutfağın ve oturma odasının ışıkları yanıyordu. İçeri girdiğimde televizyondan gelen maç sesleri kulağıma çalındı. Annemin yatma zamanı çoktan geçmişti. Yani muhtemelen ayakta olan babamdı ve maç izlerken bölünmekten hiç hoşlanmazdı. Evin anahtarlarını masaya bırakıp merdivenlere yöneldim.

"Knox?" Babamın sesi beni durdurdu. Bunu ayak sesleri takip etti. En nihayetinde babam elinde bir şişe Bud Light'la mutfağın kapısında göründü. İçerideki solgun, sarımsı ışık suratındaki çizgileri iyice derinleştiriyordu. "Düğün nasıldı?"

"Ah." Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Düğün sanki aylar önceydi. "Sanırım... fena değildi. Bilirsin işte. Bu şartlar altında ne kadar güzel olabilirse o kadar güzeldi."

Ağır ağır başını yukarı aşağı salladı. "Evet. Anlıyorum."

"Nate de oradaydı," diye ekledim. "İyi görünüyordu. Çevresindekilerle şakalaşıp durdu. Öyle çok acı çekiyor gibi de değildi." Boğazımı temizledim. "Onun için yaptığın gerçekten harika. Şu kaza sigortasından bahsediyorum. Herkes... ne kadar harika bir hareket olduğunu söyledi. Söylüyor. Söyleyecek."

Yüce ise. Saçmalamayı kessen iyi olur, Knox.

"Şirket politikası," dedi babam sertçe.

"Biliyorum ama... o politikaları koyan yine sensin," dedim.

Gülümsediğini görmek beni şaşırttı. "Sanırım haklısın."

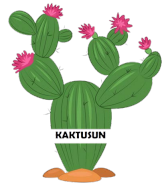
Bir süredir ona söylemeye niyetlendiklerimi söylemek için fena bir zaman değildi. "Baba, şantiyeye girdiğim için gerçekten özür dilerim. Bu hatayı yapmamalıydım. Dediklerine kulak asmıyor ya da işine saygı duymuyor değilim. Saygı duyuyorum. Hem de çok. Ben sadece düşüncesizlik ettim."

Suratındaki çizgiler yumuşadı. "Şey. On yedi yaşındasın. Arada sırada böyle şeyler yapacaksın." Birasından bir yudum aldı ve ardından gözlerini yere dikti. "Ben de sana bir özür borçluyum. Tembelin teki olduğunu söylememeliydim. Ne kadar çalışkan olduğunu biliyorum." Sesi boğuklaştı. "Bir şey daha var. Dün gece akıllıca ve cesurca davrandın. Her ne kadar öyle bir durumda kendi güvenliğini biraz daha fazla düşünmen gerektiği kanısında olsam da yaptığın şeyle gurur duyuyorum. Seninle gurur duyuyorum, nokta. Hem de her zaman."

Vay canına. Son yirmi dört saati ağlamadan atlatmıştım ama şimdi, onca insan dururken *babam* beni ağlatacaktı. Ardından sulu gözün teki olduğum için, söylediği her şeyi muhtemelen geri alacaktı. Ne var ki kayışı koparmama fırsat kalmadan babam birasını sehpaya bıraktı, boğuk bir hıçkırık koyuverdi ve beni kendine doğru çekerek kemiklerimi kırma pahasına sıkı sıkı kucakladı. Canım biraz yandı yanmasına ama her şey göz önünde bulundurulduğunda...

Buna değerdi.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Phoebe
1 Nisan, Çarşamba

Çarşamba sabahı okulun otoparkında arabadan inerken hiç acele etmedim. Pazar gününden beri kasabada değildim; Owen'la birlikte birkaç kasaba ötemizdeki halamda kalmıştık. Annem bir molaya ihtiyacımız olduğunu düşünmüştü ve muhtemelen haklıydı. Owen hâlâ oradaydı çünkü o bir dâhiydi ve okul müfredatının kim bilir kaç ay önündeydi. Fakat ben orada sonsuza dek kalamazdım.

Buraya gelmeye korkuyordum. Artık tüm gerçekler gün yüzüne çıktığından, insanların düşüneceklerinden ve söyleyeceklerinden korkuyordum. Korktuğum bir diğer şeyse Emma'dan ve… benden nefret etmeleriydi. Onları suçlayamazdım çünkü çoğu zaman ben de bizden nefret ediyordum. Bu keşmekeşin fitilini yaktığı için Emma'dan ve olabilecek en kötü zamanda Derek'le takılarak onu uçurumun kenarından ittiğim için kendimden.

Üç yıl önce yaptıklarından ötürü Brandon'dan da nefret ediyordum ama ona olan nefretim, başına gelenlerden duyduğum pişmanlıktan midemin bulanmasına engel olmuyordu. Şımartılmış, on üç yaşındaki bir çocuğunun düşüncesizce yaptığı bir hatadan ötürü *ölmeyi* hak etmediğini biliyordum.

Aslında her şey canımı yakıyordu. Hem de her zaman.

Çantamdaki telefonum ötünce onu çıkardım ve ekran kilidini açtığımda Knox'tan gelen yeni bir mesajla karşılaştım. *Gerilmene gerek yok. Biz arkandayız.*

Başparmağını yukarı doğrultmuş emojiyle ona yanıt verirken midemde kelebekler uçuştu. Terasta geçirdiğimiz zamanı tekrar tekrar yaşamıştım – hem de yalnızca vücudumu içten dışarı ısıtan öpüşme anımızı değil. Korkudan aklını kaçırmak üzere olduğu hâlde parmaklıkların kenarında bana uzun uzun sarılışını. Gülmeyi unuttuğumu düşünürken beni güldürüşünü. Ayrıca kırış kırış olmuş gömleği, dağınık saçları, uzun ince suratı ve önceki geceden kalma kasvetli ifadesiyle şaşırtıcı derecede seksi görünüyordu.

Belki de yaralı kahramanlara karşı zaafım vardı. Belki de Knox gibi birinin kıymetini bilecek olan Gelecekteki Phoebe sandığım kadar uzakta değildi.

Telefonum tekrar öttü. Bu defa mesaj Meave'dendi. *İçeri gel. Zil çalmak üzere.*

Öf. Sonsuza dek kaçamazdım. Arabamdan indim, kapıyı kilitledim ve ağır adımlarla arka kapıya doğru yürümeye koyuldum. Gözlerimi yere dikmiştim. Hâliyle basamaklara vardığımda az kalsın tırabzanların orada ihtirasla öpüşen bir çifte çarpacaktım. "Pardon, yanlışlıkla oldu," diye mırıldandım ama ayrıldıklarında olduğum yerde donakaldım.

Midem ağzıma geldi. Bunlar Sean ve Jules'tu. Kelimenin tam anlamıyla, şu dünyada görmeyi en son istediğim iki kişi. Sean'ın bana ne diyeceğini hayal etmek bile istemiyordum. Gerçi hayal etmeme gerek bile kalmamıştı çünkü şimdi o koca ağzını açmaktaydı. Neden yerimden kımıldayamıyordum ki? Bu korkunç olacaktı.

"Selam Phoebe," dedi.

Tavrı beklediğimden o kadar farklıydı ki şaşkınlıktan dilim tutuldu.

Jules üstüne başına çekidüzen verdikten sonra Sean'ın kolunu hafifçe sıvazladı. "Sen içeri gir," dedi ona. "Dolabımın orada

seninle buluşurum." O ânda hiç olmayacak bir şey oldu. Sean, Jules'un dediğini yaptı. Tek kelime daha etmeden hantal hantal basamakları tırmanıp kapının ardında gözden kayboldu.

"Onu eğitmişsin," dedim. Ardından yer yarılsa da içine girsem diye dua ettim çünkü, *Tanrım*, yaptığım şey tek kelimeyle kabalıktı ve şu anda ikisi de böyle bir tavrı hak etmiyordu.

Ama Jules gülümsedi. "Sean'ın hayatında ciddi derecede toksik erkek rol modeller var ama elinden geleni yapıyor. O sandığın kadar kötü biri değil, Phoebe."

Sanırım haklıydı. Üstelik bir noktada, en yakın arkadaşını öldürmek amacıyla şu mesajlaşma oyununu başlattığından bile şüphelenmiştim. Ne var ki şaka yaparken şakalanan ben olmuştum çünkü tüm bunlar onun değil, iddialara göre benim ablamın başının altından çıkmıştı.

Fakat yine de öğrenmem gereken bir şey vardı. Çoktan haberlere bile çıkmış olabilirdi ama o salgından olabildiğince kaçınmaya çalışıyordum. Tırabzanlara yaslandım ve ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verdim. "Neden yalan söylediniz, Jules? Brandon'ın atlamasının nedeniyle ilgili niçin yalan söylediniz?"

Bir pembelik yanaklarını istila etti. "Sadece… Sean başımızın belaya gireceğini düşündü, anlıyorsun değil mi? Eğer insanlar oranın yalnızca bir kestirme olduğunu düşünürlerse hiçbir şeyi… açıklamak zorunda kalmayacaktık. Böylesinin daha iyi olduğunu söyledi." Bir saç tutamını kulağının arkasına kıstırdı. "Oyunun seninle Emma hakkında söyledikleri de buna dahildi."

"Sean meselenin orasını umursamazdı," dedim. Yine kabalık ediyor olabilirdim ama söylediğimin doğru olduğunu biliyordum.

"Umursamadı da," diye itiraf etti. "Ama benim umurumdaydı." Ona inanıyordum. "Ayrıca Sean, Knox'a o kadar sert vurmak da istemedi. Paniğe kapılmıştı."

"Yani Knox'un Brandon'ın peşinden koştuğunu hiç düşünmedi, öyle mi?" dedim. Emin olmak istiyordum.

Jules'un ağzı çarpıldı. "Hayır. Aklını kaçırmak üzereydi ve Knox… en olmayacak anda karşısına çıktı."

"Başınız belaya girdi mi?" diye sordum. "Yani yalan söylediğiniz için?"

İç geçirdi. "Polisin yaptığımız şeyden ötürü pek mutlu olduğu söylenemez ama şu anda esas mesele biz *değiliz.* Onlarla işbirliği yaptığımız sürece sorun çıkmayacağını söylediler. Dudaklarını yaladı ve bakışlarını yere indirdi. "Peki ya Emma…"

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. "Emma hakkında konuşmam yasak."

Jules sanki rahatlamış gibi çabucak başıyla onayladı. "Anlıyorum."

Muhtemelen anlamıyordu. Mevzu yalnızca Emma'nın günün ilerleyen saatlerinde tanışacağım yeni avukatı tarafından onaylanmamış hiçbir şey söyleyemeyecek olmam değildi. Dünyanın geri kalanının şimdiye dek duymamış olduğu hiçbir şey bilmiyordum. Cuma akşamı onu o hastane odasında bıraktığımdan beri Emma'yı ne doğru düzgün görmüş ne de onunla konuşmuştum..

Dedektif Mendoza'ya ne anlattığını biliyordum. Beni dımdızlak ortada bırakabilecekken kendini öne attığının da farkındaydım. Ne var ki hepsi bu kadardı.

Derken zil çaldı. Jules da ben de istifimizi bozmadık. Tek yaptığımız sırt çantalarımızı diğer omuzlarımıza atıp ayakkabılarımızın burunlarıyla yerleri eşelemekti. "Keşke bu konuda seninle konuşmak için daha fazla gayret gösterseydim," dedim en nihayetinde.

"Ben de aynı pişmanlığı taşıyorum," dedi Jules. "Yanında olmadığım için üzgünüm. Sean'a kendimi fena kaptırmıştım."

"Mutlu olduğuna sevindim." Bu bir yalandı çünkü Sean Murdock'la yaşanacak her mutluluğun derin bir pişmanlıkla ve muhtemelen cinsel yolla bulaşan bir hastalıkla son bulacağından emin gibiydim ama ömrümde ilk defa dilimi tutmayı bildim. Şu dünyada insanın hödüğün tekiyle sevgili olmasından çok daha kötü şeyler vardı.

Derken Jules koluma girdi ve beni basamaklara doğru sürükledi. "Hadi, Phoebe Jeebies. Hayatını yeniden rayına oturtalım."

* * *

"Bana karşı tamamen dürüst davranmanı istiyorum, Emma," dedi Martin McCoy dirseklerini mutfak masamıza dayayarak. İnce, uzun ve çillerle kaplı kolları vardı. Ablamın yeni avukatının saçları tıpkı babamınkiler gibi kızıldı ve bu her nedense ona güvenmemi sağlamıştı. "Jared Jackson'ın eylemleri videoya alınmış. Yani Talia'nın Restoranı'ndaki bombalı saldırının faili olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer yok. Dahası Brandon Weber'in ölümüne sebebiyet verdiğini de itiraf etti. Hem de o olayın şüphelisi olarak görülmemesine rağmen." Martin, Jared'ın gönüllü itirafı sanki avukat beynine sancılar saplanmasına neden oluyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Anladığım kadarıyla bunu yalnızca *seni* töhmet altında bırakmak için yapmış. Seni de kendisiyle birlikte mahvetmek için. Avukatının elinde dağ gibi bir sohbet geçmişi var" –sağında duran kalın klasöre işaret etti– "ve senin de onunla olduğunu, intikam anlaşmasını kabul ettiğini ve Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununu birlikte planladığınızı iddia ediyor."

Emma gergin gergin klasöre baktı. "Sohbet geçmişini okudunuz mu?"

Emma, Martin gelmeden önce duş aldığından, her zamanki hâlinden o kadar da farklı görünmüyordu. Koyu kızıl saçları hâlâ ıslaktı ve saç bandıyla geriye yatırılmışlardı. Üstündeyse en sevdiği gömleklerden biri vardı. En üstteki düğmesini iliklemeyi unutmuştu ama yine de fena sayılmazdı. Bu da bir gelişmeydi.

"Henüz değil," dedi Martin. "Klasör elime geçtiğinde buraya gelmek için yola çıkmak üzereydim. Zaten hikâyeyi önce senden dinlemek isterim."

Emma'nın yanında oturmuş, konuşmanın bir noktasında mutfaktan kovulup kovulmayacağımı merak ediyordum. Jared hakkında bildiğim her şeyi çoktan Martin'e anlatmıştım. Şimdi annem, Owen'la birlikte halamın evinde kalmamı yeğlermiş gibi huzursuz gözlerle bana bakıyordu. Onunla aynı hisleri paylaşıyordum. Fakat eğer ille de evde olmam gerekiyorsa odamda tek

başıma oturmak yerine konuşulanları dinlemeyi tercih ederdim. Hâliyle çenemi tuttum ve kımıldamadan oturdum.

Emma dudağını ısırdı. "Şöyle ki... annem size anlattı, öyle değil mi? Onunla epey konuştum. En başlarda."

Annem sandalyesinde kıpırdandı ama o daha yanıt veremeden Martin araya girip, "Jared'la nasıl tanıştığını, nelerden bahsettiğinizi ve aranızdaki ilişkinin nasıl sona erdiğini bana en ufak detayına kadar anlatmanı istiyorum. Hiçbir şeyi atlama ya da yumuşatmaya çalışma. Eğer bütün hikâyeyi bilmezsem sana yardım edemem," dedi.

Ablam derin bir nefes aldı. Ben de aynısını yaptım. *İşte başlıyoruz.*

Emma'nın sesi uzun bir konuşma yapmaya hazırlanır gibi mekanik bir tınıya büründü. "Jared internette tanışmamızla ilgili doğruları söylüyor. Kötü günler geçiriyordum. Phoebe'yle eski erkek arkadaşımın takıldıklarını daha yeni öğrenmiştim ve gerçekten öfkeliydim." Annemin bakışlarından kaçınmak için mutfak masamızın sahte ahşap dokusunu titizlikle incelemeye koyuldum çünkü *bu* boktan konunun tekrar gündeme gelmesini kesinlikle istemiyordum.

Emma, "Bu kadarı bile yeterince kötüydü," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Ama sonra, üniversite eğitimim için kenara ne kadar koyduğumuzu öğrenmek için annemin dosyalarını gözden geçirirken, babamın geçirdiği kazanın uzlaşma evraklarını buldum. Öfkeden deliye dönmüştüm." Gözbebekleri o kadar irileşmişti ki gözlerinin akları görünmüyordu bile. "Brandon'ın yaptıklarını okuduğumda gözümü öyle bir nefret bürüdü ki doğru düzgün düşünme yetimi kaybettim. Ne istediğimi hâlâ bilmiyorum. Fakat bir şey *yapmak* istedim. O anda aklıma Simon Kelleher'in intikam forumu geldi ve onu aramaya koyuldum. Forumun yeri değişmişti ama en sonunda onu bulmayı başardım. Bir lakap uydurdum ve siteye kayıt oldum. Jared'la da orada tanıştım. Bir süre sonra konuşmaya başladık. Sanırım aramızda bir tür... bağ kurulmuştu. ChatApp'ten konuşmamızı teklif etti. İşte,

o zaman gerçek isimlerimizi kullanmaya başladık. Daha doğrusu ben Phoebe'nin adını kullandım."

Bana kabahatli kabahatli baktı. Bense istifimi bozmamaya çalıştım. Emma'nın böyle yapmış olması canımı yakıyordu ama olay tam da Jules'un bu sabah söylediği gibiydi: Esas mesele bu *değildi*.

"Ona ne var ne yoksa anlattım," dedi Emma. "İyi bir dinleyiciydi." Bunu itiraf etmek canını yakıyormuş gibi suratını ekşitti. "Jared, Brandon'ın hayatı boyunca yaptıklarının sonuçlarıyla bir kez olsun yüzleşmemiş insanlara benzediğini söyledi. Bir de eğer aynısını yapmasına yardım edersem onunla ödeşmenin bir yolunu bulmama yardım edeceğini."

"Ama sana hikâyesini anlatmadı?" dedi Martin. "Eli Kleinfelter'la arasındaki bağlantıdan haberin yoktu?"

"Yoktu," dedi Emma üzerine basa basa. "Dedektif Mendoza'dan duyana kadar o konuda hiçbir bilgim yoktu. Jared'ın, Eli'ın düğününün annem tarafından organize edildiğini öğrendiğini ve beni... kullanmaya karar verdiğini söyledi." Emma sertçe yutkundu. "Jared'ın bana tek söylediği, birinin abisinin hayatını kararttığı ve annesinin onun yüzünden intihar ettiğiydi. Onun için çok üzülmüştüm." Suratı kızaran Emma gözlerini masaya dikti. "Jared benim meselemle başlayabileceğimizi söyledi. Aklında Brandon'a... gününü göstermek için yapabileceğimiz bazı şeyler vardı. Böylelikle Brandon artık futbol oynayamayacaktı ve insanın değer verdiği bir şeyden mahrum kalmasının ne anlama geldiğini öğrenecekti."

"Bu teklifi kabul ettin mi?" diye sordu Martin tekdüze bir sesle.

Emma dudaklarını yaladı. "Evet," dedi usulca. Annemin ağzından kaçırdığı şaşkınlık nidası karşısında gözlerini bir an için yumdu. "O anda gözüme... makul göründü."

Kalbim boğazımda atıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu ama Martin'in sesi sakinliğini korudu. "Peki Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunu kimin fikriydi?"

"Jared'ın," dedi Emma. "Bayview Lisesi öğrencilerinin karşı

koyamayacakları bir dedikodu oyunu yaratmak için, kendi tabiriyle, Simon'ın *mirasını* kullanma fikri hoşuna gitmişti. Oyunu yavaş yavaş harlayacaktı. Ta ki Brandon cesaret görevini hiç sorgulamadan kabul edecek kıvama gelene dek."

Emma gerildi. Ayağını ritmik bir şekilde yere vurmaya başladığını duyabiliyordum. "Jared insanları çözmenin kolay olduğunu söyledi. Eğer Doğruluk Mu Cesaret Mi oyununu oynadıysanız insanların çoğunun cesareti seçtiğini bilirsiniz. Çünkü... cesur görünmek isterler. Ayrıca kimse gerçeklerle yüzleşmek istemez. Fakat önce insanların dikkatini çekmeliydik. Oyunu kimselerin bilmediği, insanların iştahını kabartacak, çirkin ve gerçek bir dedikoduyla başlatmamız gerekiyordu. Jared ilk dedikodudan sonra yalnızca ayak uyduracak insanları hedef alacağımızı ve çarkların böylece dönmeye başlayacağını söyledi."

"Pekâlâ," dedi Martin. "Yani başlangıç vuruşunu yapmak için mesajı ciddiye almayacak birine ve o kişinin en büyük sırrını öğrenmeye ihtiyacınız vardı. Bu bilgileri ona sen mi verdin?"

Emma ayağını yere vurmayı kesti. Mutfağımızdaki tek ses arkamdaki duvara asılı saatin belli belirsiz tik taklarıydı. Ardından Emma derin bir nefes aldı ve "Evet," dedi. Annem kendine hâkim olamayıp boğuk bir ses çıkarsa da Emma konuşmayı sürdürdü. "Phoebe'ymişim gibi davranıyordum. Bu yüzden, 'Aslına bakarsan ablamın eski sevgilisiyle yattım, sence bu yeterince çirkin bir sır mı?' dedim." O anda tokat yemiş gibi irkildim. "Jared ise, 'Bunu kullanmak istediğinden emin misin?' diye sordu. Ben de..." Emma'nın sesi alçaldığından hiçbir şey kaçırmamak için kulak kesildim. "Ben de ona, 'Elbette eminim, neden olmayayım ki? Zaten ablamı umursadığım yok. Eğer umurumda olsaydı daha en başında böyle bir şeye kalkışmazdım,' dedim."

Gözyaşlarına boğulmama ramak kalmıştı. Ağlamasam bile kusacaktım. Belki de ikisini birden yapardım. Emma'nın konuşmayı kesmesini istiyordum ama ne yazık ki Martin benimle aynı fikirde değildi. "Tamam," dedi. "Jared'a başka isimler de verdin mi? Oyuna ayak uydurup cesareti seçecek insanların isimlerini?"

Emma başıyla onayladı. "Evet. Sean'a özel ders veriyordum. Jules'u da okula hep ben bırakırdım. Bu yüzden ilgiyi odağı olmaktan hoşlanacaklarından şüphem yoktu."

"Peki ya Maeve Rojas?" diye sordu Martin.

"Bu Jared'ın fikriydi," dedi Emma. "Maeve'in de olaya dahil olmasını istiyordu çünkü Simon meselesinin açıklığa kavuşmasındaki en önemli faktörlerden biriydi. Jared kafayı Simon'la bozmuştu. Onu *sık sık* düşünürdü. Ondan daha zeki olduğunu kanıtlamak, Simon'ın kandıramadığı birini alt etmek istiyordu." Bakışlarını aşağı indirirken yanakları pancar gibi kızardı. "Maeve'in tıpkı diğer herkes gibi cesareti seçmesi gerekiyordu ama oyuna kulak asmadı. Jared'ın onunla ve Knox'la ilgili o meseleyi nereden öğrendiğine dair hiçbir fikrim yok. Bunu bilseydim bile ona asla... ama asla söylemezdim. Maeve'i de, Knox'u da severim."

Emma beni Jared'ın otobüsünün altına attığını itiraf ettikten sonra uyuşmuş olmam gerekirken, Maeve ve Knox hakkında söylediklerini duymak canımı sandığımdan daha çok yaktı.

"Peki oyun başladığında ne oldu?" diye sordu Martin.

"Korkunçtu." Bu sözcüğü söylerken Emma'nın sesi çatladı. "İnsanlar iyice zıvanadan çıktılar. O hâllerini gördükçe aklıma sürekli nerede okuduğumu hatırlamadığım bir alıntı geliyordu. *Öfkeye tutunmak zehri kendin içip ötekinin ölmesini beklemeye benzer*, gibi bir şeydi. Tam da böyle hissediyordum. Artık intikam istemiyordum. Tek istediğim her şeyin bir an evvel bitmesiydi." Bana yalvaran gözlerle baktı. "Özür dilerim, Phoebe. Her şey için."

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. Böylece aklıma ilk gelen şeyi söylemeyecektim: *Özrünü al da götüne sok, Emma.* Çünkü insanın, kız kardeşinin en büyük hatasını bağışlamayı reddetmesinin neye benzediğini iyi bilirdim. "Ben... sorun değil," dedim dişlerimi sıkarak.

"Polise verdiğin ifadede Jared'dan oyuna son vermesini istediğini ve onun da bunu kabul ettiğini söylemişsin," dedi Martin. "Bu doğru mu?"

Emma başıyla onayladı. "Evet. Öfkeden deliye döndü. Tartış-

tık. Fakat en nihayetinde dediğime geldi çünkü ben yoksam planı hiçbir işe yaramayacaktı. ChatApp'i telefonumdan sildim ve her şeyin bittiğini sandım."

Sesi tekrar çatladı. "Ama oyun devam etti. Ardından Brandon öldü ve..." Gözlerinden akan yaşlar suratından süzülüp kuru, çatlamış dudaklarına kadar indi. "Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Sürekli korku içindeydim. Önce sinirlerimi yatıştırmak için içmeye başladım ama sonra ipin ucunu kaçırdım. Başımı belaya sokabileceğini düşündüğümden telefonumu kırıp çöpe attım. Çok *üzgünüm*. Her şey için çok ama çok üzgünüm." Sonra kendini annemin kollarına bıraktı. Oysa annem onu bağrına nasıl sığdıracağını bilemezmiş gibi görünüyordu. Yine de kızına nazikçe sarıldı.

Ağlamamak için gözlerimi sımsıkı yumdum. Tüm bunlar korkunçluğun da ötesindeydi. Tek düşünebildim şuydu: *Emma'yla aramız açılmasaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Eğer babam ölmeseydi Emma'yla aramız asla açılmazdı. Eğer Brandon olmasaydı babam hâlâ hayatta olurdu.* Bu kısır döngülerin en beteriydi ve insanın zihnini nasıl ele geçirdiğini anlamaya başlıyordum.

Martin, Emma'nın birkaç dakika ağlamasına izin verdi ve hıçkırıkları burun çekme sesine dönüşene kadar klasörünü derleyip toparladı. Emma'nın annemden uzaklaşıp gözlerini sildiğini görünce de, "Bunun zor olduğunu biliyorum. Devam edebilecek kadar iyi hissediyor musun?" dedi. Emma başıyla onayladı. "Jared'la irtibatı tam olarak ne zaman kestiğini öğrenebilir miyim? Tam tarihi. Saatini de hatırlarsan çok iyi olur."

Emma titrek bir nefes aldı. "Bir düşüneyim. Phoebe'yle ilgili mesaj yayıldıktan hemen sonraydı. Arkadaşım Gillian'ın evinde kaldım ama gözüme uyku girmedi. Jared'a mesaj atmaya başladım ve oyunu bitirmeyi ona kabul ettirene kadar tartıştık. Uygulamadan çıktım ve galiba gece yarısından hemen önce yatmaya gittim. Bu onunla son konuşmamdı."

Martin önündeki kâğıtlara bakıyordu. "Bu da şubatın on dokuzuna denk geliyor. Bahsettiğin konuşma bu mu?" Emma'nın

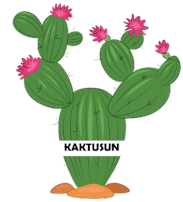
eline bir kâğıt tutuşturdu. Emma yazılanları okurken gerginlikten dudaklarını yaladı.

"Bunlar çıktılar mı?" diye sordu. "Yani ChatApp sohbetlerimizin çıktıları mı?"

"Evet," dedi Martin. "Jared'ın kullandığı kontörlü telefondan alındılar. Şöyle bir göz gezdirdim de anlattıklarını destekliyor gibi görünüyorlar. En azından şubatın on dokuzuna kadarki kısmını. Az önce de söylediğin gibi ondan oyuna son vermesini istedin ve önceleri biraz ayak direse de istediğini sonradan kabul etmek zorunda kaldı." Onunla tanıştığımdan beri ilk defa Martin'in dudaklarının etrafındaki çizgiler gaddarlaştı. O daha, "Asıl sorunumuz bundan sonra başlıyor," demeden tenim karıncalanmaya başlamıştı bile.

"Ne demek istiyorsunuz?" Martin ona bir başka kâğıt uzatırken Emma yine dudaklarını yaladı.

"Bu 20 Şubat sabahının dökümü," dedi. "Jared ile 'Phoebe' arasındaki konuşmanın kaldığı yerden devam ettiğini gösteriyor."

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Phoebe
1 Nisan, Çarşamba

Midem şiddetle kasılırken annem, "*Emma*," dedi ikaz niteliği taşıyan, alçak bir sesle. Emma gözleri fal taşı misali açılmış hâlde ona döndüğünde de, "Martin'e her şeyi anlatman gerek," diye ekledi.

"Ama anlattım," diye diretti Emma şaşkına dönmüş vaziyette. "Bu mümkün değil. Bir bakabilir miyim?"

Martin kâğıdı ona verdi. Yazılanları okuyabilmek için ablama yanaştım.

Phoebe: Dün gece söylediklerim için özür dilerim. Öyle demek istememiştim.
Jared: Ne demek istememiştin? Fazla "aşırıya kaçtığımı" ve anlaşmayı bozmak istediğini mi?
Phoebe: Evet. Bir an için korktum ama artık seninleyim.
Phoebe: Yapalım şu işi.

"Hayır, hayır, *hayır*!" Emma kâğıdı âdeta alev almış gibi elinden fırlattı ve ona samimi bir şaşkınlıkla bakakaldı. "Bu ben de-

ğilim. Gillianlarda kaldığım o geceden sonra Jared'la bir daha asla iletişim kurmadım." Sanki onları doğru söylediğine saf irade gücüyle inandırabilecekmiş gibi yalvaran bakışları annemle Martin'in arasında gidip geldi. "Yemin ederim. Babamın *mezarı* üzerine yemin ederim. Acaba... ne bileyim, IP adresini filan kontrol edemez misiniz?"

Martin'in yüzündeki ifade yine sertleşti. "Bu teknolojinin izinin sürülüp sürülemeyeceğine bakacağım ama mesajlaşma uygulamaları alengirlidir. Eğer telefonun elimizde olsaydı bu konunun üzerine gidebilirdik. Cihaz kurtarılamaz hâlde mi?"

Emma kızardı. Mahcubiyetle bakışlarını yere indirdi. "Evet. Bir çekiçle ezip çöpe attım. Şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Anladım." Martin'in sesi sakindi ama duyduklarından hoşnut olduğu söylenemezdi.

Annem öne doğru eğilip gergin bir sesle, "Emma onunla konuşmayı kestikten sonra bu genç adamın tüm bu mesajları *kendi kendine* yazmış olması mümkün mü?" diye sordu. "Delinin teki olduğu gün gibi ortada."

"Mümkün," dedi Martin. "Jared'ın abisinin tutuklanmasını, babasının hastalığını ve annesinin intiharını kabullenemediğine ve yoğun bir stres altında olduğuna kesin gözüyle bakabiliriz. Konuşmanın devamında ifade tarzında belirgin bir farklılık tespit edilebilirse bu teorinin üstüne gideriz."

Emma boğulmak üzereyken can yeleğini gözüne kestirmiş biri gibi elini uzattı. "Devamını da görebilir miyim?"

"Tabii ki." Martin ona bir tomar kâğıt ve bir de kurşun kalem uzattı. "20 Şubat tarihinde gerçekleşen konuşmanın devamı burada. Eğer gözüne çarpan bir şey olursa lütfen not al."

Emma'yla birlikte okumaya başladık. "Phoebe" geri döndükten ve oyunu devam ettirmeye söz verdikten sonra Jared en az yarım sayfa boyunca zekâsıyla övünüp durmuştu. "Phoebe" de ona övgüler yağdırıyordu. Bu mesajlaşmaları okurken küçücük bir umut kırıntısının pençesine düştüm. Bunlar gerçekten de

Emma tarafından yazılmış mesajlara benzemiyorlardı. İlk olarak "Phoebe" çok fazla *ahah* diyor ve çok sayıda soru işareti kullanıyordu. Jared'a karşı takındığı pohpohlayıcı tavırda da aşırıya kaçmıştı. Annemin çaresizlikle ortaya attığı fikir hedefi gerçekten tutturmuş olabilir miydi?

Derken sayfanın aşağısını okumaya başladım.

Jared: Bu dâhiyane bir oyun. İnsanlara canının istediğini yaptırabilirsin.

Jared: İstediğin şey ne kadar acayip olursa olsun yaparlar.

Phoebe: Ne kadar esrarenkiz o kadar iyi, öyle değil mi?

ahah

Kendimi tam zamanında tuttum. Son cümleyi tekrar okurken nabzım öyle bir hızlandı ki resmen canım yandı. Esrarengiz değil. *Esrarenkiz.* Yüzü pancara dönmüş olan Emma'ya baktım ve gözlerimiz buluştuğunda onun da aynı şeyi gördüğünü anladım.

Sandalyemde donakalmıştım. Ne diyeceğime ya da ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Şimdiye dek hiçbir anlam ifade etmeyen tüm o küçük şeyler kafamın içinde dönüp duruyordu:

Kapıları dinlemeyi huy edinen sinsi kardeşim.

Tüm cihazlarımızı birbiriyle eşleyen teknoloji dehâsı kardeşim.

Maeve'in Knox'la yaşadıklarını Bronwyn'e anlattığı Café Contigo'da tek başına takılan yapayalnız kardeşim.

Brandon'ın bana hakaretler yağdırışına tanık olan korku içindeki kardeşim.

Ben ve Emma, Brandon yüzünden kavga ettikten sonra, *Ailemiz mahvoldu,* diyen üzgün kardeşim.

Ve evet. Ender fakat akılda kalıcı bir hata yapan, hecelemeye yarışması şampiyonu kardeşim. "Phoebe" ile Jared barıştıklarında onun hatasını henüz düzeltebilmiş değildim.

Başım dönmeye başlayınca derin bir nefes alarak kafamın içinde erkek kardeşimi son birkaç haftanın olaylarına yerleştirmeye koyuldum. Uyuyordu. Owen en başından beri Emma'yla Jared arasındaki konuşmaları izliyor olabilirdi. Hâliyle babamın kazasına, Emma'yla Jared'ın Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunuyla ilgili planlarına ve Emma'nın anlaşmayı bozma kararına dair her şeyden haberdardı. Ve Emma dediğini yaptığında hiç zorlanmadan dizginleri eline almıştı. Ayrıca izlerini gizlemekte Emma'dan çok daha dikkatli davranmıştı. Tüm bunlar gözüne bir video oyunu gibi görünmüş olmalıydı: en büyük *Bounty Wars* meydan okuması, birbiri ardına planlanan hamleler.

Ta ki Brandon ölene kadar.

Emma kâğıdı masaya öyle dikkatli bıraktı ki elinin titrediğini görmek için onu pürdikkat izliyor olmanız gerekirdi. "Son sayfayı da görebilir miyim lütfen?" diye sordu. "Dökümün sonunu."

Martin elindeki kâğıt tomarını başparmağıyla çevirerek en sonraki kâğıdı Emma'ya uzattı. "Yazışmalar, Brandon Weber'in öldüğü gün kesiliyor," dedi.

İkimiz de okumaya başladığımız esnada kendimi Emma'ya bakmaktan zorla alıkoydum:

Phoebe: Böyle olmaması gerekiyordu.

Jared: Hiç de bile. Böyle olmasını sen istedin.

Phoebe: Ben... böyle olmasını istediğimi hiç sanmıyorum.

Jared: Başına geleni hak etti. Rica ederim.

Jared: Ama işimizin daha yarısı bitti. Şimdi sıra bende.

Jared: Orada mısın?????

Jared: Bir şey söyle.

Jared: Sakın beni görmezden gelmeye yeltenme.

Burada bitiyordu. Tepkisini merak ederek bakışlarımı Emma'ya kaydırmak dışında kılımı bile kıpırdatmadım. Tekrar benimle göz göze geldi ve yıllardır ilk defa konuşmadan anlaş-

tık. Tıpkı çocukluğumuzda yaptığımız gibi suratlarımıza yazılı düşünceleri okuduk. Nasıl olsa onları bizden başkası göremezdi.

Emma bakışlarını aşağı indirdi, iliklemeyi unuttuğu düğmeyi gördü ve el çabukluğuyla çaresine baktı. Ardından solgun suratında kararlı bir ifadeyle başını kaldırdı ve sohbet dökümünü Martin'e doğru itti. "Bence annem haklı," dedi. "Jared sanrılar görüyor. Ben onunla konuşmayı kestikten sonra bunları kendi kendine yazdığı ortada ve kimse aksini kanıtlayamaz, öyle değil mi?"

TEŞEKKÜRLER

Birimiz çok şanslı ve o da benim. Üçüncü kitabımda yalnızca sevdiğim karakterleri ve ortamı tekrar ziyaret etmekle kalmadım, beni başından beri destekleyen aynı olağanüstü yayın ekibiyle beraber bunu yaptım.

Rosemary Stimola ve Allison Remcheck'e *Birimiz Yalan Söylüyor*'un o ilk arayışlarındaki kıvılcımı gördükleri ve bu devam kitabını (ve aynı zamanda kariyerimi) müthiş bir içgörü ve özenle yönlendirdikleri için sonsuz teşekkürler. Desteğini almayı tercih edeceğim başka hiç kimse yok.

Krista Marino, bazen senin harikulade editörlüğün olmasaydı kitaplarım neye benzerdi diye hayal etmeye çalışıyorum ama bu gerilim yazarının bile uzun süre düşünemeyeceği kadar korkutucu bir fikir. "Maeve'in Kitabı"nın atan kalbini bulup hem büyük kardeşini takip eden hem de kendi ayakları üstünde duran bir hikâye inşa etmeme yardım ettiğin için teşekkürler.

Delacorte Press – nereden başlamalı? Barbara Marcus, Beverly Horowitz ve Judith Haut'a, kitaplarıma ve bana bu kadar bilge ve samimi bir yuva sağladıkları için müteşekkirim. Her gün beraber çalışmaktan memnuniyet duyduğum yetenekli ve kendini işine adamış profesyoneller olan Monica Jean, Kathy Dunn, Dominique Cimina, Kate Keating, Elizabeth Ward, Kelly McGauley, Adrienne Weintraub, Felicia Frazier, Becky Green, Enid Chaban, Kimberly Langus, Kerry Milliron, Colleen Fellingham,

Heather Lockwood Hughes, Alison Impey, Kenneth Crossland, Martha Rago, Tracy Heydweiller, Linda Palladino ve Denise DeGennaro'ya daima hayranım.

Penguin UK'in olağanüstü ekibine, özellikle de Holly Harris, Francesca Dow, Ruth Knowles, Amanda Punter, Harriet Venn, Simon Armstrong, Gemma Rostill ve Kat Baker'a, yuvamdan uzaklardaki edebiyat yuvam oldukları için teşekkürler. Umarım beraber daha birçok kitap yayımlarız, bunu sırf şahsıma özel hazırlanmış daha fazla kapkek yiyebilmek için söylemiyorum.

Jason Dravis'e, harika sinema temsilcime de teşekkürler. Ve bu kitabın tüm dünyada yeni yuvalar bulmasına yardımcı olan temsilcilere teşekkürler: Intercontinental Literary Agency'den Clementine Gaisman ve Alice Natali, Thomas Schlueck Agency'den Bastian Schlueck ve Rights People'dan Charlotte Bodman. 5 More Minutes Productions'dan John Saachi ve Matt Groesch ile Stimola Literary Studio'dan Pete Ryan ve Erica Rand Silverman'a da teşekkürler. Eleştiri partnerlerim Erin Hahn, Meredith Ireland ve Kit Frick'e, ilk taslaklarımdan anlam çıkarabilmeme yardım ettikleri ve genel olarak şahane insanlar ve arkadaşlar oldukları için en içten teşekkürlerimi sunarım.

Kayınbiraderim Luis Fernando, çeviri ile ilgili yardımların için özellikle teşekkür ederim. Ve ailemin geri kalanına –Anne, Baba, Lynne, Jay, April ve Julie– tüm desteğiniz için teşekkürler. Dönüştükleri genç yetişkinler olarak beni sürekli etkileyen genç kuşağa kucak dolusu sevgiler: Kelsey, Drew, Ian, Zachary, Aiden, Shalyn, Gabriela, Carolina, Erik – ve oğlum Jack, komik, sadık, nazik ve artık resmen benden daha uzun boylusun.

Son olarak, bu yolculuk boyunca bana eşlik etmeye devam eden tüm okurlarıma teşekkürler, siz olmasanız bunların hiçbiri olmazdı.